

Giới thiệu Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert

Thời không thác loạn, vị diện xuyên qua. Thần chi đánh cuộc, vương chi quyết đấu, quỷ dị khó lường mưu tính, khoáng đạt bàng bạc chinh chiến, tất cả đều ở bất đồng Tam Quốc thế giới bên trong từng cái diễn ra.

Ai sẽ là cuối cùng người thắng, một mình đứng ở tí ti sinh linh máu tươi nhuộm liền đỉnh phong bên trên, phù đồ bạch cốt, coi rẻ chúng sinh!

Thằng main đang đi du lịch cầm lên cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa thì xuyên qua, cuốn sách biến thành Chí Cao Đế Diễn có thể chứa thẻ bài, mới đọc tới chương 2 là đăng rồi nên mới biết tới đó thôi=))

Truyện đã được 163 chương - _ -

Lịch ra chương: Hên xui

Convert By: Demona - Truyencv

Cầu vote 9-10 điểm cuối mỗi chương, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: sơ lâm bảo địa

Tháng sáu Tô Hàng, thiên đường nhân gian.

Bên hồ Tây Tử, ánh mặt trời nhiệt tình hôn đại địa sinh linh, nguyên bản nói liền không dứt du khách môn đại đều lựa chọn cách xa bên ngoài phòng, chỉ muốn ở trên không điều hòa quạt máy xuống, làm một cái lộ ra màu hồng non lười mê người "Con mèo nhỏ".

Liệt dương xuống, thanh tĩnh địa ven hồ bên trên trên đường phố, Lâm Dịch một mình đạp nhỏ bé bước, nhân đình mạn bộ bình thường đi ở một nhân vương trong nước.

Màu trắng tay ngắn, quần dài màu đen, mày như mực họa, môi mỏng mặt, cổng lầy sau lưng vẽ đầy màu trắng sao màu đen học sinh bọc sách, là Lâm Dịch lâu dài tả chiếu.

Hẹp hòi nghiêng dài bóng đen, cùng Lâm Dịch không chút kiêng kỵ vui chơi thỏa thích, cả con đường dạo nghiêm nhiên là vì một mình hấn thiết trí bình thường thông suốt, trống không cô độc.

"Cô độc, cũng không có gì không tốt." Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn một chút trên trời mặt trời, đối với mình bóng đáng khẽ cười nói.

"A! Thật tốt! Một đình, ven hồ, không người, có sách, buổi trưa, một mình thật tốt thời gian a!" Lâm Dịch khoa trương cười một tiếng, bước nhanh ngồi ở trong đình dài trên ghế gỗ, kéo ra bọc sách liên, xuất ra vừa mới mua đến tay một quyển bìa màu vàng kim sách.

"Địa điểm du lịch đồ vật mặc dù bán được quý chút ít, phần ngoại lệ vẫn không tệ, ngũ tinh khen ngợi!" Lâm Dịch mừng rỡ vuốt ve mặt bìa, mạ vàng kiểu chữ văn khắc "Tam Quốc Diễn Nghĩa" bốn chữ, càn lộ vẻ hùng bá cuộn cuộn khí.

Lâm Dịch yêu thích không buông tay đưa tay buông xuống, dời đi trang bìa phần đáy, nhẹ nhàng mở ra, một cổ khí sát phạt đột nhiên đập vào mặt, một loại hào nhưng khí ở đáy lòng hấn tự nhiên nảy sinh, không khỏi thần phục: "Không hổ là tinh trang điển tàng bản! Tờ giấy đều tràn đầy linh khí!"

"Cuốn cuộn Trường Giang đông thế thủy, lăng hoa đào tấn anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không. Thanh sơn như trước ở, mấy độ hoàng hôn. Tóc trắng cá tiêu giang chữ bên trên, quán nhìn thu nguyệt gió xuân. Một bình rượu đục vui gặp nhau. Cô kim bao nhiêu chuyện, đều phó đàm tiếu trung —— điều gừi « Lâm Giang Tiên »"

Mở đầu chính là một bài khí thế phóng khoáng từ. Hấn tuy là tụng đọc này từ không dưới trăm lần, giờ phút này học lại, cũng không giảm chút nào trong lòng phóng khoáng.

"Lại nói thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Chu mạt bảy nước phân tranh, nhập vào với tần. Cùng Tần diệt sau đó, Sở, Hán phân tranh, lại nhập vào với Hán. Hán triều tự cao tổ chém bạch xà mà khởi nghĩa, nhất thống thiên hạ, sau đó quang vũ phục hưng, truyền tới hiển đế, toại chia làm tam quốc!"

Theo Lâm Dịch vừa nói xong, trong hư không, một cổ lực lượng tràn trề đột nhiên xuất hiện, phá vỡ không gian, tạo thành hắc động, sát tia chớp kia thời

khắc, liền đem Lâm Dịch ngay cả người mang sách cùng nhau cuốn vào trong đó.

"Hừ ~" một tiếng vang nhỏ, biến mất không thấy gì nữa.

Mà tại chỗ, ven hồ trong đình dài trên ghế gỗ, chỉ để lại một cái bọc sách, còn lại lẳng lẳng không tiếng động.

"A!" Đột nhiên rơi xuống, thân thể mất đi sự khống chế, một loại sợ hãi tự nhiên nảy sinh, Lâm Dịch không khỏi hoảng khiêu một tiếng, xua tan trong lòng khói mù.

"Àm!" Rơi xuống mặt, kích thích cát vàng cuộn cuộn.

"Phi phi phi!" Lâm Dịch chậm rãi đứng dậy, đem trong miệng hạt cát phun ra, đồng thời cặp mắt đánh giá bốn phía. —— phòng nghiêm nhiên, có ruộng tốt mấy Khoảnh, trong đó lui tới người, đều lấy hán phục, tóc vàng trẻ em, dương dương tự đắc. Mà bên cạnh hắn, là một viên đầy cành lá long trọng cây.

Một vị áo gai lão nhân thấy Lâm Dịch ở ven đường, chậm rãi đi tới, mặt mũi nhăn nheo lên sóng gợn, mỉm cười chào hỏi: "Lâm công tử, nghe nói ngài bệnh nặng một hồi, các hương thân đều rất lo lắng a. Hôm nay làm thế nào theo trên cây rút xuống? Chẳng lẽ bệnh còn chưa khỏi hẳn?"

"A!? Ta bệnh nặng?" Lâm Dịch nghe vậy, con ngươi trũng một cái, trong lòng kinh ngạc.

Lâm Dịch nghi ngờ nhìn lão nhân, thế nào cũng nhớ không nổi tới cùng trước mắt lão người ở nơi nào từng có gặp nhau. Lại nhìn một chút chính mình ăn mặc, chẳng biết lúc nào đổi thành một thân cổ đại áo vải xám, bọc sách trên lưng cũng không thấy, trong tay nguyên bản nắm cùng mình cùng bị cuốn vào hắc động sách cũng không biết biến mất không có ở đây.

"Lâm công tử, nghĩ đến là không nhớ nổi lão hủ! Ha ha, không quan trọng, không quan trọng." Áo gai lão nhân thấy Lâm Dịch một bộ nghi ngờ thần tình, cho là hắn bị ném mộng, vội là đổi Lâm Dịch có lòng tốt cười cười, lại nói: "Nghĩ đến là, một tháng sự tình, Lâm công tử lại bệnh nặng một hồi, không nhớ được lão hủ cũng là bình thường."

"Ồ? Lão bá là?" Lâm Dịch đảo tròn mắt một vòng, nhẹ giọng nói. Mới tới bảo địa, cấp bách nhất đất chính là muốn giải chính mình thân thể, cùng với lập tức hoàn cảnh. Nếu không, tiếp tới còn thể nào chơi đùa à?

"Ha ha! Lâm công tử quả nhiên là không nhớ ra được lão hủ rồi! Mời Lâm công tử nể mặt, đến lão hủ phòng ốc sơ sài một tự. Như thế nào?" Áo gai lão nhân cười nói.

"Ha ha, lão bá khách khí. Xin mời!" Lâm Dịch cười cười, lễ phép trả lời.

Hành tẩu phút chốc, xuyên qua hoàng sa lộ, liền đến thôn trang chợ bên trái đường nhỏ, lại đi mấy chục bước, liền đến cư dân khu tập trung, lại quẹo trái lại quẹo phải đi mấy chục bước, tới một nơi u dã chỗ, liền đến lão nhân áo gai nói tới phòng ốc sơ sài.

Phòng ốc sơ sài, không một chút nào lậu. Cửa trên cửa gỗ treo hai cái thành nhân lớn cỡ bàn tay làm bằng đồng quái trụ, tường viện diện tích rộng rãi, đánh giá ít nhất cũng năm chắc 100 thước vuông, này nghiêm nhiên là một tòa đại viện tử. Đi vào bên trong viện, có diễn võ tràng, dưới trận có giá gỗ hoành lập, trần liệt đủ loại vũ khí —— đao, thương, kiếm, thuẫn, mâu. Lại đi bên trên chút thời gian, Lâm Dịch liền đi theo lão giả vào phòng bên trong. —— bên trong phòng văn phòng tứ bảo chỉnh tề bày ra, trên vách tường lại có mấy tờ nhả họa. —— 《 Cầu Sĩ Đồ 》, 《 Không Thánh Huân Thoại Đồ 》 các loại.

Tiếp lấy song phương nhập tọa, lẫn nhau khách sáo mấy câu, lão nhân mới vừa sờ chính mình cầm chòm râu bạc phơ thẳng thần nói.

Lão nhân nói rất nhiều, lắng nghe không lâu, Lâm Dịch liền biết hiểu này phương công việc.

Trước mặt là Hoa Hạ hán mạt, Hán Linh Đế lúc tại vị kỳ. Này thôn là Trác quận Lâm gia thôn, mà cái thế giới này cũng có một cái Lâm Dịch, là này Lâm gia thôn một cái cô nhi, một tháng tiền căn vì chống lại xâm phạm sơn tặc, đại triển góc cạnh, vì thôn người ta khen ngợi, rồi sau đó liền bệnh nặng không nổi, tới Lâm Dịch hôm nay từ trên trời hạ xuống, mới có thể lộ diện. Nhi này Lâm Dịch bộ dáng tướng mạo cùng tên họ cùng hắn đều giống nhau như đúc. Cho nên, lão giả mới có thể một lời vạch trần thân phận của hắn.

Mà ăn mặc giản dị áo gai lão nhân nhưng thật ra là Lâm gia thôn thổ hào, tên gọi Lâm Mãn Thương, một tháng trước mang theo tám tên gia đình cùng Lâm Dịch cùng một chỗ chống lại sơn tặc, hai người có sống chết có nhau duyên.

"Bây giờ thế đạo thất thủ, cường đạo hoành hành, triều đình cô động mời chào nghĩa quân, lấy đánh Hoàng Cân tặc khấu, chính là hảo nam nhi kiến công lập nghiệp lúc. Lâm công tử thân là dị nhân, nghĩ đến nhất định sẽ dẫn thân vào quân ngũ, mở ra quyền cước, kiến công lập nghiệp." Áo gai lão nhân cười nói.

"Dị nhân? Lão bá này chẳng lẽ phát hiện ta là giả?" Nghe vậy, Lâm Dịch trong lòng cả kinh.

Áo gai lão nhân lại nói: "Lão hủ nghe nói Trác quận có ba vị dị nhân —— Lưu Huyền Đức, Trương Dực Đức, Quan Vân Trường tam huynh đệ đang ở chiêu mộ quân sĩ, Lâm công tử có thể đi Trác quận đi nhờ cậy bọn họ, nhất định sẽ được đến bọn họ trọng dụng!"

"Hô ~" nghe vậy, Lâm Dịch trong bụng thoáng bình phục một ít, ám đạo: "Chẳng lẽ dị nhân chỉ năng lực cường đại người?"

Vì vậy chỗ này, Lâm Dịch cười nói: "Đa tạ lão bá chi điểm, ít ngày nữa tại hạ liền đi Trắc quận nhờ cậy Lưu quan Trương Tam huynh đệ."

"Ừm." Áo gai trong mắt lão nhân tinh mang chột lóe, đẩy ra mặt mũi nhăn nhoe, cười nói: "Ha ha! Lão hủ quả nhiên không có nhìn lầm người! Ta Lâm gia thôn rớt cuộc cũng phải ra một vị dị nhân!"

Cười xong, lão nhân hướng phía cửa lớn tiếng kêu: "A Đại, A Tam, đều đi vào!"

"Phải! Gia chủ!" Chỉ thấy hai cái lỗ lỗ bà vai trắng sì, nện bước trầm ổn nhịp bước, chậm rãi đẩy ra bên trong phòng cửa gỗ, cất bước đi tới.

"Sau đó hai người các ngươi chính là Lâm công tử người làm! Nhất định phải tận tâm tận lực phục vụ hân, thề chết đi theo!" Lão nhân từ từ đứng lên, thần tình nghiêm túc nói rằng.

"Phải!" Hai người hướng lão nhân một xá, lại hướng Lâm Dịch quỳ lạy, đạo: "Chủ công! A Đại (A Tam) nguyện đi theo chủ công, đến chết không hối hận!"

"Àm!" Sau một khắc, hai người hóa thành một trưng hiện lên ánh sáng nhạt thê, bay tới thần sắc kinh ngạc Lâm Dịch trước mặt.

Lâm Dịch kinh ngạc không gì sánh được, nhìn thấy huyền không trên thê, vẽ A Đại cùng A Tam quỳ lạy bộ dáng, ở trong hình vẽ phương, có khắc một viên kim sắc sao, sao bên cạnh viết: A Đại. A Tam; mà hình vẽ phía dưới, thì viết một ít giới thiệu cùng thuộc tính: Giới thiệu: Lâm gia thôn may mắn còn tồn tại hẳn chắc gia đình. Thuộc tính: Đà kích: 20, tốc độ: 15, phòng ngự: 10, công thành: 5, đặc tính: Không.

"Này, đây là" Lâm Dịch đại não có chút không xoay chuyển được, nửa ngày bên trong, đầu tiên là ở bên hồ Tây Từ mua được một quyển tuyệt cao « Tam Quốc Diễn Nghĩa », tiếp lấy lại xuyên qua thời không đi tới thời Tam quốc, lại tiếp lấy chính mắt thấy người sống đại biến thê bài kinh thê ma pháp, nhất là bên cạnh lão già còn một bộ lạnh nhạt thần tình. Tất cả đều là không thể tưởng tượng nổi, tất cả đều là không tưởng tượng nổi sự tình.

"Đây rớt cuộc là chuyện gì! Có người có thể nói cho ta biết không ? !"

U đã trong sân, Lâm Dịch phát ra một tiếng to lớn tiếng rít, lượn lơ truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thê Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chí Cao Đế Điển

U đã sân bên cạnh, tiếng rít dần dần tiêu tan.

Lâm Dịch hít một hơi thật sâu, bình phục lại tâm cảnh, âm thầm vui mừng chính mình nhiều năm qua đặc biệt phong cách hành sự cùng tư tưởng: "Nếu là bây giờ tới là một cái thuần duy vật học gia, chỉ sợ sớm đã sợ vỡ mật nứt, đầu lâu nổ mạnh."

"Lâm công tử sơ vị dị nhân, nhất định không dám tin. Đến, mời ngồi." Lão nhân trấn an nói.

Lâm Dịch gạt đầu một cái, chậm rãi ngồi xuống đến, nhìn lão nhân, chờ nghe tiếp. Lão nhân thần tình tự nhiên ổn định, nhất định là lúc trước cũng đã gặp tương tự tình cảnh.

"Thời cổ có Khương Thái Công lấy 'Phong Thần Sách' giúp Chu vương nhất thống thiên hạ, xuân thu có càn vương Câu Tiễn 'Nằm gai nếm mật' để báo thù nhà hận nước, Tần Thủy Hoàng dựa vào 'Tổ Long kiếm mang' càn quét các nước, nhất thống thiên hạ, thành lập phong kiến. Đầu thời cổ dị nhân đại năng là vậy." Lão nhân thần sắc trang trọng, từ từ nói tới: "Bốn triều khai quốc hoàng đế Hán cao tổ chém bạch xà, thức tỉnh Xích Đế huyết mạch, lấy 'Xích Tiêu thần kiếm' phá cường tần, diệt Tây Sở Bá Vương, khai sáng Đại Hán quốc. Vũ Đế chia ra một cách, 'Thiên Hàng Thần Tướng' theo thiên giới triệu hoán đến 'Vệ Thanh'. 'Hoắc Khử Bệnh' hai vị tướng quân, chia rẽ lôi kéo, khiến khác tộc nghe tin đã sợ mất mật, cúi đầu xưng thần! Uy thay! Đại hân!"

Lại nói: "Lão hủ thiếu niên được một cao nhân ban cho vọng khí thuật, hôm nay xem một chút, Lâm công tử linh đài hỗn loạn, nhất định là dị nhân không thể nghi ngờ!"

Lâm Dịch càng nghe càng kinh dị, bởi vì này hoàn toàn lật đổ hẳn lịch sử kiến thức. Bất quá, nhìn lên trước mặt huyền không thê, lại thần nhiên tiếp nhận.

Lâm Dịch chậm rãi đưa tay ra, nắm được thê.

"Àm!" Sau một khắc, thẻ hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng bắn vào Lâm Dịch mi tâm, ngưng tụ thành một điểm kim sắc chu sa.

"Ông!" Thật giống như kiếm ngân vang.

Chu sa hơi sáng, một quyền kim sắc sách thình lình xuất hiện ở Lâm Dịch trong bàn tay.

Nhẹ nhàng lật mở, Lâm Dịch trong lòng thầm nghĩ: "Sách này chẳng lẽ là quyền kia « Tam Quốc Diễn Nghĩa » ."

Liên lạc chuyển kiếp tới cuối cùng một màn, Lâm Dịch càng phát giác đã là như vậy.

Kim sắc sách bìa nguyên bản mạ vàng kiểu chữ 'Tam Quốc Diễn Nghĩa' bốn chữ, biến chuyển thành 'Chí Cao Đê Diễn' .

Nhẹ nhàng mở ra, trang thứ nhất như thường ngày sách giống nhau, là mục lục.

Mục lục bên trên, tổng cộng chia làm 'Võ tướng '. 'Muru thần '. 'Danh sĩ '. 'Sĩ tốt '. 'Pháp thuật' .

Mà sĩ tốt hai chữ, hơi hơi hiện lên quang.

Lâm Dịch nhìn một chút sổ trang, nhẹ nhàng lật tới, lại thấy thật mỏng trên tờ giấy, giống như là không gian thác loạn bình thường hiện ra một cái kẹt cái máng bộ dáng, mà trong khe thẻ tám kia 'A Đại. A Tam' lẳng lẳng nằm. Mà còn lại, đều là âm đậm không ánh sáng trông tròn kẹt cái máng.

"Đây cũng là ta dị năng sao? Đem toàn bộ thần phục với chúng ta, biến chuyển thành thẻ." Lâm Dịch đôi mắt sáng ngời, có chút mong đợi lắm lắm nói: "Đây quả thực là một quyền 'Di động đế quốc' !"

Hắn không khỏi nhớ tới Chu Du lừa đốt Xích Bích, Gia Cát Khổng Minh Bát Quái Trận, như vậy tình cảnh lại đều sẽ là bức nào làm người ta kích động cùng sợ hãi đây?

Lão nhân thấy Lâm Dịch tâm cảnh bình phục, cười nói: "Lâm công tử, sau đó này nhi chính là ngươi nhà, có ích lợi gì độ cứ việc nói!"

Nghe vậy, Lâm Dịch mới bừng tỉnh một ngộ, cười nói: "Đa tạ lão bá!"

Cứ như vậy, Lâm Dịch cái này xuyên qua khách, liền ở chỗ này ở nhờ.

Trong vòng vài ngày, hắn chạy thôn trang, tìm nông phu, nói cho bọn họ làm ruộng phương pháp - kỳ diệu; tìm khí tượng, yêu cầu bọn họ chế tạo vượt thời đại vũ khí, càng hữu hiệu lực nông canh khí vật; hắn tìm rất nhiều người, muốn bọn họ đi theo hắn thực hành càng thêm khoa học phát triển phương thức.

Kết quả, thật đáng tiếc, tất cả mọi người đều giống như không có nghe biết hắn nói cái gì giống nhau, tuy là hắn đem ngôn ngữ áp súc đến kiếp trước tiểu hài tử cũng có thể lập tức minh bạch trình độ, vẫn không có người nào nghe hiểu hắn đang nói gì.

"Hô! Hô ~" Lâm Dịch không có hình tượng chút nào ngồi ở trần đầy bụi đất trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi thở hào hển, bất quá trong tròng mắt lại né qua một tia hiểu ra, nhẹ giọng nói: "Xem ra cũng không phải là bọn họ không thể biết, mà là trong chỗ u minh có một cỗ mông muội lực lượng, đem ta cùng bọn họ trao đổi thác loạn, hết thấy đều là vì ngăn cản ta thay đổi cái thế giới này nguyên bản có đồ."

Nghĩ đến nghĩ, lại nói: "Có lẽ, muốn đạt tới một loại điều kiện, mới có thể từng bước từng bước giải tỏa. Tỷ như: Quan chức, danh vọng. Chỉ cần ta đứng hàng một quan, có lẽ liền có thể cải biến một ít gì đó. Tỷ như: Có thể để cho thợ rèn chế tạo Đường đao, chế tạo càng tân tiến làm ruộng dụng cụ."

"Ha ha! Thú vị!" Lâm Dịch cười nhẹ mấy tiếng, một con điều xoay mình, đánh xuống trên người tro bụi, đứng dậy rời đi.

Lại là ba ngày trôi qua, Lâm Dịch lại cũng không có đi tìm bất kỳ một cái nào thôn dân nói lên tân tiến ý tưởng, mà là bức bối ở áo gai lão nhân trong sân, khổ luyện cơ bản kiếm thuật —— gọt, liêu, xuong, pháp.

Tình cờ cũng đánh một chút gà mờ Thái Cực Quyền, cũng đem A Đại, A Tam huynh đệ triệu hoán đi ra, cùng một chỗ luyện tập, muốn nhìn một chút bọn họ là hay không sẽ tăng cường.

Chung quy, bình chủng tiến hóa nói một chút, ở rất nhiều giả tượng vòng du trung đều có xuất hiện. Mà theo Lâm Dịch, hiện tại hắn chỗ tại không gian, so với kiếp trước giả tượng vòng du còn muốn giả tượng.

"Hô ~" hơi thở dài lâu, chậm rãi thu chỗ này. Lâm Dịch đánh xong mười lần Thái Cực Quyền, thu công, lần nữa nhìn một chút A Đại huynh đệ thuộc tính, như cũ không biến, không khỏi lắc đầu một cái.

"Ha ha, Lâm công tử, đánh xong quyền ? Tới! Dừng com!" Áo gai lão nhân nụ cười hòa ái kêu.

Lâm Dịch cười gật đầu một cái, trong triều phòng đi tới. Về phần A Đại huynh đệ, từ bị chuyển hóa thẻ sau, liền một mực không cần thức ăn.

Lâm Dịch đã từng hỏi thăm qua A Đại huynh đệ, suy nghĩ hồi lâu lại không biết được.

Thế nhưng, biến thành thẻ liền không cần ăn cơm diệu dụng, để cho Lâm Dịch con người không khỏi sáng lên, suy nghĩ một chút lui về phía sau lãnh binh

đánh giấc, định quân sĩ tốt đều muốn lương thực, duy chỉ có hán không cần, bất kể là khôn thành, vẫn là bị khôn thành cũng không cần lo âu khuyết thiếu lương. Đồng thời cũng tiết kiệm tiếp theo bút ngẩng cao quân lương chi phí.

Rượu qua tam tuần, lão nhân đẩy ra mặt mũi nhăn nheo, hòa ái nói rằng: "Ta quan Lâm công tử hôm nay chuyên cần võ nghệ, nghĩ đến không lâu liền muốn nhờ cậy Lưu Huyền Đức chứ ?"

Lâm Dịch gật đầu một cái, cười nói: "Lâm lão bá ánh mắt như chim ưng sắc bén, liếc mắt liền biết tại hạ tâm tư." Lại nói: "Tại hạ muốn ngày mai lên đường, đi Trác quận, nhờ cậy Lưu Huyền Đức nghĩa quân."

"Được ! Hào nam nhi, tự làm rong ruổi sa trường, kiến công lập nghiệp, dương danh lập vạn! Được a!" Áo gai lão nhân một bộ hậu sinh đáng kính thần tình, cười ha ha. Hoàn toàn không có phát hiện, mỉm cười Lâm Dịch, trong lòng về bất đắc dĩ.

Lựa chọn nhờ cậy Lưu Bị, Lâm Dịch cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nếu có cự thương tài trợ, Lâm Dịch nhất định võ trang khôi nghĩa, ồ ạt Lâm tự nghĩa quân đại kỳ. Nhớ hán một cái xuyên qua khách, làm sao không muốn tự kiến nghĩa quân, rong ruổi thiên hạ, cùng quân hùng trục lợi ?

Hơn nữa, Lâm gia thôn mới vừa đi qua sơn tặc xâm phạm, trong đó đàn ông thừa thốt, làm sao chịu dần thân vào quân ngũ ?

Lại lại lại, Trác quận phụ cận, trừ Lưu Bị, còn thật không có gì hào kiệt.

Theo mỗi một loại này, thích hợp nhờ cậy chỉ có Lưu Bị một người vậy!

Hỏi dò: Tên thiếu niên nào, chưa từng ôm mơ ? —— muốn được vô thượng thần công, xưng bá giang hồ; thủ hạ hào kiệt tụ tập, trục lợi thiên hạ; tọa ừng rộng lớn cương vực, hoa địa vì vương!

Tên thiếu niên nào, đều ôm anh hùng mộng, hào kiệt mộng, bá Vương Mộng a!

Mà Lâm Dịch, tự nhiên cũng giống vậy ôm một người anh hùng hào kiệt mộng, một cái xưng vương xưng bá mơ!

Lần này nhờ cậy Lưu Bị, đúng là hành động bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ta gọi là Lâm Dịch, ta vì Lưu Bị đại ngôn!

Sáng sớm, Lâm Dịch đánh xong một bộ tự mình ở đại học lúc học được hai mươi bốn thức cơ sở Thái Cực Quyền, lau chùi một phen trên mặt mồ hôi, ở lão nhân tiếng gọi âm ỉ sau, dùng qua điểm tâm, liền nhận lấy lão nhân tặng hai cái bọc, gật đầu nói cảm ơn, công lấy sau lưng một thanh hán kiếm, chậm rãi rời đi.

Hai cái bọc, một cái bọc bên trong toàn là lương nấu tốt lương khô, một cái bọc bên trong xếp mấy món thay đổi quần áo sạch.

Vỗ vỗ trên lưng bao khóa, Lâm Dịch trong lòng không khỏi rót vào một tia ấm áp, ngay cả mở rộng bước chân cũng lớn chút ít.

Đi trên đường, Lâm Dịch một người buồn bực khó chịu, ánh mắt hờ hững nhìn chăm chăm quan đạo, không ngừng đi về phía trước, nhìn phương xa người ta đường ranh, trong lòng không khỏi khen ngợi cổ đại giao thông không phát đạt.

Là, là khen ngợi.

Mặc dù theo Lâm gia thôn đến Trác quận, phải dựa vào chân người lực đi đường, công cụ giao thông so với đời sau càng là khuyết thiếu có thể, thế nhưng con đường lại hết sức thiếu phân nhánh miệng cơ hồ không có, hoàn toàn là một con đường si cũng sẽ không lạc đường quan đạo. So hậu thế tám hoành tám tung, ngã ba khắp nơi, nắm GPS dẫn đường bản đồ cũng có thể lạc đường thời đại, Lâm Dịch thật là vui mừng bây giờ giao thông.

Thừa thốt người đi đường cơ hồ có thể không cần tính, mặc dù Hán thất đem nghiêng, nhưng tự nhiên mỹ lệ phong quang, giản dị nhân văn phong cảnh, đều là Lâm Dịch mừng rỡ phương.

Nếu là Lâm Dịch xuyên qua đi tới Hán triều thịnh thế, hán nhất định sẽ ẩn cư một nơi núi rừng, như Núi Võ Đang, Thái Sơn, Hoàng Sơn vân... vân hậu

thể nổi tiếng lại không có duyên một mình du ngoạn thật tốt non sông, cần rờ du ngoạn, nổi điên địa chạy băng băng đến đỉnh núi, động tình kêu lên: "Oh! Oh oh!" Cũng có thể như học đòi theo một cách vụng về bình thường noi theo một phen trang tử, "Độc cùng thiên địa hướng tình thần!" .

Đáng tiếc bây giờ loạn thế buông xuống, chính mình lại người mang dị năng, Lâm Dịch có chịu cam tâm không làm một chút chuyện, liền vong tình son thủy, tang bình sinh một thoa mưa bụi ?

Đi chậm rãi, cuối cùng tới Trác huyện môn hộ trước.

Lâm Dịch đánh giá khắp nơi một phen, thấy cách đó không xa có một vị chống gậy lão giả ở nhìn về phương xa, ôm quyền nói: "Lão bá, ngài có biết Trác huyện Lưu Huyền Đức tam huynh đệ hiện cư nơi nào ?"

Trưởng giả vẻ mặt và ái, thu hồi trông về phía xa ánh mắt, cho là Lâm Dịch mấy lần, cười nói: "Tráng sĩ cũng là đến nhờ cậy Lưu quan Trương Tam huynh đệ sao?"

"Đúng vậy! Tại hạ nghe nói Trác huyện có một hào kiệt, chiêu mộ nghĩa quân, tận trung vì nước! Cho nên sinh lòng kính nể, chuyên tới để nhờ cậy chi!" Lâm Dịch đạo.

Kính nể một từ, thực không phải là giả giả. Mặc dù Lâm Dịch nhờ cậy Lưu Bị có chút bất đắc dĩ, nhưng chuyện này cũng không hề không trở ngại hẳn đúng Lưu Bị kính nể tình.

"Ha ha, tốt tráng sĩ! Lưu Huyền Đức tam huynh đệ đang ở huyện bắc điền trang kia mới xây dựng trong doanh trại luyện binh, người có thể mau đi nhờ cậy chi!" Trưởng giả khẽ mỉm cười, chỉ rõ phương hướng.

"Đa tạ lão bá! Tại hạ cáo từ!" Lâm Dịch nói cảm ơn, phát tay chào từ giả.

Trác huyện phía bắc, có một nơi điền trang, mấy trăm người mặc áo mỏng, tay cầm mộc kích trắng đình môn, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước một vị thân dài chín thước, nhậm dài hai thước; mặt như trọng táo, môi như tô mỡ; mắt xếch, nằm tằm mi, tướng mạo đường đường, uy phong凛凛, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao thanh bào râu dài nam tử. Theo hẳn trưởng đạo đánh xuống, mọi người cũng cầm mộc kích sau đó đánh xuống.

Ở nơi này sẽ nhĩ, trường kích binh này một binh chủng so đội lính trường thương ở trên chiến trường càng thêm dùng thích hợp. Cho nên, bình thường quân đội bộ binh tinh nhuệ phần lớn là trường kích binh

"Liêu! Uống a!" Nam tử áo bào xanh trường đao vẩy một cái, đao kinh phá vỡ cát mịn.

"Uống a!" Chúng tráng đinh sau đó quát một tiếng, mộc kích cũng sau đó vẩy một cái.

Lâm Dịch đứng ở bên hông, trong con người né qua tỏa ra ánh sáng lung linh, thầm nghĩ: "Hào khí thế! Đây cũng là người đời sau danh hiệu 'Vũ Thánh' Quan Vũ Quan Vân Trường! Hôm nay rốt cục thì nhìn thấy bản thân!"

Tự tại lúc này, bên trong trang trong phòng, một đàn ông chậm rãi đứng dậy, đi tới tâm thần đều mê Lâm Dịch bên người, ôn hòa nói: "Quấy rầy các hạ, không biết các hạ tôn tính đại danh ? Tôi đây nhưng là có cần gì trợ giúp ?"

Nghe vậy, Lâm Dịch vội vàng theo trong thất thần đi ra, quay đầu nhìn về phía bên người nam tử, thần sắc đại biến, không khỏi bật thốt lên: "Trác huyện Lưu Huyền Đức ư ?"

Người đàn ông này thân dài bảy thước 5 tấc, hai lỗ tai thủy vai, hai tay quá gối, mặt như ngọc, môi như tô mỡ, thần tình ôn hòa, không thể coi vui giận, không phải Lưu Bị Lưu Huyền Đức, còn có thể là ai ?

"Chính là tại hạ." Lưu Bị ôm quyền nói.

Chúng thật người tới thân phận, Lâm Dịch sắc mặt hòa hoãn, nhưng trong lòng lại chấn động không ngừng.

Chỉ vì lúc trước Lâm Dịch đứng trưởng giả nói đúng là chân tình, thậm chí chân thực một mặt, so với lúc trước nói càng dữ dội hơn.

Lâm Dịch bất đồng đa số hậu thế độc giả đứng Lưu Bị đánh giá hủy nhiều hơn đáng khen. Ngược lại, hẳn cho là, luận tam quốc quân chủ, Lưu Bị so với Tào Tháo, Tôn Quyền hoàn toàn xứng đáng.

Có người nói Lưu Bị giả nhân giả nghĩa, hẳn không đồng ý.

Tào Tháo phái binh tấn công đương thời vẫn còn Tân Dã Lưu Bị, Lưu Bị bỏ kỳ gia thất, cũng không bỏ dân chúng, này không thể là nhân ư ? Có người muốn nói hẳn bỏ qua người nhà a! Nhưng là, lịch đại bị người xưng tán tướng quân, kỳ trùng phong ở phía trước nhất vinh viễn là theo quê hương mình chiêu mộ các đồng bào, kỳ dụng tới căn ở phía sau tướng lãnh vinh viễn là chính mình chí giao. Này vị chi, lấy thân làm phép. Không thể bảo là bất nhân.

Di Lãng cuộc chiến, Lưu Bị tấn công Đông Ngô. Âm mưu luận môn nói kỳ là muốn khuếch trương thế lực. Thế nhưng như nhìn kỹ thư tịch, liền biết đương thời Lưu Bị mặc dù được xưng mấy chục vạn đại quân, kì thực trừ hậu cần nhà bếp ban, có thể chân chính chiến đấu chỉ có mấy chục ngàn binh mã mà thôi, so với Đông Ngô số lượng binh lính còn ít hơn, này một điểm liền mất nhân hòa; thêm nữa không có ở đây địa phương chiến đấu, lại là công thành, nhất địa lợi; lại gặp mùa hè nóng bức, mất thiên thời. Trận chiến này đi xuống, thiên thời địa lợi nhân hòa này tam tài mất hết, thân là một nước chi chủ, sống đầu đường xó chợ vài chục năm, chiến dịch lớn nhỏ vô số sa trường quân chủ Lưu Bị, vì sao không có phát hiện này trí mạng chỗ sơ hở ?

—— toàn bộ bởi vì huynh đệ bị giết, nóng lòng báo thù, biết rõ không thể làm mà thôi, không thể báo là bất nghĩa.

Có người nói Lư Bị giả tạo, đánh phục hưng Hán thất tên, giả danh lừa bịp. Lâm Dịch cũng không đồng ý, nếu là giả danh lừa bịp, Lư Bị đâu có thể ở Tào Tháo dưới quyền nhậm chức, không dám nói phong hầu bá tướng, ít nhất vinh hoa phú quý là nhất định. Có thể cuối cùng, Lư Bị làm cái gì, huyết thư "Y Đãi Chiếu", làm phản Tào Tháo!

Lư Bị mặc dù sống đầu đường xó chợ mười mấy năm, ở trong lúc cũng nhờ cậy rất nhiều người, nhưng hẳn như cũ không mất dã vọng chí tâm, suy nghĩ một chút những người khác, bại một lần liền vĩnh viễn không lên nổi giống nhau, chán chường cả đời. Đây không thể bảo là không phải một đời kiêu hùng.

Huống chi, bình luận một người thị phi, há một mặt đều Trần ? Như Tôn Quyền, Tào Tháo giả, cái nào không phải khéo léo, thay đổi thất thường ?

Cho nên, nếu là có người muốn cùng Lâm Dịch thảo luận Lư Bị làm người, hẳn nhất định sẽ cao giọng kêu lên: "Ta gọi là Lâm Dịch! Ta muốn vì Lư Bị đại ngôn!"

Hồi lâu, Lâm Dịch đem suy tư trong lòng chải vuốt thông suốt, ôm quyền nói: "Dị nhân Lâm Dịch, nghe thấy Trác huyện Lư Huyền Đức hiền danh, chuyên tới để họp nhau. Vọng có thể cùng chư vị, cùng ra chiến trường, giết nghịch tặc!"

"Đây thiên hữu ta vậy!" Lư Bị đạo: "Vài ngày trước được Trung Sơn đại thương giúp đỡ, đã khuếch trương nghĩa quân hơn năm trăm người. Hôm nay lại được lâm quân tương trợ, thật là thiên hữu ta vậy!"

"Huyền Đức huynh coi trọng, gọi thẳng tại hạ tên liền có thể." Lâm Dịch cười nói.

"Bị hư trường lâm quân mấy tuổi, chẳng biết có được không danh hiệu Lâm đệ ?" Lư Bị ôm quyền, thần sắc trang nghiêm đạo.

"Huyền Đức huynh, có gì không thể ?" Lâm Dịch gật đầu cười nói.

Có thể cùng mình kính nể người xưng huynh gọi đệ, dĩ nhiên là rất vui lòng.

"Lâm đệ, chậm chút ta lại vì ngươi tiến cử mấy vị huynh trưởng, bên trong ngồi." Lư Bị đưa tay ra cánh tay, hư dẫn đạo.

"Mời." Lâm Dịch cũng cười nói.

Trang áp trong phòng, ngược lại cũng đơn giản cấp bách, mấy tờ án kỷ, mấy cuốn trúc giản, một bình trà lạnh, mấy con trúc ly, còn lại đều chưa từng thấy lấy.

Diễn nghĩa trung có như vậy một đoạn văn miêu tả Lư Bị: Tính khoan dung, ít nói tiếng nói, hi nộ không lộ; thường có chí lớn, chuyên tốt kết giao thiên hạ hào kiệt.

Lâm Dịch cùng Lư Bị ngồi đối diện nhau, trò chuyện với nhau thật vui. Mặc dù trong lúc ngôn ngữ không nhiều, nhưng mỗi lần có lời, nhất định hòa hợp vạn phần, không khỏi để cho Lâm Dịch trong bụng kinh ngạc, ám đạo: "Không hổ là Lư Bị, trao đổi kỹ năng có thể xác định là mẫn cấp."

Không lâu, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao Quan Vũ liền cùng một người vóc dáng đàn ông cao lớn, song song đi tới.

Chứng kiến bên trong nhà ngồi xếp bằng Lư Bị, song song lộ ra nụ cười, đạo: "Đại ca."

Trong nháy mắt này, Lâm Dịch có như vậy trong nháy mắt, vô si cho là hai người đang đối với hắn kêu: "Đại ca!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: bất tuân lễ phép là Giản Ung

Tam quốc bên trong, thân hình cao lớn, vừa có thể cùng Quan Vũ sóng vai cùng kêu Lư Bị đại ca già, duy chỉ có Trương Phi. Lại nhìn hắn: Thân dài tám thước, đầu báo hoàn nhãn, cầm yển râu hùm.

"Ha ha, nhị đệ, tam đệ khổ cực." Lư Bị đứng lên nói, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, "Vị này chính là dị nhân Lâm Dịch, tới đầu quân."

Vừa nói, Lưu Bị lại đi tới hơi hơi kéo Lâm Dịch vạt áo, giới thiệu: "Đây ta nhị đệ Quan Vũ Quan Vân Trường, tam đệ Trương Phi Trương Dực Đức. Đều là nhất đẳng anh hùng hào kiệt!"

"Lâm Dịch gặp qua Vân Trường huynh, Dực Đức huynh. Hai vị huynh trưởng thật là uy vũ bất phàm, có hổ tướng tư thế!" Lâm Dịch có chút kinh ngạc.

Quan Vũ ánh mắt hơi hơi liếc một cái, ngao nghể cười khể.

Cùng với Quan Vũ cuồng ngao, Trương Phi lại hoàn toàn bất đồng, tính tình thoải mái, tiếng cười như sấm, đạo: "Ha ha ha! Tiểu tử nguoi thật là tinh mắt! Tôi! Uống rượu!"

"Tạ Dực Đức huynh!" Lâm Dịch ôm quyền nói cảm ơn.

"Ai! Nói cảm ơn cũng quá khách khí! Ngồi! Uống rượu! A ha ha ha!" Trương Phi biểu tình một quái, kéo xuống Lâm Dịch, cùng ngồi xuống.

"Dực Đức trời sinh tính thoải mái, là một hồn người, vọng Dịch đệ chớ trách." Lưu Bị cùng Quan Vũ ngồi chồm hổm, nhưng là đối một cái xưng hô, hướng Lâm Dịch cười nói.

"Đâu có! Dực Đức huynh tính cách thoát tục, ta vui mừng còn đến không kịp, há sẽ quái?" Theo thế kỷ mới đi tới cổ đại, rất nhiều lễ nghi phiền phức lệnh Lâm Dịch cũng không thiếu phiền não. Giờ phút này gặp Trương Phi này hồn người, ngược lại có chút ít hận gặp nhau trễ cảm giác.

Bốn người ngồi đối ẩm, Trương Phi thỉnh thoảng cười to, mọi người ngược lại bầu không khí tốt đẹp, khiến cho Lâm Dịch không chút nào làm khách câu nệ.

Không lâu lắm, rượu hết ly làm. Trương Phi thần sắc một buồn bực, ngang bướng đạo: "Nhất định là làm lư Trương lão đầu hôm nay cho rượu thiếu mới uống phút chốc sẽ không!"

Tự tại lúc này, ngoài cửa đi tới một người, cười nói: "Ha ha! Dực Đức nhưng là lại phải oan uổng người?"

Chỉ thấy người tới tết tóc đen trắng khăn nhỏ, lông mi dài mắt ti hí, mặt đầy râu quai nón, một thân vải thô y theo gió chập chờn, thần sắc chế nhạo, tựa như cười mà không phải cười nhìn Trương Phi.

"Ủ? Là nguoi người này!" Trương Phi quay đầu nhìn lại, giả vờ tức giận nói.

"Dực Đức, không thể vô lễ." Lưu Bị đứng dậy, khoe miệng lại cười nói: "Hiển Hòa mời ngồi!"

Hiển Hòa? Lâm Dịch nghe vậy sững sờ, não tráp cuồng khuấy, phút chốc mới nhớ tới người này là ai: "Giản Ung!"

Giản Ung, chữ Hiển Hòa. Chính là Lưu Bị đồng hương bạn cũ, dưới trướng phụ tá. Bàn về sâu, so với Quan Vũ, Trương Phi càng hơn một bậc.

"Ha ha!" Giản Ung áo quần theo gió, lấy cánh tay làm gối, nằm ngửa mà xuống, thần tình kiêu căng, cao giọng cười nói: "Huỳnh Đức huynh a! Ta cùng với nguoi mang đến thiên thời vậy! Có thể làm tốt long phi vực sâu, phượng hiện sơn khâu chuẩn bị?"

"Mời Hiển Hòa dạy ta." Lưu Bị biểu tình khiêm tốn, chấp tay mà hỏi.

Giản Ung gật nhẹ y phục, giống như là ở thu xếp y phục, lại ngược lại đem y phục cả cẳng phát ngổ ngang, bàn luận viễn vông đạo: "Huỳnh Đức Hán thất dòng họ, bây giờ 20 chừng mây, nhất sự vô thành; ta biết nguoi làm ngực chí lớn, một thân bản sự lại không có chỗ thi triển, cả ngày biên giầy cỏ buồn bán, khiến cho nguoi than tiếc!"

Lúc này, Quan Vũ nhưng này một cái, hiển nhiên là không thích Giản Ung.

Người này thần tình kiêu căng, Lưu Bị khiêm tốn thỉnh giáo, lại vẫn còn ở nơi này nói bốc nói phét, không chút nào tán phẩm lúc vì sao? Ngay cả Trương Phi cũng tức giận nguyệt hấn một cái.

"Ồ kia! Dực Đức có gì trùng ta?" Giản Ung thấy Trương Phi nguyệt hấn một cái, giả bộ kinh ngạc nói.

"Nguoi người này sao nhiều như vậy lời ong tiếng ve! Không thấy nhà ta ca ca khiêm tốn thỉnh giáo, nguoi tự mình đến nằm thoải mái!" Trương Phi có chút hòa khí, đứng lên nói.

"Nguy thay! Dực Đức muốn đánh ta ư?" Giản Ung thần tình khoa trương, leo đến Lưu Bị bên người, kéo ống tay áo của hắn, đạo: "Huỳnh Đức huynh cứu ta!"

"Dực Đức! Ngồi xuống! Không được vô lễ!" Lưu Bị mặt liền biến sắc, thấp giọng mắng.

"Có thể" Trương Phi thấy Lưu Bị trách mắng, có chút không cam lòng ngồi xuống, ánh mắt bất thiện nhìn Giản Ung.

Lâm Dịch thật sự là không nhìn nổi, Trương Phi mới vừa rồi nhiệt tình đợi hắn, giờ phút này thấy hắn ăn quả đắng, tự nhiên không muốn lại im lặng không lên tiếng. Vì vậy đứng lên nói: "Hiển Hòa tiên sinh nói tới thiên thời, chẳng lẽ là giáo úy Trâu Tinh nghe nói Huỳnh Đức huynh tên, muốn đích thân tiến cử

cùng U Châu Thứ sử lưu quân Lang?"

Nghe vậy, Giản Ung kiêu căng thần tình trong phút chốc nhiều một tia kinh dị, lật một thân hình, hướng Lưu Bị hỏi "Huyền Đức, người này là người nào?"

"Huyền Đức chi sai, quên mất cùng Hiến Hòa tiến cử." Lưu Bị nhẹ nhàng cười một tiếng, đạo: "Ngày hôm nay tới đầu quân dị nhân, Lâm Dịch."

"Trắc quận Giản Ung, chữ Hiến Hòa." Giản Ung khẽ mỉm cười, tự giới thiệu mình, cử chỉ như cũ không kiềm, lung tung bắt gãi da đầu, vỗ xuống mấy tầng màu trắng da đầu tiết.

"Hiến Hòa, không biết Dịch đệ nói, là thật hay không?" Lưu Bị trong lòng ôm mong đợi, mặt ngoài vẫn như cũ không thích không bi thương.

"Trâu Tinh người này, mặc dù văn võ không tốt, so với Huyền Đức chênh lệch mấy dặm, nhưng kính trọng Hán thất, là chân chính yêu nước trung quốc chí sĩ. Nghe nói Huyền Đức là Hán thất đồng họ, lại tự tổ nghĩa quân, trong lòng mừng rỡ, mời ta tới này, mời Huyền Đức đi phủ một tự." Giản Ung ngôn ngữ tàn mạn, nói tiếp: "Lấy Huyền Đức làm người, lần này vừa thấy, nhất định sẽ tiến cử cho Thứ sử lưu quân Lang. Từ đây cũng có thể hơi giương phe cánh."

"Đa tạ Hiến Hòa cho biết." Lưu Bị khom người nói: "Chẳng biết lúc nào đi?"

"A ~" Giản Ung đuổi nhất cá lại yêu, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhỏ liếc về chân trời tàn vân, đạo: "Lúc này đi trước vừa vặn. Huyền Đức sửa sang một chút liền có thể, ta đi ra ngoài trước giãn ra giãn ra cốt tử."

Nói xong, Giản Ung liền chui yêu đâm lưng đi ra ngoài.

Nhìn Giản Ung tàn mạn vô lý hành động, Quan Vũ cùng Trương Phi nguyên bản không đầy mặt sắc lại lặng lẽ biến mất, chỉ vì thành công thời gian không xa.

Mà Lâm Dịch lại không có để ý những thứ này, hắn để ý là Lưu Bị thần sắc, cuối cùng đều không có chút nào bất mãn. Điều này làm hắn trong bụng khẽ run, than thầm: "Khó trách tam quốc thế chân vạc là Lưu Bị, mà không phải là Lưu Bội hoặc là Lưu Bối. Như thế lòng dạ, như biển khơi có thể nạp trăm sông nước. Người như thế, nếu không thể được việc, há không đáng tiếc?"

Giản Ung như thế kiêu căng, hành động không kiềm, ở cổ đại Trung quốc, hiệu phụng Nho gia bình thường, khiêm tốn, lễ độ, quân tử chỉ đạo thời đại, nhất định là bị người phỉ nhổ. Mặc dù hiện đại, cũng không có mấy người không ghét.

Quân không thấy, Dương Tu bởi vì tự cho là thông minh hơi chút suy đoán Tào Tháo tâm tư liền bị chém chết, Hứa Du say rượu tuyên bố Tào Tháo nhu danh bị giết, Giản Ung người này so với bọn họ ngạo mạn càng sâu, vẫn như cũ được Lưu Bị trọng dụng, cho đến Lưu Bị phát tài sau đó, vẫn là Thực quốc trọng thần, có thể thấy Lưu Bị lòng dạ rộng.

"Nhị đệ, tam đệ, Dịch đệ, các ngươi an tâm một chút. Ta cùng với Hiến Hòa phó hội, quân sĩ làm phiền các ngươi." Không lâu, Lưu Bị đổi một thân chính mình tới thể diện quân áo, trước khi ra cửa, hướng ba người chấp tay nói.

"Đại ca nhưng đi không sao, ta cùng với tam đệ nhất định sẽ không phụ đại ca dẫn dắt." Quan Vũ chấp tay nói. Trong lời nói nhưng là đem Lâm Dịch bài xích ra ngoài. Cái này không do lệnh Lâm Dịch thờ dài, "Khó trách Quan Vũ ở Thực quốc quan liêu trung nhân duyên không tốt."

"Huyền Đức huynh an tâm đi thôi. Tại hạ định không phụ ủy thác." Lâm Dịch gật đầu, ôm quyền nói.

"Cáo từ." Lưu Bị gật đầu, ôm quyền nói.

Nói xong, liền cùng Giản Ung mỗi người cưỡi một con ngựa, giong roi rút ra môn.

Giản Ung ở trên lưng ngựa, như cũ một bộ kiêu căng thần tình, một bên tàn mạn rút ra roi ngựa, một bên lung tung kéo y gãi đầu, còn buồn bực khó chịu nói: "Giá! Giá! Giá!" Ngựa nhai lại tại chỗ đạp mấy bước, vỗ vào vài cái đuôi ngựa.

Lưu Bị lắc đầu một cái, có chút buồn cười, liền cũng dắt giây cương, cùng hắn cùng cười ở trên lưng ngựa bước từ từ, chỉ là cử chỉ so với chi Giản Ung đoan trang không biết gấp bao nhiêu lần.

"Hừ! Người này!" Quan Vũ thần sắc không vui, híp mắt lạnh rên một tiếng.

Lâm Dịch cũng là lắc đầu một cái, cũng không nhiều nói. Hắn thấy, Quan Vũ chỉ ngạo cùng Giản Ung chỉ ngạo có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Quan Vũ, kiêu căng không gì sánh được, khinh thường cùng người nói chuyện với nhau, chính là tâm ngạo; Giản Ung, cũng là kiêu căng không gì sánh được, cử chỉ bất tuân lễ phép, nhưng là tính ngạo.

"Ai! Dưới cái thanh danh vang dội thật ra thì khó khăn phó! Lưu Bị người này, chính là một đời kiêu hùng!" Lâm Dịch đáy lòng thở dài, ám đạo: "Cũng được! Đã nhờ cậy Lưu Bị, tạm thời lại hết lòng hiệu lực đi!"

Ngán ngùi chung sống, lời nói tuy ít, nhưng Lưu Bị đối với Lâm Dịch ảnh hưởng, không thể bảo là không sâu. Đã từng bạn tri kỷ đã lâu, giờ phút này đích

thân đối mặt, quả thực như mộng.

Huống chi, đến nay còn chưa thấy tam quốc hổ tướng danh muru môn dị nãg, Lâm Dịch trong lòng cũng không khỏi mang theo không ít thấp thỏm.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ta trời! Bầy xuyên a

Lại nói bên trên trở về Luru Bị cùng Giản Ung cùng nhau đi tới Trâu Tinh trong phủ phó hội, được đến cực cao dừng lễ. Hai người trò chuyện với nhau không lâu, liền bị giáo úy tiến cử tới phủ thứ sử.

Trong phủ thứ sử, mọi người phân ngồi.

Hắn lúc, lấy bên phải vì tôn, bởi vì Luru Bị là Hán thất dòng họ, tự nhiên ở bên phải. Luru Yên phía trên nhất, mà Trâu Tinh mặc dù có quan chức trong người, nhưng cũng chỉ có thể ngồi trên bên trái lần.

Luru Yên cũng là Hán thất dòng họ, người mặc màu đỏ tía cảm y, thắt lưng dây dưa bích ngọc mang, tay không thích cuốn, một trương phượng chính trên mặt mang khí tức nho nhã, khiến cho người liếc nhìn lại, khen ngợi quý tộc bầu không khí.

"Không biết Huyền Đức là Hán thất dòng họ vậy một chi?" Luru Yên mỉm cười nói.

Luru Bị nghe vậy, lễ bái đạo: "Bẩm báo Luru Thứ sử, tại hạ là Trung Sơn Tinh Vương Luru Thắng sau đó, Hán Cảnh Đế các hạ cháu bốn đời, họ Luru danh bị, chữ Huyền Đức."

"Ừm." Luru Yên thần tình thật giống như lâm vào trầm tư, một lát sau, mới vừa vừa cười cùng Luru Bị nói chuyện với nhau chút ít lời ong tiếng ve.

"Huyền Đức chính là ta chất nhi bối."

"Bị, bái kiến thúc phụ!" Luru Bị ngược lại sẽ bất thời cơ, vội vàng lễ bái đạo.

Hồi lâu, Luru Yên cho là thời cơ đã đến, lời nói xoay chuyển, đạo: "Ta nghe Trâu giáo úy nói, Huyền Đức tự tổ một nhánh nghĩa quân, lại người mang võ nghệ, không biết bây giờ huấn luyện như thế nào?"

"Bẩm báo thúc phụ, bị cùng huynh đệ ba người mỗi ngày chuyên cần khổ luyện, hết thấy đều đã sắp xếp xong, chỉ chờ thúc phụ đại quân rút ra, trực đảo kẻ gian huyệt!" Luru Bị cúi người quỳ mọp.

"Được!" Luru Yên nở nụ cười hớn hở, lại nói: "Huyền Đức chớ có vội vàng, lại huấn luyện nữa ba ngày, mang đến gặp ta."

"Phải! Thúc phụ!" Nghe vậy, Luru Bị trong lòng hơi động, ám đạo: "Chẳng lẽ U Châu đại quân phải xuất chinh?"

"Ha ha, quốc gia đại sự làm trọng, thúc phụ liền không để lại người." Luru Yên gật đầu một cái, uyển chuyển hạ lệnh trục khách.

Luru Bị lần nữa lễ bái, chậm rãi thối lui ra.

Ba ngày, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm. Muốn phát sinh cái gì đó ngoài ý muốn, hoàn toàn khả năng.

Lại nói Lâm Dịch từ nhờ cậy Luru Bị dưới trướng, trong ngày trừ thao luyện, tình cờ đánh mấy lần Thái Cực Quyền, chính là cùng Trương Phi hòe khản, uống rượu, tốt không được tự nhiên.

Nguyên bản như vậy bình yên sống qua ngày cũng vị thường bất khả, mắt thấy ngày thứ ba cũng muốn qua đi, ngoài ý muốn lại vạn vạn không nghĩ tới phát sinh.

Một bộ tản mạn vô lực, gãi đầu gãi não Giản Ung, mang theo một người tuổi còn trẻ tiểu tử đi vào an tường địa trang ấp.

"Dực Đức, hôm nay làm lư Trương lão đầu nhưng là lại cho người đánh thiếu rượu?" Giản Ung vừa tiến đến liền hướng lấy Trương Phi trêu nói.

"Hừ! Lại là người người này!" Trương Phi cũng biết Giản Ung chính là Luru Bị bạn cũ, rên một tiếng, không để ý tới nữa.

"Ha ha!" Giản Ung cười cười, nằm xuống, hướng Lư Bị đạo: "Huyền Đức a! Hôm nay, ta mang cho ngươi tới một vị dị nhân."

"Đa tạ Hiến Hòa huynh tương trợ." Lư Bị đứng dậy nói cảm ơn, lại hướng kia tiểu tử trẻ tuổi ôm quyền nói: "Không biết các hạ nơi nào nhân sĩ?"

"Trắc quận Lang gia thôn nhân. Tại hạ dị nhân Lang Đoạn, chữ Tiết Độ. Nghe nói Trắc huyện Lư Huyền Đức hiền danh, chuyên tới để nhờ cậy!" Tiểu tử trẻ tuổi ôm quyền nói. Quay đầu nhìn về phía Quan Vũ cùng Trương Phi, ánh mắt lửa nóng, thật giống như có thể hòa tan thế gian hết thảy thép ròng.

Lâm Dịch nghe vậy, thấy hán ánh mắt, mặt liền biến sắc, trong bụng chấn động, suy nghĩ rối loạn: "Chẳng lẽ người này cũng là xuyên qua khách? Không phải đâu! Ta trời! Bầy xuyên a!"

"Huyền Đức chớ vội." Giản Ung cười nói: "Muốn người này gia nhập chúng ta nghĩa quân, được cần Huyền Đức huynh phái ra một vị dị nhân cùng với tỷ thí một trận, thắng mới được!"

"Này?" Lư Bị nghe vậy sững sờ, quay đầu nhìn về phía Quan Vũ cùng Trương Phi.

"Đức Đức cùng Vân Trường đều có vạn phu chớ địch chi vũ dũng, tự nhiên không tính là." Giản Ung lại nói.

"Hiến Hòa tiên sinh chẳng lẽ muốn ta ra sân?" Lâm Dịch đứng lên nói.

Rất hiển nhiên, lần trước Lâm Dịch khám phá Giản Ung cái nút, giờ phút này Giản Ung chính là tìm người tới muốn giết giết hán nhuệ khí.

"Các hạ là?" Lang Đoạn lúc này mới nhìn thấy Lâm Dịch, lắng phút chốc, sắc mặt nghi ngờ nói.

"Dị nhân Lâm Dịch, cùng Tiết Độ huynh có cộng thiên chi duyên." Lâm Dịch dứt khoát đem lời vạch rõ.

"Ồ!" Lang Đoạn đầu tiên là cả kinh, tiếp lấy lại là vui mừng, cuối cùng lại là sững sờ, thần tình biến ảo như lật sách bình thường.

"Không biết Dịch đệ cho là?" Lư Bị tiến lên hỏi thăm. Trong lòng cũng mơ hồ mong đợi Lâm Dịch dị năng, khiến cho kỳ có cơ hội nhìn trộm bản lĩnh.

"Tại hạ ứng." Lâm Dịch ôm quyền nói.

Nghe vậy, Giản Ung cười hắc hắc, đạo: "Sáng khoái! Đi!"

Rộng rãi cát vàng trên đất, mọi người làm thành một cái không êm dịu vòng, quan sát Lâm Dịch cùng Lang Đoạn tỷ thí.

"Lâm huynh, lần này tỷ thí chính là Hiến Hòa tiên sinh yêu cầu, ta nhận kỳ tình nghĩa, không thể từ chối, xin lỗi." Lang Đoạn rất có phong độ nói rằng.

"Tiết Độ huynh không nên khách khí, ta cũng muốn nhìn một chút ở thế gian này, ta dị năng đến tốt cùng thuộc về cái nào tầng thứ." Lâm Dịch khẽ mỉm cười, tâm niệm vừa động, giữa chân mày kim sắc chu sa sáng lên, dần hiện ra một quyền 'Chí Cao Đế Điện'.

"Há, thú vị." Lang Đoạn thấy Lâm Dịch dị năng là một quyền sách, nhiều hứng thú nói.

"Hãy A...! Chú! Trong ngũ hành, nhất viết nước, nhị viết hỏa; hỏa, Thương Long bên trong tinh!" Lang Đoạn ngưng thần niệm chú, tay bắt pháp quyết, khẽ quát một tiếng: "Hỏa!"

"Hồng!" Một đoàn tay cỡ bàn tay hỏa cầu đột nhiên xuất hiện, chap chòn đáng người, dừng trong tay hán.

Cuốn sách không gió mà bay, cái nhân vì Lâm Dịch tinh thần lực bám vào trên đó, ý niệm phiến động tới 'Sĩ tốt' một cột.

Lâm Dịch vươn tay phải ra, rút ra thẻ bài, ngón tay hư không đè một cái, hiện lên kim sắc huyền ảo phù văn, khẽ quát một tiếng: "Kêu gọi! A Đại. A Tam!"

"Àm!" Ánh sáng chột lóe, dáng dấp rắn chắc A Đại cùng A Tam phơi bày một bức quỷ mị bộ dáng, trầm giọng thì thầm: "Tham kiến chủ công!" Sau đó, liền chậm rãi đứng dậy, đối mặt Lang Đoạn.

"Ồ? Hệ triệu hoán! Vô si, khi dễ chúng ta thiếu?" Lang Đoạn thấy vậy, sắc mặt trắng nhợt, tức giận nói.

Lâm Dịch cười cười, rút ra hán kiếm, đạo: "A Đại bên trên, A Tam người che chở ta, cùng ta cùng tiến tới!"

Mặc dù nhiều người, nhưng Lâm Dịch như cũ hết sức cẩn thận. Hỏa cầu nhìn như không lớn, nhưng mà uy lực như thế nào vẫn là một ẩn số. Nhớ hán mới đến đây thế giới không bao lâu, kiếp trước cũng không phải là tập võ con cháu, thân thể tố chất quá kém, bị hỏa cầu đánh một hồi, làm không tốt liền muốn tất cả mất hết.

"Vô si." Lang Đoạn nắm hỏa cầu, trong lòng nóng nảy lại bắt đắc dĩ, chỉ đành phải làm tròn mắt.

Nếu không? Quái năng lực mình, một giờ chỉ có thể ngưng tụ một quả cầu lửa?

Lâm Dịch ba người càng ép càng chặt, Lang Đoạn một vết mồ hôi xuyên thấu qua da đầu, tron nhẵn tới cổ, hạ xuống sống lưng, thế nhưng hỏa cầu như cũ nắm ở trong tay, lo âu ánh mắt chết nhìn chòng chọc Lâm Dịch, muốn một đòn tức trúng, ở hai viên trắng sĩ dưới người thẳng đoạt chủ tướng.

Bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước!

Nhưng là, Lâm Dịch quá giáo hoạt, một mực dùng A Tam kia to lớn thân thể làm tấm thuẫn ngăn trở chính mình, trừ nhàn nhạt bóng dáng, cái gì cũng không lộ ra. Tình cờ lộ ra một đôi kẻ gian mất giáo hoạt con người, hải hước liếc mắt nhìn mồ hôi đầm đìa Lang Đoạn, không chút nào cuống cuống tấn công, muốn không đánh mà thắng chi binh!

"Ho khan một cái! Không bằng huê đi! Hiến Hòa huynh nghĩ như thế nào?" Trong sân người đã từ lâu nhìn ra thắng bại. Luru Bị âm thầm lắc đầu, nhìn về phía Giản Ung.

Lang Đoạn dù sao cũng là Giản Ung mang đến nhờ cậy người, bây giờ Lâm Dịch như vậy hải hước người ta, là có chút không tốt.

Giản Ung nghe vậy, cười ha ha: "Ha ha! Bại chính là bại, Tiết Độ đệ năng thuộc về mưu sĩ đệ năng, một mình đấu đúng là phải kém chút ít. Huyền Đức huynh hay là mời bọn họ xuống đây đi!"

Nghe được Giản Ung nói như vậy, Luru Bị liền yên lòng, kêu: "Dịch đệ, Tiết Độ huynh, ta xem các người giằng co hồi lâu, chắc hẳn chênh lệch quá nhỏ. Không bằng tính làm huê như thế nào?"

Thân ở người khác dưới trường, tự nhiên muốn biết điều.

Lâm Dịch tự nhiên biết đạo lý này, cười gật đầu một cái, hướng Lang Đoạn đạo: "Làm huê như thế nào?"

Lang Đoạn nỏ hết đà, tự nhiên mừng rỡ, gật đầu liên tục, cảm kích nói: "Nguyên ý, nguyên ý!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, mỗi người thu đi đệ năng. A Đại cùng A Tam cũng hóa thành thẻ bài, cùng để diễn hóa thành một đạo lưu quang, dung nhập vào Lâm Dịch giữa chân mây chu sa trung.

Lâm Dịch nhìn một chút phương xa mờ nhạt chân trời, không khỏi nhập thần: "Không biết có bao nhiêu người cùng ta bình thường làm này xuyên qua khách!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thử một lần mâu này thử một lần đao

Hai người dừng tay sau, Luru Bị lúc này mời mọi người, vào phòng dùng chung cơm trưa. Một là vì Lãng Đoạn cùng Giản Ung đón gió tẩy trần, hai là hòa hoãn mọi người quan hệ. Lâm có thể nói là chu đáo chu toàn.

"Tiết Độ cần gì phải nhụt chí?" Dùng cơm bên trong, Giản Ung gãi gãi ngựa, nhìn về phía mặt đầy thần tình sầu bi Lãng Đoạn.

Lãng Đoạn thờ dài, lắc đầu không nói.

"Tiết Độ làm nhớ cái nhục ngày hôm nay, tinh tu đệ năng, ngày sau lại báo." Giản Ung miệng to nhai cơm, cười nói.

Nghe vậy, Lâm Dịch trong lòng hơi động, hỏi "Hiến Hòa tiên sinh ý tứ là đệ năng có thể tiến hóa?"

Giản Ung liếc về liếc mắt Lâm Dịch, bẹp một hồi miệng, đạo: "Đệ năng phân Tiên Thiên cùng Hậu Thiên. Tiên thiên giả, như Dực Đức, Vân Trường, một khi thức tỉnh, liền hiện ra kinh thể hải tục oai; hậu thiên giả, là Tiết Độ cùng người, mặc dù thức tỉnh, lại nhỏ yếu như mạ, cần phải tinh tu mới có thể dần dần cường đại."

Lãng Đoạn nghe vậy, vui mừng trong bụng, đôi môi mở ra, liền còn muốn hỏi.

"Ha ha, tinh tu phương pháp, người mỗi người có khác, trên trời ban cho chi, ta cũng không biết. Ăn cơm, ăn cơm!" Giản Ung nhưng là gạt trước một bước cười nói.

Lâm Dịch trong bụng nghi ngờ, đem đầu chuyển hướng Trương Phi, chỉ thấy hắn gật đầu một cái, mới không cần phải nhiều lời nữa, buồn bực ăn cơm.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản ám áp địa hình ảnh, thoáng cái trở nên trầm muộn.

Không lâu lắm, mọi người dùng qua com, từng uống rượu, liền muốn chấp tay cáo từ.

Lại thấy một người mặc mộc giáp U Châu sĩ tốt chạy tới, lớn tiếng dò hỏi: "Xin hỏi vị nào là Lư Huyền Đức các hạ?"

"Chính là tại hạ!" Lư Bị ánh mắt hơi sáng, ôm quyền nói.

"Truyền Thù sử đại nhân chi mệnh, xin mời tiên sinh cùng tiên sinh nghĩa quân, cùng nhau đi tới phủ Thù sử." Sĩ tốt ôm quyền, lớn tiếng nói.

"Đa tạ cho biết, mời tráng sĩ an tâm một chút, Huyền Đức lập tức đi liền!" Lư Bị lần nữa ôm quyền.

"Nhị đệ, triệu tập sĩ tốt, chúng ta cùng nhau đi phủ Thù sử!" Lư Bị hướng Quan Vũ đạo.

"Phải! Đại ca!" Quan Vũ tuân lệnh, lập tức gõ đồng la, đem nguyên bản tản đi sĩ tốt, lục tục chiêu chung một chỗ.

"Đi!" Lư Bị khẽ quát một tiếng, một người lên trước, dẫn mọi người hướng phủ Thù sử mà đi.

Luyện binh chi địa, cùng phủ Thù sử cách nhau không xa, nửa giờ liền đến.

Trâu Tinh đứng ở phủ Thù sử trước cửa, thấy Lư Bị chậm rãi đến, vội vàng nghênh đón, đám đông tiếp vào trong phủ.

Lư Yên vẫn là ngả quan bác mang, màu đỏ tía hoa bào, chỉ là trong tay cuốn sách biến thành một phong gấp tấu. Thấy Lư Bị đám người đi tới, đầu tiên là lẫn nhau tiến cử một phen, tiếp lấy nói ít chuyện phiếm, chậm rãi tiến vào chính đề.

"Huyền Đức a! Thảm tử báo lại Hoàng Cân tặc tặc thủ Trình Viễn Chí thống soái năm chục ngàn tặc binh tướng tới U Châu biên giới, nguy cơ vạn phần a!" Lư Yên sắc mặt sầm muộn.

"Mời thúc phụ buông lòng tinh thần! Huyền Đức lập tức dẫn dắt nghĩa tốt, đi trước chém chết này tặc, tiêu tan U Châu nguy cơ!" Lư Bị thần tình thành khẩn, lễ bái đạo.

"Được! Không hồ là ta Hán thất con cháu!" Nghe vậy, Lư Yên sắc mặt vui mừng, hướng Trâu Tinh đạo: "Trâu giáo úy, làm phiền dẫn dắt năm trăm tinh binh, cùng Huyền Đức cùng nhau xuất chiến!"

"Mặt tướng nghe lệnh!" Trâu Tinh dùng sức ôm quyền một đòn, quát lên.

"Cáo từ!" Việc này không nên chậm trễ, mọi người cùng nhau thối lui ra.

Trâu Tinh vừa ra phủ Thù sử, liền lập tức cưỡi ngựa hướng giáo trường mà đi. Mà Lư Bị lại dẫn dắt mọi người hỏa tốc ra khỏi thành, muốn phải lập tức chém chết Trình Viễn Chí.

Lại nói Trình Viễn Chí người này, thân dài bảy thước, tóc dài rối tung, ngách đeo Hoàng Cân, tay cầm đại đao, cười ở cao đầu đại mã bên trên, soái năm chục ngàn chi chúng, nhất thời kiêu ngạo khí thịnh.

Đi tới đại hưng núi, thấy U Châu đường ranh, Trình Viễn Chí không khỏi mừng rỡ, đứng phó tướng Đặng Mậu cười nói: "Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! Hôm nay liền đánh chiếm U Châu, cho đại hiền lương sư dâng lên công phẩm!"

Đặng Mậu cũng sau đó cười to: "Ha ha ha! Cừ soái uy vũ! Càn quét vô địch thiên hạ!"

Tự tại lúc này, trời mà kinh biến, mưa gió chợt nổi lên, chỉ thấy phía trước mấy trăm người chỉnh tề uy nghiêm mà đội, một người trong đó giục ngựa mà ra, hướng Trình Viễn Chí quát to: "Phản quốc nghịch tặc, sao không sớm hàng!"

"Ồi chào nha nha! Đáng chết!" Trình Viễn Chí trước khắc còn đang khoác lác, sau một khắc liền toát ra một "Ngột hán tử kia" đánh mặt, làm sao không giận?

"Toàn quân đánh ra!" Lúc này lửa giận sung mãn não, hướng phó tướng quát lên: "Đặng Mậu, đi trước chém xuống người này đầu lâu!"

"Tuân lệnh!" Đặng Mậu lĩnh mệnh, tay cầm trường mâu, vỗ ngựa liền bên trên.

"Vô kiên bất tòng! Sắc bén!" Đặng Mậu khẽ quát một tiếng, một đạo kim sắc dị năng xuất hiện, đem trọn chi trường mâu nhuộm thành kim sắc.

"Hừ! Gà đất chó sành!" Trương Phi lạnh rên một tiếng, giục ngựa mà lên, hét lớn một tiếng: "Linh. Đàng xà!"

"Rống!" Trương Phi trọn mắt mà trừng, sau lưng một đạo dữ tợn đại xà hư tượng trôi lơ lửng không trung, theo hấn tượng tám giờ thép mâu đâm một cái mà ra.

"Rống!" Đàng xà vừa ra, thiên địa bắt hòa!

Trong nháy mắt, Đặng Mậu cùng mấy trăm Hoàng Cân tặc binh liền bị đăng xà xuyên giết, thi thể tan tành, đem còn thừa lại Hoàng Cân tặc bị dọa sợ đến sợ chết khiếp, kinh hoàng thất thố như trong chảo dầu châu chấu, lung tung chạy băng băng.

Thuộc về trong loạn quân Trình Viễn Chí thấy Đặng Mậu bị một đòn xuyên giết, tròng mắt giận dữ, quát lên: "Hoàng thiên đương lập! Cuồng nhiệt! Rống!"

Chỉ thấy đầy trời đỏ thắm ánh sáng, lừng lờ dung nhập vào Hoàng Cân tặc binh trong cơ thể, nguyên bản hốt hoảng chạy băng băng Hoàng Cân tặc môn tất cả đều cặp mắt đỏ ngầu, thấp giọng kêu gào, không muốn sống hướng Lưu Bị quân đánh tới.

"Hừ! Đầu độc dân chúng! Làm chết!" Thân dài chín thước, mặt như trọng táo Quan Vũ trong mắt nổ bắn ra một đạo lệ quang, đạp ngựa bay nhanh, trong tay "Lãnh diêm cura" hóa thành một cái màu xanh cự long, găm thét giết ra!"Thanh Long trăm "

"Ngang! Ngang! Ngang ngang!" Thanh Long găm thét, hủy diệt dọc đường hết thảy.

Trình Viễn Chí vừa thấy hàng trăm hàng ngàn sĩ tốt bị trong khoảnh khắc tiêu diệt, thần sắc kinh hoàng, vội vàng giục ngựa lui về phía sau.

Quay đầu, lại thấy thanh bào đập vào mắt, hàn quang chọi lóe, Quan Vũ đã chạy đến phía sau hấn, nhất đao chém xuống, chém thành hai đoạn.

Có hậu nhân làm thơ tán tụng: Anh hùng lộ đỉnh ở sáng nay, thử một lần mâu này thử một lần đao. Lần đầu rời liền đem uy lực giương, 3 phần tiện đem tên họ ngọn.

Lâm Dịch cùng Lăng Đọa hai người mặc dù theo quân xuất chiến, nhưng là rơi vào phía sau cùng lười biếng, thấy Trương Phi cùng Quan Công như thể thần vũ, trong bụng kinh dị, không thể nói.

"Này!" Lăng Đọa chắc lưỡi hít hà, hồi lâu đạo: "Năm chục ngàn tặc binh, cứ như vậy tiêu diệt!"

Hoàng Cân tặc làm loạn tạo phản, là lấy một cái đều không thể lưu. Năm chục ngàn binh mã, trừ đi đầu óc cơ trí chạy mất, còn lại đều bị năm trăm người chém chết.

Lâm Dịch cũng là tạp ba một hồi miệng, trong bụng âm thầm cân nhắc lên cái này tam quốc thời không chiến lược.

Một cái Trương Phi, một cái Quan Công, liền đánh năm vạn người không có chút nào tính khí. Sau đó nếu là gặp phải Lữ Bố, há lại không phải là không thể tưởng tượng?

Lắc đầu một cái, Lâm Dịch liền đem tham chiến A Đại cùng A Tam triệu trở về.

"Ngâm!" Giống như kiếm ngân vang chi thanh, vang lên lần nữa. Lại thấy đề diển trước, hiện ra mấy tờ chưa từng có qua thẻ.

Lâm Dịch chân mày cau lại, mừng rỡ nắm ở trong tay, vừa muốn giương mắt vừa nhìn đến tột cùng, lại thấy cách đó không xa cát bụi cuộn cuộn, có đại quân buông xuống. Vội vàng nhìn chăm chú nhìn kỹ, phát hiện chính là U Châu sĩ tốt, âm thầm thở phào một cái.

Một thân áo giáp, Trâu Tinh chậm rãi tiến lên, cho là chiến trường bốn phía, sắc mặt kinh biến, chắp tay nói: "Huyền Đức thật đại tài vậy! Trong thời gian ngắn tàn sát năm chục ngàn tặc binh như uống nước lạnh."

"Hiệu Úy đại nhân đáng khen mâu! Đây đều ta nhị đệ Vân Trường cùng tam đệ Dục Đức công!" Lưu Bị nói cảm ơn, cũng không giành công.

"Chà chà! Dục Đức, Vân Trường, vạn nhân địch vậy!" Trâu Tinh thần sắc kinh tiện cho là một phen Trương Phi cùng Quan Vũ, hưng phấn dị thường nói rằng: "Đi! Ta muốn vì chư công ăn mừng!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lên đường! Thanh Châu!

Gần ngàn sĩ tốt rối rít vào thành, tiêu diệt Hoàng Cân tặc năm chục ngàn tin tức ở quân đội có ý truyền bá xuống, tốc độ ánh sáng truyền tới toàn bộ U Châu thành, để cho nguyên bản tâm tình nặng nề, cần phải di chuyển dân chúng, dừng bước, rồi rít mặt lộ nụ cười, cao giọng ca tụng: "Lưu Huyền Đức nghĩa quân uy vũ! Lưu quân Lang Thử sử uy vũ! U Châu uy vũ!"

Mọi người hóa tốc vào phủ thứ sử, Trâu Tinh tiến lên trước một bước vì Lưu Bị thỉnh công.

"Đại nhân, năm chục ngàn tặc binh hết trừ, tất cả đều là Lưu quan Trương Tam huynh đệ công phiên vậy."

Lưu Yên nghe vậy, mừng rỡ nói: "Huynh Đức tam huynh đệ, thật là đại tài! Một trận chiến mà giết năm chục ngàn tặc binh, công lao rất cao!" Lại nói: "Bồn quan tất báo lên triều đình, đội tặc binh toàn diệt ngày, chính là chư vị tiến tước thăng quan lúc!"

"Đa tạ Lưu Thứ sử (thúc phụ)!" Mọi người nghe vậy, khom người bái tạ.

"Ha ha! Hôm nay mừng rỡ, Bồn quan muốn đãi tam quân!" Lưu Yên vui lưu với mặt, dắt Lưu Bị tay, đạo: "Chư vị dừng sĩ, mời theo ta vào yến!"

Mọi người lại là bái tạ một tiếng, sau đó đuổi theo.

Dòng chảy tiệc rượu, sinh ca vũ khúc, mỹ nhân ống tay áo lay động, hán phục chập chờn, một cỗ Hoa Hạ cổ điển đẹp, tự nhiên nảy sinh. Lệnh đông đảo chịu đủ quân lữ khô khan sĩ tốt môn, mắt nhìn vành mắt đỏ lên, khỏe miệng nước miếng chặt chẽ chảy xuống.

Lâm Dịch cũng là nuốt xuống một miếng cơm, gât đầu thường thức. Muốn mới thời đại cũng có mạnh vì gạo, bạo vì tiền người, nhưng lại tươi mới có người có thể đạt tới cái này chút ít mùa cơ ý nhị. Một loại do bên trong mà phát cổ điển mỹ. Chung quy, thời đại giao phó cho khí tức không cách nào sau khi thông qua thiên nhân vì hành động sửa chữa hoàn toàn.

"Chặt chặt, Lâm Dịch, ngươi nhìn cô gái đẹp kia, chà chà! Kia eo như liễu điệp nhi, thân vận, thân vận!" Một bên Lăng Đoạn mặt mày cong cong nói rằng.

Lâm Dịch lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Ta rút cuộc biết vì sao lớn lên người, phần lớn lại muốn trở lại lúc ban đầu."

"Tại sao à?" Lăng Đoạn mặt mày như cũ, đưa cổ, nhìn chăm chăm kia mùa cơ, thỉnh thoảng phát ra chặt chặt âm thanh.

"Hắc hắc! Bởi vì vì bọn họ phát hiện mình, càng ngày càng hèn mọn!" Lâm Dịch cười khẩy nói.

"Há, nguyên lai như vậy a." Lăng Đoạn như cũ nhìn chăm chăm kia mùa cơ nhảy cảm chỗ nhìn, đột nhiên quay đầu trừng một cái, sắc giọng: "Còn nhỏ tuổi, tâm tư bất chính!"

Nói xong, nhưng là không nhìn nữa kia mùa cơ, lẳng lặng ăn cơm tới.

Lúc này đến phiên Lâm Dịch nghỉ ngơi, hần nhìn chăm chú nhìn chăm chú Lăng Đoạn, ám đạo: "Chẳng lẽ ta trừ thể dị năng, còn có khuyên người hướng thiện dị năng?"

Hần nơi nào biết, vừa mới Lưu Bị quay đầu nhìn tới, Lăng Đoạn vì che giấu chính mình sắc lang bản chất, liền dùng này vụng về địa kỹ thuật diễn xuất.

Vừa hát vừa múa một đoạn thời gian rất dài, này tiệc ăn mừng rốt cục thì kết thúc. Mọi người rồi rít tản đi, chỉ lưu lại xuống "Đào viên tam kết" cùng Thứ sử Lưu Yên, giáo úy Trâu Tinh cùng bàn đại sự.

Lăng Đoạn dĩ nhiên là cùng tính ngao không gì sánh được Giản Ung cùng đi. Ngày xưa an tường địa điền trang bên trong, giờ phút này liền chỉ để lại Lâm Dịch một người.

"Ngâm!" Giống như kiếm ngân vang âm thanh, vang lên lần nữa.

Kim sắc để diễn tự chu sa trung tránh hiện ra, trôi lơ lửng hư không.

Tinh thần lực rót vào, không gió mà bay, cuốn sách mở ra, chỉ thấy 'Pháp thuật '. 'Sĩ tốt '. Bốn chữ nhỏ lóng lánh, như có thần dị.

"Hô ~" tự động lật giấy, đi tới pháp thuật chuyên mục, chỉ thấy hai tấm thẻ, vàng chói lọi, khảm nạm ở kẹt trong máng.

Lâm Dịch chậm rãi lấy ra, chỉ thấy tờ thứ nhất chính là một đạo sắc bén kim quang, danh viết: "Sắc bén!". Tên bên cạnh văn khắc lấy một vì sao, giới thiệu: Hoàng Cân phó tướng Đặng Mậu chi dị năng, có cường hóa vũ khí chi dị năng.

Lâm Dịch chân mày cau lại, có chút mong đợi cảm lên tấm thứ hai, trên đó đỏ thẫm như máu tinh điểm trải rộng, ở tinh điểm bên dưới, vô số mờ nhạt bóng người, cặp mắt đỏ ngầu, như trừng như quờ mắng!

"Cuồng nhiệt!", hai sao, giới thiệu: "Hoàng Cân Cừ soái Trình Viễn Chí chi dị năng, tròng vào cuồng nhiệt tinh điểm vào cơ thể, nhiều nhất tăng lên dưới quyền một trăm ngàn sĩ tốt thể chất gia tăng gấp đôi, duy trì thời gian nửa giờ. Tác dụng phụ: Cực độ khát máu, một khoảng thời gian, thì sẽ tự giết lẫn nhau, như trước mắt không người nào có thể giết, thì tự hủy hoại đến chết."

"Hi!" Lâm Dịch rút ra một tia lãnh khí, cái trán gân xanh một bạo, "Thứ tốt a! Nhưng tác dụng phụ quá cao đi!"

Cái gọi là một khoảng thời gian, rốt cuộc là bao lâu? Nửa giờ, vẫn là hết sức chung? Nếu không phải tuyệt cảnh, Lâm Dịch cũng sẽ không đi thử, làm không tốt mình cũng bị thủ hạ giết chết.

Cuối cùng một trương!"Sĩ tốt' thể!

Lâm Dịch ánh mắt liếc một cái, tinh quang nổ bắn ra, không khỏi học Lư Bị một câu nói: "Thiên hữu ta vậy!"

"Hoàng Cân vong hồn", hai sao, vô số lau ngách Hoàng Cân, tay cầm trường mâu Hoàng Cân sĩ tốt môn, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt chân thành. Giới thiệu: "Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! 3000 Hoàng Cân binh sau khi chết, chấp niệm không tiêu tan, hóa thành vong hồn, cùng người điều động!" Thuộc tính: "Đả kích: 30, phòng ngự: 20, tốc độ: 20, công thành: 20, đặc tính: Hoàng thiên ban phúc! Bị triệu hoán đi ra, chiến đấu sau khi chết, một giờ, có thể lần nữa kêu gọi!"

Lâm Dịch thần sắc kích động, thật lâu không thể bình phục.

Có này 3000 bắt từ binh, công thành nhỏ trại không khó khăn chút nào, lo gì không thể kiến công lập nghiệp đây!

"Hoàng Cân tặc môn, chờ tiểu gia đại quân đi! Ha ha ha!" Lâm Dịch khoa trương cười nói.

"ừ!?" Sau một khắc, Lâm Dịch mặt mũi cứng ngắc, giống như bị đóng kết tượng đá, "Tạp sát tạp sát", tan nát cõi lòng đầy đất."Lão tặc thiên! Trêu chọc ta chơi đùa ?"

"Chẳng lẽ muốn ta gia nhập Hoàng Cân quân, hiệu phụng đại hiền lương sư không được!" Lâm Dịch gào thét bị thương.

Bây giờ Hoàng Cân tặc là triều đình tiêu diệt đối tượng, nếu là hán kêu gọi Hoàng Cân vong hồn sĩ tốt, tất nhiên sẽ bị người công kích, bêu xấu thành Hoàng Cân tặc phi, coi là chiến công cất lẫy.

Suy nghĩ một chút lưỡi đao cắt thanh âm, Lâm Dịch hàm răng liên tê đại một hồi, ngón tay phát run, cổ họng nghẹn ngào đem thể lần nữa thả lại trong khe thể.

"Sinh không thể yêu!" Lâm Dịch mộc mạc địa nhìn về phía trần nhà, đứng ngẩn không nói.

Nguyên bản thu được ba tấm thẻ vui sướng, nhất thời tiêu tan, ngược lại bộc phát bất thiện.

Ngày kế, ánh nắng rực rỡ, Lư Bị sai người đem Lâm Dịch mời đi phủ thứ sử. Hôm qua, bọn họ đều trong phủ qua đêm, là lấy Lâm Dịch cùng trùng hợp chạm mặt Lăng Đoạn lúc chạy đến, Lư Bị đám người đã sớm điểm tề binh mã, đem phải xuất chinh.

Lư Bị thấy hai người san san tới chậm, hăng hái hoa, đạo: "Hôm qua đêm khuya Thanh Châu thái thú sai người cầu viện, Thứ sử đại nhân để cho chúng ta đi trước tiếp viện, không biết hai vị có thể cùng nhau đi tới ?"

Mặc dù tại hán dưới trướng, nhưng Lư Bị như cũ lên tiếng hỏi.

"Huyền Đức huynh cần gì phải khách khí ? Nhưng có chuyện, tùy ý sai khiến!" Lăng Đoạn cười nói, Lâm Dịch cũng gật đầu.

"Được ! Tiết Độ huynh, Dịch đệ, lên ngựa, theo ta cùng xuất chinh!" Lư Bị gật đầu, để cho một bên binh lính dắt tới hai con ngựa, cùng với ngồi cỡi.

Cũng còn khá Lâm Dịch ở điện trang cùng Trương Phi học một ngày thuật cưỡi ngựa, mặc dù không thể đạp mau lên, nhưng đi chậm rãi, vẫn là có thể được. Về phần Lăng Đoạn, nhưng cũng không xấu hổ, phóng người lên ngựa, bắt giầy cương, quay ngựa đầu, làm liền một mạch, khiến cho người kinh diễm.

Lăng Đoạn cười cười, hướng vung về Lâm Dịch liếc về liếc mắt, đạo: "Muốn giang sơn bát ngát, nam nhi há không tinh thuật cưỡi ngựa ?"

"Xuy!" Lâm Dịch khịt mũi mà cười, đạo: "Tiết Độ huynh, kia eo như liễu điệp nhi, thần vận, thần vận!"

"Ho khan một cái!" Nghe vậy, Lăng Đoạn lúng túng tăng hắng một cái, hướng Lư Bị đạo: "Huyền Đức huynh, sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn là mau mau lên đường, cũng tốt sớm ngày đến Thanh Châu, đánh tan tặc binh, cứu vạn dân vói trong nước lửa!"

Nghe vậy, Lư Bị thần sắc động một cái, khen ngợi: "Tốt một câu 'Cứu vạn dân vói trong nước lửa' ! Tiết Độ tốt tấm lòng!" Ngay sau đó, rút ra bên hông hán kiếm, chỉ thiên mà hét lên: "Lên đường! Thanh Châu!"

"Hây A...!" Chúng tướng sĩ sau đó quát một tiếng, chân đạp cát vàng cuộn cuộn, ngang nhiên rút lên!

Chương 8: Đến Thanh Châu trước địch nhân

Tam quốc Thanh Châu, ở vào Bắc Hải phụ cận. Khi đó bắc phương đường thủy không phát đạt, cỗ mà hành quân nhiều lấy đi bộ hoặc là cưỡi hành theo U Châu Trắc huyện xuất phát. Trước phải đi ngang qua Hoàng Cân quân đại bản doanh, đại hiền lương sư chỗ ở Ký Châu, phương có thể đến tới Thanh Châu.

Lưu Bị một ngày đại bại năm chục ngàn Hoàng Cân quân, ở U Châu danh tiếng Hạc lên, trong một đêm không ngờ có hơn năm trăm người gia nhập hãn nghĩa quân bộ đội, nếu không phải Lưu Bị gia sản còn thấp, lương thảo không đủ, sợ là muốn thu càng nhiều.

Mà giáo úy Trâu Tinh nghe theo Thứ sử Lưu Yên chỉ mệnh, cũng là dẫn dắt 5000 tinh tốt, đi trước mở đường, uy phong mười phần.

Quân lữ đường xá, là tương đương cô độc, khô khan. Lâm Dịch ngược lại không có vấn đề, ở xuyên qua trước khi tới, hãn chính là một cái cô độc khách, độc hành hiệp, sớm thành thói quen cô độc cùng khô khan. Về phần Lãng Đoạn, nhưng là rất chịu không nổi, thỉnh thoảng tìm đề tài cùng người bên cạnh bắt chuyện, sĩ tốt môn nhưng là trừng mắt, có chút nổi nóng, lại không thể làm gì, chỉ đành phải phiết đầu, biểu thị không muốn cùng hãn nói chuyện với nhau.

Một giờ, hay hoặc là hai giờ, đỡ lấy Lưu chữ cờ xí đại quân liền bước vào Ký Châu biên giới.

Trâu Tinh nhướng mày một cái, ánh mắt đông lại một cái, hướng xa xa mây đen nhìn, lo lắng nói: "Hết tốc lực tiến về phía trước! Không được dừng lại!"

Mây đen chỗ ở, chính là đại hiền lương sư chỗ ở. Dân gian tin đồn, đại hiền lương sư được « Thái Bình đạo cuốn », có phiến thiên phúc địa khả năng, cho nên thi triển một cái pháp thuật, đem cự lực thành bao phủ ở một mảnh vô biên mây đen bên trong, chỉ có Hoàng Cân giáo đồ mới có thể nhìn thấu mây đen, nhìn thấy bên trong sự vật, quả thực vô cùng quái dị.

"Đuổi theo quân lính! Hết tốc lực tiến về phía trước!" Lưu Bị cũng biết nơi đây chính là Hoàng Cân tặc đại bản doanh, nguy cơ khắp nơi, không thể lưu lại, cho nên khẽ quát một tiếng, dẫn đầu bước nhanh.

Lại là một canh giờ trôi qua, dọc theo đường đi gió êm sóng lặng, không có chút nào trắc trở.

"Bày trận! Chuẩn bị nghênh địch!" Đột nhiên Quan Vũ tròn mắt hơi híp, gằm hét lên.

"Ừ? Văn Trường huynh, có gì khẩn trương như vậy? Có hay không phát hiện gì đó?" Trâu Tinh ngồi ở trên ngựa, nhìn ra xa viễn thị, không thấy chút nào tung tích địch, không khỏi nghi ngờ.

"Ngoài mười dặm, có một nhánh vạn người tặc binh tướng tới!" Quan Vũ không chút nào giải thích, nói thẳng.

Không cần Trâu Tinh hỏi lại, Lưu Bị tiến lên phía trước nói: "Mời Hiệu Úy đại nhân bày trận! Ta tam đệ mất hơn người, có thể coi ngoài mười dặm bắt lượn cái gì!"

Trâu Tinh thời gian qua kính trọng Hán thất, thấy Lưu Bị ra đề giải thích, mặc dù như cũ không tin, nhưng là gật đầu đáp ứng, hướng dưới quyền sĩ tốt phát hiệu lệnh: "U Châu bộ binh! Liệt hình vuông trận!"

Hình vuông trận, chính là lịch đại quân sự trung đơn giản nhất, tối bình thường, cũng thực dụng nhất một người lính trận. Nó tức không bằng trận hình mũi dùi sắc bén, cũng không bằng trường xà trận linh hoạt, cũng không bằng hình tròn trận có cao phòng ngự, nhưng nó sẽ không bị bất kỳ trận pháp nhằm vào, cho nên tương đối bền chắc.

Lâm Dịch cùng Lãng Đoạn nhưng là nhìn qua sách người, tự nhiên biết rõ Quan Vũ mất hơn người, hãn nói ngoài mười dặm có địch quân, tất nhiên là có địch quân không thể nghi ngờ. Vội vàng thi triển dị năng, mà đội địch quân.

"Kêu gọi! A Đại. A Tam!" Chí Cao Đế Điển phù không, Lâm Dịch đi ra hư nhược ép, khắc họa huyền ảo phù văn màu vàng, kêu gọi!

Phút chốc, đúng như dự đoán, một cái vạn đại quân người hòa tốc tới, không thể tránh né.

"Thật là nhanh chóng độ! Chẳng lẽ là hành quân dị năng?" Lãng Đoạn một mực đi theo Giản Ung bên cạnh, tự nhiên theo trong miệng nghe nói không ít dị nhân thủ đoạn.

"Ha ha! Chính là vạn người quân phản loạn, có sợ gì chứ!" Trâu Tinh ánh mắt liếc về liếc mắt Quan Vũ, Trương Phi, hướng quân phản loạn khinh thường cười nói.

"Đại nhân, những thứ này tặc binh, bị cảm giác có cái gì không đúng." Lưu Bị nhưng là phá thiên hoang nhướng mày một cái, rút kiếm tiến lên phía trước nói.

"Đại ca! Có Nhị ca cùng ta ở chỗ này, những thứ này gà đất chó sành còn có thể bay lên trời hay sao?" Lúc này, Trương Phi đem trượng tám giờ thép mâu hướng trên đất một trụ, cười ha ha.

Rất hiển nhiên, lần trước một trận chiến, để trong lòng hấn bành trướng, có chút nhỏ coi người trong thiên hạ.

Nghe vậy, Quan Vũ ngạo nghễ cười khễ, tay vịn râu dài, khí độ phi phàm!

"Giỏi một cái mỹ cần công!" Lãng Đoạn sắc mặt đỏ lên, tâm tình kích động, không nhịn được, gọi ra.

"A ha ha ha!" Trương Phi cười to, hướng Lãng Đoạn đạo: "Tiểu tử ngươi! Thật là tinh mắt!"

Lời này vừa nói ra, Quan Vũ khí ngạo nghễ, càng sâu mấy phần.

Lâm Dịch nhìn chăm chăm Lưu Bị nhú mày, nội tâm cũng có chút bất an, ám đạo: "Bình pháp viết 'Kiêu binh tất bại'. Trận chiến này nhất định có kỳ lạ."

Thoáng hồi tưởng, nhớ lại « Tam Quốc Diễn Nghĩa » này đoạn miêu tả, nói Lưu Bị vào Thanh Châu, vừa định cứu viện Thanh Châu thành, lại đầu tiên là bại một ván, sau đó dùng kế mưu, mới vừa đại thắng. Chẳng lẽ, bại một trận chiến, chính là trận chiến này?

"Không đúng! Bây giờ còn chưa vào Thanh Châu!" Lâm Dịch lắc đầu một cái, trong lúc nhất thời không tốt có kết luận, lại trong lòng càng thêm cảnh giác.

Nếu là trận chiến này bại, lấy hấn này gà mờ thuật cười ngựa, yếu ớt thân thể, nhất định là trong phút chốc thấy Diêm vương.

Nghĩ đến đây, lập tức đem A Đại huynh đệ tuyển được bên cạnh mình, rút ra hấn kiếm, rút ra pháp thuật thẻ "Sắc nhọn kim", chỉ đợi thời cơ loạn lên, lập tức chạy thoát thân!

"Ha ha ha! Được! Hiếm thấy Vân Trùng, Dục Đức nghĩa khí gan ruột, ta liền phong các ngươi vì tạm thời tiên phong, vì bản tướng quân bắt lại trận đầu!" Trâu Tinh cười ha ha, hoàn toàn không sắp tới vạn người Hoàng Cân quân phản loạn nhìn ở trong mắt.

"Ha ha! Hôm nay tự làm cái tiên phong đùa giỡn một chút!" Trương Phi nghe vậy, trong mắt tinh quang nổ bắn ra, xoay mình cười ngựa, đánh một cái mà đi.

Quan Vũ cũng là động tâm, trong tay Thanh Long Yên Nguyệt Dao lãnh ** mặt, vừa chuyển, đội ngũ hợp nhất, hóa rồng gầm thét mà ra.

Lưu Bị thấy vậy, cũng biết không ngăn trở được, không khỏi âm thầm lo âu, tay cầm song cổ kiếm, giục ngựa mà ra, như có bất trắc, cũng tốt tùy thời tiếp viện.

"Toàn quân đánh ra!" Trâu Tinh thấy "Đào viên tam kiệt" như thế anh dũng, rút kiếm chỉ thiên, vỗ ngựa quát lên.

"Ô ô ô ~" số quân tay thối lên loại cực lớn giác, chúng tướng sĩ nghe thấy kèn hiệu chi thanh, khảng khái chạy giết!

"Giết!" Một chữ này, hóa thành vô hình lưỡi dao sắc bén, xương người trái tim!

"Ha ha ha! Hoàng Cân tặc môn, mờ mang kiến thức một chút ta mới dị năng đi!" Chiến tranh cùng một chỗ, Lãng Đoạn liền hóa thành phần tử tích cực, băng vào tình diệu thuật cười ngựa, một người một ngựa, trong tay ngưng tụ hai cái quả đấm lớn hỏa cầu, ném bắn mà ra.

"Trong ngũ hành, nhất viết nước, nhị viết hỏa! Chúng hỏa tự, diệt!" Chỉ thấy ném bắn mà ra hỏa cầu, theo hấn thần chú, ngay lập tức hóa thành vô số tinh điểm, bám vào ở mười mấy Hoàng Cân tặc trên quần áo.

"Hây A...! Dẫn hỏa đốt người!" Lãng Đoạn vỗ tay quát một tiếng, trong mắt một đạo hồng quang né qua, liền thấy kia mười mấy Hoàng Cân tặc trên người đột nhiên toát ra hỏa điểm, chậm rãi bốc cháy.

"A!" "A a!"

Thịt nướng hồ mùi cùng tiếng kêu thảm thiết kết hợp với nhau, thật là một loại thị giác cùng thính giác "Thịnh yến".

"Tê ~" một mực thuộc về phía sau đánh xi dầu Lâm Dịch lãnh khí vừa kéo, ám đạo: "Xem ra ngày hôm qua đánh với Hoàng Cân một trận, hấn cũng có tiến bộ lớn a!"

Ngay tại Lâm Dịch than thở lúc, Lãng Đoạn trở về lộ ra một cái cười nhạo, quay đầu ngưng tụ ra một cái hỏa cầu, nhưng là không có ném ra, ngược lại chậm rãi bóp dẹp, cuối cùng đột nhiên một trương bàn tay, khê quát một tiếng: "(+)phụ ma pháp. Xích diễm!" Hỏa cầu liền hóa thành sáu đạo đỏ bùng hỏa tuyến, dung nhập vào bên cạnh sĩ tốt trường mâu bên trong, bám vào thành từng thanh thiêu đốt hỏa diễm vũ khí.

"Đa tạ tiên sinh tương trợ!" Phổ thông sĩ tốt là không có khả năng thu được thần binh lợi khí, thế nhưng Lãng Đoạn này dị năng nhưng là đổi hướng ban cho một thanh thần binh lợi khí cho bọn họ. Mà trên chiến trường, bảo mã cùng thần binh lợi khí đều là bảo vệ tánh mạng thân vật! Cho nên, được đến xích diễm bám vào sáu cái sĩ tốt, đều nắm mâu nói cảm ơn, trên nét mặt tràn đầy kính nể!

"Nói cảm ơn hơi quá sớm! Mang theo vinh dự sống lại, sẽ cùng ta nói cảm ơn! Đi thôi!" Lãng Đoạn nghe vậy, bày làm ra một bộ uy nghiêm bộ dáng, gián tiếp khích lệ mấy cái này sĩ tốt.

Sau đó chậm rãi lui về phía sau, hướng về phía sau Lâm Dịch, lộ ra một cái tự cho là xán lạn nhất, rực rỡ nhất, trên thực tế nhưng là một cái mười phần cần ăn đòn nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đại hiền lương sư thật là đáng sợ

Tư tiếng hô "Giết" rung trời.

Trương Phi cùng Quan Vũ các hiền thần thông, biến ảo đẳng xà cùng Thanh Long, đại sát tứ phương. Trong lúc nhất thời, lại đem cả nhánh vạn người Hoàng Cân quân phản loạn xuyên thấu tan tành!

"A ha ha ha Haaaa...! Nhị ca, lại nhìn tiểu đệ sau đó là giết hần cái thiên bách tặc nhân!" Trương Phi cười ha ha, tục tăng thần tình tràn đầy phóng khoáng, trong tay trượng tám giờ thép mâu lại hóa đẳng xà, múa roi khắp nơi.

"Ha ha ha!" Quan Vũ mặc dù lãnh ngạo, nhưng làm người trọng nghĩa, cùng Trương Phi tính tình hợp nhau, cũng là cười to mấy tiếng, trong tay Thanh Long Yển Nguyệt Dao lãnh diễm hàn quang nổ bắn ra, chém xuống một cái, đem quanh thân trăm mấy Hoàng Cân tặc binh đầu thân phận ly.

Trâu Tinh thân là một châu chi giáo úy, há sẽ không có chút ít bản sự. Chỉ thấy tay hần cầm bảo kiếm, chỉ thiên quát một tiếng: "Trần quân!"

Từng đạo khí lưu màu đỏ ngòm như gió táp bình thường nhanh chóng khuếch trương đi ra, bị phát qua U Châu sĩ tốt môn, tất cả đều thân thể tăng vọt, bắp thịt hoành sinh, người người đều thân cao chín thước, uy vũ bất phàm. Hiền nhiên này dị năng có cường hóa sĩ tốt thể chất công hiệu.

So sánh ba người mà nói, "Đào viên tam kiệt" đứng đầu Lưu Bị Lưu Huyền Đức lại có vẻ thừa thừa bình thường, song cổ kiếm liên tục chặt chém, mặc dù vô nghệ hơn người, lại cũng không có bất kỳ dị nhân bộ dáng.

"Ta quyết định, sau đó hãy cùng định Lưu Bị!" Lãng Đoạn giục ngựa đến Lâm Dịch bên cạnh, nắm quyền đạo.

"Trận chiến này, nhất định có kỳ lạ. Nhìn người gấp bội cẩn thận." Thấy vạn người Hoàng Cân tặc binh hoành khắc giải tán, Lâm Dịch trong lòng mơ hồ có một loại bất tường cảm giác, nhắc nhở. —— đây quả thực là tới đưa người đầu, đưa chiến công mà

Lãng Đoạn bĩu môi một cái, cổ cười quái dị nói: "Chẳng lẽ là trách ta vừa mới giết người danh tiếng, với là muốn lên tiếng đã kích một chút ta ?"

"Ha ha! Danh tiếng ? Bây giờ người còn có thể thi triển một cái dị năng ?" Lâm Dịch liếc về liếc mắt Lãng Đoạn, cười khẩy nói.

"Ách ~" Lãng Đoạn lúng túng sững sờ, nhưng là không nói gì. Vừa mới đầu đầy máu, trong lúc nhất thời đem dị năng toàn bộ giao ra, bây giờ còn đang nguội xuống bên trong. Lúc này nhĩ nhất định chính là một cái tay trời gà không chặt thư sinh.

"Uống a! Sẽ để cho bản quan cho các người một kích tối hậu đi!" Trâu Tinh thấy cuối cùng mấy trăm Hoàng Cân tặc binh tạo thành hình tròn trận, cơ rút tại một khối, liền vỗ ngựa hoành tiến lên.

Trâu Tinh thân là một quân tướng lĩnh, cũng là háo chiến người, thấy "Đào viên tam kiệt" như thế, tự nhiên trong lòng nhiệt huyết dâng trào, trong mắt ánh lửa tỏa ra bốn phía, muốn muốn đại sát tứ phương, uy dương vũ nội.

"Sáng rực đại hán, uy thêm tứ hải!" Giục ngựa xông ngang bên trong, Trâu Tinh sờ một cái quan ấn, phụ gia đại hán thể khí với thân, lại là huy kiếm một chém, phá không mấy trăm kiếm khí —— "Tuống quân kiếm!"

"Rầm rầm rầm!" Kiếm khí bắn rơi, trong nháy mắt liền đem còn thừa lại Hoàng Cân tặc chém chết hầu như không còn. Uy lực đến thế, bùng bất phàm vậy.

Lâm Dịch đôi mắt một vệt kinh dị né qua, vừa vặn bị Lãng Đoạn nhìn thấy, cười nói: "Ta nghe Giản Ung nhắc tới quan chức một chuyện."

"Xin lắng tai nghe." Mới nghe quan chức, Lâm Dịch trong lòng nhiều hứng thú.

"Ho khan một cái." Lãng Đoạn học Giản Ung tư thái ho khan mấy tiếng, thẳng thắn nói: "Tin đồn viễn cổ lúc, dị nhân thập phần thừa thốt, tới Hán triều lúc, liền đột nhiên nhiều lên. Nguyên nhân liền ở chỗ Hán triều quan ấn."

Lại nói: "Tin đồn Hán cao tổ Lưu Bang cùng Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ kết làm khác phái huynh đệ, cộng phật Bạo Tàn. Hạng Vũ được kỳ biểu, cũng tức là A Phòng cùng đô thành, kỳ trận dị bảo đếm không hết; Lưu Bang được kỳ hình, cũng tức là Tần triều long mạch. Sau đó, Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, được kỳ bảo vật, triệu thiên hạ di sĩ người tài giỏi, tổng hợp đô thành, lấy thủ đoạn thông thiên, dung luyện tính bằng đơn vị hàng nghìn bảo vật, chia nhỏ Tần triều long mạch khí vận, dung nhập vào trong đó, chế tạo thành quan ấn. Là lấy, phẩm được quan ấn giả, có thể lấy được một tia Tần triều long mạch khí vận gia thân, vào mà thu được tương ứng dị năng!"

Lâm Dịch ngay lập tức suy nghĩ thông suốt, "Khó trách cảm giác mới vừa rồi có một loại không giống tầm thường cảm giác. Thì ra là như vậy."

"A ? Người thế nào không hỏi ta, Lưu Bang vì sao phải chia nhỏ Tần triều long mạch ?" Lăng Đoạn thấy Lâm Dịch im lặng không nói gì, không khỏi khích tướng đạo.

"A!" Lâm Dịch nhẹ a một tiếng, lấy một loại "Người là trí chướng" ánh mắt liếc về liếc mắt, đạo: "Có thể là Lưu Bang sợ Tần triều phục hồi, cũng có thể là Lưu Bang tìm được thuộc về đại hán long mạch, mà Tần triều long mạch cũng không thể hấp thu, hoặc là hai người đều có."

Nghe vậy, Lăng Đoạn mặt mũi một suy sụp, thờ dài nói: "Người đi tới nơi này trước rốt cuộc là làm cái gì à? Quả thực có thể đi làm mưu lược nhà!"

"Cũng liền Tiết Độ huynh, loại người như người loại hình mãnh nam không nghĩ tới!" Lâm Dịch lườm hán một cái.

Ngay tại hai người trao đổi thời khắc, chiến tranh trải qua kết thúc.

Trâu Tinh đăng cao nhất hô: "Nhanh chóng quét dọn chiến trường!"

Đột nhiên, mưa gió biến sắc, thiên địa lập đi lập lại, nguyên bản chết đi Hoàng Cân tặc các binh lính, tất cả đều chậm rãi đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, giống như theo trong mộ bò ra ngoài cương thi.

"A! Yêu quái a!" Những thứ kia phổ thông sĩ tốt nơi nào thấy qua quỷ dị như vậy tình cảnh, nhất thời loạn cả một đoàn, có hoành mục tiêu đâm một cái, có kinh hoàng lui về phía sau, có ngây ngô gỗ bất động, có ôm đầu sợ hãi kêu, không đồng nhất mà cùng, giống một bức trên chiến trường phù thể gian điệu họa.

"Quả nhiên!" Lâm Dịch cùng Lưu Bị tất cả đều chân mày cau lại, vẻ mặt nghiêm túc.

"Trọng an thay! Trấn tĩnh!" Lưu Bị không buồn không vui, cao giọng quát một tiếng. Sóng âm như bích nước trong dạng, tẩy rửa tướng sĩ tâm não, trong nháy mắt đem tình cảnh không chế lại.

"Rống hô ~ rống hô ~ rống hô ~ "

Phong vân biến ảo không ngừng, sống lại Hoàng Cân tặc binh tất cả đều bất tử, bất động, giống như không có mạng sống tượng gỗ người.

"Gào!"

Một tiếng cự thú gầm thét, phá toái hư không, cuốn bốn bề bát cực.

Chỉ thấy trong mây đen, chậm rãi ngưng tụ thành một trương gầm thét gương mặt khổng lồ, tóc tai bù xù, Hoàng Cân lau ngạch, râu ngắn rộng khuôn mặt, trong mắt hàm ẩn chư thiên thần lôi, chân mày liếc mắt, hết hóa đầy trời tia chớp, phá núi đảo hải.

"Gào!" Mây đen tia chớp bên trong, gương mặt khổng lồ lần nữa gầm thét, nhìn xuống vạn vật chúng sinh, không ngừng thả ra như thiên uy thế.

"A! Thần linh a! Tha mạng! Thần linh tha mạng!" Rất nhiều sĩ tốt xuống đất khóc rờn rờn, cầu xin tha mạng.

Trâu Tinh sắc mặt tái nhợt, đôi môi ri ra tí ti máu tươi. Hắn chỉ có cắn chặt hàm răng, mới có thể đảm bảo một tia thanh minh.

Lâm Dịch cùng Đoàn lang tuy là dị nhân, nhưng cũng không chịu nổi như thế uy áp, song song nằm trên đất, tâm linh sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy.

Sáu ngàn người, duy chỉ có "Đào viên tam kiệt" vẻ mặt nghiêm túc như tranh sơn dầu, đập vụn dưới người chiến mã, như cũ ngất đứng không ngã, bất động như núi.

"Gào!" Đại ra mắt vẫn có ba người dám nhìn thẳng hắn, lần nữa gầm thét.

"Hừ!" Thương ngày không thích không bị thương Lưu Bị rên lên một tiếng, thân thể không khỏi lùi lại một bước. Nhưng lại mắt lạnh leo trèo ra, lúc này kêu chiến đấu, quát lên: "Bọn chuột nhất! Có dám hiện ra chân thân, cùng huynh đệ của ta ba người một trận chiến!"

Lúc này nếu như không kêu chiến đấu, thế khí cũng sẽ bị đánh tan.

"Không tệ! Bọn chuột nhất! Gia gia của người Yến Nhân Trương Dực Đức ở chỗ này! Có thể dám đi ra đánh một trận!" Trương Phi thấy ca ca của mình thua thiệt, nơi nào chịu ? Nguyên bản Diêm vương tính khí, càng lộ vẻ hung ác!

"A ha ha ha Haaa...!" Đại mặt nghe vậy cười to, ngang ngược quát lên: "Bổn Thiên Sư tôn làm đại hiền lương sư, há là bọn người vô danh tiểu tốt có thể

tùy ý khiêu chiến ?"

"Trương Giác!" Lâm Dịch hàm răng run lên, kéo kết lấy phun ra hai chữ. Lăng Đoạn cũng là hàm răng vướn mắc, mơ hồ không rõ.

Trương Giác thật là đáng sợ! Chính là một cái huyền tượng, liền đám đông chinh phục!

Lưu Bị nghe Trương Giác lời này, liền biết phép khích tướng không có hiệu quả, không khỏi âm thầm lắc đầu. Dư quang bên trong liếc thấy kiếm chế vạn phần Trâu Tinh, không khỏi tâm tư vừa chuyển, chậm rãi nói: "Trâu giáo úy, có thể hay không đem người đem ẩn mượn tại hạ dùng một chút."

Trâu Tinh cũng biết đối kháng Trương Giác chỉ có dựa vào "Đào viên tam kiệt", cũng biết Lưu Bị mượn quan ần tất hữu dụng chỗ, lại hán xưa nay kính trọng Hán thất, tự nhiên không có chút nào lý do cự tuyệt, lúc này tướng quân ần đưa lên.

"Ha ha ha ha! Thật là ý nghĩ hảo huyền! Hán triều khí số đã hết, chính là giáo úy quan ần, thì như thế nào chống lại bản tôn ? Bản tôn liền cho người một cơ hội! Ha ha ha!" Trương Giác đại mặt cười ha ha, châm chọc nói.

Lưu Bị nhưng là chẳng quan tâm, tế lên giáo úy tướng ần, hai tay trình thiên, trong mắt phù văn màu vàng hiện lên, chậm rãi thì thầm: "Bị, Trung Sơn Tinh Vương Lưu Thắng sau đó, Hán Cảnh Đế các hạ cháu bốn đời! Với này gặp loạn Hán chi tặc thủ, mời trời ban phúc! Kỳ Thiên Ngữ! Mở!"

Lời này nhất niệm, Lưu Bị trong mắt phù văn màu vàng đồ vật, nhảy ra hốc mắt, trôi lơ lửng trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Xích đế đại chiến Trương Giác

Bên trên đáp lời nói Lưu Bị vận dụng đại hán quan ần, lấy Hán thất tông thân huyết mạch dẫn động Tiên Thiên chi linh, kỳ thiên địa ban phúc, kim văn hiện lên.

Trên trời Trương Giác gương mặt không lồ vừa thấy, nhất thời ngưng trọng, tuôn ra kinh thế chi tiếng nói: "Cuối cùng Xích Đế huyết mạch!"

Lời này vừa nói ra, giống như ngàn năm giếng cổ nhất thời vạn tượng kinh đào!

Quan Vũ, Trương Phi đám người sinh ở dân gian, tất nhiên không biết huyền cơ trong đó. Nhưng Trâu Tinh làm quan nhiều năm, đều biết chuyện, nhiều không thể đếm, tất nhiên biết rõ Xích Đế huyết mạch trọng yếu. Nghe vậy, nhất thời tái nhợt trên mặt, hiện lên đỏ bừng, lâm lâm nói: "Lại là Xích Đế huyết mạch!"

"A ha ha ha Hàaaa...! Xích Đế huyết mạch! Xích Đế huyết mạch! A ha ha ha! Ta Trương Giác ẩn núp tìm nhiều năm, rốt cuộc tìm được Xích Đế huyết mạch! Đây thiên hữu ta vậy! Đây thiên hữu ta vậy! Nghiệp lớn tất thành!" Đại mặt thần tình biến đổi lớn, ngữ tốc vội vàng, giống như điên cuồng.

"Tặc phi loạn Hán vạn dân ai, thân phơi khắp nơi thân khí nghiêng. Ta phán tử tiên lại đến thế gian, Xích Tiêu vừa chuyển chiến tranh nhân hạ." Lưu Bị chậm rãi nói, phù văn màu vàng ánh sáng phát ra rực rỡ, bắn vào trên chín tầng trời.

"Ngâm!" Đột nhiên, một đạo chói tai kiếm ngân vang vang dội đại địa, một thanh nhận như sương trắng ba thước đồng xanh kiếm chột hiện lên Lưu Bị trước người.

Kiếm này thân kiếm tú có hoa hoa văn, có tô điểm thất thái châu, cửu hoa ngọc, hàn quang bức người!

"Xích Tiêu thần kiếm!" Trâu Tinh đầu tiên là sửng sò, sau đó ngạc nhiên sợ hãi kêu.

Như thế trang sức, nếu như này thần dị kiếm, từ xưa tới nay, chỉ có một thanh, đó chính là "Chém bạch xà, lập bát thế chi nghề nghiệp" Xích Tiêu thần kiếm.

"Thiên hữu ta vậy!" Lưu Bị cùng Trương Giác đồng thời mừng rỡ hô to. Người trước, là cảm tạ tử tiên trên trời có linh thiêng, ban kiếm trấn tà; người sau, chính là tự nhận là nhất định sẽ bắt lại Lưu Bị đám người, đoạt được Xích Đế huyết mạch cùng Xích Tiêu thần kiếm.

Lưu Bị trên mặt đảo qua ngưng trọng, tràn đầy thần thánh, cầm ba thước thần kiếm chi chuôi, bắn ra, "Ngâm!" Kiếm ngân vang không ngừng, thoáng một cái, phù quang ngàn vạn.

"Đa tạ tổ tiên ban thưởng thần kiếm, hôm nay bắt tài con cháu Luru Bị, định chém chết tặc thù! Đưa ta đại hán lừng lừng cản khôn!"

"Ngâm!" Kiếm ngân vang như thanh phong quét vào mặt, nhất thời quét tới Trương Giác uy thế, nguyên bản sợ hãi thất thố sĩ tốt môn, đều nhất nhất đứng lên, thần sắc cuồng nhiệt địa nhìn về phía Luru Bị.

"Hừ!" Trương Giác đại mặt lạnh rên một tiếng, chậm rãi tản đi.

"A ? Lúc này đi!" Lăng Đoạn cũng bò dậy, buồn bực nói.

Lâm Dịch lắc đầu một cái, hần không tin, Trương Giác có thể như vậy liền đi xuống. Mà Luru Bị, trên mặt cũng không có lộ ra chút nào vui mừng, ngược lại càng thêm cảnh giác, trong tay Xích Tiêu thần kiếm, thân thể bất động, tai mắt lại quan bốn phương tám hướng.

"Àm!"

Lôi đình tức giận, hư không nghiền nát, như tia chớp lóe lên bên trong, Trương Giác người mặc đạo bào màu vàng, một tay ký thác phát trần, một tay cầm màu tím cuốn sách, rất có tiên phong đạo cốt phong phạm.

Không uy tự giận, Trương Giác trong mắt nổ bắn ra một đạo thần dị ánh sáng, càn quét bên dưới, nhất thời làm lòng người tiếp theo hoảng, rồi rít cúi đầu, không dám nhìn thẳng, gấp muốn chạy trốn!

"Trương Giác! Hôm nay chính là ngươi tử kỳ!" Luru Bị tay niết kiếm quyết, thúc giục Xích Đế huyết mạch, không chế Xích Tiêu thần kiếm, đập không mà lên.

"Ha ha ha! Hán triều đem nghiêng thời khắc, còn ngươi nữa bức này hào kiệt, chính là rất may! Nhưng đã quá muộn, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn dừng bản tôn nghiệp lớn!" Trương Giác trong lời nói hơi mang tán thưởng ý, ngay sau đó diện mục lạnh lẽo, trong tay phát trần vung lên, "Hất thành quân!", bỗng nhiên hóa mịt mờ Hoàng Cân đại quân, trực tiếp đem Luru Bị bao khóa với bên trong. Lại vung lên, trên mặt đất nguyên bản như tượng gỗ người bình thường bất động Hoàng Cân tặc binh, đột nhiên gầm thét một tiếng, trong mắt lóe lên đỏ thẫm ánh sáng, cảm vũ khí lên, hướng mọi người lướt đi.

"Bày trận! Hình tròn trận!" Trâu Tinh cũng biết bây giờ Luru Bị cùng Trương Giác hư không một trận chiến, không phải là hần có thể nhúng tay, cho nên hét lớn một tiếng, chinh đồn quân dung.

Lại hướng Trương Phi cùng Quan Vũ đạo: "Dực Đức, Vân Trường, có thể có phương pháp giúp Huyền Đức giúp một tay!"

Trương Phi tức giận chặt một hồi chân, tức giận nói: "Này tặc nhân chính xác là điều nhân!"

Quan Vũ càng là không nói gì, vỗ ngựa tiến vào Hoàng Cân tặc binh bên trong, thả ra dữ tợn Thanh Long.

"Ai! Chúng ta vẫn là giết địch đi! Chớ có thành Huyền Đức bọc quân áo!" Trâu Tinh thấy vậy, cũng biết không có tốt hơn biện pháp, vì vậy khuyến khích một câu, cũng vỗ ngựa mà đi.

Về phần Lâm Dịch cùng Lăng Đoạn, nhỏ yếu như vậy, chỉ có thể nhìn vai diễn.

"Xích Tiêu Kiếm khí! Thiên quân vạn mã ta vì vương!"

Lại nói Luru Bị bị Hoàng Cân đại quân bao khóa sau, tay cầm Xích Tiêu thần kiếm, tránh né thời khắc, ngưng tụ hùng hậu kiếm khí, thần kiếm vung lên, nhất thời hóa thành khai thiên tích địa huyết sắc kiếm khí, quét ngang thiên quân vạn mã, phá hỏng Trương Giác chiêu thứ nhất.

"Không hổ là Hán cao tổ dựa vào được việc thần kiếm!" Trương Giác khen ngợi một tiếng, trong tay lại không có chút nào dừng lại, pháp quyết một giây vạn biến, tay vừa bấm ngón tay, màu tím cuốn sách mở ra, đầu tiên hiện lên "Thái Bình Thiên Thư" bốn chữ, tiếp lấy sinh sôi thiên bách màu tím ký tự.

"Tật thái bình thiên đạo, dẫn dắt chúng sinh! Thái Bình Thiên Quốc thần vực! Mở!" Theo Trương Giác pháp quyết hoàn thiện, thấp giọng quát một tiếng, « Thái Bình Thiên Thư » bốc hơi tiêu tan, tạo thành tối cao Thần Quốc, phù treo sau đó.

"Yêu nhân! Già thần già quỷ! Làm làm xã tắc thần khí! Cũng dám tự xây Thần Quốc ? Ăn ta một kiếm!" Thấy vậy, Luru Bị trong mắt phun lửa, thần sắc giận dữ, rạch ra ngón tay, lấy xích đế tinh huyết vi dẫn, kích thích Xích Tiêu thần kiếm thần uy, "Xích Tiêu thần kiếm! Long Chiến Huyền Hoàng!"

« Kinh Dịch » có viết: Long Chiến Vu Dã, kỳ huyết huyền hoàng! Hung vậy! Hiểm vậy!

Kiếm này chiêu nếu lấy đó làm tên, tự nhiên hung hiểm vạn phần, đối với địch nhân như thế, đối với tự thân cũng như vậy! Tồn hại người một ngàn, tồn hại tám trăm vậy!

"Hừ! Hoàng cân lực sĩ!" Trương Giác đứng lặng ở sừng sừng Thần Quốc đỉnh, phát trần vung lên, hất ra vô biên mặc áo giáp vàng, ngạch đại Hoàng Cân lau ngạch, tay cầm kim sắc đại chùy đại lực sĩ.

Trong tay kim sắc dị năng ngưng tụ, Trương Giác lại là nhấn một cái, hư nhược ép Thần Quốc đỉnh, trong mắt thần quang nổ bắn ra, kiệt tề nội tình bên trong quát lên: "Thái bình thiên thần! Uống a!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!" Thái bình Thần Quốc đình, huyền ảo pháp trận ở trên hư không hiện lên, một cái to lớn đầu lâu chậm rãi theo trong trận pháp nhô ra, mà hần thân thể, cũng theo đó chậm rãi toát ra.

Lưu Bị hưng phấn nổ bắn ra mà ra, dễ như bỡn, trong thời gian ngắn đem vô số Hoàng cân lực sĩ nghiền thành tro bụi, mang theo vô biên huyết sát chi khí, cuốn hướng Trương Giác.

"Ầm!" Trương Giác một tay ngưng tụ kim sắc dị năng duy trì pháp trận, một vượn tay ra, đem thái bình Thần Quốc hóa thành bia đỡ đạn.

Ầm vang không ngừng bên tai, vang vọng đất trời. Một kiếm bên dưới, thái bình Thần Quốc nhất thời hóa thành phế tích, chỉ có Thần Quốc đình, cô đơn ngật đứng không ngã.

"A! Oa a ~" Lưu Bị vừa muốn thúc giục Xích Tiêu thần kiếm, lần nữa chém ra một kiếm, nhưng là tu vi chưa đủ, lại thêm nữa vừa mới thi triển hung hiểm kiếm, tiêu hao đại lượng tinh huyết, trong lúc nhất thời lâm vào vô biên địa suy yếu bên trong. Hơi có động một cái, liền không ngừng ho ra máu.

"Ầm vang! Ầm vang!" Pháp trận chậm rãi tiêu tan, Trương Giác đứng ở cao trăm trượng thái bình thiên thần trên bờ vai, nhìn xuống trứ kiếm mà đứng Lưu Bị, không khỏi ngang ngược cười to: "A ha ha ha Haaaa...! Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! Lưu Huyền Đức, nếu là ngươi chịu thần phục với bản tôn, bản tôn có thể không nhắc chuyện cũ! Lại cùng ngươi cùng chung này vạn dặm giang sơn, ngàn dặm vùng ngập lụt!"

Nghe vậy, Lưu Bị hưng phấn trừng một cái, phun ra một cái ngụm huyết đàm, dứt khoát kiên quyết đạo: "Thà chết chứ không chịu khuất phục!"

"Ngâm!" Lời này vừa nói ra, nhất thời dẫn động thiên địa cảm ứng, Xích Tiêu Kiếm kiếm ngân vang không thôi.

"Không hổ là ta từ tôn!" Hư không nghiêng nát, một người mặc đế hoàng áo khoác, đầu đội mười hai lưu thiên tử quan miện người đàn ông trung niên phụ bối mà ra, nhìn về phía Lưu Bị trong ánh mắt lộ ra chút tán thưởng.

"Hán cao tổ Lưu Bang!" Thái bình thiên thần trên bả vai Trương Giác sắc mặt đại biến, trong bụng hoảng sợ, nếu không phải hần thềm thường thần kiếm cùng đế huyết nhiều năm, giờ phút này tất nhiên sẽ lập tức chạy trốn.

"Hừ! Kiếm tới!" Lưu Bang lạnh rên một tiếng, bên phải duỗi tay ra, đem thần kiếm nắm trong tay, trong mắt lạnh lùng đảo qua, thân hình chợt lóe, hóa thành tối cao kiếm thức —— "Xích Tiêu Đẳng Long Kiếm!"

Trên hư không, năm cái chữ to màu vàng ngưng tụ không tan, hóa thành vô số kiếm khí hướng Trương Giác cùng thái bình thiên thần bắn tới.

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Kim sắc mưa kiếm liên miên bất tuyệt, sinh sôi không ngừng, gần trăm hội hợp đi xuống, thái bình thiên thần đã sớm hóa thành rách nát, sụp đổ xuống.

Trương Giác cũng là bị liên tục bị thương nặng, tâm thần sợ hãi, ném ra phát trần, rơi vãi vì trăm vạn hùng binh, ngăn cản mưa kiếm phút chốc, chính mình lại là nhân cơ hội nhanh chóng chạy trốn, chạy trốn xa.

"Hừ!" Nát bấy phát trần, Lưu Bang không thấy Trương Giác, lạnh rên một tiếng, cũng cầm kiếm trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Giải vây Thanh Châu

Khoảng thế cuộc chiến tiêu tan mà đi, nhưng dư uy còn đang, như hạo nguyệt chiếu sáng khắp nơi, thanh huy ánh sáng, không vật thật khiến người ta tâm mất lạnh.

"Tướng quân! Giết chết Hoàng Cân tặc binh lại sống lại!" Một cái mặt đầy máu tươi, tướng mạo dữ tợn sĩ tốt kinh hô.

Nguyên lai là lần nữa bị giết chết Hoàng Cân tặc binh, lại một lần nữa sống lại.

"Ừ? !" Nghe vậy, mọi người trong lòng rét một cái, âm thầm phòng bị: "Chẳng lẽ Trương Giác lại tới? !" "

"Rút lui! Toàn quân rút lui! Đường vòng Thanh Châu!" Thân là một quân tướng lĩnh, Trâu Tĩnh kinh nghiệm phong phú, nhanh chóng kịp phản ứng, lớn tiếng tuyên dương hiệu lệnh!

Trò cười! Cùng giết không chết địch nhân chém giết, đây chẳng phải là muốn chết sao ?

"Ô ô ô ~" tiếng quân hào lên.

"Tướng quân có lệnh! Toàn quân rút lui! Đường vòng Thanh Châu!"

"Đi!" Lãng Đoạn trải qua này chiến dịch, sắc mặt tái nhợt, vội vàng kéo Lâm Dịch ống tay áo, cũng ngựa lao ra.

"Gào!" Sông lại Hoàng Cân tặc binh phát ra một tiếng rống to âm thanh, không biết sống chết hướng bọn họ đuổi giết.

"Vô kiên bất tồ! Sắc bén!" Thấy có kẻ gian binh cản đường, Lâm Dịch rút ra kiếm, đem sắc bén khí bám vào ở hán kiếm phong trên mặt, nhất thời kim quang mãnh liệt.

"Xuong!" Lâm Dịch thật sâu hít một hơi, thân thể thành cung, giống tên bắn ra.

"Xuy!" Một đạo máu tươi chảy ra, Lâm Dịch đã cùng Lãng Đoạn đánh ra, cũng không quay đầu lại nhìn chiến cuộc như thế nào, trực tiếp quay đầu ngựa lại, đường vòng mà đi.

Hồi lâu, hán quân ở một nơi trên đất bằng kiếm kê đội ngũ. Sáu ngàn sĩ tốt, trận chiến này đi xuống, chưa đủ ba ngàn người. Có "Đào viên tam kiệt" chống đỡ tràng, thương vong quả nhiên vượt qua một nửa, không khỏi để cho mọi người sắc mặt một sệt.

Trâu Tinh quân lữ kinh nghiệm phong phú, thấy tinh thần trầm thấp, đôi mắt thần sắc hơi sẫm. "Như thế đi xuống không được. Nhanh hơn điểm đánh thắng một trận!"

Nghĩ đến đây, Trâu Tinh đứng cao nhất hô: "Chúng tướng sĩ! Nghe lệnh! Lập tức lên đường! Tiếp viện Thanh Châu! Giết sạch tặc phi! Vì ngày xưa các đồng bào báo thù!"

"Vì các đồng bào báo thù!" Trâu Tinh ngôn ngữ, kích động 3000 sĩ tốt tâm tư, sau đó quát một tiếng, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, phé phủ nóng lên.

"Xuất phát!" Trâu Tinh trong bụng gật đầu, sắc mặt lại nặng, lớn tiếng hiệu lệnh.

"Âm vang! Âm vang!"

Đại quân rút ra, đảo qua chân chướng, uy dương tinh thần!

"Cừu hận, tại chiến trường trung thật là một cái tốt! Sĩ tốt môn vì thế có thể hết sức kiệt mệnh, trăm lần chết không chối từ!" Lâm Dịch ngồi trên lưng ngựa, thầm nghĩ trong lòng.

Thanh Châu.

Thanh Châu thành, ở vào Thanh Châu cùng Ký Châu địa vực không xa địa phương.

Thanh Châu thái thú Cung Cảnh mặt đầy tro bụi, khắp người hôi thối, một bộ vô cùng tệ hại địa hình tượng. Trong tay hắn lại nắm một thanh hoa lệ bảo kiếm, trong kiếm phong dính đầy máu tươi.

Đứng ở trần ngập nguy cơ địa trên thành tường, hắn mắt đầy tơ máu, kiệt tề nội tình bên trong mà hồng lên: "Tới a! Tới a! Loạn thần tặc tử! Tới a! Ta Cung Cảnh ngay tại trên tường thành! Tới giết ta a!"

Lại hét: "Các đồng bào! Phòng thủ thành trì, phòng thủ nhà chúng ta vườn! Chúng ta viện binh thì sẽ đến! Chịu đựng!"

Trên thành trì, gần ngàn khắp người lôi thôi sĩ tốt môn, mỗi một trong mắt lộ ra lệ quang. "Giết! Giết a! Không cho để cho tặc binh dụng đại nhân vật áo chút nào!"

"A ha ha ha! Chính là ngàn người cũng vọng tưởng ngăn cản bản tướng quân tấn công? Truyền lệnh xuống! Phát động tổng công!" Một cái đầu đeo Hoàng Cân khăn vải tướng lĩnh, cười ở cao đầu đại mã bên trên, đại đao vung lên, nhắm thẳng vào Thanh Châu thành.

"Thanh Châu thành vạn phần nguy cấp, tức thì cáo phá!" Một người thám tử hướng Trâu Tinh báo cáo.

Nghe vậy, mọi người sắc mặt biến đổi.

"Đại ca, xin cho ta cùng với nhị đệ làm tiên phong tướng quân, dẫn dắt bốn bộ đội ngũ, đi trước tiếp viện!" Quan Vũ tròn mắt hơi híp.

Lưu Bị trầm ngâm mấy tiếng, hướng Trâu Tinh ôm quyền nói: "Thanh Châu nguy cấp, bị nguy hiểm dẫn dắt năm trăm bốn bộ đội ngũ đi trước tiếp viện, mời giáo úy phê chuẩn!"

Mặc dù Lưu Bị nhiều lần công lớn, lại là Thứ sử Lưu Yên cháu trai, nhưng ở quan chức bên trên nhưng là muốn thấp hơn nhiều Trâu Tinh.

"Ha ha ha! Có ba vị tương trợ, chuyện này tất thành! Đi thôi!" Trâu Tinh ha ha cười nói.

"Bị đi trước một bước." Lưu Bị cáo từ một tiếng, dẫn dắt bốn bộ đội ngũ nhanh chóng đi.

"Giết a! Giết a!" Thanh Châu trên thành, chém giết một mảnh, tiếng ồn không dứt.

Mặt đầy máu tươi Cung Cảnh cười to nói: "Giết một cái đủ vốn! Giết một đôi đảm bảo kiếm! Ha ha ha ha "

Đột nhiên, hân tiếng cười hơi ngừng, biểu tình mừng rỡ vạn phần, hoan hô đạo: "Các đồng bào! Chúng ta viện binh tới! Phòng thủ! Phòng thủ! Chúng ta viện binh tới!"

"Uống a! Linh. Đẳng xà!" "Thanh Long trăm "

Trương Phi cùng Quan Vũ, mâu đao cũng tới, song song mở ra kinh thế dị năng, hóa thành đẳng xà Thanh Long, gầm thét hủy diệt.

"Cuồng nhiệt!" Chúng sĩ tốt phía sau, Lâm Dịch cắn hàm răng một cái, quyết tâm tàn nhẫn, rút ra pháp thuật thẻ, hư nhược ép, thả ra!

Vô số đỏ thắm tinh điểm hiện lên hư không, dung nhập vào năm trăm sĩ tốt trong cơ thể.

"Rồng! Rồng!"

Cuồng nhiệt gầm to liên miên bất tuyệt, sĩ tốt chiến đấu không sợ tử vong, giết địch hung ác dị thường.

"Đây không phải là cái kia Hoàng Cân tướng lĩnh dị năng sao? Ngươi cũng sẽ ?" Một bên Lăng Đoạn con ngươi lóe ra, trên nét mặt đều là không thể tin được.

Lâm Dịch liếc nhìn hân một cái, không có nói nhiều, chuyên tâm ở trong lòng thăm đếm thời gian, một khi không ổn, liền rút lui hết dị năng.

"Không được! Tướng quân! Có hai cái hung ác người, hướng chúng ta giết tới!" Trên chiến trường, bình thường đều có tươi sáng đỏ vật dùng để phân chia chủ tướng cùng sĩ tốt chỗ ở.

Mà Trương Phi cùng Quan Vũ đều vạn nhân địch, rất được bắt giặc phải bắt vua trước đạo lý, đồng loạt hướng chủ tướng lướt đi.

Kia tướng lĩnh thấy hai người thanh thế như thế chi thịnh, lập tức sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ nói: "Rút lui! Rút quân!"

Nói xong, liền một người một ngựa, mang theo thân vệ doanh, thoát khỏi chiến trường, chạy trốn.

"Hừ! Người này chính xác kinh sợ trùng!" Trương Phi lạnh rên một tiếng, trong tay trượng tám giờ thép mâu hóa thành hàn tinh một chút, đâm thủng quanh người tặc binh đầu đầu lâu, cổ họng, lồng ngực.

"Cuồng nhiệt! Thu!" Pháp thuật bắt quá ba phút, Lâm Dịch đột nhiên nhìn thấy một người trong mắt đỏ thắm đại thịnh, vội vàng thả ra tinh thần lực, đem pháp thuật thu hồi.

Tự tại lúc này, thành trì bên trên Thanh Châu thái thú Cung Cảnh hét lớn một tiếng, dẫn Thanh Châu sĩ tốt mở cửa thành ra, cùng Lưu Bị quân tiền hậu giáp kích tặc binh!

Lại phút chốc, Trâu Tinh dẫn dắt U Châu đại quân gia nhập chiến trường, để cho thắng lợi tới càng thêm dễ dàng.

Nắng chiều ngã về tây, tàn huyết nhuộm đỏ chân trời.

Thanh Châu thành phủ Thái Thú bên trong, sinh ca múa thoát y, đại gia bữa tiệc linh đình, hân hở ra mặt.

"Đa tạ U Châu Thứ sử lưu quân Lang đại nhân phái binh cứu viện! Đa tạ các vị tướng quân trước tới cứu viện Thanh Châu! Cung Cảnh kính các vị tướng quân một ly! Xin mời!" Cung Cảnh tư thế ngồi ngay ngắn, nâng ly uống một hơi cạn sạch.

"Thái thú đại nhân khách khí!" Mọi người vội vàng khách sáo mấy câu, cũng nâng ly uống rượu.

Rượu qua tam tuần, Cung Cảnh vẫy lui nghệ nữ, ánh mắt hiện lên quang cho là một phen Trương Phi cùng Quan Vũ, hiền hòa cười nói: "Hôm nay trên đầu thành, quan hai vị tướng quân thân thái phi phạm, không biết bây giờ nơi nào nhận chức quan ? Quan tới cấp mấy ?"

Nghe vậy, Trương Phi đạo: "Đi theo nhà ta ca ca, hiện đảm nhiệm U Châu nghĩa quân đoàn phó thủ lĩnh!"

Quan Vũ gật đầu một cái, biểu thị cùng Trương Phi giống nhau.

Nghe vậy, Cung Cảnh ánh mắt quét vài cái mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lưu Bị, đạo: "Chẳng lẽ các hạ chính là hai vị này tướng quân đại ca ?"

Lưu Bị lễ bái đạo: "Trở về thái thú đại nhân, tại hạ Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng sau đó, Hán Cảnh Đế các hạ cháu bốn đời, họ Lưu danh bị, chữ

Huyền Đức."

"A ? Nguyên lai là Hán thất dòng họ! Nhiều có đắc tội! Đứng dậy nhanh! Đứng dậy nhanh!" Cung Cảnh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó vội vàng đỡ dậy Lưu Bị đạo, "Không biết Huyền Đức quân, ý muốn đi nơi nào a ?"

Rất rõ ràng, Cung Cảnh đầu tiên là đứng Trương Phi cùng Quan Vũ rất là để ý, muốn lưu lại hai người coi như cánh tay phải cánh tay trái. Hiện khi biết Lưu Bị Hán thất dòng họ thân phận, nhất thời liền lên đường tâm tư.

"Bị từng nghe nói triều đình phái Trung Lang tướng Lưu Thúc, Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung mang binh đi trước tiêu diệt Hoàng Cân tặc binh, muốn đợi Thanh Châu an tâm một chút, liền lên đường đi, hiệu sức mọn!" Lưu Bị chậm rãi nói.

"Ha ha ha! Thật là thiên ý như thế! Lưu Thúc đại nhân giờ phút này chính đóng quân Nghiêm Tông, Huyền Đức quân có thể ở Thanh Châu tu chỉnh mấy ngày, tu bổ quân nhu quân dụng, lại đi sẵn sàng góp sức cũng không muộn." Cung Cảnh cười nói, lại nâng ly đạo: "Tối! Chư vị, chúng ta tiếp tục uống rượu, hôm nay không say không về!"

Dứt lời, ca múa lại tấu, nhất thời phong lưu.

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trời cao chẳng lẽ là muốn cho ta mở lại Hoàng Cân giáo!

(chương lời mở đầu: « quốc ngữ. Tấn tiếng nói bảy » : "Yểm cũng quả cảm, vô kỵ trấn tĩnh." Vì rõ ràng chú thích: "Trấn, trọng cũng; tĩnh, an vậy."

Đại quân tu chỉnh mấy ngày, bổ túc quân bị quân nhu quân dụng, Trâu Tĩnh cùng mọi người nói lời từ biệt, dẫn quân hai ngàn, đi trước quay về U Châu.

Thấy xa xa vó trần mênh mông, Lưu Bị động thân hướng Cung Cảnh ôm quyền nói: "Thái thú đại nhân, đến sớm không bằng vừa vặn. Hôm nay, bị cũng chạy tới Nghiêm Tông, nhờ cậy Lưu Thúc đại nhân. Cáo từ!"

"Ha ha ha! Thanh Châu thành sơ quá lớn chiến đấu, hoàn tất những công việc còn dây dưa chưa làm, bản quan liền ở trong phủ trông chờ Huyền Đức quân thắng lợi tin tức!" Cung Cảnh cười nói.

Hắn thấy, nhất giới trắng thân Lưu Bị, cho dù ở loạn khăn vàng trung lập được công lớn, quan chức cũng không khả năng cao hơn hắn. Khi đó, hắn liền có thể danh chính ngôn thuận đem "Đào viên tam kiệt" thu nạp và tổ chức ở thủ hạ mình. Chỉ là suy nghĩ một chút, liền thập phần ngọt ngào.

"Sau này gặp lại!"

"Sau này gặp lại!"

Song song ôm quyền trân trọng, Lưu Bị dẫn quân cười ngựa nhanh chóng đi.

Nghiêm Tông, U Châu chi địa, tây ngay cả Hoàng Cân tặc đại bản doanh cự lộ thành.

"Trướng quân, bên trái có một nhánh đánh "Lưu" chữ kỳ ngàn người quân đội chính hướng ta quân chạy tới." Hán quân chủ trong trướng, một người thám tử một gói quỳ xuống, hướng Lưu Thúc ăn nói rõ ràng nói rằng,

Lưu Thúc, chữ Từ Kiền. Hán chi Trung Lang tướng, nho học tông sư, rường cột nước nhà. Thân cao tám thước hai tấc, thanh tú khuôn mặt, ôn hòa mi, râu cá trê, tiểu râu ngắn, thần tình kiên nghị, ánh mắt trong suốt.

Hắn chậm rãi đem trúc giản buông xuống, nhìn thám tử, Lưu Thúc đạo: "Dò nữa!"

Phút chốc, thám tử lần nữa vào bên trong bái nói: "Bẩm báo tướng quân, dẫn quân người tự xưng là Hán thất dòng họ, tướng quân học sinh Luru Bị Luru Huyền Đức."

"A ? ! Cuối cùng Huyền Đức tới!" Lư Thực mới nghe học sinh tới chơi, vui mừng cười một tiếng, đạo: "Hãy theo ta cùng đi trước."

Hán quân bên ngoài đại doanh, Luru Bị thần sắc mừng rỡ, hướng Trương Phi khuyên bảo: "Dực Đức, chờ chút ta cùng với ân sư gặp nhau, người không được sắp khoa đã ngộn."

"Ha ha ha! Đại ca, ta đây Trương Phi không phải như vậy người!" Trương Phi sờ một cái chính mình hỏ đầu, ngượng ngừng cười nói.

Đột nhiên, hán tướng xuống ánh mắt, đạo: "Đại ca, người xem kia hán tử cao lớn nhưng là tôn sư?"

Luru Bị nghe vậy, vừa thấy, tâm hoa nở phóng, vội vàng quăng mọi người xuống, về phía trước cất bước, cung kính lễ bái đạo: "Học sinh Luru Bị, bái kiến lão sư!"

"Ha ha ha! Huyền Đức mau dậy! Huyền Đức mau dậy!" Lư Thực nhìn thấy giai đồ, cũng là mừng rỡ, vừa nhìn về phía mọi người, đạo: "Chư vị mời vào trại lính!"

Lại nói: "Huyền Đức, tốt hơn một chút năm không thấy người! Lại đến bên trong trướng cùng ta trò chuyện một chút."

"Phải! Lão sư." Luru Bị đỡ Lư Thực, lạc hậu một bước, thần tình cung kính.

Hán quân đại doanh cửa ải hơi mở, để cho mọi người xếp hàng tiến vào.

Lăng Đoạn thẳng tấp nhìn chăm chăm Lư Thực, trong con ngươi phát ra quang, cho đến Lư Thực cùng Luru Bị tiến vào chủ trướng không nở thu hồi.

"Xuy!" Lâm Dịch phốc cười một tiếng.

"Hắc! Người cười cái gì! Người biết ta vừa mới đang suy tư cái gì không?" Lăng Đoạn ánh mắt bất thiện hướng Lâm Dịch trừng đi.

Lại nói: "Luru Bị đều lợi hại như vậy, thân là đại hán đem nghiêng chỉ trụ Lư Từ Kiên, dị năng tất nhiên lợi hại mười phần."

"Ừm." Lâm Dịch gật đầu một cái, "Xác thực như thế, nếu không bằng vào chính là năm chục ngàn binh mã, cũng không đủ cùng Trương Giác 150.000 binh mã chống lại."

Nhắc lên Trương Giác, Lăng Đoạn sắc mặt lại là trắng nhợt, yếu ớt mà nói: "Này nha vẫn tính là người sao?"

Lúc này, một cái U Châu sĩ tốt đi tới, ôm quyền nói: "Hai người vị tiên sinh, lều vải trái qua phò đưa tốt. Mời vào bên trong nghỉ ngơi đi."

"Làm phiền!" Lăng Đoạn một bộ uy nghiêm thần tình, nói rằng.

Chờ đến sĩ tốt đi xa, mới như tên trộm địa hướng Lâm Dịch cười nói: "Địa vị lên chức là tốt, những phiền toái này chuyện cũng không cần mình làm. Hắc hắc!"

Lâm Dịch lắc đầu một cái, dẫn đầu đi vào lều vải, cho gọi ra Chí Cao Đế Điện, thu xếp hôm nay chiến tranh thu được thu hoạch.

"Ai! Tiểu tử, ta phát hiện tinh tu phương pháp! Người muốn biết sao?" Lăng Đoạn vén lên lều vải màn cửa, đắc ý cười nói.

"Có chuyện nói mau, vô sự đi ra!" Lâm Dịch đã sớm quen biết người này tính tình: Cho điểm ánh mặt trời liền rực rỡ, cho điểm nhan sắc liền mở phường nhuộm. Người như cho hán điểm sùng bái, vậy còn không bay bầu trời!

"Này! Tiểu tử tính khí đại?" Lăng Đoạn lật xuống xem thường, trực tiếp đứng ngã ở trên chần, đạo: "Chinh chiến."

Nghe vậy, Lâm Dịch trong bụng máy động, ám đạo: "Quả là như thế."

Thấy Lâm Dịch im lặng, Lăng Đoạn tự sần cười một tiếng, đạo: "Ông trời ban cho chúng ta hậu thiên dị năng, lại đầu phóng ở chiến loạn thời đại. Chúng ta không cách nào trốn tránh giết chóc."

Lại nói: "Biết rõ tiểu tử người vẫn còn con nít, không nên giăng những thứ này tàn khốc sự tình. Thế nhưng, cách cục bất đồng. Chờ loạn khăn vàng bình định, còn có vài năm yên ổn. Nhưng sau đó đây? Thiên hạ hỗn loạn, người lại nơi đâu an nhà? Người mang dị năng, người lại làm sao có thể bắt an người khác gia đình, mặc cho dân chúng chết thảm?"

Lâm Dịch không nói gì, học hán mới vừa rồi bộ dáng, mắt tròn trắng trừng một hồi hán, ám đạo: "Khi ta đưa trẻ ba tuổi đây?"

Lăng Đoạn coi là không có nhìn thấy, cười nói: "Bất quá, người không phải sợ! Còn có ta! Sau đó đi theo Luru Bị đi, nhất định là có đường ra!"

Lâm Dịch trong lòng phi trí: "Thêm vào vũ trụ một vòng, rút cục thì đi vòng qua quỹ đạo!"

"Người sợ ta nhờ cậy những người khác ?" Lâm Dịch thẳng thừng đạo.

"Ách! Tiểu tử người, ha ha!" Lăng Đoạn cười khan mấy tiếng. Hắn đứng là cái ý này, « Tam Quốc Diễn Nghĩa » hắn cũng xem qua, lập tức phải đại hội hợp, Tào Tháo cũng phải xuất hiện. Đối với duy nhất nhận thức xuyên qua khách, hắn đứng Lâm Dịch nhưng là ôm thâm hậu địa cảm tình. Thế nào đều không nguyện, hai người cứ như vậy mỗi người một ngã.

"Tiết Độ huynh, người có người nhà hả? " Lâm Dịch nhìn Lăng Đoạn đạo.

"Một thân một mình!" Lăng Đoạn sần cười một tiếng, đạo: "Người có ?"

Nghe vậy, Lâm Dịch con người có chút thâm trầm, không khỏi nhớ tới rất lâu trước, cười nói: "Ha ha! Đã từng có."

Lại nói: "Yên tâm đi! Ta sẽ không bỏ cho hiệu còn lại quân chủ."

Lời nói này rất khéo léo, không sẵn sàng góp sức những người khác, lại không có nghĩa là tự thành một trường phái riêng thế lực.

"Ha ha! Ta cũng biết! Nói thế nào chúng ta đều là cùng một chỗ mà!" Lăng Đoạn cho là Lâm Dịch không biết đi, mừng rỡ ôm Lâm Dịch cổ, cười nói.

"Ai ai ai! Buông ra cho ta! Buông ra!" Lâm Dịch bị ôm kêu đau đớn.

"Ồ ồ ồ! Ta đi ra ngoài trước!" Lăng Đoạn phát hiện mình cứ chỉ bất thiện, vội vàng áy náy lui về phía sau.

Lâm Dịch xoa xoa cổ, đem đế điện cầm lên, chỉ thấy 'Pháp thuật' cùng 'Sĩ tốt' hai lan tán ra ánh sáng nhạt, nghĩ đến lại đạt được mới mẻ.

Tinh thần lực phát ra, đế điện không gió mà bay, lật tới pháp thuật một cột, chỉ thấy nhiều mây tò: "Trần tinh: Hai sao. Trên thẻ, một đạo cứng bóng người, độc lập đỉnh núi cao, chung quanh cuồng phong gào thét, mà an như Thái Sơn. Thuộc tính giới thiệu: Trọng an tai! Phát ra thanh tịnh làn gió, khiến cho hữu phương sĩ tốt trong nháy mắt trấn tĩnh."

"Cự Linh Thần. Ảo ảnh: Tứ tinh. Trên thẻ, một trương dữ tợn đáng sợ gương mặt khổng lồ, trôi nổi tại trên hư không, kỳ hạ, vạn vật sinh linh đều ngã xuống đất quỳ lạy, thần tình sợ hãi. Thuộc tính giới thiệu: Vi đại vi tôn, Cự Linh chấn nhiếp! Đại hiện lương sư Trương Giác chi dị năng, có sợ hãi lòng người, đoạt nhân hồn phách hiệu quả. Hạn chế: Mỗi ngày ba lần. (Trương Giác chết, hạn chế giải) "

"Tê ~ đây nên cái chết thuật!" Lâm Dịch sắc mặt trắng nhợt một đỏ, không khỏi sảng giọng. Trắng, chính là muốn từ bản thân bị Trương Giác một trương gương mặt khổng lồ làm nhục ngã xuống đất; đỏ, là là mình thu được một trương cường đại thẻ.

Lâm Dịch trong mắt vui mừng không thể che giấu, lần nữa lật tới sĩ tốt một cột, cũng là nhiều hai tám thẻ: "Hành quân gấp: Hai sao. Trên thẻ, một người mặc Hoàng Cân tặc binh, lộ ra thật dài phong chỉ vết, lướt qua núi non sông ngòi. Giới thiệu: Bình quý thần tốc! Có thể kêu gọi 100 Hoàng Cân cấp hành quân sĩ. Thuộc tính: Đa kích 20, tốc độ 40, phòng ngự 10, công thành 10. Đặc tính: Đi vội: Đề cao bản thân số lượng thập bội sĩ tốt gấp đôi tốc độ hành quân, duy trì thời gian một giờ, thời gian cold-down hai giờ."

Lâm Dịch lật một cái liếc mắt: "Thứ tốt! Đáng tiếc, bây giờ như cũ không thể dùng!"

"Thần Quốc thiên thần: Ngũ tinh. Trên thẻ, một cái lớn vô cùng, ước chừng trăm trượng lớn nhỏ, tản mát ra mãnh liệt ánh sáng màu vàng người khổng lồ, đứng vững che trời. Giới thiệu: Thái bình thần vực một phương thiên thần, tồn tại phiên thiên phúc địa, phá núi đảo hải năng lực. Thuộc tính: Không biết. Hạn chế: Thu được « Thái Bình Thiên Thư » nhận chủ, cho gọi ra thái bình Thần Quốc."

"Tê ~" Lâm Dịch co lại mãnh liệt lãnh khí, hồi lâu, thờ dài nói: "Trời cao chẳng lẽ là muốn cho ta mở lại Hoàng Cân giáo ?"

Ngay sau đó, lại cười nói: "Chờ quân hùng tranh bá cùng một chỗ, mở lại Hoàng Cân giáo thì như thế nào ? Đổi một tên thánh, đổi một tôn chỉ, không cả thế gian đều là kẻ địch, sớm muộn ta cũng có thể thành tựu bá chủ một phương, chia nhỏ thiên hạ!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đại thế đã qua mây hồng đốt lần chân trời, đổ ửng một mảnh.

Sĩ tốt môn đều ngồi quây quần một chỗ nấu lửa nấu cơm, làm cảnh cây khô ở trong ngọn lửa phát ra "Đùng đùng" sao tiếng vang, đây là sĩ tốt môn buồn khổ quân lữ trung ưu mỹ diệu khúc, là bọn họ nhớ nhung người nhà dung nhan tuyệt diệu tái thế.

Mọi người dùng cơm sau, Lưu Bị theo chủ trong trường vén rèm cửa lên, trong con người lộ ra mừng rỡ thần tình.

Hắn cười đi ra lều vải, nhìn thấy mọi người, thay đổi ngày xưa không buồn không vui thần thái, ân cần hỏi han bình thường, cao hứng mà cười đạo: "Nhị đệ, tam đệ, Dịch đệ, Tiết Độ huynh, các người có thể dùng qua cơm?"

"Ha ha! Đại ca thấy Lưu Từ Kiên đại nhân, tính tình liên khai lãng!" Trương Phi cười nói: "Trải qua ăn rồi. Đại ca một mực ở cùng tôn sư nói chuyện với nhau, sợ rằng còn không dùng cơm, ta đây phải đi vì đại ca xới cơm!"

"Không cần! Lão sư lưu ta dùng qua cơm tối." Lưu Bị nghe vậy, khôi phục lại bình tĩnh, hướng phương xa đạo: "Nghiêm Tông nơi đây có lão sư canh giữ, Trương Giác này tặc dùng mơ tưởng chiếm được chút tiện nghi nào!" Lại nói: "Lão sư đề cho ta đi Đình Xuyên, tiếp viện Hoàng Phủ tướng quân cùng Chu Tuyền tướng quân. Việc này không nên chậm trễ! Lập tức thu xếp lính lên đường đi!"

"Đại ca, bây giờ sắc trời đã tối, còn để cho các binh lính đi đường à?" Trương Phi ngẩng đầu nhìn trời, không hiểu nói.

Nhưng mà, Lăng Đọan cùng Quan Vũ trong mắt lại nổ bắn ra một đạo tinh quang.

Đình Xuyên? Một nơi địa phương tốt a! Đại tộc thế gia hoành lập, rất nhiều mưu trí dị sĩ vị trí. Nếu có thể ở chỗ này đánh hạ danh tiếng, sau đó không sợ không có tài học hơn người người tài giỏi tương trợ.

Quan Vũ xông xáo giang hồ nhiều năm, há sẽ không biết trong đó quan khiếu, vội vàng ngừng lại Trương Phi đạo: "Đại ca tự có dụng ý, nói cái gì chính là cái đó, đi nhanh thu xếp lính, lập tức xuất phát! Chớ có lạnh nhạt!"

"Ai! Ta đây cái này thì đi!" Trương Phi mất mặt, ủ rũ cúi đầu đi ra.

Thấy Trương Phi đi xa, Lăng Đọan nổi lên một phen lời kịch, tiến lên phía trước nói: "Huỳnh Đức huynh, lần đi nhất định phải khai hòa nghĩa quân danh tiếng. Đình Xuyên trong thế gia, tài tử có thể vô số người, Huỳnh Đức huynh nếu có thể ngồi danh vọng cường thịnh lúc, nhiều hơn viếng thăm, nếu như mời được Tuân gia 'Vương tá tể' tương trợ, thì Huỳnh Đức huynh nghiệp lớn tất thành!"

Nghe vậy, Lưu Bị cũng là mặt mũi khá động, gật đầu ôm quyền nói: "Còn phải chờ vị nhiều hơn tương trợ mới được."

Lâm Dịch lại ở một bên âm thầm lắc đầu, thở dài: "Thế gia đại tộc con cháu há sẽ tham mộ hù danh? Tuy là sau này được hoàng thúc thân phận, cũng chưa từng thấy Đình Xuyên có vị nào đại tài vì vậy đi theo. Huống chi, giờ khắc này vẫn là nhất giới quần áo trắng Lưu Bị đây? Lại lại, như Quách Gia, Từ Thử đám người, mặc dù sống ở nhà nghèo, cũng không phải Lưu Bị hiện giờ có thể chiêu mộ đến. Thiên tài, đều có ngạo khí. Như là Gia Cát Lượng như vậy, cũng là biết rõ Kinh Châu cách cục, Tào Tôn mưu thần cũng có, chính mình không có khả năng nhúng tay vào, lại thêm chỉ Lưu Bị ba lần cố lư dưới tình huống mới khó khăn lắm đáp ứng hiệu lực. Nói cho cùng, muốn chiêu mộ những thứ này cao tài sinh, vẫn là phải có đại thế mới có thể."

Phút chốc, Trương Phi đem một ngàn nghĩa quân tề tựu, chờ xuất phát.

Lưu Bị cười ngửa ở phía trước nhất, rút ra hán kiếm, quát lên: "Toàn quân tiến tới! Phương hướng Đình Xuyên!" Hắn trong giọng nói, mang theo một cỗ khó mà áp chế kích động.

Đình Xuyên, là Hán triều Dự Châu biên giới, kinh đô chỗ ở ty lệ đông phương. Nếu là muốn theo Thanh Châu đi trước, có thể có hai người cái gần đây đường có thể lựa chọn: Một là trực tiếp xuôi nam đến Từ Châu, lại chuyển tây đi tới Dự Châu biên giới, vào Đình Xuyên; hai là nghiêng đi tây nam, đến Duyện Châu, lại xuôi nam tới Dự Châu biên giới, lại chạy Đình Xuyên.

Mà Lưu Bị, ở Lăng Đọan khuyên, lựa chọn con đường thứ nhất, đường tắt Từ Châu rồi đến Dự Châu, lấy đạt Đình Xuyên.

"Hắc hắc! Lâm Dịch huynh, có thể biết ta vì sao lựa chọn con đường này." Lăng Đọan lặng lẽ đến gần Lâm Dịch, cười nói.

Lâm Dịch lờm hẩn một cái, không thú vị đạo: "Đơn giản ba cái nguyên do: Một, kết giao Bắc Hải thái thú Khổng Dung, vì tương lai phạt Đông Trác làm làm nền; hai, nhìn một chút có hay không có cơ hội chiêu mộ Thái Sử Từ; ba, đục khoét nền tảng (thọc gậy bánh xe), Bắc Hải tướng lĩnh Vũ An Quốc."

"Ha ha ha! Không tệ! Lâm Dịch huynh bình thường không nói lời nào, vừa nói liền lộ ra thâm hậu căn cơ." Lăng Đọan tán dương. Lại nói: "Người cho rằng là cái thứ 2 nhiều cơ hội đại?" Hắn đúng cơ hội đầu tiên là tự tin, đúng cái thứ 3 cơ hội là có cũng được không có cũng được.

Lâm Dịch lắc đầu một cái, đạo: "Trong sách có nói, Thái Sử Từ danh tiếng lan xa, muốn gặp nhất định tỷ lệ rất lớn. Mà Vũ An Quốc, ha ha ha! Về phần chiêu mộ hai người này, ta khuyên Tiết Độ huynh vẫn là sớm chút buông tha đi."

"Mời Lâm Dịch huynh dạy ta!" Lăng Đọan học Lưu Bị bộ dáng, thành khẩn nói.

"Ừ?" Thấy vậy, Lâm Dịch cũng là sùng sờ.

Hồi lâu, Lăng Đoạn giữ tư thế, chút không lay được.

"Ai! Lưu Bị hiện giờ tài sản như thế nào? Tôn Kiên mãnh hổ một đầu, thế lực khổng lồ, nếu ngươi là Thái Sứ Từ, ngươi coi như cần gì phải lựa chọn? Trời cao để cho chúng ta xuyên qua, há sẽ dễ dàng như vậy bị ngươi được Thái Sứ Từ bức này đứng đầu võ tướng? Huống chi, ngươi cho rằng là, bây giờ cái thời đại này, chỉ có ta ngươi hai người xuyên qua?" Lâm Dịch trầm giọng nói: "Nói thật, ở trại lính lúc, ta liền phát hiện mấy cái không giống tầm thường gia hỏa. Ngươi đoán một chút, Bắc Hải lại có bao nhiêu người nhìn chằm chằm?"

"Ngươi thế nào không nói sớm?" Lăng Đoạn nghe vậy, sắc mặt kinh dị. Lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, không khỏi lâm bầm nói: "Sợ rằng Đinh Xuyên chuyển đi, cũng sẽ không dễ dàng như vậy!"

"Ha ha, sợ rằng lần này loạn khải vàng cũng không phải tốt như vậy bình định!" Lâm Dịch đôi mắt chuyển hướng Ký Châu phương hướng, nỗ lực ra một đạo tên ngầm. Nhưng trong lòng âm thầm nhắc tới: "Trương Giác a! Trương Giác! Mặc dù ngươi đại thế đã qua, đã không thể cứu vãn. Nhưng là xin ngươi trước khi chết, bùng nổ một hồi, ra sức một điểm!"

Dọc theo đường đi, mọi người im lặng, Lăng Đoạn cũng không có góp lời để cho Lưu Bị đi tìm Thái Sứ Từ, mà là trực tiếp để cho đại quân vòng qua Bắc Hải, lọt vào Từ Châu, tây chuyển Dự Châu, chạy thẳng tới Đinh Xuyên.

Đêm tối đi đường, trải qua mấy giờ, đội ngũ sớm ban mai buông xuống, đại quân rút cuộc chạy tới Đinh Xuyên. Chỉ thấy dọc theo đường đi linh linh tán tán Hoàng Cân chạy trốn, chật vật chạy thoát thân lấy. Mà phương xa, thế lửa hung ác, cháy hừng hực.

Trương Phi cười hắc hắc, hồ khu rung một cái, bắt cái kẻ tiếp Hoàng Cân đao binh, quát lên: "Nói mau! Các ngươi vì sao chạy trốn!"

"A! A! Đại, đại gia tha mạng a!" Người đao binh kia run rẩy thân thể, hàm răng kéo kẹt lấy.

"Rống! Nói mau! Không giết ta liền làm thịt ngươi!" Trương Phi Diêm vương tính khí một phát, nhất thời hổ hổ sinh uy, hù dọa người vô cùng.

Người đao binh kia hai chân run lên, bị dọa sợ đến nội tiết không kiềm chế, hàm răng run lên lấy: "Vâng, là Hán, Hán quân đánh lên, địa công tướng quân hòa, cùng nhân công, nhân công tướng quân, bị, bị, bị giết! Ô ô ~ ô ô ~"

Cái này sĩ tốt đầu tiên là trải qua sinh tử quỷ môn quan, tinh thần tín ngưỡng chết, lại bị Trương Phi đe dọa, lại cũng chịu không được, tứ chi tê liệt trên mặt đất, làm nữ nhi khóc thối.

"Ai! Đây kinh sợ trứng!" Trương Phi nghe tâm bị, nhưng trên mặt lại một bộ tâm địa sắt đá, mắng.

"Tam đệ, chớ có lưu lại! Hoàng Cân đại bại, đao binh tràn ra, tiếng la giết không ngừng, phương xa thế lửa lại hung ác như thế, nghĩ đến hai vị tướng quân nhất định ly chúng ta không xa, mau đi cùng triều đình đại quân hội hợp mới là chính đạo!" Lưu Bị nhìn một chút tầm mắt bên trong sự vật, phán đoán.

"Phải! Đại ca!" Trương Phi gật đầu đáp dạ, không quan tâm người đao binh kia, phóng người lên ngựa.

Lại nói Chu Tuyền cùng Hoàng Phủ Tung hai người một mực đóng quân Đinh Xuyên, cùng Trương Bảo, Trương Lương lẫn nhau chống lại đã lâu, đúng là vẫn còn nhìn thấy phe địch sơ hở. Phát hiện hai người này căn bản cũng sẽ không bài binh bố trận, lệ thuộc vào theo « Thái Bình Thiên Thư » đi học tới pháp thuật mới có thể đến nay ngày. Vì vậy, không ngừng biến đổi quân đội trận hình, phát động mãnh công, đem Trương Bảo, Trương Lương đẩy vào trường xã.

Đúng như dự đoán, hai người căn bản sẽ không bày trận, đem nơi trú quân bố trí ở trên bãi cỏ, kết quả chính là dạ hắc phong cao lúc, Hoàng Phủ Tung thi triển dị năng, lấy cỏ làm môi giới, kích thích thông thiên lửa lớn, đánh Hoàng Cân tặc phi một trời tay không kịp, hoa rơi nước chảy!

Tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi, thấy đại thế đã qua, Trương Bảo cùng Trương Lương chỉ đành phải dẫn dắt tàn quân, hoảng hốt thất thố hướng Ký Châu phương hướng chạy trốn.

Chính là: Bảo đao chưa già, phong mang như giận!

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Chương 14: Trường kiếm trung thành, thiên la địa võng!

Bên trên trở về nói đến Trương Bảo, Trương Lương hai huynh đệ mang theo tàn binh bại tướng, hoảng hốt ra bắc, cần phải chạy về Hoàng Cân tặc ở Cự Lộc, cùng huynh trưởng Trương Giác hội họp, lại đồ đại kế.

Đáng tiếc, không như mong muốn, trời không chiều người nguyện. Thần sắc này kinh hoàng hai huynh đệ còn chưa chạy trốn một giờ, đối diện đột nhiên toát ra một doanh dừng mảnh quân mã, hết đánh hồng kỳ, chặn lại bọn họ đường đi.

Một người cầm đầu, thân dài bảy thước, hẹp dài mắt, thon dài cần, người mặc tướng quân giáp, vác khoác lụa hồng tay áo bào, thắt lưng bội bảo kiếm, trong tay roi ngựa, quát lên: "Bọn người nghịch tặc! Hôm nay ta Tào Tháo Tào Mạnh Đức ở chỗ này, nghỉ muốn chạy trốn!" Lại nói: "Chúng tướng sĩ! Toàn quân đánh ra! Phàm chém tặc thủ đầu người già, trọng thưởng!"

Dứt lời, Tào Tháo liền thi triển dị năng, chiến bào lung lay, sát ý ngang dọc!

"Thiên cổ Tần hoàng, phía đông kiệt đá!" Sau đó Tào Tháo quát một tiếng, Hoàng Cân tặc binh bên trên, chợt hiện vô số cuộn cuộn đá lớn, như trên trời hạ xuống nặng tình, nóng bỏng nện xuống, nhất thời đại địa tan vỡ, vô số tử thương!

Trước có kiều hùng cản đường, sau có Hán triều trung thành chi trụ đuổi giết, Trương Bảo cùng Trương Lương không dám chút nào đình trệ, hạ quyết tâm, không để ý thuộc hạ sĩ tốt sinh tử, thi triển pháp thuật, ngưng tụ thành thuẫn, chuyển hướng chạy trốn.

Tào Tháo thấy vậy, nơi nào chịu? Lúc này quát lên: "Giết! Chớ để cho tặc thủ chạy!"

"Hừ! Cầu quan!" Trương Bảo lạnh rên một tiếng, hận ý hoành sinh, trong tay pháp quyết bấm một cái, trong mắt ánh vàng rùng rục, quát lên: "Nam Hải tiếng người, gió biển bốn bề mà tới! Con lóc!"

Nhưng thấy nguyên bản binh cùng thanh phong bỗng nhiên hóa long quyền phong bạo, cát bay đá chạy, uy vũ gào thét hướng Tào Quân bay tới.

"Hừ! Yêu pháp! Không đáng nhắc tới!" Tào Tháo hẹp mồm ra mắt khinh miệt phẩy một cái, đưa tay ngón tay nhập lại thành kiếm, đầu ngón tay hướng gió bão, quát lên: "Ngay cả Sơn Đông bắc xu, cắt đứt chợt như tặc! Cắt đứt!"

Tào Tháo quát một tiếng bên dưới, long quyền con lóc giống như bị thiên địa chi nhận cắt bình thường từ trong cắt ra, sau đó tiêu tan trần thế.

Trương Bảo sắc mặt đại biến, không khỏi kinh hô: "Dứt pháp dị năng? Năm màu tốt Tào Mạnh Đức ư!"

Trương Lương cũng là sắc mặt đại biến, cuống quýt từ trong ngực lấy ra một đoàn màu tím vật kiện, truyền vào dị năng, hóa thành hư không không thể nhận ra, hung hãn hướng bầu trời ném tới, đồng thời kéo Trương Bảo, quát lên: "Đi mau!"

Bây giờ Tào Tháo thanh danh, không thể bảo là không cao.

Hai mươi tuổi giờ vì Hiếu Liêm, tại hướng vì Lang. Tào Tháo vì Lang quan không lâu, liền bị Ti Mã Phòng, cũng chính là Tư Mã Ý phụ thân, tiền cử đảm nhiệm Lạc Dương Bắc Bộ Ủy, phụ trách kinh đô Bắc Bộ an bình. Bởi vì chế 'Năm màu tốt'. Đánh đến chết hoàng đế đương triều sùng ái nhất cận thần Kiền Thạc thúc thúc, mà kinh ngạc ty lệ, nổi danh khắp thiên hạ. Sau lại đảm nhiệm nhiều quan chức, uy danh cao, do một tin tức có thể dòm ngó một, hai: Nghe nói Tào Tháo sau này một chỗ nào đó nhận chức quan, nơi đây hào cường quan lại nhất định sắc mặt tái nhợt, hô to: "Tào Mạnh Đức buông xuống! Chúng ta còn không mau mau đi chỗ hán?" . Là lấy, phàm Tào Mạnh Đức đi nhậm chức chi địa, đều có hào cường bỏ trốn hán châu, nhất thời lòng dân sở hướng.

Không hổ Hứa Thiệu nói như vậy: "Tri thể gian khả năng thần!"

Nay khác, Trương Bảo cùng Trương Lương biết được người trước mắt chính là Tào Tháo, nhất thời bị dọa sợ đến kinh hoàng thất thố, chạy trời chết! Có thể thấy Tào Tháo lúc này ở dân gian danh vọng cao bậc nào. Cũng khó trách, Lăng Đọa lo lắng Lâm Dịch bỏ Lưu Bị, mà đầu Tào Tháo.

"Muốn chạy trốn? Ha ha ha! Độ Giang, lưu lại bọn họ!" Tào Tháo nhưng là ha ha cười nói.

"Phải! Chủ công!" Chỉ thấy Tào Tháo sau lưng một người, chậm rãi ra, hai tay mạnh cắm vào mặt đất, trong mắt hồng quang như lâu năm trái qua sửa đường đèn giống nhau, tránh tới tránh lui, và tà cười một tiếng: "Ngang dọc đào hố! Địa võng!"

Trong phút chốc, hồng mang như nhện nhện dệt lưới, bện mặt đất, tạo thành dù sao ngàn vạn hồng tuyến, trong nháy mắt liền đem toàn bộ chiến trường bao phủ ở.

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Mặt đất dị động, hoặc là trong nháy mắt lên cao tầm hơn mười trượng, hoặc là chớp mắt lâm vào tầm hơn mười trượng, trong khoảnh khắc, vậy mà tạo

thành lần lượt nhà tù, đem toàn bộ địch quân lâm vào trong đó.

"Ha ha ha ha! Ta phải Phương Độ Giang, giống được thiên quân vạn mã! Ha ha ha!" Tào Tháo thấy vậy, cười ha ha: "Chúng tướng sĩ! Tru diệt nghịch tặc! Kiến công lập nghiệp thời điểm đến!"

"Chủ công đáng khen mâu!" Phương Độ Giang thân dài tám thước, một bộ tóc dài, khuôn mặt kiếm pháp hoa văn, mặt mũi nghiêm nghị, một thân màu trắng quần áo văn sĩ, thắt lưng bội tinh mỹ hán kiếm, khí độ nghiêm nghị, phụ bối mà đứng.

Lúc này, trong bầu trời, hiển hiện ra một đoàn màu tím diệu hoa, ngay lập tức hóa thành cửu thiên lôi đình, âm âm xuống!

Thiên uy hạo hạo, mang theo tối cao uy thế, đem trên mặt đất sĩ tốt chen ép không thở nổi, tất cả đều nằm úp sấp địa thần phục, mồ hôi chảy đầy đất.

"Hừ! Có chút bản lĩnh!" Tào Tháo hẹp dài trong tròng mắt toát ra một tia kiêu kỳ, rút ra bên hông bảo kiếm, chỉ thiên mà đứng, nhắm mắt lại trừng, kiếm chỉ trợt một cái, quát lên: "Phương địa vì xe, toàn vẹn trời vì đáp, trường kiếm trung thành ý thiên bên ngoài! Ý Thiên Kiếm mang!"

Chớp mắt kiếm mang, mênh mông như dương, chọc mù đông đảo Hoàng Cân tặc binh cặp mắt; hạo hạo ý thiên, trượng đi trời xanh, thẳng phá cửu thiên lôi đình!

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Va chạm chi thanh, như trời long đất lở, bên tai không dứt, chấn điếc màng lớn không tới kịp bịt tai sĩ tốt môn.

"Ngâm!" Trường kiếm trung thành ý thiên bên ngoài, kiếm ngân vang hạo hạo phá lôi đình.

Không cần thiết nhiều khắc, cửu thiên từ lôi tiêu tan tàn mất, kiếm phá cửu trùng, thiên địa quét sạch.

Tào Tháo đôi mắt bị thương địa đang cảm Ý Thiên Kiếm, bị phần mà than: "Thần kiếm có linh, tổn hại mình tiên thể, giúp ta phá tặc! Ô hô! Nhỏ tư nhân, làm tàn sát tặc nhân!"

"Độ Giang! Tận tình thi triển ngươi tài hoa đi!" Tào Tháo trong mắt sát ý lăm lăm, như có xương trắng on on.

"Phải! Chủ công!" Phương Độ Giang nghe vậy, khoe miệng kéo một cái, hơi hơi thượng câu, như là mỉm cười, nhưng trên mặt pháp hoa văn lại càng lộ vẻ dữ tợn.

Chỉ thấy hần mười ngón tay một khúc, ở không trung liên tục chông chéo, đột nhiên cặp mắt nổ bắn ra hồng mang vạn đạo: "Địa có tuyệt giản, cỏ cây mông dây, chiến tranh chó làm! Thiên la!"

Sau đó quát một tiếng, nguyên nét địa phương đảo hỏ tạo thành tám hơn mười trượng nhà tù lần nữa đột nhiên tăng lên, thẳng tới cao năm mươi trượng, năm mươi trượng sâu. Trong đó còn có đá xương đột nhiên đến, có cây có gai nhiễm độc mà quần áo, có cứng đất bốn hội mà vùi lấp, tạo thành vực sâu.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Cân tặc binh tiếng kêu rên liên hồi, chết hầu như không còn!

Nơi nơi đều là phần cuối, đầy đất đều là hiểm địa. Bên trên, không cửa đường; xuống, có vực sâu. Thiên la địa võng, cỏ cây ` mông dây, một khi lâm vào, hữu tử vô sinh!

Thấy vậy, Trương Bảo cùng Trương Lương hai huynh đệ sắc mặt trắng bệch, trong bụng sợ hãi không ngớt.

"A ha ha ha! Nghĩ tới ta tam huynh đệ, mưu đồ nghiệp lớn nhiều năm, hôm nay lại muốn chết thảm hiểm địa, sợ rằng hài cốt cũng đem không còn tồn chỗ này! A ha ha ha!" Trương Bảo đau buồn cười to.

Thấy bên cạnh lại một thân vệ bị cây có gai quấn quanh, đầu độc làm ác thối mủ, Trương Lương tâm tình trầm thấp, dứt khoát cố định chờ chết.

Lại nói, Lưu Bị cùng Chu Tuyền, Hoàng Phủ Tung hội họp sau đó, lẫn nhau phiếm vài câu, Hoàng Phủ Tung liền nói: "Trương Bảo cùng Trương Lương này hai tặc, nhất định là chạy trốn Ký Châu Cự Lộc, chúng ta hay là trực tiếp đi Ký Châu, cùng Từ Kiên huynh hội họp mới tốt."

Chu Tuyền gật đầu một cái, đạo: "Hoàng Phủ tướng quân nói, quá mức cùng ta ý! Tu chính một ngày, ngày mai lên đường đi!"

Nhưng mà, mọi việc rất thích vừa vận nhì!

Tào Tháo được Phương Độ Giang trợ giúp, không chỉ khôn sát Trương Bảo cùng Trương Lương, lại hỏa tốc tiêu diệt Hoàng Cân tàn quân, chạy tới Đình Xuyên, cùng mọi người hội họp.

Mà khi Lăng Đọa thấy phương xa hạo hạo như nhật hồng kỳ lay động tới lúc, thân thể đột nhiên giật mình một cái, hoảng sợ kêu lên: "Tào Tháo làm sao có thể nhanh như vậy!"

Lâm Dịch nhưng là không có chút nào kinh ngạc, Lưu Bị nghe Lăng Đọa lượn quanh đường xa chủ ý cù bấp, bản thân cũng chậm mấy bước, mà Tào Tháo được một vị xuyên qua đoàn lái buôn giúp, tự nhiên vừa nhanh mấy bước. Vì vậy liền như vậy, trong sách tương lai 3 phần tam quốc thiên hạ hai vị

kiêu hùng, rốt cuộc lần đầu tiên chính diện gặp nhau!

"Ta thật giống như có chút mong đợi!" Lâm Dịch khoe miệng treo lên một cái độ cong câu, bay bổng nói một câu.

Nhưng là không biết, là mong đợi cùng Tào Tháo gặp nhau, vẫn là cùng Tào Tháo bên cạnh xuyên qua khách gặp nhau.

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Phương Độ Giang không giải thích được sát ý

Anh hùng gặp nhau, mặc dù không nói gì, nhưng khí cơ quán lấy nhau, một nhìn tới xuống, lại như si tình hồi lâu tình nhân, không thể tự mình.

Hồi lâu, Tào Tháo kịp phản ứng, tiến lên hướng Chu Tuyền cùng Hoàng Phủ Tung cười nói: "Công vĩ đại tướng quân, nghĩa thật tướng quân, Mạnh Đức tới chậm! Ha ha."

Lại đối với một bên thân vệ đạo: "Mau đem Trương Bảo, Trương Lương hai tặc thủ cấp đưa tới!"

"Dạ!" Thân vệ ôm quyền gập đầu, bưng ra hai cái hộp gỗ, đệ trình cho Tào Tháo.

Tào Tháo nhận lấy, lại đưa cho Chu Tuyền cùng Hoàng Phủ Tung quan sát, cười nói: "Mạnh Đức hôm nay sợ là kiếm hai vị đại nhân công lao! Mong rằng những người lớn chớ trách mới tốt a."

Hoàng Phủ Tung mở ra hộp gỗ vừa nhìn, bên trong chính là Trương Bảo cùng Trương Lương này hai tặc dính đầy máu tươi đầu lâu, đưa tay bao bọc Tào Tháo, cười to nói: "Quả thật là Tào Mạnh Đức! Ha ha ha ha!"

Chu Tuyền cũng là mặt lộ vui mừng, đạo: "Bây giờ Hoàng Cân ba tặc đã qua thứ hai, chúng ta lập tức chỉ huy Ký Châu, thẳng tới Cự Lộc, cùng Từ Kiên hội hợp, nhất định một đòn mà thắng! Ha ha ha! Mạnh Đức quả thật tri thể gian khả năng thần vậy!"

"Hai người vị đại nhân quá khen!" Tào Tháo ngôn ngữ khiêm nhượng, thần sắc bình tĩnh, không thể không biết chính là hai tặc có thể so sánh cùng, lại liếc mắt Lưu Bị đám người, cười nói: "Không biết mấy vị này tráng sĩ người thế nào?"

Nghe vậy, Lưu Bị tiến lên một bước, trầm ổn nói: "Tại hạ là Trung Sơn Tinh Vương Lưu Thắng sau đó, Hán Cảnh Đế các hạ cháu bốn đời, họ Lưu danh bị, chữ Huyền Đức! Gặp qua Tào đại nhân."

Lưu Bị quả nhiên là sâu đôn thôi lên tinh tú a, tới chỗ nào đều không quên đánh một hồi Hán thất dòng họ bằng hiệu chữ vàng!

Lại đưa tay dẫn dắt mọi người nói: "Đây ta nhị đệ Quan Vũ Quan Vân Trường, tam đệ Trương Phi Trương Dực Đức, cùng với có người."

Tào Tháo ánh mắt đảo qua, cuối cùng lưu lại trên người Quan Vũ, tán thưởng nói: "Vị này tráng sĩ vóc người khôi ngô, có hổ tướng oai, tất vạn nhân địch vậy! Thao hôm nay nhìn thấy, cuộc đời này may mắn!"

Nghe vậy, Quan Vũ kiêu căng trong tròng mắt cũng thoáng hiện một đạo đắc ý cùng thoải mái, ám đạo: "Rốt cuộc có một nhân vật có thể biết cho ta này thất thiên lý mã!"

Thấy hai người bầu không khí vi diệu, coi như dự định chết theo Lưu Bị Lãng Đoạn, đương nhiên sẽ không mặc cho Tào Tháo lôi kéo Quan Vũ, chung quy Trương Bảo, Trương Lương cái chết, trải qua thật to thay đổi lịch sử, hẳn không dám hứa chắc không có người sẽ nghĩ kế để cho Tào Tháo thi triển chút ít gian kế.

Vì vậy, Lãng Đoạn tiến lên trước một bước, biểu tình thành khẩn, đứng Tào Tháo đạo: "Nghe tiếng đã lâu Tào Mạnh Đức đại nhân uy danh, hôm nay gặp mặt, tam sinh hữu hạnh, tam sinh hữu hạnh."

"Ha ha ha! Các hạ là?" Chính gọi là, đưa tay không đánh mặt cười người. Tào Tháo thấy Lãng Đoạn nhúng tay vào, khó chịu trong lòng, nhưng cũng

không thể biểu hiện ra.

"Tại hạ là Lưu Huyền Đức có người, Trắc quận Lăng Đoạn Lang Tiết Độ, bá kiến đại nhân!" Lăng Đoạn cười nói. "Nghe nói Tào đại nhân quan hoạn con cháu, còn nhỏ vì Lang, năm màu đánh đến chết, uy chấn khắp nơi. Đoạn cảm giác sâu sắc bội phục. Bội phục."

Ngoài mặt Lang Đoạn quả thực ca ngợi Tào Tháo, trên thực tế Lang Đoạn là muốn cho Quan Vũ để ý một hồi Tào Tháo thân phận bối cảnh —— thái giám sau đó. Đương triều lộng quyền họa quốc giả, thái giám nhất đẳng có thể nói là người khởi xướng cũng không quá đáng.

Hoàng Phủ Tung xuất thân đem cửa, lại thân là danh tướng, tâm tư thông minh, tự nhiên nhìn ra được song phương ý tưởng, cười giảng hòa đạo: "Sĩ tốt môn đều đã mệt nhọc mệnh một đêm, nóng lòng nghỉ ngơi. Chư vị có thể hay không ở chỗ này xây dựng cơ sở tạm thời, làm sơ nghỉ ngơi, chờ đến ban đêm lại cùng nhau đi tới Ký Châu sẽ cùng Lưu Từ Kiến đại nhân, tan biến Hoàng Cân!"

Chủ soái lên tiếng, mọi người đương nhiên sẽ không bị đuổi mà mắc cở, ngay trước mọi người phản bác. Cho nên, song phương đều gạt đầu mỉm cười, dẫn dắt bộ hạ mình, tách ra xây dựng cơ sở tạm thời đi.

Cả tràng ngôn ngữ trong kịch chiến, Lâm Dịch lại không có gia nhập chút nào, tâm tư khác toàn bộ đều thả sau lưng Tào Tháo xa mười trượng sĩ tốt chầm bên trong người nào đó trên người.

Hắn có một loại trực giác bén nhạy, ẩn thân ở sĩ tốt bên trong người kia, hắn có lẽ từng thấy, hơn nữa ít nhất trao đổi qua, nếu không sẽ không có cái loại này giống như đã từng quen biết cảm giác.

Người kia sẽ là hắn ở cái thế giới này địch nhân lớn nhất, loại này trực giác bén nhạy, khiến cho hắn ở trong lòng âm thầm chôn vùi kiêng kỵ mằm mẫm.

Tào doanh, chủ trưởng.

Tào Tháo cùng Phương Độ Giang ngồi đối diện nhau, mi mục tương hòa.

"Chủ công, Lưu Bị là loạn thế chi long, kỳ hạ Quan Vũ, Trương Phi đều vạn nhân địch vậy! Vọng chủ công sáng nay diệt trừ!" Phương Độ Giang ánh mắt bình thản, thật giống như giết người là cái bình thường chuyện nhỏ.

"Độ Giang lời ấy có lý. Nhưng ta cùng với hắn đều là Hán triều quan lại, không thích hợp động đao binh." Lúc này Tào Tháo còn nghĩ như thế nào đáp đền triều đình, làm lộ dân chúng, chính là "Thế gian khả năng thần".

Phương Độ Giang trong lòng thở dài, cũng biết bây giờ Tào Tháo, không phải là hậu thế xưng là "Giân hùng" Tào Tháo, khuyên hắn vô duyên vô cớ giết người là không có khả năng.

Yên lặng phút chốc, Tào Tháo đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, cười nói: "Độ Giang a! Mới vừa rồi ta thấy Lưu Bị bên cạnh có một cái đeo kiếm thiếu niên, thật giống như đối với người rất giống như coi trọng, chẳng lẽ là ngày xưa cố giao?"

"Xác nhận biết." Phương Độ Giang nhàn nhạt gạt đầu, chỉ là nắm bình rượu tay khẽ run xuống.

Thời gian như nước, Phương Độ Giang sắc mặt cũng bỗng phát nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chủ công, bất luận sau này như thế nào, Độ Giang ở chỗ nào, sống hay chết, ta đều muốn mời chủ công đáp ứng Độ Giang một chuyện."

Thấy tình hình này, Tào Tháo trong bụng lăm lăm, thu hồi đùa giỡn tâm tính, trịnh trọng gạt đầu, đạo: "Độ Giang cứ việc nói! Ta Tào Mạnh Đức đáp ứng!" Thâm nghĩ trong lòng: "Rốt cuộc là cái gì có thể cho người lộ ra nghiêm trọng như vậy thân tình? Cái kia đeo kiếm thiếu niên?"

"Ô ~" Phương Độ Giang cầm trong tay bình rượu buông xuống, nặng nề đạo: "Nếu có một ngày, người này rơi vào chủ công tay, không thể làm tròng chiều hàng, liền giết chết! Không tiếc đại giới!"

"Àm!"

Lời nói vừa dứt, Phương Độ Giang trong mắt sát khí nổ bắn ra, đem đặt ở trên án kỷ bình rượu nổ tung!

Nếu là Lâm Dịch nghe lời ấy, nhất định trăm bề không được giải, không giải thích được. Không nghĩ ra Phương Độ Giang vì sao phải trăm phương ngàn kế đưa hắn vào chỗ chết!

Cũng bởi vì mười trượng nhìn nhau? Khí cơ quần lấy nhau mà cảm ứng được kinh dịch? Hay là bởi vì kiếp trước đẳng vương các ăn ảnh thấy?

Nhật nguyệt luân thế, sao đương đạo.

Lưu Bị đám người chinh đồn binh mã, chinh tề bước, dẫn đầu hướng Ký Châu bung ra.

Nhưng mà, đại quân mới vừa tới ty lệ cùng Ký Châu biên cảnh bên cạnh lúc, chuyện ngoài ý muốn như trong sách thuật phát sinh.

Trung Lang tướng Lưu Thực, bởi vì người chính trực, không chịu hối lộ tới giám sát quân tình hoàng môn thái giám Tả Phong, mà bị Tả Phong ở trong triều bêu xấu: Lưu Thực khiếp chiến, cả ngày cao lũy, nhất gan như chuột, không dám cùng quân phản loạn chiến đấu, lười biếng lòng quân, đưa đến Hoàng Cân tặc binh ngang ngược ngày càng hưng thịnh, gieo họa dân chúng, tổn hại bại thiên uy!

Hoàng đế nghe một chút, long nhan giận dữ, lập tức sai phái Trung Lang tướng Đồng Trác thay thế. Mà Lư Thực bản thân, liền bị sĩ tốt tù vói gổ trong xe, áp tải hồi triều.

Mọi người nhưng thấy phía trước tù xa, nghi ngờ trong lòng, ám đạo: "Chẳng lẽ là Trương Giác trải qua bại! Bị áp tải Kinh Thành, chém đầu răn chúng?"

Sau đó định thần nhìn lại, sắc mặt đại biến, Lư Bị lúc này giục ngựa chạy như điên, lặn dưới ngựa yên, đi tới tù xa bên cạnh, hô: "Tôn sư! Tôn sư a! Sao sẽ như thế!"

Lư Thực thân sắc thâm đậm, thờ dài nói: "Ta mấy lần vây khốn Trương Giác, tức thì phá thành. Không biết sao bị người phi báng, lạnh nhạt quân cơ. Ha ha ha ha! Ta hận a! Ta hận a!"

"A a a! Ngột kia tắc tử!" Một bên Trương Phi cặp mắt đỏ bừng, trừng mắt về phía tạm giam tù xa chúng sĩ tốt, quát lên: "Ta muốn giết các người những thứ này thẳng nhóc!"

"Không thể!" Lư Bị vội vàng quát bảo ngưng lại, đạo: "Dực Đức không thể như này lỗ mãng! Hôm nay lão sư tuy bị nhốt, nhưng trong triều hiền đức chi sĩ nhất định sẽ còn lão sư thuần khiết! Hôm nay, người như giết những thứ này sĩ tốt, thật là hại chết lão sư!"

"Ha ha ha!" Lư Thực nghe vậy, nhớ tới trong triều lão hữu, không khỏi con người sáng lên, cười nói: "Huyền Đức lời ấy có lý. Sau này gặp lại đi!"

Nói xong, liền hướng tạm giam hán sĩ tốt đạo: "Làm phiền các người. Lên đường đi!"

"Lư Bị, cung tiễn tôn sư!" Lư Bị thân sắc thê lương, cúi người quỳ lạy. Cho đến Lư Thực tù xa, biến mất không thấy gì nữa, phương mới đứng dậy.

Màn này, khiến cho Lâm Dịch không khỏi trong lòng khen ngợi: "Quang luận lễ phép, sợ là không thánh trên đời, cũng chưa chắc có thể tốt hơn Lư Bị!"

Cát vàng cuộn cuộn, tù xa kết.

Trên đường Lư Thực có hay không có khả năng bình yên hồi triều? Đột nhiên đến xuyên qua khách, lại sẽ có người nào gia nhập Hoàng Cân quân phản loạn, cần phải nghịch thiên đây?

===== Démona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xích mích thành thù

Nhìn trên mặt đất bị gió cát dần dần che đậy hẹp dài vết xe, Quan Vũ híp mắt, chống Thanh Long Yển Nguyệt Dao, hướng Lư Bị ôm quyền nói: "Đại ca, Lô Trung Lang như là đã bị hiếp tắc vu hãm, bình quyền giao với tay người khác. Chúng ta đi trước Cự Lộc, nhất định đòi không được! Không bằng trở về Trác quận đi!"

Lăng Đoạn nghe vậy, cũng phụ họa theo nói: "Văn Trường huynh nói thật phải. Ta nghe nghe thấy Đồng Trác người này tính khí bốc lửa, là một nịnh hót tiểu nhân! Chúng ta nếu là đi, không chỉ đòi không được, càng có thể bị người hãm hại, không bằng thật sớm trở về, lại đồ đại kế."

Lâm Dịch liếc về liếc mắt, nơi nào không biết Lăng Đoạn tâm tư, không phải là muốn trở về trình trên đường cứu bị Trương Giác đuổi giết Đồng Trác, nhân tiện giết Trương Giác, uy chấn thiên hạ.

"Ừ! Nhị đệ, Tiết Độ huynh nói thật phải!" Lư Bị gật đầu một cái, hiệu lệnh toàn quân ra bắc, quay về Trác quận, lại sai phái một người thám tử, đem tin tức báo cho còn ở phía sau Tào Tháo đám người.

Đại quân từ từ mà đi, chờ đến sắp đến một vùng núi thời điểm, Lâm Dịch cùng Lăng Đoạn đồng thời ánh mắt co rụt lại, ám đạo: "Tới!"

Nhưng mà, sự thật lại hoàn toàn không phải trong sách thuật: Trương Giác đuổi giết Đồng Trác, đại bại hán quân với dưới núi.

Ở Lâm Dịch cùng Lăng Đoạn kinh ngạc trong ánh mắt, đại quân chậm rãi quá lớn núi, không thấy chút nào hán quân cùng Hoàng Cân tặc bóng dáng, cũng không chút nào nghe được tiếng chém giết thanh âm.

Phút chốc, Lâm Dịch trong lòng sáng ngời, âm thầm cười lạnh nói: "Tào Tháo bên mình cái kia xuyên qua khách làm chuyện tốt! Nhưng là xấu Lư Bì đầu này tiềm long khí vận."

Trương Bảo, Trương Lương bị Tào Tháo giết chết, không có chạy trốn trở về Cự Lộc. Cho nên Cự Lộc thành chỉ có Trương Giác một người trấn giữ, hơn nữa trước đây không lâu còn bị Lư Bì "Mở Thiên Ngã, mời tổ tiên" bị thương nặng. Cho dù giờ phút này đánh tan Đồng Trác đại quân, cũng nhất định không dám rời đi tồn tại che mặt trời mây đen Cự Lộc thành. Chung quy, Trương Giác bị thương thật nặng, muốn khôi phục thương thế, không có so Cự Lộc càng thêm an toàn phương, là một cái Đồng Trác hoàn toàn không cần thiết. Huống chi, nếu là hán nhanh chóng đem Đồng Trác cho làm nắm úp sập, triều đình lại đem Lư Thực đổi lại cùng hán giảng co, hán là là cùng làm hay à?

Đi tới nửa đường, Lâm Dịch suy nghĩ toàn cục, không khỏi khe khẽ thở dài, vỗ ngựa đến Lư Bì bên cạnh, ôm quyền nói: "Huỳnh Đức huynh, thiên hạ không khỏi tàn mạt chi tiết rượu, tại hạ nay khác liền cáo từ!"

Lư Bì nghe vậy, thần tình không buồn không vui, cũng là ôm quyền nói: "Dịch đệ nhưng là có gia thất nhớ mong?"

Lâm Dịch lắc đầu, thở dài nói: "Ai! Sơn thủy có gặp nhau, ngày sau sẽ gặp lại!"

Nói xong, Lâm Dịch hướng Lư Bì, Trương Phi, Quan Vũ, cùng với thần tình kinh ngạc Lăng Đoạn, một lần ôm quyền nói lời từ biệt: "Chư vị! Cáo từ!"

Lời nói rồi, Lâm Dịch quyết tuyệt xoay người, hướng ngược lại mà đi.

Nhìn Lâm Dịch vỗ ngựa sinh trần, chậm rãi đi xa. Lăng Đoạn ánh mắt phức tạp, hướng Lư Bì ôm quyền nói: "Huỳnh Đức huynh, xin chờ chốc lát, ta đi một lát sẽ trở lại!"

Lư Bì gật đầu một cái, lúc này mệnh lệnh đại quân tạm thời tại chỗ tu chính.

Lâm Dịch còn chưa chạy ra ngàn mét, Lăng Đoạn liền băng vào thành thảo tình diệu thuật cười ngựa chạy tới, hô: "Lâm Dịch! Lại đứng lại!"

"Luật ~ luật ~" Lâm Dịch kéo giây cương, ngựa nhai tại chỗ thích vài cái, dừng lại.

Nhìn vội vàng chạy tới Lăng Đoạn, Lâm Dịch thở dài nói: "Tiết Độ huynh, nhưng là tới khuyên ta trở về?"

Nghe vậy, Lăng Đoạn cười khổ mấy tiếng, hỏi ngược lại: "Ha ha ha! Ta Lang Tiết Độ còn có thể khuyên được trở về nơi nào?"

Hồi lâu, song phương yên lặng không nói.

"Ai! Nơi nào sẽ không sợ ta khuyên Lư Bì giết nơi nào?" Lăng Đoạn thở dài một tiếng, thần sắc lạnh lùng nói.

"Ha ha!" Lâm Dịch chỉ là cười hai tiếng.

Giờ phút này Lư Bì nhất giới trắng thân, sợ rằng còn chưa nghĩ ra sau này mình sẽ phong vương phong hầu, há sẽ bởi vì Lăng Đoạn một lời, liền giết đã từng cho mình hiệu lực Lâm Dịch? Như chuyện này truyền bá ra ngoài, bức nào danh tiếng? —— "Lư Bì không có dung người chỉ lượng, bởi vì có người rồi hán mà đi, liền ra tay giết có người!" . Chỉ sợ hán sẽ vì thiên hạ người chỗ hổ thẹn, đến lúc đó hán mưu lược vĩ đại nghiệp lớn há lại còn có cơ hội thực hiện?

Lăng Đoạn lắc đầu một cái, chán nản nói: "Quả nhiên bị nơi nào xem xuyên! Không có sợ hãi a!" Lại nói: "Nơi nào đi lần này, sau đó, nơi nào ta chính là địch nhân! Nơi nào có thể nghĩ rõ ràng?"

"Nghĩ rõ ràng, sau đó nếu là may mắn bắt Tiết Độ huynh, nhất định ngon lành đồ ăn thức uống hầu hạ, cho nơi nào có thể an hưởng tuổi già!" Lâm Dịch con nơi nào kiên định. Lại khuyên như: "Bây giờ xuyên qua khách loạn vào, Lư Bì đã thành khôn long chỉ cục, nếu không có thông thiên hạng người, hán định không khả năng ra vực, tiền đồ vô vọng a! Tiết Độ huynh, vẫn là ngồi sớm cái đầu mình chủ đi!"

"Ha ha ha! Giỏi một cái lật lọng Lâm Dịch! Được!" Nghe vậy, Lăng Đoạn cười to, ngay sau đó sắc mặt hung ác, lạnh lùng nói: "Nếu là ngày khác, ta may mắn bắt Lâm Dịch huynh, tại hạ nhất định câu chủ công, xử tử tại chỗ nơi nào!"

"Nhanh như vậy liền xưng hô chủ công? Xem ra nơi nào là bất tử, thì sẽ không sửa đổi!" Lâm Dịch nhưng là không có đem này lời độc ác coi là chuyện to tát, trêu ghẹo nói.

"Tự nhiên! Lâm Dịch huynh nhưng là nghĩ tại vị kia người vô tích sự dưới bàn chân làm vuốt chó? Phiếu thiết Hán thất gian tặc Tào Tháo? Vẫn là Giang Đông cát cứ một phương mãnh hổ? Ủ?" Lăng Đoạn cười ngạo nghễ, cố ý châm chọc nói. Nhưng mà phía sau ngón tay lại ngầm kết pháp quyết, muốn phải đương trường ám sát Lâm Dịch.

Lâm Dịch không có trả lời, chỉ là ni tâm kim sắc chu sa chột lóe, Chí Cao Đế Điện hiện lên, rút ra một cái thẻ, hư nhược ép, phù văn đại phóng kim quang, "Kêu gọi! A Đại. A Tam!"

Sau một khắc, hai cái khôi ngô hán tử liền xuất hiện ở Lăng Đoạn từ đầu đến cuối, trợn mắt nhìn.

"Hừ! Lâm Dịch huynh, bản sự lại tiến tới!" Lăng Đoạn con người co rụt lại, ngón tay không khỏi cứng đờ, chậm rãi chia đều, lạnh rên một tiếng.

"Là Tiết Độ huynh làm phép quá chậm." Lâm Dịch tùy ý nói, lại nói: "Vọng Tiết Độ huynh chớ có quên Tào Tháo bên cạnh người kia, không thể khinh thường. Ta người ở giữa, đáng đợi lui về phía sau lại bàn về. Như thế nào?"

Lăng Đoạn nghĩ cùng lui về phía sau Tào Tháo thế lực khổng lồ, trong bụng phiền muộn, không khỏi đồng ý, cười nói: "Lâm Dịch huynh lời này nghiêm trọng! Ta mới vừa mới bắt quá là hay nói giỡn mà thôi, ta người tình như huynh đệ, ngày sau còn cần nhiều hơn nâng đỡ!"

Mặt ngoài như thế, âm thầm lại nói: "Như cho người cơ hội, nhất định sẽ trở thành không thua gì Tào Tháo quân phiệt! Ta phải khuyên chủ công thừa dịp còn sớm trừ chi!"

Mặc dù Lâm Dịch chưa từng tiết lộ chính mình dị năng cho Lăng Đoạn, nhưng y theo Lăng Đoạn tài trí, thông qua những ngày này bí mật quan sát, đã đoán được ** không rời 10. Mỗi lần đêm khuya, nhớ tới Lâm Dịch dị năng, đều có một loại kiêng kỵ sâu đậm. Nếu không phải biết rõ Lưu Bị không có khả năng bây giờ hạ sát thủ, mà hán cũng không phải Lâm Dịch đối thủ, đã sớm xuất thủ diệt trừ hán. Cần gì phải hôm nay đưa tiễn thời khắc, âm thầm đánh lên?

"Như vậy, Tiết Độ huynh, tại hạ cáo từ!" Lâm Dịch nhẹ nhàng cười một tiếng, vỗ ngựa đi xa.

"Hừ! Ngày sau bắt người, tắt sớm trừ chi!" Nhìn bụi đất tung bay, càng lúc càng xa, Lăng Đoạn không cam lòng hung hăng vút một hồi áo khoác, quay đầu ngựa lại, hướng Lưu Bị đại quân đi trước.

Nhân sinh gặp được khó dò, đảo mắt là được tử thù! —— "Một khắc trước, vẫn là vì cùng một cái mục tiêu tiến tới có người, sau một giây, là được đối lập địch nhân."

Lại nói Lâm Dịch thoát khỏi Lưu Bị, hướng về phía sau Tào Tháo đám người hội họp, muốn thông qua bọn họ, đánh bại Trương Giác, đoạt được « Thái Bình Thiên Thư », đợi thiên hạ hỗn loạn, quần hùng cùng nổi lên lúc, lại giờ một cái gì khăn trắng, cái khăn đen, khăn quàng đỏ đại quân đi ra. Ý tưởng rất tốt, nhưng là không cần thận roi vào người cố ý trong kế hoạch của.

Này người cố ý, là Tào Tháo bên cạnh xuyên qua khách —— Phương Độ Giang.

Coi hán nhìn thấy một người cười ngựa cuốn cát tới Lâm Dịch lúc, bình tĩnh trong con người, toát ra vẻ kinh ngạc cùng mừng rỡ.

Lúc này nhỏ giọng hướng Tào Tháo đạo: "Chủ công! Cơ hội tới!"

Mà Chu Tuyền cùng Hoàng Phủ Tung nhìn thấy Lâm Dịch một người tới, dò hỏi: "Trước có khắc một nghĩa quân thám tử nói Lưu Huyền Đức bởi vì Từ Kiên huynh bị bắt chuyện, thương tâm muốn chết, quay về Trác quận. Không biết tiểu huynh đệ, có gì một người đơn trở về?"

Lâm Dịch ôm quyền, thần tình thành khẩn nói: "Tiểu tử từ nhỏ nghe trong thôn lão giả nói về đời trước anh hào Hoắc Khứ Bệnh cùng Vệ Thanh tướng quân xằng gian trừ ác cố sự, trong lòng sớm có một bầu nhiệt huyết ở anh dũng thiêu đốt. Cho nên, tiểu tử nguyện đi theo tướng quân Lữ Xuống, làm một tên sĩ tốt, ra chiến trường, giết tặc phi! Vọng tướng quân cho phép chịu!"

Nghe vậy, Chu Tuyền gật đầu nói: "Cũng được!" Lại nói: "Người đã là dị nhân, làm bình thường sĩ tốt quá mức khuất tài, không bằng tạm thời ở lại bên cạnh ta, đợi loạn khăn vàng bình định, lại luận công ban thưởng. Như thế nào?"

Chu Tuyền ra đời nhà nghèo, đối với nhà nghèo lại có tài hoa con cháu, vẫn luôn rất chiều cố.

"Đa tạ Tướng quân! Thuộc hạ nhất định gắng sức giết tặc! Đưa ta đại hán lừng lừng cần khôn!" Lâm Dịch nghe vậy, nào có không chịu, vội vàng ôm quyền nói.

Ngoài ý muốn! Thiên đại ngoài ý muốn!

Thấy vậy mặc, Tào Tháo cùng Phương Độ Giang đều là con người co rụt lại, nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

Mà đương sự người Lâm Dịch, lại chỉ cảm thấy hai đạo xương người ánh sáng tiêu tan, hoàn toàn không biết, một cái to lớn âm mưu, bởi vì này tràng ngoài ý muốn mà chết từ trong trứng nước.

Thế nhưng, con trai lớn còn sống có con trai nhỏ đây? Một cái âm mưu đi, khác một cái âm mưu lại sẽ ở khi nào chỗ nào loại nào tình cảnh trung sinh ra đây?

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hổ báo lực

(chương lời mở đầu: « Hoài Nam Tử. Binh hơi giáo huấn » : Lâm Dịch quyết chiến, không để ý hấn phải chết, không có nhị tâm

Đại quân cuốn lên đầy trời phong trần, gió mạnh gào thét nóng bỏng cờ xí.

Hán quân chinh trang xuất phát, tinh thần ngẩng cao, binh lâm Hoàng Cân tặc phi ồ —— Cự Lộc thành bên dưới!

Trên thành trì, sắc mặt tái nhợt Trương Giác bên trái tay cầm « Thái Bình Thiên Thư » trúc giản, cư cao nhìn xuống, vẻ mặt nghiêm túc, im lặng không nói.

"Trương Giác! Thấy ta triều đình thiên binh tới, còn không mau mau mở cửa nhận lấy cái chết! Ha ha ha!" Hoàng Phủ Tung rất được kinh nghiệm chiến trường, giục ngựa đi tới bên dưới thành trì, ha ha lớn tiếng cười nhạo nói, muốn lần nữa chèn ép Hoàng Cân quân phản loạn tinh thần.

"Hừ! Bọn nguoi trợ Trụ vi ngược, giết hại chúng sinh cầu quan! Hôm nay ắt sẽ mai táng ở ta thiên sư tôn giá tiên pháp bên dưới!" Trương Giác không nói gì, lại thấy bên cạnh hấn một cái đầu dây dưa vài vàng khăn, mắt to mày rậm, thân cao tám thước, mặt đầy thô cuồng hấn tử cao lớn hai tay chống nạnh, cười to nói: "Ha ha ha ha! Cầu quan! Có thể dám đánh với ta một trận ? !"

"Tặc tử! Kêu tên gì chứ ?" Hoàng Phủ Tung quát lên. "Có dám ra khỏi thành đánh một trận?"

Lời nói nói ra, Hoàng Phủ Tung tự nhiên không thể cự tuyệt. Nếu không ngược lại đá kích nhà mình tinh thần, vậy thì thật đẹp.

Kia hấn tử cao lớn cười ha ha, thần tình ngang ngược, duỗi tay nắm chặt sĩ tốt đưa tới dành riêng chiến đấu già bộ —— phượng chùy đao, rộng cây kiếm, chậm rãi hạ thành trì.

"Ầm vang! Ầm vang!"

Cự Lộc cửa thành mở ra, người kia dẫn đầu một người cười ngựa bay ra, tư thế dũng mãnh, sau đó mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ sau đó ra ngoài, liên tục hét lớn, vì đó trợ uy, lược trận!

"Nhà ta tên gọi Quân Hối! Ai dám đánh với ta một trận!" Hấn tử cao lớn gầm hét lên.

Nghe vậy, Lâm Dịch cùng Phương Độ Giang trong mắt đồng thời toát ra một đạo sát ý: Người này nếu không thần phục, nếu không diệt trừ! Về phần nguyên nhân, đương nhiên sẽ không là ngoài mặt thấy Quân Hối uy vũ liền muốn giết chết.

Nguyên bản Quân Hối là không nên xuất hiện ở chỗ này. Thế nhưng Trương Giác thấy huynh đệ nhà mình hai người đã chết, Cự Lộc lại đem đối mặt đại chiến, cho nên đem nguyên bản chuẩn bị phải đi tấn công Bắc Hải Quân Hối gọi trở về tới. Mà trong lịch sử, Lưu Bị sau khi trở về, danh vọng thật tốt. Lâm Bắc Hải thái thú Khổng Dung gấp gờ Quân Hối công thành thời điểm, liền gửi thư tín cho Lưu Bị. Mà Quân Hối đương nhiên sẽ không là Lưu Bị tam huynh đệ đối thủ, tự nhiên bị bọn họ cho kiềm đảo. Bây giờ Lâm Dịch cùng Phương Độ Giang phát hiện Quân Hối, đương nhiên sẽ không giữ lại Quân Hối cho Lưu Bị làm đá mài đao, để cho đầu này tam quốc loạn thế tiềm long có càng nhiều khí vận gia thân.

"Hắc! Thật là một chiêu biến hóa, từng chiêu biến hóa, từng chiêu đòi mạng. Lãng Tiết Độ, không biết nguoi biết được chuyện này, sẽ hay không lập tức hộc máu mà chết!" Lâm Dịch khoe miệng kéo một cái, trong lòng cười thâm.

"Đại nhân, tặc tướng ngang ngược, Hồ Đàm nguyện làm tiểu tướng, 10 hội hợp bên trong chém xuống người này đầu lâu!" Lúc này, một người vóc dáng cao lớn người tuổi trẻ hướng Hoàng Phủ Tung ôm quyền nói.

"Được ! Bản quan liền chờ hổ tướng quân đại thắng trở về!" Hoàng Phủ Tung gật đầu cười nói, cấp cho lòng tin. Kì thực trong tối lác đầu, không lớn coi trọng.

"Oanh! Tặc nhân! Nhà nguoi gia gia Hồ Đàm tới cũng!" Hồ Đàm mặc màu xanh da trời áo giáp, cười ngạo nghễ, phóng ngựa cuồng xông, giờ thương liền gai.

"Rống! Hổ báo lực!" Quân Hối khinh miệt liếc một cái, hét lớn một tiếng, lồng ngực nhất thời huyền hóa ra một đầu hổ báo dữ tợn gầm thét, cánh tay động một cái, phượng chùy đao hóa thành một đạo liệt diễm, không hề xinh đẹp, âm âm nện xuống, trực tiếp đem Hồ Đàm cả người lẫn ngựa đập thành thịt nát.

"Hừ! Chính là người phạm, cũng dám nghịch ta phong mang!" Quân Hoi ngạo nghễ hừ lạnh, miệt thị ánh mắt hướng hán quân cản quét, một cổ sát khí vô hình tràn ngập, suy yếu hán quân tinh thần.

"Người nào tiến lên thay ta tháo xuống này tặc đầu lâu!" Hoàng Phủ Tung sắc mặt bất thiện, quát lên.

Lại một vị võ tướng giục ngựa mà ra, ôm quyền nói: "Mặt tướng Trầm Thành, trăm hội hợp bên trong, tất chém này tặc đầu lâu!"

"Được !" Hoàng Phủ Tung thấy người này đứng ra, sắc mặt chậm rãi ôn hòa, cười nói: "Có Trầm tướng quân xuất mã, nhất định có thể chém xuống này tặc đầu lâu!"

Vẫn là khích lệ thoại, nhưng lại ngậm lấy hán coi trọng ý.

"Hãy A...!" Trầm Thành vỗ ngựa mà ra, tay cầm trường mâu, vây quanh Quân Hoi lượn vòng, ánh mắt chuyên chú, cần phải theo dõi Quân Hoi kẻ hở.

"Ồ kia! Nơi nào đến con ruồi ? Cực kỳ táo tui!" Quân Hoi giả bộ kinh ngạc nghi ngờ thần thái, cười nhạo nói. Kì thực là khích tướng phương pháp.

Trầm Thành trợn mắt không để ý tới hán, như cũ sắc mặt trầm ổn, tiếp tục vây quanh Quân Hoi lượn vòng.

"Ha ha ha! Cầu quan chính là cầu quan, thủ hạ tất cả đều là chút ít con ruồi! Ha ha ha ha!" Quân Hoi tiếp tục cười nhạo nói.

"Tặc nhân cản rồi! Lại dám bêu xấu Hoàng Phủ tướng quân!"

Hoàng Phủ Tung ở Hán triều võ tướng trung uy vọng không thể bảo là không cao , khiến cho rất nhiều tuổi trẻ tướng lĩnh đều sinh lòng kính trọng. Trầm Thành tự nhiên cũng là một người trong đó, nơi nào chứa chấp có người bêu xấu, giễu cợt trong lòng thần tượng, nghe được Quân Hoi như thế châm chọc, nhất thời liền giận tím mặt.

"Uống a! Không để ý hán phải chết, không có nhị tâm! Quyết chiến!" Trầm Thành hét lớn một tiếng, kích thích dị năng, toàn thân bao phủ huyết sắc hào quang, kể cả ngòi xuống tuần mã cũng cùng.

"Xem chiêu!" Dị năng gia trì, toàn bộ thuộc tính tăng lên gấp bội, Trầm Thành từ như phong hỏa, ngay lập tức liền tới Quân Hoi bên người, trường mâu thế như chẻ tre, đột nhiên đưa ra.

"Hừ!" Quân Hoi sắc mặt không thay đổi, rên lên một tiếng, phượng chủy đao hóa liệt diễm, lấy lực phá khéo léo, lấy thương đối mệnh, vô cùng tàn nhẫn, ép Trầm Thành chỉ có thể rút lui chiêu mau lui, tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng mà cao thủ chỉ tranh, chỉ tranh một chiêu, vừa lui liền thế tiêu tan, thế tiêu tan thì tất bại.

Quân Hoi trong mắt ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe, nhảy xuống lưng ngựa, phượng chủy đao hỏa tốc đánh tới.

"Coong!" Nhất đao oai, biết bao chi thịnh!

Thót ngựa đề chết, mặt đất băng liệt.

Trầm Thành cánh tay tê dại, hai chân hơi cong, trên người huyết quang ảm đạm, liên tục lăn lộn, tránh Quân Hoi nhất đao lại một đao liệt diễm oanh kích.

"Xuy!" Nhất đao lãnh phong đối mặt, Quân Hoi gỡ xuống rộng cây kiếm, huy ném bắn mà ra, cắm vào Trầm Thành lồng ngực, sau đó phượng chủy đao chém xuống, máu tươi phọt ra, một xác hai nửa.

"Tê ~" Hoàng Phủ Tung lãnh hít một hơi, khẽ nhíu mày, nhìn khắp bốn phía thủ hạ, lại không một người có thể dùng, không khỏi than thở: "Tặc nhân ngang ngược!"

Tào Tháo nghe vậy, mặt lộ tiếc nuối: "Nếu không phải tôi vội vàng, chưa từng kêu tộc huynh tới đây, nếu không tất có thể tùy tiện bắt giữ này tặc!"

Tào Tháo nói "Tộc huynh", chính là Hạ Hầu gia con cháu, Hạ Hầu Uyên cùng Hạ Hầu Đôn, đều tam quốc mãnh tướng vậy!

"Hôm nay sắc trời không còn sớm, không bằng tu chỉnh một ngày, khôi phục tinh thần, ngày mai cường công!" Một mực chưa từng lên tiếng Chu Tuyền đạo.

"Công vĩ đại huynh nói thật phải, hạ lệnh toàn quân! Rút lui hai mươi dặm, xây dựng cơ sở tạm thời!" Hoàng Phủ Tung cũng biết đầu đem liên tục thua tràng tử, tinh thần nhất định hạ xuống không ít, lúc này không thích hợp khai chiến. Vì vậy Hoàng Phủ Tung hiệu lệnh cuối cùng rồi sẽ là rút lui hai mươi dặm, không chỉ có thể đề phòng Hoàng Cân quân phản loạn đêm tối cướp trại, đánh lén, còn có lợi cho nhà mình tu chỉnh quân đội, phát động tấn công.

Xây dựng cơ sở tạm thời sau, Lâm Dịch đi theo Chu Tuyền bên mình, tiến vào Chu Tuyền đại trướng. Thấy hán khẽ nhíu mày, cười nói: "Tướng quân có gì rầu rĩ ?"

Chu Tuyền nghe vậy, yên lặng hồi lâu, mới chậm rãi ỏi nói, khảo sát đạo: "Hoàng Cân quân phản loạn trung có Quân Hoi bức này mãnh tướng, ngày mai công thành, sĩ tốt thương vong nhất định rất lớn. Huống chi, ta hôm nay quan trên đầu tường, giống như Quân Hoi bức này khí thế còn có mấy vị. Lấy chúng ta bây giờ binh lực, Cự Lộc thành khó mà cường công a!"

Công thành chiến đấu, bắt đồng còn lại, nếu có một vị dũng mãnh Thủ tướng, đại sát tứ phương, không chỉ có thể phản chấn mấy phe tinh thần, càng có thể chấn nhiếp phe địch tinh thần. Hơn nữa, công thành lúc, mỗi lần tấn công sĩ tốt đều có một cái tới hạn giá trị, đây chính là vì cần gì phải có chút cửa ải có thể "Một người đứng chặn vạn người khó vào!" Duyên cớ.

Mà một khi công thành thất bại, tinh thần nhất định giảm nhiều, cho nên cũng là xưa nay đồng đảo tướng quân không dám tùy tiện thi triển "Xa luân chiến chiến thuật" chủ yếu duyên cớ một trong.

Lâm Dịch nghe vậy, cười nói: "Tại hạ bất tài, từng nghe nói Bắc Hải có một cái vũ dũng người, tên gọi Thái Sứ Từ, chữ Từ Nghĩa, làm người trung hiếu, trọng nghĩa khí, đại nhân có thể phái một vị lễ phép chi sĩ, mời kỳ tới tương trợ."

Lại nói: "Cho dù không có kết quả, đại nhân cũng có thể vây khốn Cự Lộc, cùng với giảng co, mời Hoàng Phủ tướng quân cùng Tào tướng quân lãnh binh công chiếm Cự Lộc thành trì chung quanh quận huyện, đem Cự Lộc biến thành một thành đơn độc, tứ diện giai địch, tứ cổ vô thân, đưa mất không quen!"

"Ha ha ha! Người nói không sai, rất hợp ý ta a!" Chu Tuyền nghe vậy cười khẽ, ngay sau đó lại sắc mặt lo âu, đạo: "Chậm rãi mưu tính, cũng là ta cùng với Hoàng Phủ nghĩa thật tướng quân suy nghĩ. Đáng tiếc, ai! Triều đình có gian làm trái người, chúng ta nếu là trì hoãn lâu, kết quả là như Từ Kiên huynh bình thường bị Đồng Trác thay thế, ngay sau đó binh bại như núi, đào ngũ, vội vàng thoát thân đi! Nay Hoàng Cản quân phản loạn, liên trọn đời không được lắng xuống."

Lâm Dịch trong lòng hơi động, thầm nghĩ: "Khó trách không thấy Đồng Trác người này, nguyên lai đã bị Trương Giác đánh tan, chạy thoát thân đi!"

"Lâm Dịch a! Lão phu thay toàn quân tướng sĩ, hướng người thỉnh cầu một chuyện." Chu Tuyền thần sắc nghiêm túc, đạo.

"Tướng quân nghiêm trọng. Mời nói thẳng, tại hạ nhất định làm theo!" Lâm Dịch hơi suy nghĩ, liền biết Chu Tuyền sở cầu chuyện gì.

"Trong vòng ba ngày, đi Bắc Hải mời tới Thái Sứ Từ! Người có thể làm được?"

"Đại nhân, bất kể lần này có hay không có thể mời tới được Thái Sứ Từ tới. Trong vòng ba ngày, ta tất trở lại tương trợ!"

Lâm Dịch gật đầu, đứng dậy, chậm rãi ra ngoài, cười tuần mã, quơ roi dương trần mà đi.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bắc Hải mộ Tử Nghĩa

(chương lời mở đầu: « Ngô sách. Thái Sứ Từ » : Từ lâm mất, thờ dài viết: Trọng phu sinh thế, làm mang bảy thước kiếm, lấy thẳng thiên từ chi cấp. Nay chỗ chí mũi theo, không biết sao mà chết ư! « Tam Quốc Diễn Nghĩa » thì viết: Đại trọng phu sống ở loạn thế, làm mang Tam Xích Kiếm lập bất thế công; nay chỗ chí không thành công, không biết sao chết ư!

Còn nữa, Thái Sứ Từ chính là Bắc Hải phía trên Đông Lai quận người. Tiểu thuyết cần phải. Chớ trách!

Đêm tối đi đường, Lâm Dịch tay cầm Chu Tuyền cho thông quan văn thư, một đường thông suốt, nửa ngày bên trong liền đến Bắc Hải.

Bắc Hải, tam quốc lúc còn gọi là Bắc Hải quốc, giống như thường sơn lại danh hiệu thường sơn quốc, Trung Sơn cũng danh hiệu Trung Sơn Quốc bình thường.

Bắc Hải thái thú già, Khổng Dung vậy, là Khổng thánh nhân đời thứ hai mươi con cháu, tính cách quân tử, hiếu dễ nổi tiếng. Nhưng Khổng Dung thường xuyên chịu tư tưởng nho gia hun đúc, tính cách lại có chút mềm yếu, quả thực không thích hợp loạn thế. Nếu có thể sinh ở thái bình thịnh thế, y theo kỳ tài văn chương nổi bật, thượng cấp tính cách chờ rất nhiều ưu điểm, phải là thiên hạ danh sĩ, có thể được chết già.

"Dám hỏi đầu tường là vị tướng quân nào ở gác đêm? Tại hạ là Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân đặc phái sứ giả, có việc gấp tìm Khổng Dung thái

thủ đại nhân, vọng thành thượng tướng quân mau mở cửa thành ra, thả ta vào bên trong!" Lâm Dịch kéo lấy đầu ngựa, hướng Bắc Hải trên thành hô to.

Thời cổ thành trì, mỗi tối màn đêm buông xuống, cần thiết đóng cửa thành. Lúc này đêm khuya, Bắc Hải thành cửa thành đã sớm không biết đóng lại bao lâu.

Trên đầu tường toát ra một cái sĩ tốt đầu, xa xa địa hô: "Các hạ có thể có Trung Lang tướng đại nhân thông quan văn thư sao? Có thể hay không trình lên cùng tướng quân nhà ta xem một chút?"

Dứt lời, kia sĩ tốt thả cái kẻ tiếp đơn sơ mộc chế giỏ treo, tỏ ý Lâm Dịch đem văn thư bỏ vào giỏ treo trung.

Lâm Dịch hạ mã, đem văn thư bỏ vào trong rổ, hô: "Văn thư trải qua bỏ vào, mời cực kỳ đối chiếu!"

"Đa tạ các hạ châm chước đạt đề ý!" Kia sĩ tốt xoa một chút mồ hôi trán, nói cảm tạ.

Không có cách nào đầu năm nay, có quyền thế nô lệ đều ngang ngược cản trở, hoành hành hương lý, hưởng chi những thứ kia công tử nhà giàu, đương triều quan lại? Bây giờ thấy Trung Lang tướng đại nhân đặc phái sứ giả như vậy thân thiện, sĩ tốt dĩ nhiên là hưng phấn thờ phào.

Tự tại lúc này, sĩ tốt sau lưng, một người cao lớn trắng sĩ nện bước trầm ổn nhịp bước, cầm lên văn thư, ở cây đuốc nướng ngọn lửa dưới ánh sáng cẩn thận tra xét một phen, hướng sĩ tốt phát tay nói: "Đem cửa thành mở ra! Theo ta nghênh đón đặc sứ!"

"Phải! Vũ tướng quân!" Sĩ tốt trung khí mùi phấn đồng ý đạo.

"Gánh! Gánh! Gánh! Phanh!"

Bắc Hải cửa thành mở ra, một người một ngựa chính là đầu đội ngân cô nón xanh, người mặc thiết giáp, tay gánh thiết chùy đàn ông cao lớn. Sau đó gần trăm sĩ tốt chia nhóm hai bên, cùng quát lên: "Cung nghênh đặc sứ!"

"Tướng quân vóc người dũng mãnh, người mang cự lực, chẳng lẽ là lỗ thái thú ngồi loại kém nhất mãnh tướng, Vũ An Quốc tướng quân ư?" Lâm Dịch đôi mắt sáng lên, liền đoán được người này thân phận.

"Ha ha ha! Đặc sứ tốt tuần ánh mắt! Nhà ta chính là Vũ An Quốc!" Vũ An Quốc tục tăng cười một tiếng, đem văn thư đưa trả lại cho Lâm Dịch, cười nói: "Lạnh nhạt đặc sứ, mời đặc sứ lập tức theo ta vào phủ Thái Thú thấy đại nhân nhà ta."

"Làm phiền Vũ An tướng quân!" Lâm Dịch nhận lấy văn thư, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhảy lên ngựa, theo Vũ An Quốc sóng vai đi.

"Ha ha ha!" Vũ An Quốc nghe vậy nhưng là lại cười lớn một tiếng, đạo: "Các hạ cho là nhà ta có Tần triều chiến thần Vũ An Quân chi một chút phong độ ư!"

Tần triều chiến thần trắng lên, bị phủ kín Vũ An Quân, cố hậu nhân thuận tiện lấy Vũ An vì họ kếp. Mà Lâm Dịch mới vừa rồi xưng hô, quả thật trắng lên hậu nhân họ xưng hô.

"Ha ha! Vũ An tướng quân chẳng lẽ là sợ đập tổ tiên uy danh, không chịu dùng Vũ An làm họ?" Lâm Dịch trêu ghẹo nói. Trong tối lại đang mong đợi Vũ An Quốc phản ứng, muốn dò xét một phen, Vũ An Quốc đến cùng phải hay không trắng lên hậu nhân.

"Ừ?!" Vũ An Quốc trừng mắt, lời ra, thần tình có chút mất tự nhiên cười khan nói: "Vũ An Quân bức nào uy danh, nhà ta quả thực không kịp, không dám lỗ mãng! Các hạ vẫn là hãy mau kịp lên đường! Ta đã thông báo thái thú đại nhân, chắc hẳn thái thú đã tại phủ Thái Thú trung chuẩn bị xong."

"Tướng quân cắt không thể tự coi nhẹ mình! Vũ An Quân có thể uy danh hiển hách, đó là có Tần Thủy Hoàng vì quân chủ, có thể hết kỳ tài. Mà tướng quân cũng không có Hán triều hoàng đế nâng đỡ, vẫn như cũ có thể uy danh Thanh Châu. Thật sự là tướng quân thần dũng vô cùng vậy!" Lâm Dịch trong bụng cười cười, mặt ngoài tán dương kì thực ly gián, ám chỉ Không Dung không có nói cùng hán thi triển quyền cước bình đài.

Nghe vậy, Vũ An Quốc chân mày một đám, âm thầm than nhỏ, lại không có trả lời, buồn bực khó chịu mà đem Lâm Dịch dẫn vào phủ Thái Thú.

Văn phòng tứ bảo, sáng chói phát quang; nga quan bác mang, quân tử đáng vẻ. Tường hòa mi, mắt ti hí, mũi to, râu cá trê, phi thúy đai lưng, hoa lệ sĩ phục, ngay ngắn ngũ quan, nho nhã phóng khoáng. Không Dung cùng Lâm Dịch ngồi đối diện nhau, Vũ An Quốc liệt bên trái.

"Đêm khuya đến đây, quấy rầy chư vị! Vọng chư vị thứ tội!" Lâm Dịch ôm quyền nói.

"Đặc sứ cần gì phải nói xin lỗi? Không thể ra sư phạt tặc, lại tự vệ không dư, quả thật hòa thành quan vô năng!" Không Dung khiêm tốn tự trách nói.

Lâm Dịch cười cười, chấp tay đạo: "Lỗ thái thú quá khiêm tốn. Tại hạ đêm khuya đến đây, thủ thành sĩ tốt như cũ phòng bị sâm nghiêm. Cùng nhau đi tới, dân bỏ cũng không ngồn ngang hướng tới, quả thật an tường chi địa, quả thật lỗ thái thú thống trị có cách a!"

Lâm Dịch liên tục tán dương, thấy Không Dung thần tình vẫn như cũ khiêm tốn, không khỏi thầm khen Nho gia dưỡng khí công phu quả thực lợi hại, dứt khoát thẳng thừng đạo: "Không dối gạt lỗ thái thú, ta phụng Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân chi mệnh, chuyên tới để mời quý địa dũng sĩ Thái Sừ Từ, đi trước giết tặc! Không biết lỗ thái thú, có thể có lương sách?"

Lời nói vừa dứt, Không Dung mặt liền biến sắc, kiên định đạo: "Bản quan mặc dù chợt có giúp đỡ Thái Sừ Từ chi mẫu, nhưng cũng không chuẩn mang

theo ân báo đáp, mong rằng đặc sứ thông cảm bản quan khó xử."

Nghe vậy, Lâm Dịch trong lòng than thầm: "Quả thật nhỏ sĩ vậy!" Lâm Dịch nhún châu xoay động, tâm tư biến đổi, cười nói: "Lỗ thái thú nói nghiêm trọng. Tại hạ chỉ cần thái thú để cho ta cùng Thái Sứ Từ gặp mặt một lần, nếu có thể thành thì thành, tuyệt không bức bách, cũng sẽ không mang theo thái thú ân, đồ kỳ báo đáp."

Suy nghĩ hồi lâu, Không Dung chậm rãi gật đầu một cái, thở dài nói: "Nhắc tới cũng khéo léo, hôm nay Thái Sứ Từ vừa vặn theo vùng khác về đến nhà, nghĩ đến ngày mai đặc sứ liền có thể cùng tháp gặp được vừa thấy."

Nghe vậy, Lâm Dịch lập tức đứng dậy, thành khẩn nói: "Mời lỗ thái thú lập tức phái sĩ tốt chuẩn bị doanh trường, đưa ta đến Thái Sứ Từ trước cửa nhà. Tại hạ phải đợi hân một đêm, tỏ vẻ kỳ trừ tặc tâm quan trọng. Mong rằng đại nhân tác thành."

Đối phó loại này xuất du vô định kỳ người, Lâm Dịch cũng không nguyên trong đó xuất hiện bất kỳ bất trắc, dù là trong đó tỷ lệ là một phần ức vạn cũng không cho phép.

"Chít chít ~ chít chít ~ "

Chim non ở trên ngọn cây trong điều sào lo lắng riu ra riu rít lấy, tranh đoạt chim mẹ theo thể giới bên ngoài tha tới thức ăn.

"Két ~ "

Sáng sớm, Thái Sứ Từ đem cửa gỗ mở ra, nhìn trước mắt chính đang thu thập doanh trường sĩ tốt, lại nhìn về phía trước một cái đeo kiếm thiếu niên, không khỏi sùng sốt nói: "Các hạ người thế nào ? Có gì muốn ở nhà ta trước cửa nhà ngủ ngoài trời ? Chẳng lẽ là lưu lạc giang hồ, tìm không được chỗ ở ?"

"Các hạ nhưng là uy danh Bắc Hải dũng sĩ, quá sử Từ Nghĩa ?" Lâm Dịch tiến lên một bước, trực tiếp hỏi.

Thái Sứ Từ nghe vậy, ôm quyền nói: "Dũng sĩ không dám nhận. Chính là tại hạ Thái Sứ Từ, chữ Từ Nghĩa, không biết các hạ có gì dạy bảo ?"

Lâm Dịch đem Chu Tuyền viết chiêu mộ sách đưa lên, khẩn thiết đạo: "Ta là Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân đặc sứ Lâm Dịch. Đại nhân nghe nói các hạ thần vũ phi phạm, có đương thời hổ tướng phong thái, cố phái tại hạ tới đây, đặc chiêu các hạ làm quan, cộng trừ Hoàng Cân tặc phi, cứu dân chúng vói trong nước lửa!"

Thái Sứ Từ cận kề nhìn một chút chiêu mộ sách Trung văn chữ, đôi mắt lóe lên, lại nhìn một chút trong phòng, đem chiêu mộ sách đưa cho Lâm Dịch, ngay sau đó kiên định đạo: "Gia mẫu còn ở, nhi không xa du. Mời các hạ chuyển cáo Trung Lang tướng đại nhân, Từ Nghĩa tâm lĩnh! Xin các hạ trở về đi!"

Lâm Dịch lại không có thu hồi chiêu mộ sách, ngược lại cố làm miệt thị thái độ, cười to nói: "Hảo nam nhi, làm đề dài ba xích kiếm, lập bất thế công! Ngươi Thái Sứ Từ người mang thần dũng, lại không trừ gian tặc, hèn hạ cả đời, ở chỗ này phí thời gian năm tháng! Bối khí quân chủ ân, bối khí cha chú ân, bối khí thân mẫu ân, uống làm người từ a! Uống làm người từ!" Âm thầm lại có chút khản trương thì thầm: "Lão phu nhân a lão phu nhân, ngươi ngược lại mau ra đây a."

Dứt lời, Thái Sứ Từ trong mắt sát ý lăm lăm, lạnh lùng nói: "Các hạ nói chi qua! Ta "

Lời nói chưa xong, bên trong nhà một lão ầu dôi gầy nhom thân thể, dựa vào ở trên cửa, hết sức mắng: "Từ nhi không thể lỗ mãng!"

"Mẫu thân đại nhân, ngài thế nào" Thái Sứ Từ thấy mẫu thân đi ra, vội vàng tới đỡ ở.

Lại thấy lão phu nhân hung hãn phiền mở tay hân, tiếp lấy mắng: "Hôm nay ngươi được đại nhân coi trọng, đi trước vì dân trừ hại, ngươi sao có thể từ chối ? !" Lại nói: "Nếu là vì lão thân cái này khô mục thân thể, mà bỏ dân chúng sinh linh với không để ý, đưa triều đình thiên tử với không để ý, lão thân này liền đùng chết trước cửa, đoạn tuyệt ngươi này vọng tưởng!"

Nói xong, lão phu nhân làm bộ liền muốn hướng trên cửa đánh tới.

"Mẫu thân đại nhân!" Thái Sứ Từ sắc mặt kịch biến, liền vội vàng kéo lại lão phu nhân, hoảng hốt vội nói: "Mẫu thân yên tâm, đứa bé nhi cái này thì theo đại nhân đi trước trừ tặc! Mẫu thân không còn có thể nói xuống sinh tử!"

Thấy mục tiêu đạt thành, Lâm Dịch một bên than thở lão phu nhân tính cách cương liệt, một bên hướng một bên sĩ tốt đạo: "Quân tình cấp bách, ta liền không tiến lên đi phủ Thái Thú! Làm phiền ngươi đi trước cùng Không Dung thái thú nói rõ, lại hỗ trợ chiêu cố nhiều hơn quá Sử lão phu nhân, vạn không thể để cho nhận được một tia tổn thương!"

"Phải! Đại nhân!" Sĩ tốt ôm quyền quát lên, xoay người liền hướng phủ Thái Thú chạy đi.

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nghĩa dũng chi sĩ, còn có thể tử chiến!

(chương lời mở đầu: Minh chú ý đại diện « áo xanh nhỏ. Lưu trắng yết nguyên » : Khuông Lư gần, thác nước cao, Ngân Hà nửa rơi giới Từ Tiêu.

Tổng Triều từng cùng « mời tây bắc chọn đem đông nam ích binh » : Bệ hạ xuất chúng lo chi biểu hiện, lên trăm chức chi phé, kỳ với thường vũ, cang chức Thánh tâm

« trang tử. Thiên hạ » : (Vũ) mọc quá mức mưa, trất gió táp, đưa vạn quốc.

« cũ Đường Thư. Đột Quyết truyền bên trên » : Nghĩa dũng chi sĩ, còn có thể tử chiến, công hợp Kỳ 錄, lấy khuyên quân lữ.

Thái Sứ Từ đem mẫu thân thu xếp ổn thỏa sau, liên tục bảo trọng, phương mới có chút không yên lòng đóng cửa phòng lại, thở dài một tiếng, xách bao khóa, hướng Lâm Dịch đi tới.

"Đại nhân mạnh khỏe thủ đoạn, bây giờ rốt cuộc được như nguyện đi!" Thái Sứ Từ thần tình lạnh lẽo, đứng Lâm Dịch không có tốt ánh mắt. Lấy hấn trí tuệ, há sẽ không có nhìn ra Lâm Dịch lúc trước trò vật.

"Ai! Từ Nghĩa huynh, tại hạ nhiều có đắc tội. Thật sự là tình thế bất đắc dĩ a! Mời Từ Nghĩa huynh nhìn tại thiên hạ chúng sinh trên mặt, xin hãy thứ lỗi tại hạ." Lâm Dịch nói xin lỗi một tiếng, đem đã sớm chuẩn bị cao đầu đại mã dắt đến Thái Sứ Từ trước mặt, giống như một hèn mọn địa người phu xe, "Từ Nghĩa huynh, mời lên ngựa!"

Thấy Lâm Dịch như thế thành khẩn nhận sai, Thái Sứ Từ sắc mặt tốt hơn nhiều, nhảy lên lên ngựa, ôm quyền nói: "Đa tạ đại nhân coi trọng, chúng ta vẫn là mau lên đường đi!"

"Ha ha! Tại hạ chính có ý đó!" Lâm Dịch cười khẽ.

Lâm Dịch đang muốn phóng người lên ngựa, lại thấy đối diện chạy tới một người.

Người này bộ dáng có được bình thường, phương ngay mặt, trên mặt cau mày răn chắc, hướng Thái Sứ Từ bắt mắt nói: "Từ Nghĩa huynh a, có gì bỏ có người với không đề ý, tự tự rời đi đây?"

Thấy người này, Thái Sứ Từ vội vàng hạ mã, cười xòa nói: "Văn Xương huynh, chuyện đột nhiên xảy ra, Từ Nghĩa còn không kịp thời cơ cho biết, vạn mong thứ tội."

Thấy tình cảnh này, Lâm Dịch nào trấp cuống khuấy, lật xem vô số thư tịch, từ đầu đến cuối không được giải, nhất thời tình ngộ, ngẫm kêu không tốt: "Người này là một dị nhân! Nhìn tình hình này, người này cùng Thái Sứ Từ quan hệ không rề a. Lần này có phiền toái."

"Ha ha ha! Từ Nghĩa nghiêm trọng, tiểu đệ chẳng qua chỉ là giả bộ giận khuôn mặt." Người kia cười trộm đạo, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, đạo: "Tại hạ Bắc Hải dị nhân Không Xán, chữ Văn Xương. Các hạ những người nào ?"

"Tại hạ Trung Lang tướng Chu Tuyền đặc sứ Lâm Dịch, chưa đầy quan, không biểu tự, tiên sinh xưng hô tại hạ tên là được!" Lâm Dịch ôm quyền, hữu hảo đạo.

Lúc này, Thái Sứ Từ xen vào nói: "Văn Xương thường có tài trí, ta cùng với hấn kết nghĩa, thề 'Có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng' . Hôm nay ta nhờ đại nhân coi trọng, đặc chiêu làm quan, cũng vọng đại nhân chuẩn Hứa Văn xương có thể cùng bọn ta đồng hành giết tặc!"

"Từ Nghĩa huynh nặng lời! Văn Xương huynh thân là dị nhân, nhất định có đại tài. Như nguyện ý cùng chúng ta cùng nhau giết tặc, phải là một sự giúp đỡ lớn! Mau mau mời lên ngựa!" Lâm Dịch đem chính mình ngựa trực tiếp đưa cho Không Xán.

Thấy vậy mặc, hai người trong mắt lóe lên một tia sáng, lại không nói một lời, mặc cho Lâm Dịch đi ở phía trước dẫn đường.

Đến cửa thành chuồng ngựa, Lâm Dịch lấy đặc sứ thân phận hướng thủ vệ chuồng ngựa sĩ tốt thỉnh cầu một con tuần mã, mới vừa ba người cùng cười, giục ngựa hướng Kỳ Châu lao nhanh mà đi.

Lại nói tới Lâm Dịch sau khi đi, màn đêm tắt, sáng sớm sẽ tốt dùng qua điểm tâm, tu chỉnh phút chốc, hai vị Trung Lang tướng đại nhân liền hiệu lệnh sĩ tốt

bắt đầu cường công Cự Lộc thành.

Không tiến công không được a. Trên triều đình quá nhiều con mắt nhìn chăm chú lấy bọn họ đâu ? Một cái không tốt chính là lạnh nhạt quân cơ trọng tội.

Hoàng Phủ Tung hạ lệnh: Tào Tháo lĩnh bốn bộ đội ngũ hơn năm ngàn người, cường công mặt tây; mà bản thân hắn dẫn dắt gần mười ngàn binh mã cường công phía nam. Về phần Chu Tuyền, thì lĩnh đại quân mười ngàn, đánh nghi binh đông bắc hai mặt, kì thực âm thầm hội hợp Tào Tháo binh mã, đánh hội đồng Cự Lộc thành mặt tây.

Trên đầu tường, Trương Giác thấy lớn quân ép tới, trong mắt kim quang chợt lóe, mở ra màu tím « Thái Bình Thiên Thư » trúc giản, thi triển pháp thuật, sắp tới ngày bởi vì hắn bị thương mà biến mất không thấy gì nữa "Che mặt trời mây đen" lần nữa triệu hoán đi ra. Đồng thời để cho sĩ tốt môn, hét to: "Thiên Cầu Thực Nhật! Thiên Cầu Thực Nhật! Hán triều muốn tiêu diệt! Hán triều muốn tiêu diệt!"

Thời cổ mọi người kính nể thiên đạo tự nhiên, thấy thôn thiên mây đen, đen kịt một màu, lại nghe được Hoàng Cân chúng quân phản loạn lớn tiếng ồn ào náo động, hán quân sĩ tốt nhất thời run như cây sậy, trừ trừ không tiến lên, còn có chút ít sĩ tốt quý sụp xuống đất, hét lớn: "Thiên lão gia tha mạng! Thiên lão gia tha mạng a!"

"Xuy!" Tào Tháo sắc mặt tái xanh, rút ra bảo kiếm, chém xuống một người đầu lâu, quát to: "Ai dám tà thuyết mê hoặc người khác! Chém không tha!"

Giết gà dọa khỉ, trên chiến trường, càng thường gặp, cũng càng hữu hiệu.

"Trọng an tai! Trấn tĩnh!" Hoàng Phủ Tung một vết bên hông Trung Lang tướng quan ấn, kích thích từ từ thanh phong, ổn định sĩ tốt tâm trạng.

"Vi báo Thánh tâm! Thường vũ!" Chu Tuyền cũng lau đem ấn, bảo kiếm trong tay vung lên, trong nháy mắt dập dờn ra vô tận huyết lãng, cuốn chúng sĩ tốt thân thể, hóa thành huyết giáp, có thể đao thương bất nhập; hóa thành Huyết Mâu, cũng thể như chẻ tre. Hóa thành huyết tâm, anh dũng giết địch, chỉ vì báo đáp thánh ân!

Nhất thời Cự Lộc thành bốn bề gào giết rầm trời, khiến cho Trương Giác sắc mặt trắng nhợt, trong con ngươi né qua một đạo hận ý: "Đáng chết Lưu Bang! Còn có hán hậu duệ!"

Sau một khắc, lại thấy tay hắn bắt pháp quyết, tràn đầy trên thành trong mây đen, mạnh vút lên trúc giản, trong mắt nổ bắn ra một đạo tử mang, quát lên: "Ngân Hà nửa rơi giới! Từ Tiêu thân lõi! Hàng!"

"Phốc ~" máu tươi phọt ra, Trương Giác khó mà áp chế chính mình ân sâu đã lâu thương thế, hai tay chống địa quy xuống, gương mặt lại lộ ra vẻ mỉm cười.

"Ho khan một cái ~ pháp thuật thành!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang! Ủng ủng!"

Mây đen tề nhát, bỗng nhiên hiển màu tím đại cầu, quay cuồng như sóng, không thể nhận ra đầu đuôi!

Hán quân sĩ tốt đều là sắc mặt kịch biến, Tào Tháo đau lòng vuốt ve bên hông chớ không lành lặn Ý Thiên Kiếm, than thở một tiếng, kiên quyết hét: "Toàn quân rút lui!"

Mặt tây đầu tường thủ tướng, một cái chừng hai mươi tuổi nam tử trẻ tuổi, trong tay đại đao, trong mắt lóe lên một đạo cơ trí, quát lên: "Theo bản tướng quân ra khỏi thành giết địch! Không cho để cho bọn họ chạy!"

"Theo Liêu Hóa tướng quân ra khỏi thành giết tặc! Ông trời tướng quân pháp lực vô biên!" Hoàng Cân tặc các binh lính thấy đầy trời thần lôi ẩn hiện, lại thấy nhà mình tướng quân do phòng thủ biến thành đã kích, như thể nào còn không biết trong đó quan khiêu ? Vì vậy Hoàng Cân tặc các binh lính vội vàng mở cửa thành ra, đánh ra.

"Hừ! Chủ công đi trước một bước!" Phương Độ Giang sắc mặt lạnh lẽo, một thân một mình đi ngược dòng nước, ngón tay tại trong hư không liên tục chổng chéo, sau đó đột nhiên cắm vào mặt đất, hồng mang chợt hiện, hóa thành "Mạng nhện lạc", quát lên: "Ngang dọc đào hố! Địa võng!"

Nhất thời, mặt tây cửa thành bên dưới, nhất thời vô số thành lũy, vùi lấp xuống vô số rãnh sâu, đem Hoàng Cân một đám toàn bộ khấn vào.

Đông bắc hai mặt, Chu Tuyền còn không tới kịp thực hành kế hoạch, thấy đầy trời lôi đình, không khỏi vận chuyển dị năng, quát tháo xuân lôi, quát lên: "Mau thoái lui!"

"Mộc quá mức mưa, trất gió táp, đưa vạn quốc! Gió táp đột kích!" Chu Tuyền trong tay đột nhiên cũng nhiều ra một quyển thẻ tre, cánh tay vung lên, vì chúng sĩ tốt dưới chân tăng thêm màu xanh sức gió, cước lực tăng lên gấp bội, ngay lập tức liền thoát khỏi chiến trường, hướng đại doanh lui về, khiến cho Hoàng Cân tặc binh không có cơ hội truy kích, khiến cho thủ thành Hoàng Cân tặc tướng lĩnh âm thầm áo não không thôi.

Phía nam, Hoàng Phủ Tung một mực cùng Quân Hối quán quít không rõ, khó giải quyết, thật là có hết sức, chợt thấy đầy trời đại cầu, sắc mặt kịch biến bên dưới, cũng là liên tục đánh chuông thu binh, vội vàng rút lui.

Đại quân đồ lấy bị ra khỏi thành Hoàng Cân quân tàn sát áp lực lui về, lại thấy Quân Hối chẳng biết lúc nào lại cùng một cái năm đem gỗ mục người lão nhân xuất hiện ở sau lưng.

Không cần Hoàng Phủ Tung đại quân nghiền ép mà qua, lão nhân kia đôi mắt ngăm lầy nóng bỏng, tóe ra vô hạn chiến đấu tia lửa, thẳng tắp lồng ngực, trung khí mười phần quát lên: "Nghĩa dũng chi sĩ, còn có thể tử chiến! Quyết tử chiến một trận!"

Lời này vừa nói ra, như thiên địa hồng mông mờ ra, trong thời gian ngắn, đem Hoàng Phủ Tung chờ đại quân cùng hai người kéo vào không gian giới hạn bên trong, mà đi thông song phương lối đi duy nhất là một cái chỉ cho một người độc qua hẹp hòi cầu gỗ, kỳ hạ, vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy! —— chỗ này, không chết không thôi, bắt tử không thể ra!

"Ha ha ha ha! Cầu quan! Chiều này giải quyết tận gốc như thế nào? Ha ha ha ha! Có thể dám đánh với ta một trận!" Quân Hối vỗ nhè nhẹ một hồi lão nhân kia, đắc ý cười, đi lên cầu gỗ.

Hoàng Phủ Tung sắc mặt tái xanh, mỗi ngày bên trên tử điện đại cầu càng lúc càng ngưng luyện, trong lòng nóng nảy vạn phần, không để ý chút nào chiến tướng quý tộc, phần nộ quát: "Cung tiễn thủ nghe lệnh! Bắn tên!"

"XIU....XIU....! XIU....XIU....! Huru huru!"

Vạn tên cùng bắn, giống như mưa như trút nước mưa tên, cuồng ngược lại xuống!

===== Démona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Làm Hán chi anh, ly hỏa long quang!

(chương lời mở đầu: « Sở Từ. Chiều hôn » : Hôn này trở về, quân vô thượng thiên ta. Hồ báo chín quan, mở hại hạ nhân chút ít.

« Đệ ngũ sử. Phùng huy truyền » : Ta nghe thấy Vương thị kiếm, thiên hạ lợi khí vậy.

« ngọc đài mới vịnh. Mặt trời mọc đông nam thỉnh thoảng đi » : Bên hông Lộc Lô kiếm, có thể thẳng ngàn vạn dư.

Đường triều Lạc Tần Vương « tức ôn thành vọng trại lính » thơ: Gió kỳ lật cánh ảnh, sương kiếm chuyển long văn.

Bắc Ngụy ly đạo nguyên « Thủy Kinh Chú. Miền nước hai » : Nga nga nam Nhạc, liệt liệt ly minh, thực đắp tuần nghệ, quân tử giống như sinh, duy này quân tử, làm Hán chi anh, đức là long quang, thanh hóa hạc minh.

Lãnh mang giống như hàn tinh, chảy ra như mưa to.

Vạn tên cùng bắn, thanh thế cuộn cuộn, tình cảnh kinh hiểm vạn phần. Nhưng Hoàng Cân tặc tướng Quân Hối sắc mặt như cũ an nhàn bất động, còn có khóe miệng một nụ cười lạnh lùng âm thầm phác họa.

"Đình đình đình leng keng "

Lạnh giá đầu mũi tên tức thì xuyên thấu Quân Hối thân thể lúc, phương thiên địa này bên trong đột nhiên sinh ra một cỗ kỳ dị lực lượng, đem mũi tên toàn bộ ngăn trở, rơi xuống vực sâu, biến mất không thấy gì nữa.

"Ha ha ha ha! Hán triều danh tướng Hoàng Phủ Tung ánh mắt cũng chỉ đến thế mà thôi!" Quân Hối sau lưng lão nhân cười mở cười to, sắc mặt đỏ lên kích động nói: "Tức là quyết tử chiến một trận! Lại có cầu độc mộc đương đạo, Trung Lang tướng đại nhân có gì không biết trong đó hàm nghĩa? Vẫn còn muốn uống phí hết này rất nhiều mũi tên?"

"Hừ!" Hoàng Phủ Tung lạnh rên một tiếng, mỗi ngày bên trên tử lôi phát ra khí tức hủy diệt càng ngày càng đậm hơn, rút ra trường kiếm, cong người xuống, đội ngũ hợp nhất, như sắc bén mũi tên, ngang dọc mà ra.

"Ha ha ha! Tôi được!" Quân Hối hưng phấn cười lớn một tiếng, đá mạnh ngồi xuống tuần mã, kéo dài đao xông thẳng, quát to: "Hồ báo lực!"

"Sáng rực đại hán, uy thêm tứ hải! Tướng quân kiếm!" Hoàng Phủ Tung trong mắt lạnh lẽo như gương, thông suốt không gì sánh được, nhân kiếm hợp nhất, đâm một cái đi qua, ngàn vạn kiếm khí ngang dọc sóng trùng điệp mà ra. Uy thế, so với Trâu Tinh nhưng lại muốn cao hơn mấy cái tầng thứ.

"Rống!" Quân Hối hét lớn một tiếng, trong tay phượng chùy đao ở trong không khí cạ sát ra kịch liệt hỏa ngọn lửa, ngay sau đó giờ cách đỉnh đầu, giống như gió xe xoay tròn, hồ hồ sinh uy, trong mắt lóe lên một đạo xích diễm, quát lên: "Hồn này trở về, quân vô thượng thiên ta. Hồ Báo Cửu Quan Đao! Đệ nhất thế, hồ báo hoành sinh!"

Tiếng gầm gừ vừa dứt, liền thấy Quân Hối trong tay huy vũ phượng chùy đao hóa thành một hồ một báo, dữ tợn xoay quanh, hồ báo bên ngoài thân sát khí xông lên trời, vong hồn đại mạo.

"Gào! Gào! Gào!"

Hồ báo gầm to, sát hồn gào thét bị thương, thuần hóa vô tận đao khí, thất luyện như mạc, cuốn mà ra.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Đao run rẩy kiếm minh, đao khí, kiếm khí, hồ báo lực, đại hán tư thế, song phương lực lượng tranh đấu lẫn nhau chung một chỗ, diễn ra long tranh hổ đấu trò hay!

"Coong! Ngâm!"

Một chiêu đi qua, thiên địa một mảnh như giặt rửa, hai người chớp mắt kè.

"Hồ Báo Cửu Quan Đao! Đệ nhị thế! Hồ báo xuống núi!" Quân Hối lần nữa nổi lên, giờ đao mang theo cuộn cuộn xích diễm, đột nhiên đánh xuống.

"Ta nghe thấy Vương thị kiếm, thiên hạ lợi khí vậy! Vương thị kiếm!" Hoàng Phủ Tung sắc mặt nghiêm túc, ngón tay phát một cái trường kiếm thân kiếm, ngay lập tức bám vào lập lòe linh khí, khai phong lãnh nhận.

"Coong!"

Đao đi hung mãnh, kiếm đi nhẹ nhàng.

Hoàng Phủ Tung kiếm dán sống đao, thuận hoạt mà qua, tránh thoát Quân Hối phượng chùy đao.

"Rống! Thứ ba thế! Hồ báo răng nanh!" Phượng chùy trên đao liệt diễm càng sâu mấy phần, Quân Hối quát lên một tiếng lớn, hoành chém eo hướng Hoàng Phủ Tung.

"Bên hông Lộc Lô kiếm, có thể giá trị thiên kim dư! Lộc Lô kiếm!" Hoàng Phủ Tung chân đạp bụng ngựa, mượn lực bay lên, trong ngón tay hiển hóa ra một đao trong suốt sợi tơ, liền tiếp trường kiếm, có thể tầm xa thao tác trường kiếm chiến đấu.

"Đình đình đình leng keng!"

Kiếm hóa du xà, dáng người chập chồn như vũ nữ, dây dưa ở Quân Hối quanh người, khiến cho hán ánh mắt phiêu hốt không ngớt.

"Hừ! Đáng ghét cầu quan! Hồ Báo Cửu Quan Đao! Thế thứ tư! Hồ báo xoay mình!" Quân Hối trong mắt ánh sáng lạnh lẽo chột lóe, thân thể hóa thành hỏa diễm long quyền phong, đem Hoàng Phủ Tung lóe lên không đã lâu kiếm không ngừng đánh bay, đao thế phòng ngự quả thực vậy mực không vào.

"Gió kỳ lật cánh ảnh, sương kiếm chuyển long văn." Hoàng Phủ Tung thấy thế công bị nghẹt, cánh tay vừa nhắc, thu hồi trường kiếm, tay trái bóp kiếm quyết, nhắm thẳng vào trời xanh, trường kiếm lần nữa đưa ra, đồng thời quát to: "Kiếm hóa long văn!"

Chớp mắt, trường kiếm hóa thành một cái vàng óng ánh cổ văn tạo thành tiểu Long, giương nanh múa vuốt hướng Quân Hối xé rách mà đi.

"Hồ Báo Cửu Quan Đao! Thứ năm thế! Hồ báo săn giết!" Thấy long văn bắt phạm, Quân Hối sắc mặt kịch biến, nhất đao đánh xuống, bỗng nhiên hóa một hồ một báo, hướng kia con rồng nhỏ chia ra tấn công vào mà đi.

"Ngang! Ngang! Ngang!"

Long già, có thể u có thể mình, có thể lớn có thể nhỏ, có thể chìm vào vực sâu, cũng có thể bay lên cửu thiên, biến hóa vạn đoạn, sâu không lường được.

Tiếp đó, vàng óng ánh long văn hóa thành hư vô, cùng hồ báo xuyên thấu mà qua, thẳng hướng Quân Hối lướt đi.

"Thứ sáu thế! Hồ báo thần uy! Rống!" Quân Hối hét lớn một tiếng, hồ báo trở về vị trí cũ, bám vào thân mình, hóa thành uy vũ khôi giáp, hồng mang lóe lên, trấn diệu thiên hạ.

"Hừ! Nga nga nam Nhạc, liệt liệt ly mình, thực đáp tuyền nghệ, quân tử giống như sinh, duy này quân tử, làm Hán chi anh, đức là long quang, thanh hóa hạc minh! Li!" Hoàng Phủ Tung phun ra một ngụm tinh huyết, tản thiên địa, trong mắt ánh vàng rừng rực, quanh thân lượn lòe trắng khói, cánh tay duỗi một cái, năm ngón tay mở ra, quát lên: "Ly hóa long quang!"

"Rống! Rống!"

Ly cháy rực liệt, thiêu hủy hết thảy, long văn đại thịnh, quần quanh Quân Hối quanh người, thẳng đem Quân Hối đốt ngã nhào ở cầu gỗ bên trên đạp chân đạp địa, kêu trời trách đất.

"A! A! A! ! Hỏa! A! Hỏa a! Đại hiền lương sư! Cứu ta!" Quân Hối kiệt tề nội tình bên trong kêu thảm thiết, khô giáp chậm rãi hóa thành dung nham, lông tóc đã sớm đốt thành tro bụi. "A! Cứu ta! Cứu ta! Đại hiền lương sư! Thiên Công tướng quân!"

Có thể là Quân Hối mệnh không có đến tuyệt lộ, cầu cứu chỉ thanh cảm động trời xanh, nguyên thẳng ngưng tụ ở trên cao không màu tím đại cầu đột nhiên gầm thét một tiếng, ầm ầm hạ xuống, kỳ thế hủy thiên diệt địa!

"Ầm vang!"

Màu tím đại cầu một khi hạ xuống, chẳng phân biệt được địch ta, sát thương vô số! Trong khoảnh khắc, song phương kêu thảm thiết không thôi!

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Màu tím đại cầu trong miệng không ngừng phun ra tối cao Tử Tiêu thần lôi, tàn sát sinh linh.

"Ầm vang!"

Một đạo Tử Tiêu thần lôi rơi vào "Quyết tử chiến một trận" giới hạn thành lũy bên trên, ầm ầm vang dội, nện xuống vô số thủy tinh xoạt xoạt vết rách.

Thật giống như cảm giác thứ nào đó không có bị nó một đòn phá hủy, màu tím đại cầu đầu lâu hơi đổi, trong miệng lần nữa phun ra một đạo thần lôi nện ở giới hạn bên trên.

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"

Thủy tinh nghiền nát đi ra, giới hạn bị phá thương tích đầy mình.

Hoàng Phủ Tung sắc mặt kinh hoàng, bất chấp trọng thương kêu thảm thiết Quân Hối, quát to: "Toàn quân mau lui!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

"Ngang! Ngang! Ngang!"

Màu tím đại cầu thật giống như tàn sát thập phần sung sướng, phát ra vui thích tiếng hô, lần nữa phun ra mấy đạo Tử Tiêu thần lôi, liền hóa thành một cái màu tím quả cầu nhỏ, tiêu tan không thấy.

Trải qua nửa ngày, hán quân lần đầu tiên công thành thực sự kết thúc, sống sót sau tai nạn sĩ tốt môn đều nằm trên mặt đất, híp mắt, hít thở sâu lấy, cảm thụ thiên địa này duy nhất sinh cơ —— khói súng tràn ngập không khí.

"Oa ~ oa ~ oa ~!" Hán quân chủ trong trường, Hoàng Phủ Tung ngồi ở vị trí cao, hộc máu không ngừng, sắc mặt giống như như là hoa tuyết, trên đầu tóc trắng chẳng biết lúc nào cũng chiếm hết đầu lâu nửa bên giang sơn.

"Nghĩa Chân huynh! Vì sao bị thương nặng như thế?" Chu Tuyên tiến lên đỡ Hoàng Phủ Tung, lo lắng nói.

"Ho khan một cái!" Lại là một vũng máu tươi ho khan mà ra, Hoàng Phủ Tung suy yếu chống đỡ thân thể, ầm vang ực vài cái, khàn khàn đạo: "Gặp tặc nhân âm toán, cùng với tranh đấu, thi triển long văn sở trí! Ho khan một cái ho khan!"

"Nghĩa Chân huynh không cần thiết nói nữa, mau nằm xuống tu dưỡng mới là!" Chu Tuyên thấy Hoàng Phủ Tung thân thể bộc phát suy yếu, có hôn mê hình dáng, liền tranh thủ kỳ đỡ lên giường.

"Chu Tuyên đại nhân nói đúng vậy! Hoàng Phủ tướng quân phải làm trước tu dưỡng thân thể, ổn định lòng quân mới được. Tới ở chiến sự, còn có ta chờ chống đỡ, nhất định sẽ không để cho tặc nhân được như ý!" Một bên Tào Tháo cũng tiến lên tiến nói.

Lúc này Hoàng Phủ Tung, giống một nhóm đem gỗ mục người, như không còn điều dưỡng thân thể, sợ là vị này Hán triều trung thành trụ, triều đại chi anh kiệt cần phải cách cái chết không xa vậy.

Nhớ hán vốn chỉ là thống soái, không phải là mãnh tướng, lại bị bức phải cùng Quân Hối bức này mãnh tướng sát lá cà, còn có thể thắng lợi còn sống, đúng là không dễ.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phương Viên Sơn, Thạch Bút Nghiễn

Lại nói Lâm Dịch cùng Thái Sử Từ, Khổng Xán cùng ra Thanh Châu địa vực, thẳng hướng Ký Châu Cự Lộc mà đi lúc, ngoài ý muốn vô cùng phát sinh ngoài ý muốn.

Phương Viên Sơn, vì vậy núi cỏ cây thật sâu, thêm hình dáng hình ê-líp mà bị như thế đặt tên. Chính là Thanh Châu cùng Ký Châu địa vực chỗ giáp giới một phương thổ địa, một phương đỉnh núi.

Phương Viên Sơn bên trên, tự loạn khăn vàng không lâu, liền tới một nhóm lục lâm hảo hán, chuyên làm chút ít cướp bóc thủ đoạn, nhưng cũng không có từng giết người nào, cho nên ở nơi này lúc hỗn loạn kỳ, hai bắt kẻ địa khu, thuận lợi còn sống, dần dần có chút thế lực nguồn gốc.

Hôm nay buổi trưa, Phương Viên Sơn son tặc đoàn một cái không tập trung (đào ngũ) che chàng trai xa xa nhìn thấy ba cái cuộn cuộn bụi mù hướng này chạy băng băng tới, ánh mắt như tên trộm, ám đạo: "Ngựa tốt!"

Bắc Hải quân dùng thương đặng tuần mã, có thể không là ngựa tốt sao?

Vì vậy tiểu tử này liền thí diện thí diện hướng lão đại bọn họ báo cáo, mà kết quả chính là Lâm Dịch ba người bị gần trăm người lấp kín ở dưới chân núi trên đường.

"Này, đường này là ta mở, này, cây này là ta trồng! Muốn, nếu muốn từ đây qua, lưu lưu, lưu lại tiền mãi lộ!" Phương Viên Sơn bọn son tặc chúng toát ra một cái biểu tình tức cười tiểu tử, cả lũ nói rằng.

"Hừ! Bọn người son tặc, giết hại dân chúng! Mau lui ra, nhà ta có thể thêm vào bọn người bắt tử!" Thái Sử Từ mỉa một cọ, quát lên.

Khổng Xán lại mặt đầy thù vị địa đánh giá bọn son tặc, không từ thủ đạo: "Ai! Các người làm son tặc đến cùng mưu đồ gì? Xem các người một chút xuyên đều gì đó rách nát trăm ngàn lần quần áo? Xem các người một chút trong tay cầm đều là cái gì cành khô bại làm? Còn học người ta đánh cướp! Phốc ~ xin lỗi, xin lỗi, ta không nên cười, không nên cười!"

Ngay sau đó hần nhưng lại cười ha ha không ngừng: "A ha ha ha Haaa...! A ha ha ha Haaa...! Không được! Từ Nghĩa nhanh ngăn lại ta! A ha ha ha! Nhanh ngăn lại ta! Từ Nghĩa. A ha ha ha!"

Thái Sử Từ chân mày cau lại, âm thầm lắc đầu, lần nữa nhìn về phía bọn son tặc đạo: "Hảo nam nhi, làm đề Tam Xích Kiếm, lập bất thế công! Bọn người nếu là quả thực không sống được nữa, đều có thể theo nhà ta cùng đi trước đầu quân, tiêu diệt Hoàng Cân tặc! Có gì làm nhục cha mẹ ban tặng thân, vào rừng làm cướp là giặc!"

Lời này vừa nói ra, bọn son tặc cúi đầu nhìn một chút trong tay côn gổ cùng trên người lam lũ, tâm trạng bay đến lúc trước ám no thời gian, trong mắt hào quang lóe lên không ngớt.

"Vào rừng làm cướp là giặc thật bắt đắc dĩ a! Hoàng Cân loạn lên, quan phủ không để ý lưu dân, tại hạ chỉ đành phải chiêu mộ khỏe mạnh trẻ trung tới đây biên giới, cướp bóc, lấy khiến sống sót! Về phần đầu quân, ta thật sự là không có bí quyết." Son tặc lão đại bước mà ra, hỏi "Không biết ba vị xưng hô như thế nào?"

"Bắc Hải Thái Sử Từ, chữ Từ Nghĩa!" Thái Sử Từ ôm quyền nói.

"Bắc Hải Khổng Xán, chữ Văn Xương!" Khổng Xán cũng cười nói.

Lâm Dịch cũng cười nói: "Trung Lang tướng Chu Tuyền đặc sứ, Lâm Dịch!"

"Tại hạ Ký Châu đệ nhân Thạch Mặc, chữ Bút Nghiễn. Gặp qua chư vị!" Lão đại ôm quyền nói, ngay sau đó lại nói xin lỗi: "Tại hạ yêu ngựa thành thích, mới vừa rồi nghe tiểu Heo nài nói có ba con tuần mã buông xuống, nhất thời không nhẫn nại được, nhiều có đắc tội!"

Nói xong, Thạch Mặc ánh mắt dò qua Thái Sử Từ khuôn mặt, có chút mê luyến nhìn chăm chăm ba nhân mã thất, thẳng nhìn ngựa nhi đều mắc cỏ đỏ bùng khuôn mặt, không kiên nhẫn tại chỗ đánh móng.

"Ho khan một cái! Không biết Bút Nghiễn huynh có thể muốn cùng bọn ta cùng nhau đi Cự Lộc, giết địch lập công?" Khổng Xán tăng hắng một cái, mời.

Nghe vậy, Thạch Bút Nghiễn phượng mới tỉnh ngộ, ngượng ngùng hướng mọi người áy náy cười yếu ớt, hướng bên cạnh bọn sơn tặc đạo: "Chư vị huynh đệ, hôm nay ta muốn theo vị đại nhân này cùng đi trước giết tặc, sinh tử vô luận, nguyện ý theo ta cùng đi, sẽ đi ngay bây giờ dắt ngựa!"

"Ha ha ha! Lão đại uy vũ! Lão tử đã sớm không muốn làm sơn tặc này thủ đoạn! Trong ngày lo lắng sợ hãi, làm một mơ đều phải bị tổ tiên trách mắng! Ta chịu đủ!"

"Đúng vậy ! Chúng ta đi theo lão đại đi!"

"Đi theo lão đại đi! Đi đầu quân! Đi giết tặc!"

"Dắt ngựa đi! Cho lão đại dắt đi lên!"

Trong lúc nhất thời, tiếng gào liên tiếp, lại này phục kia lên, diệt đảng không nghỉ. Gần chín thành sơn tặc, một trăm hai mươi người thanh niên tráng đinh, đều cười ngựa, tốt xấu lẫn lộn sắp hàng, chờ đợi Thạch Mặc mệnh lệnh.

"Ha ha ha! Bắc phượng nhiều ngựa, ta lại không giết người, chỉ muốn lui tới thương khách nộp lên vài thớt ngựa tốt, ta liền chỉ lấy chút lương thực. Cho nên mới có như bây giờ kích thích! Chư vị không cần giết mình." Thạch Mặc sờ một cái đầu ngựa, hài lòng đạo.

Người nói vô tình, người nghe có lòng. Gọi này trăm người lương thực liền không phải dễ dàng đạt được như vậy, còn muốn cộng thêm trên trăm thất ngựa tốt thoại, trong đó cần dùng đến lương thảo không thể bảo là không nhiều.

Mà Thạch Mặc vậy mà có thể nuôi bọn họ, như vậy hẳn tài quản lý, cũng không thể bảo là không cao a.

Lâm Dịch đôi mắt sáng lên, lại không có nhiều lời, mà là cười nói: "Các vị, chúng ta vẫn là mau mau lên đường đi!"

"Được ! Xuất phát! Cự Lộc! Giết tặc lập công!"

Hoàng Cân ồ —— Cự Lộc thành, phù thành chủ.

"Ho khan một cái ho khan! Ho khan một cái ~ ho khan một cái ~ "

Trương Giác tái nhợt trên mặt dần hiện ra một đạo đỏ mặt, không ngừng ho khan, ho ra một bãi lại một vũng máu tươi.

"Đại hiền lương sư! Sao sẽ như thế!" Liêu Hóa quý xuống dưới mép giường, trong con ngươi hết là không dám tin lo âu."Tại sao có thể có người có thể thương tôn được đại hiền lương sư!?"

"Ho khan một cái! Nguyên Kiệm a! Diu ta lên!" Trương Giác run rẩy run rẩy hơi hơi nói rằng.

"Đại hiền lương sư, ngài!" Liêu Hóa trong lòng đau ngầm, dè dặt đỡ Trương Giác phía sau, từ từ đỡ lên.

"Nguyên Kiệm a, ho khan một cái! Bản tôn ngày tháng không nhiều vậy! Ngươi lại mang theo bản tôn « Thái Bình Thiên Thư », cả đêm cải trang ra khỏi thành, đi Thường Sơn Quốc tìm Trữ Sơn Yên, đem vật này giao hắn, để cho hắn thừa kế bản tôn di chí! Như chuyện không thể làm, ngươi liền giúp bản tôn tìm một người hữu duyên đi!" Trương Giác cánh tay run rẩy động không ngừng, miễn cưỡng đem màu tím trúc giản đưa cho Liêu Hóa.

"Đại hiền lương sư! Ngài vẫn luôn là chúng ta chủ định! Vô địch thiên hạ, thần công cái thế! Thiên hạ này người nào có thể gây tổn thương cho ngài ? Vọng đại hiền lương sư nghỉ ngơi cho khỏe, ngày sau lại đồ đại kế!" Liêu Hóa không chịu giảng trúc giản nhận lấy, quý sụp xuống đất.

Trương Giác tự giễu cười một tiếng: "Làm tổn thương ta già, xích đế Lưu Bang là vậy! Ha ha! Hán triều truyền thừa mấy trăm năm, quốc tộc mặc dù suy bại, cũng không là giờ phút này có thể tiêu diệt! Là bản tôn suy nghĩ không kịp vậy!"

Hồi lâu, thấy Liêu Hóa như cũ không chịu tiếp nhận trúc giản, Trương Giác nặng nề thở dài một hơi, đạo: "Đi xuống đi! Hôm nay nhất định có địch tấn công, ngươi lại chuẩn bị sẵn sàng. Như chiến sự bốn hội, có thể trốn thì trốn đi! Mang theo ta Hoàng Cân giáo ý chí, ẩn núp đi xuống, cuối cùng sẽ có một ngày, sẽ có người lực lượng mới xuất hiện, tiêu diệt Hán triều!"

Nghe vậy, Liêu Hóa đôi mắt lo âu chậm rãi thối lui ra tầm cung, hướng trái phải đạo: "Hạ lệnh đi xuống, đại thượng tam quân! Lương thực đảm bảo ăn no, nhưng không cho uống rượu! Nếu không xử theo quân pháp!"

"Phải! Tướng quân!" Trái phải trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng trên mặt lại mang theo vui mừng, ám đạo: "Rốt cuộc có thể ăn một bữa!"

Đợi đến mọi người đều tản đi, trong tầm cung, nguyên bản từ từ sắp chết Trương Giác, vén chăn lên, thẳng tắp ngồi ngay ngắn, tái nhợt trên mặt lộ ra một cái tà tà địa cười: "Hừ hừ! Không hổ là ta nhìn trúng mầm mống, quả nhiên không có bị bảo vật xống vàng đầu nào." Lại một phó nắm chắc phần thắng giọng, lạnh nhạt nói: "Cũng được, liền lại lưu ngươi vài năm! Lại đang nhìn nhìn, ngươi đến tốt cùng có thể đi bao xa!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tuyệt thế kiếm tu

Phùng Viên Sơn mọi người tuy có ngựa tốt ở dưới quần, nhưng không biết sao thuật cưỡi ngựa không tinh, so với Lâm Dịch cái này người mới học cũng có thật nhiều không bằng chỗ. Vì chiều cõ đến bọn họ, mọi người cưỡi trình liền chậm xuống rất nhiều, thẳng đến mặt trời đỏ xuống phía tây núi xa một bên lúc, Lâm Dịch phùng viên mới rút cục chứng kiến hán quân đại doanh chờ xí.

"Bảo! Tướng quân! Lâm đặc sứ mang theo trăm mấy người ngựa trở lại!" Chu Tuyền bên trong doanh trường, một cái mặt đầy tro bụi thối từ, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói.

"Ừm." Mi mục thoáng bằng phẳng, Chu Tuyền lặng lẽ lồng một cái buồn rầu khí, vui vẻ nói: "Mau mau xin hán vào bên trong!"

"Dạ!" Thối từ lần nữa ôm quyền, lui ra ngoài.

Không lâu lắm, Lâm Dịch cùng Thái Sứ Từ, Không Xán, Thạch Mặc ba người cùng đạp bước chân, đi vào Chu Tuyền đại trường.

"Tham kiến đại nhân, tại hạ không phụ đại nhân kỳ vọng, đặc biệt mời tới Bắc Hải dũng sĩ Thái Sứ Từ cùng với kỳ có người đến chỗ này!" Lâm Dịch tiến lên một bước, ôm quyền nói.

Chu Tuyền nghe vậy, nhìn về phía Thái Sứ Từ, trên mặt lộ ra chút vui mừng, cười nói: "Tốt! tốt! Được! Có dũng sĩ đến, thì Cự Lộc có thể phá vậy! Được! Tốt lắm! Không biết dũng sĩ có thể có cái gì yêu cầu? Chỉ cần bản quan có thể làm được, nhất định đem hết toàn lực."

"Bắc Hải Thái Sứ Từ, chữ Từ Nghĩa, gặp qua đại nhân!" Thái Sứ Từ quỳ một chân đạo. Lại nói: "Giết tặc đền nợ nước, từ không dám có bất kỳ yêu cầu gì. Chỉ nhìn đại nhân có thể sớm chút dẫn ta vào chiến trường, chém chết tặc thù, còn thiên hạ thái bình!"

Sau đó, Không Xán cùng Thạch Mặc cùng ôm quyền nói: "Bắc Hải Không Xán, chữ Văn Xương, gặp qua Trung Lang tướng đại nhân!" "Ký Châu Thạch Mặc, chữ Bút Nghiến, bái kiến Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân!"

"Ha ha! Xin đứng lên! Xin đứng lên!" Chu Tuyền liếc mắt liền nhìn ra bọn họ là dị nhân, cười nói: "Hôm nay được ba vị tương trợ, quân phản loạn tiêu diệt sắp tới! Ha ha ha!"

Lúc này Lâm Dịch thấy hỏa hầu vừa vặn, liền đứng ra, ôm quyền nói: "Bẩm báo đại nhân, Thạch Bút Nghiến dẫn dắt 120 người xin vào, mời đại nhân ban thưởng chút ít quân dụng vật liệu."

Nghe vậy, Chu Tuyền không tệ tâm tình bởi vì nhớ tới chuyện gì mà không thích, trầm giọng nói: "Bây giờ trong quân có nhiều còn thừa lại vật liệu, người có thể đi trước tìm quan quân nhu nhận, chỉ nói là bản quan cho người đi là được!"

"Phải! Đại nhân! Tại hạ cáo lui!" Thạch Mặc thấy Chu Tuyền sắc mặt không được, nghi ngờ trong lòng, cũng không dám nói rõ, chỉ đành phải hướng về phía Lâm Dịch khiến một cái ánh mắt, chậm rãi lui về phía sau.

"Như thế, tại hạ cũng cáo lui!" Thái Sứ Từ cùng Không Xán hai mắt nhìn nhau một cái, cũng cáo từ.

Thấy bên trong doanh trường chỉ có mình cùng Chu Tuyền hai người, Lâm Dịch chậm rãi nói: "Tại hạ quan đại nhân thần sắc mệt mỏi, mi mục hơi nhăn, nghĩ đến là ăn đại bại trận." "

Chu Tuyền xoay người ngồi ở trên chủ vị, hư dẫn Lâm Dịch ngồi ở bên hông, thờ dài nói: "Đánh bại không đáng sợ, đáng sợ là, Hoàng Phủ tướng quân mệnh đem không lâu vậy!"

"Ừ? Hoàng Phủ tướng quân nhưng là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Chẳng lẽ là triều đình" Lâm Dịch trong bụng rét một cái, suy đoán nói.

"Ai ~ nếu là như vậy cũng còn khá làm chút ít nhưng là vận dụng long văn bức này cấm thuật, ai ~" Chu Tuyền lắc đầu thờ dài, đem Hoàng Phủ Tung đánh với Quân Hội một trận tình hình rõ ràng nói ra.

"Lại là xuyên qua khách làm chuyện tốt!" Nghe vậy, Lâm Dịch làm sao không biết lão nhân kia thân phận. Lại lại hỏi: "Đại nhân có thể hay không cho tại hạ biết, long văn là vật gì?"

Chu Tuyền nghe vậy, trầm tư một hồi nài, chậm rãi nói: "Tin đồn nguyên thủy thời đại, dị thú hoành hành, thiên hạ sinh linh đồ thán. Có một vị đại năng dị sĩ ở dưới cơ duyên xảo hợp, ngộ được chí cao huyền ảo, toại tiêu diệt vô số dị thú, khiến dân chúng được sống sót. Đây chí cao huyền ảo, chính là long vãn." Lại nói: "Trong chư thiên, long vãn nhiều mặt, tu luyện hà khắc, sử dụng càng là hà khắc. Hoàng Phủ tướng quân sử dụng long vãn, chính là thiêu đốt sinh mạng, hóa thành tinh huyết lấy hiến tế, thi triển ra cực kỳ mạnh mẽ pháp thuật. Ai! Đáng tiếc, hắn đã không trẻ tuổi, nếu không nhất định chém xuống Quân Hội người kia đầu lâu!"

Nào chi là hà khắc? Giảm bớt tuổi thọ bức này điều kiện, người bình thường học cũng chưa chắc dám dùng!

Chu Tuyền lại nói: "Việc này không nên chậm trễ, tôi nay cần phải tập kích Cự Lộc, như không thành công, sợ là Nghĩa Chân huynh cũng phải gặp gian tặc vu hại, vẫn tiết khó giữ được vậy!"

Nhắc tới cũng là. Hoàng Phủ Tung quý vì tiểu tặc chủ soái, ngày xưa chính là mất một ít lợi cũng phải bị trên triều đình gian thần cổ động khoa trương, huống chi bây giờ thậm bị thương nặng, lại không có công phá Cự Lộc thành, đừng phải Trương Giác tay áo chút nào đây?

Lâm Dịch suy nghĩ hồi lâu, gật đầu nói: "Đại nhân lời ấy thật là hợp lý. Hoàng Càn quân mãnh tướng Quân Hội chắc hẳn cũng bị thương nặng khó khăn khỏi bệnh, Trương Giác cường làm thông thiên phương pháp, nhất định cũng không gì đó cường hân thủ đoạn khả thi! Cự Lộc thành trì cũng gặp màu tím đại cầu oanh kích, yếu ớt không chịu nổi. Quân ta nếu là nửa đêm tập kích, nhất định phá tặc!"

Lại bày mưu tính kế đạo: "Y theo tại hạ ý, đại nhân có thể tự lĩnh một quân ẩn núp cửa nam, khiến cho Tào Mạnh Đức lĩnh một quân ẩn núp tây môn, ta lĩnh một quân ẩn núp cửa đông. Lệnh Thái Sứ Từ dẫn dắt một quân lặn vào trong thành, phân kỳ lương thảo, gọt kỳ tinh thần. Lấy hòa vì tín hiệu, nhưng thấy giận lên, chúng ta ba đường nhập vào, lưu một trong số đó đường người sống, khiến tặc khiếp chiến mà chạy, thì thành có thể phá chi!"

Chu Tuyền gật đầu một cái, hỏi "Dốc hết tinh nhuệ, bốn trận người nào có thể thủ?"

Công thành bất đồng tao ngộ chiến. Vật liệu, người bị thương chờ cả đám ở bản trong trận, nếu là thất thủ, hết thảy các thứ này đều không, thì triều đình đại quân tinh thần tất định là số âm, chỉ có thể xa xa rút lui, một lần nữa bổ sung vật liệu, lại đồ diệt tặc kế sách. Mà cấp cho Cự Lộc Hoàng Càn tặc tướng là rất dài thời gian nghỉ ngơi. Như vậy, tiêu diệt Hoàng Càn tặc kết quả sẽ khó mà đem khổng chế. Đây là Chu Tuyền không thể đồng ý. Trời mới biết trên triều đình gian tặc sẽ ở thánh thượng bên lở tai thổi gió gì đây?

Nghe vậy, Lâm Dịch đôi mắt chỗ sâu né qua một tia sáng, mặt ngoài lại không buồn không vui, cổ sống không sợ hãi, nhàn nhạt nói: "Tào Mạnh Đức dưới trướng, Đinh Xuyên Phương gia đệ tử, Phương Chu, Phương Độ Giang bản lĩnh rất cao, có thể tiếp nhận thủ vệ bốn trận chức vụ!"

"Ừm." Chu Tuyền trầm tư một hồi nài, cũng không vạch trần Lâm Dịch tâm tư, gật đầu nói: "Dịch tiên sinh, ánh mắt độc đáo!"

"Ha ha! Đa tạ đại nhân tán dương!" Đối với Chu Tuyền giọng cùng dùng từ biến hóa, Lâm Dịch khiêm tốn cười tiếp nhận.

"Phương Chu huynh, chớ trách tại hạ âm mưu, thật sự là hiện giờ người thích hợp nhất!" Lâm Dịch âm thầm cười cười, nghĩ lại lên năm đó đăng vương trong các tám kia tuần mỹ khuôn mặt, "Hắc! Thật là hữu duyên thiên lý tới gặp nhau! Cách một đời cũng ngăn trở không được ta người nha! Chẳng lẽ ta là Hứa Tiên, người là trắng a ~ hình ảnh thật đẹp "

Tối nay không trăng, cũng không tinh, chỉ có khí xơ xác tiêu điều, lãnh lòng người trắng, khiến người cảm thấy lạnh lẽo gan phổi.

Phương Độ Giang sắc mặt âm u nhìn Lâm Dịch lĩnh một ngàn người rời đi, không nói một lời đi vào trung quân đại trướng, hung hãn đánh ra một hồi án kỳ, cắn răng nói: "Hừ! Lâm Dịch, ta còn không có động thủ, ngươi liền bắt đầu trước! Được! Rất khỏe mạnh a!"

Phương Độ Giang thở dốc mấy tiếng, lại cắn răng thầm hận đạo: "Chờ coi!"

Ám dạ yên lặng như nước, như nước thủy triều lại không có âm thanh.

Hán quân chia làm ba đường, ẩn núp Cự Lộc ngoài cửa thành, chỉ đợi Thái Sứ Từ ẩn núp thành công, ánh lửa ngút trời lúc, phát động hung mãnh tấn công!

Lại nói Thái Sứ Từ mang theo trong quân một đội bách chiến tinh nhuệ sĩ tốt, lặng yên không một tiếng động giết Hoàng Càn trên đầu tường trông chừng sĩ tốt, nhanh nhẩu nhảy vào trong thành, còn chưa chờ bọn họ bắt đầu sờ tới Hoàng Càn quân phản loạn kho lương, cũng đã bị gác đêm Liêu Hóa phát hiện.

"Ồ ô ô ô ~" "Đang đang đang đang!"

"Địch tấn công! Địch tấn công! Địch quân địch tấn công!"

Liêu Hóa thất lưng bội bảo kiếm, trong tay cầm dài đại đao, quát lên: "Chúng tướng sĩ, lùng bắt tướng địch!"

"Rống!" Hàng trăm hàng ngàn Hoàng Càn sĩ tốt lập tức xông tới, đem Thái Sứ Từ một đám vây khốn ở trung ương nhất.

"Rống!" Thái Sứ Từ rút ra bên hông Tam Xích Kiếm, quát lên: "Công kích! Theo ta chém xuống tướng địch đầu lâu! "

"Trọng phu sinh thế, làm mang ba thước kiếm, lấy thẳng thiên tử chi cấp!" Thái Sứ Từ trong tay Tam Xích Kiếm nhất thời bám vào sáng chói quang huy, kiếm ngân vang không ngừng, một kiếm bỏ ra, giống như vạn trượng vách đá giữa ngưng tụ làn gió nhận, chỗ quét qua chỗ, tất cả đều là tàn chi

đoạn thể, một mảnh hồn độn.

Liêu Hóa thấy vậy, trong mắt con ngươi co rút lại, kinh hãi thất thanh nói: "Tiên thiên kiếm khí! Tuyệt thế kiếm tu!"

Thế giới hiện nay, có thức tỉnh dị năng giả, phá núi đảo hải, thần bí khó lường, xưng là dị nhân; có kích thích tiềm năng giả, khai sơn ngưng chảy, chia rẽ lôi kéo, xưng là tu sĩ.

Mà tu sĩ bên trong, cũng có "Văn tu", "Vũ tu" giả. Vũ tu bên trong, lấy tu sĩ chỗ khiến cho vũ khí, chiêu thức chờ lại thêm lấy phân biệt, như: Kiếm tu, đao tu, thương tu.

Tiên thiên kiếm khí, uy lực vô song, tu thành giả, trong trăm vạn quân cũng có thể huy sai tự nhiên, tuần dật trời giạt!

"Ha ha ha! Tướng địch nhận lấy cái chết!" Liêu Hóa tâm trạng vẫn ở trong kinh hãi, Thái Sử Từ trải qua chém chết một đường Hoàng Cân sĩ tốt, dưới chân đạp một cái, động như thỏ chạy, mang theo lãnh nhận kiếm khí, đâm thẳng mà tới.

"Không được!" Liêu Hóa thầm kêu một tiếng không ổn, vận chuyển dị năng, ném ra bên hông bảo kiếm, đồng thời dưới chân trùng một cái bụng ngựa, thật nhanh chạy trốn."Giết chết tướng địch, phần thưởng ngàn lượng bạc, thăng quan tam cấp!"

"Đình!"

Kiếm mặc rạch một cái, chặt đứt bảo kiếm, Thái Sử Từ trọn mắt quát một tiếng: "Nhát gan bọn chuột nhắt!" Ngay sau đó chém chết mấy chục Hoàng Cân tặc binh, mang theo may mắn còn tồn tại sĩ tốt phá vòng vây mà đi, hướng Hoàng Cân quân lương kho phóng tới.

"Kiếm khí thật đáng sợ, thật bén nhọn kiếm ý! Ép tới ta thở dốc không được, tứ chi cứng ngắc!" Liêu Hóa tự trốn tránh mạng, mồ hôi lạnh kẹp vác, hư nhược thở gấp không ngớt, mệnh lệnh sĩ tốt thổi号角 đánh trống, kéo Thái Sử Từ đám người, chính mình lại chạy về phía phủ thành chủ, đi tìm Trương Giác.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Địch hướng tới, đều ở ta ưng trong mắt!

"Đồng đồng đồng!"

Liêu Hóa nện bước mạnh mẽ mức độ tử, lướt qua trông chừng cung điện thị vệ, một bước bước vào Trương Giác tẩm cung, lại thấy lúc này chính có một cái tay cầm đầu rồng đao, thân hình cao lớn, mặt hắc râu quai nón hán tử vai u thịt bắp, thân thể thẳng tắp đứng ở Trương Giác giường nhỏ trước.

"Nguyên Kiệm tới chính là thời điểm, cùng Nguyên Phúc cùng ra khỏi thành đi!" Trương Giác sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường nhỏ, thấy Liêu Hóa đi vào, phỉ sức nói.

"Mặt tướng Chu Thương, bá kiến Liêu tướng quân!" Chu Thương cầm đao ôm quyền nói. Nguyên Phúc chính là Chu Thương biểu tự.

Hắn vốn là Trương Bảo thủ hạ võ tướng, ở trường xã bại vào hán quân lúc, cùng Trương Bảo, Trương Lương hai huynh đệ phân binh chạy trốn, đầu lâu mới vừa rồi không có đập vào Tào Tháo sát lục chi kiếm lưỡi kiếm bên trên.

Liêu Hóa trong lòng hơi động, mặt ngoài lại không khác thường, gạt đầu một cái, hướng Trương Giác đạo: "Đại hiền lương sư! Khôi cố trải qua dẫn dắt Hắc Sơn chúng tặc tới hộ giá, xin cho Nguyên Kiệm vác ngài ra khỏi thành, lui lui về phía sau, ngày sau lại đồ nghiệp lớn!"

"Ho khan một cái ho khan!" Trương Giác miệng phun máu tươi, khoát tay lia lịa, "Không cần! Khôi Bạch Thỏ bản tôn vẫn biết. Hắn mặc dù trung thực đáng tin, nhưng bản lĩnh cuối cùng có hạn, tuy là chạy tới, cũng không té với chuyện! Bản tôn tự thi triển thông thiên khả năng, bị thương nặng địch quân. Ngươi lại cùng Nguyên Phúc cùng đi tìm Trử Sơn Yên! Lui về phía sau, Hoàng Cân giáo liên từ ngươi môn chấp chương! Đi thôi! Ho khan một cái ho khan!"

Nói xong, lại là một trận máu tươi phun vãi ra , khiến cho người quả thực lo âu trong cơ thể hần hay không còn có máu tươi tồn lưu.

"Đại hiền lương sư!" Liêu Hóa vội vàng kẻ Trương Giác, vì hần vuốt lên khí tức. Nhưng là một chữ chưa đề Thái Sứ Từ sự tình.

"Rống! Rống! Rống!"

Thái Sứ Từ đem người thành công giết tới Hoàng Cân tặc bên trong thành lương thương, mệnh lệnh chúng sĩ tốt lấy ra hộp quẹt, thả vào lương thương. Nhắc tới cũng kỳ quái, lương thương vậy mà một dẫn tức phân, ban đêm Cự Lộc thành nhất thời ánh lửa ngút trời, khói mù vẩn vút.

"Toàn quân nghe lệnh! Công thành!"

Gần như cùng lúc đó, Chu Tuyền cùng Tào Tháo thấy ánh lửa nổi lên, rút bội kiếm ra, hét lớn một tiếng, dẫn dắt sĩ tốt, xông về cửa thành.

"Ô ô ô ~ "

Tiếng quân hào bộc phát ngưng trọng, Hoàng Cân quân phản loạn tuy có chuẩn bị, nhưng chợt thấy trong thành ánh lửa ngút trời, cho là địch quân trải qua đánh vào vào trong thành, sắc mặt rồi rít đại biến, như mưa cuồng sau đó mạ, chỗ này, gãy, khô. Hoàng Cân tặc tinh thần trầm thấp, nơi nào còn có tâm tư cùng hần quân đối kháng, vội vàng nhi chạy.

"Âm vang! Âm vang! Âm vang!"

Thang công thành, xô cửa xử, xông xe, cùng nhau sử dụng ra, trong khoảnh khắc, Cự Lộc thành hai mặt cửa thành hóa thành mảnh nhỏ, phiêu bạc đêm trong nước. Gào giết rầm trời, Cự Lộc bên trong thành không ngừng tràn vào hần quân sĩ tốt.

Cửa đông, Lâm Dịch mang theo Khổng Xán, Thạch Mặc chờ ngàn người sĩ tốt, lẳng lặng đợi ở một bên trong rừng cây nhỏ, nhìn chăm chăm cửa thành.

"Ai! Người vì sao còn không công thành a!" Thạch Mặc thấy cửa thành bên trên, chỉ có ba lượng lẻ tẻ Hoàng Cân sĩ tốt, bên trong thành lại ánh lửa ngút trời, gào giết rầm trời, rất là không hiểu Lâm Dịch vì sao còn không hạ lệnh đánh ra.

Lâm Dịch không có trả lời, Khổng Xán nhưng là cười nói: "Bút Nghiễn huynh chớ vội! Thời cơ chưa tới vậy!"

Thạch Mặc có chút nhớ nhưng câu nhàu địa gãi gãi đầu, lại cúi người sờ một cái ngồi xuống thót ngựa da lông, thần sắc hồi phục lại thỏa mãn đạo: "Ai ai ai! Vẫn là chán ngựa được! Chán ngựa được! Không có nhiều như vậy cong cong ruột!"

"Ha ha ha!" Khổng Xán cười cười, học Thạch Mặc thỏa mãn thần tình sờ một cái thót ngựa da lông, cười nói: "Bút Nghiễn huynh dị năng chẳng lẽ là chán ngựa hay sao?"

Nghe vậy, Thạch Mặc gật đầu một cái, tự hào nói: "Không tệ! Phàm ta tự tay nuôi dưỡng chi ngựa, có thể thiếu ăn, có thể kém ăn, cho dù không cái ăn, trước khi chết như cũ có thể cùng ngựa tốt không phân cao thấp! Lại ta nuôi dưỡng ngựa, sinh dục cực cao, một bảo hai thai là ít nhất!"

Lâm Dịch đôi mắt sáng lên, ám đạo: "Người này như có thể làm việc cho ta, tất có thể tốc thành một nhánh kỵ binh!"

Cổ đại bắc phương binh chủng, kỵ binh là vua. Mà xây dựng kỵ binh, tối không thể thiếu, cũng khó khăn nhất thu được chính là thót ngựa. Ngựa này thất không phải là cái gì ngựa đều được. Quân dụng vậy nhất định muốn về chất lượng chờ thót ngựa mới được.

"Dám hỏi Bút Nghiễn huynh, loạn khải vàng sau, muốn hướng nơi nào à?" Lâm Dịch thấy cửa thành vẫn không có âm thanh, quay đầu nhìn về Thạch Mặc.

Thạch Mặc nghe vậy sững sờ, phút chốc, thờ dài nói: "Ai! Nếu có thể sống đến mức một quan nửa chức, làm một đường mã quan cũng rất tốt." Vừa buồn quan đạo: "Đáng tiếc kiến công đã chậm, sợ không thể toại ta tâm nguyện! Đến lúc đó như lại về chuyển Phương Viên Sơn làm tặc, nhất định không được chết từ tề! Ai!"

"Ha ha ha!" Khổng Xán cười vỗ vỗ Thạch Mặc bả vai, đạo: "Lâm Dịch huynh công nghiệp rất phong phú, ít nhất một huyện trưởng, Bút Nghiễn huynh có thể vì huy loại kém nhất đường cười quan!"

Dường cười quan, cũng không phải là cổ đại quan chức, chỉ là Khổng Xán thuận miệng biên a.

Lâm Dịch nghi ngờ liếc mắt Khổng Xán, không biết hần đến cùng từ hảo ý vẫn là tâm tư xấu, nhưng cũng chỉ đành thuận theo lại nói đạo: "Như Bút Nghiễn huynh có thể tới, ta trưởng loại kém nhất đường cười quan, vĩnh viễn thuộc về Bút Nghiễn huynh!" Lại hướng Khổng Xán đạo: "Như Văn Xương huynh có thể tới, ta dưới trưởng quan văn nhất định có quân một chỗ ngồi!"

"Được ! Một lời đã định! Ha ha!" Tiền đồ có ánh sáng, Thạch Mặc lập tức vui vẻ nói.

Khổng Xán lại nhẹ nhàng cười một tiếng, hơi híp mắt, không nói một lời, đoán chừng là ở tự định giá gì đó.

Tự tại lúc này, cửa thành vang lên một trận tiếng huyền não vang.

"Hur ~ toàn quân chuẩn bị! Chú ý ẩn núp!" Lâm Dịch đề ép thanh âm nói.

"Gánh! Gánh! Gánh! Gánh! Phanh!"

Cửa thành mở rộng ra, chỉ thấy mấy trăm Hoàng Cân sĩ tốt chậm rãi ra, dẫn đầu ba người, đều cải trang thành bình dân bách tính bộ dáng.

"Âm vang! Âm vang! Âm vang!"

Mấy trăm sĩ tốt cố ý đạp thật mạnh chân, đi về phía trước quan đạo bước, mà đầu lĩnh kia ba người lại giả vờ làm bình thường dân chúng bộ dáng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, mới vừa lên vào đường mòn.

"Tốt một chiều điệu hồ ly son, giường đồng kích tây!" Không Xán ánh mắt phát ra thanh sắc quang mang, sờ cảm một cái, cười nhạo nói: "Đáng tiếc, đều ở ta ung trong mắt!" Lập tức đem thấy báo cho mọi người.

"Văn Xương huynh thật là tinh mắt!" Lâm Dịch khen ngợi, lại cười nói: "Hương chúng ta tới chẳng qua chỉ là chút ít tạp ngư, Bút Nghiễn huynh lãnh binh năm trăm tập sát là được! Mà ba người kia người dẫn đầu, liền do ta cùng với Văn Xương huynh lãnh binh năm trăm, đi trước bắt giết!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Thạch Mặc khẽ mỉm cười, lúc này dẫn dắt năm trăm người, ầm núp. Hắn có thể dẫn dắt trăm mấy lưu dân tạo thành sơn tặc, cướp bóc, nhất định là có nhất định dẫn quân thực lực.

"Ở chỗ này ra khỏi thành, lại bỏ quan đạo, chuyển đi đường nhỏ, Chu Tuyền đại nhân âm thầm phái ở cửa bắc phục binh quả nhiên vẫn là bị bọn họ phát hiện. Hừ hừ! Muốn ở cửa đông đường vòng, sau đó lui thủ bình nguyên Khúc Dương sao? Đáng tiếc, tại hạ không để cho ngươi như nguyện!" Lâm Dịch đôi mắt sáng ngời, hướng mọi người nói: "Toàn quân đánh ra, theo ta đánh bọc tới, ngăn chặn tặc tướng!"

Này cửa bắc phục binh lại là một cái chuyện gì đây? Chuyện này phải trở về đến lúc hoàng hôn. Khi đó nhi Chu Tuyền gạt đầu đồng ý Lâm Dịch mưu kế, thế nhưng lại không chịu buông qua Hoàng Cân tặc, cần phải cảm những thứ này Hoàng Cân tặc máu tươi thường bảo Hoàng Phủ Tung. Cho nên, Chu Tuyền lại phái chính mình thủ hạ tâm phúc, dẫn một ngàn nhân mã mai phục ở cửa bắc, muốn đem Cự Lộc thành Hoàng Cân tặc toàn bộ tiêu diệt.

Màn đêm nặng nề, ba người sợ thót ngựa khàn khàn chỉ thanh quấy rối đến hán quân, lại sợ hỏa diễm chiếu sáng bại lộ hành tung, cho nên cùng nhau đi tới, không có ngựa, cũng không có lửa đèn, chỉ có lòng bàn chân cùng ánh mắt. Cũng thật may Chu Thương là đạo tu, ánh mắt sắc bén, có thể coi cảnh đêm như hoàng hôn, loáng thoáng có thể thấy con đường, mới vừa rồi không có bị lạc phương hướng.

"Ho khan một cái ho khan!" Đen nhánh trong màn đêm, Quân Hối phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân bọc lụa trắng bố trí, diện mục đã sớm bị đốt trọi hắc, thở hổn hển nói: "Nguyên Kiêm tướng quân, làm phiền điu ta một cái!"

"Là bản tướng chạy thoát thân nóng lòng, chưa từng chiếu cố đến quân tướng quân thương thế. Hóa có nhiều sơ sót, vạn mong thứ tội! Thứ tội!" Liêu Hóa thấy Quân Hối cần phải té ngã trên đất, vội vàng đỡ dậy. Nói xong, Liêu Hóa lại hướng Chu Thương đạo: "Làm phiền Chu Tướng Quân đi trước mở đường!"

"Tướng quân xin yên tâm, mặt tướng nhất định bảo vệ hai vị tướng quân bình an đến Khúc Dương! Dem Hoàng Cân giáo lý truyền thừa tiếp!" Chu Thương lời thề son sắt nói.

Nói xong, Chu Thương liền cao ngất thân thể, bước đến trước nhất, thần tình cảnh giác. Sau một khắc, giống như là một cái hù dọa con chó nhỏ, ngăn người một chút, lại đột nhiên phục trên mặt đất, nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe "Đồng đồng đồng!" Thanh âm liên miên bất tuyệt, nhất thời sắc mặt đại biến, hướng Liêu Hóa đạo: "Tướng quân, kỵ binh đánh tới! Không dưới năm trăm thất!"

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vi đại vi tôn, Cự Linh chấn nhiếp!

(chương lời mở đầu: « lương sách. Vi duệ truyền » : Quân nhân anh dũng, tiếng hô động thiên địa, không khỏi một chống trăm

"Đồng long! Đồng long! Đồng long!"

Vó ngựa tạt đạp Từ như lửa, chiến hồng sục sôi giống như phi long!

Năm trăm kỵ binh tạo thành thích hợp nhất chạy nước rút trận hình mũi dùi, một đường xông tập hướng Liêu Hóa ba người.

"Đáng ghét! Cầu quan không chút nào cho chúng ta đường sống!" Nằm ở Liêu Hóa trên lưng Quân Hối ánh mắt bị phẫn, oán hận nói.

So với Quân Hối, thân là một quân thống soái Liêu Hóa liền lộ ra chừng chục mươi phần, rút ra bên hông trường kiếm, mạnh mẽ quát một tiếng: "Quân nhân anh dừng, âm thanh động thiên địa, lấy một đánh trăm! Anh dừng!"

Sau một khắc, một đạo đồ thám dị năng bao trùm ba người, tạo thành huyết khải, huyết mã.

"Nhỏ bé nhanh nhẹn, chiến đấu tất đi đầu, đan kỵ sở chí, ngàn người tán loạn! Đi đầu!" Liêu Hóa lần nữa gầm một tiếng, ánh mắt phong mang tất lộ, trong lúc triển khai, vội hiện vô tận lãnh ý.

"Ha ha ha ha! Thường nghe đại hiền lương sư khen Nguyên Kiệm là ta Hoàng Cân mạnh nhất thống soái, hôm nay gặp mặt, Quân Hối bội phục! Từ đây nhà ta không để ý thân này, nguyện làm quân sinh! Ha ha ha!" Quân Hối dựa vào Liêu Hóa dị năng lực, tạm thời áp chế thương thế, phóng người lên ngựa, thần thái phấn chấn.

« Tam Quốc Diễn Nghĩa » trung nói Liêu Hóa trước vì Hoàng Cân tặc, sau đầu nhập vào Lưu Bị, rất có chiến công. Có người nói: "Thực trung không đại tướng, Liêu Hóa làm tiên phong!" Nhìn như nghĩa xấu, kì thực khen vậy!

Thực trung đại tướng, đều vạn nhân địch. Như Quan Vũ, Triệu Vân, Trương Phi, Mã Siêu, Hoàng Trung, Ngụy Duyên, người nào là kẻ vớ vẩn? Phiếm phiếm người? Mà Liêu Hóa quả nhiên chỉ ở đây chờ nhóm người xuống, chiến lực thật là kinh người. Cũng coi là nhất lưu võ tướng.

Chu Thương thả lỏng tay, lại nắm chặt tay, cảm thụ một chút trong cơ thể lực lượng, thỏa mãn đạo: "Có thể vì Liêu tướng quân chặn đánh giặc thù, quả thực cuộc đời này may mắn! Nhà ta chết cũng không có gì đáng tiếc! Ha ha ha!"

"Rống! Đầu rồng trăm" nói xong, Chu Thương cười huyết sắc chiến mã, xách đầu rồng đao, hướng năm trăm kỵ binh phóng tới.

"Tướng địch nhất định mai phục ở phụ cận, Liêu tướng quân đi nhanh, năm sau chính là ta lập không mộ là được!" Quân Hối cũng biết chính mình người bị thương nặng, bây giờ nhìn lại là sinh long hoạt hổ, nhưng sau một khắc sợ là liền muốn bất tỉnh đi, sinh tử không biết. Không bằng trước khi chết kéo dài xuống này đội kỵ binh, để cho trước mắt vị này Hoàng Cân tặc trước mắt mạnh nhất thống soái chạy thoát.

"Hai vị tướng quân, Liêu Hóa đa tạ! Ngày khác Khúc Dương sẽ gặp lại, đầu uống rượu ngon!" Thân là một quân chỉ thống soái, Liêu Hóa tâm tư cũng là quả tuyệt, trong mắt cảm động sau khi, cười huyết mã, về phía sau bỏ chạy.

Ẩn núp một bên Lâm Dịch thấy huyết mã tốc độ kinh người, lại thấy Chu Thương cùng Quân Hối võ lực cao cường, ngăn trở ở trước, âm thầm lắc đầu nói: "Đáng tiếc! Để cho 'Thực trung tiên phong' Liêu Hóa người này chạy thoát!" Vừa nhìn về phía lâm vào kỵ binh trong vòng vây Quân Hối cùng Chu Thương, Lâm Dịch trong mắt lóe lên một đạo hàn quang: "Không hàng, liền giết!"

"Hắc hắc hắc! Lâm Dịch huynh, Quân Hối bắt quá hồi quang phản chiếu, làm kia chó cùng rứt giậu. Chu Thương nhưng là thật sự nguy nhất lưu võ tướng, võ lực cường hãn, chính là năm trăm kỵ binh, sợ là khó mà bắt giết!" Khổng Xán cười nói, trong con ngươi lộ ra một tia giảo hoạt, muốn xem một chút Lâm Dịch dị năng.

Lâm Dịch tự nhiên biết rõ Khổng Xán ý, gạt đầu một cái, mi tâm chu sa sáng lên, Chí Cao Đế Điện phù không. Lâm Dịch rút ra một cái thẻ, hư nhược ép, hiển hóa phù văn màu vàng, quát lên: "Cuồng nhiệt!"

Nhất thời, đầy trời đồ thám tinh điểm tán lạc chiến trường, dung nhập vào sĩ tốt trong cơ thể.

"Rống!" Bắp thịt nổi lên, hai mắt đỏ ngầu, ngựa mặt lên trời gầm to, hóa thành khát máu chiến sĩ.

"Rống! Long Sĩ Đầu!" Chu Thương thấy vậy, sầm mặt lại, trong tay đầu rồng đao mãnh liệt giương lên, đem một hàng mấy người đầu lâu chém xuống.

"Này có thể còn chưa đủ!" Khổng Xán cười híp mắt nói rằng.

Lâm Dịch liếc về Khổng Xán liếc mắt, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phải rút ra đòn sát thủ, ngón tay bóp một cái, chậm rãi hư nhược ép; trong hư không, nhất thời hiện lên vô số kim sắc huyền ảo phù văn, sáng chói rực rỡ, Lâm Dịch trong mắt ánh vàng rùng rục, liên đới giữa chân mày một điểm chu sa cũng lóe lên không ngớt, quát lên: "Vi đại vi tôn, Cự Linh chân nhiếp! Cự Linh Thần. Áo ảnh!"

Pháp thuật này một khi thi triển, Lâm Dịch chợt cảm thấy không giống như xưa, tầm mắt cực độ rộng rãi, tâm tư đột nhiên khoáng đạt, thân thể như cũ không nhúc nhích chút nào, nhưng tâm trạng cũng đã vượt lên cứu thiên tàng mây.

"Ngang! Ngang! Ngang! Ngang!"

Lâm Dịch tâm tình vui thích, không khỏi kêu gào.

Mà phía dưới Chu Thương cùng Quân Hối lại thân thể run lên, cắn răng chịu đựng Lâm Dịch Cự Linh ảo ảnh uy áp.

"Cự Linh ảo ảnh!" Gần như cùng lúc đó, hai người nhìn chăm chăm trên bầu trời dữ tợn mặt to, không dám tin, con người đều từ từ ra ngoài, nghẹn ngào giết mình.

"Bọn người người phạm, còn không mau mau đầu hàng! Bản thân có thể thêm vào bọn người bắt từ!" Lâm Dịch làm bộ làm tịch hét lớn, phối hợp to lớn khuôn mặt, lộ ra vô cùng dữ tợn, hù dọa tâm hồn người.

"Phốc!" Quân Hối nguyên bốn chính là bị thương nặng thân thể, tuy có Liêu Hóa dị năng cường hóa, nhưng cũng đã đến cực hạn, không chịu nổi như vậy uy áp, quỳ xuống đất học máu, sắc mặt tái nhợt bên trong, huyết mạch tan rã, huyết khí tan rã.

"Quân tướng quân!" Chu Thương nhìn chăm chăm uy áp, chém chết một cái sĩ tốt, nhảy đến Quân Hối bên cạnh, bảo vệ lấy hân, nóng nảy hô.

"Ngang! Ngang! Ngang!" Lâm Dịch lần nữa rống to, quát tháo xuân lôi, quát lên: "Còn không mau mau đầu hàng!"

"Hãy A...!" Chu Thương mặt liền biến sắc, hét lớn một tiếng, phát ra cả người khí thế, một thân một mình đem Quân Hối cùng mình chỗ muốn thừa nhận uy áp, cùng nhau ngăn trở.

"Phốc ~" phút chốc, Chu Thương một gối quỳ xuống, sắc mặt đỏ lên. Lực một người, quả thực khó khăn ngăn cản hai người nặng.

"Chu Tướng Quân, không cần quản ta! Xong ra! Đi giết người làm phép kia!" Quân Hối tứ chi tê liệt trên mặt đất, thấy Chu Thương khổ thái, cố hết sức nói.

"Quân tướng quân không cần nhiều lời! Ta Chu Thương định không phải vậy chờ bỏ đồng bào mà chạy tiểu nhân!" Chu Thương không nghe, lại cười nói: "Dù sao Liêu tướng quân trải qua trốn về Khúc Dương, chúng ta chức trách cũng hoàn thành! Nhà ta chết có ý nghĩa, có gì đủ tiếc ? !"

Đang khi nói chuyện, Chu Thương lại bị Cự Linh uy áp vội vã quỳ xuống một chân. Lúc này thì, hân đã hoàn toàn quỳ sụp xuống đất.

"Ho khan một cái! Ha ha ha! Ho khan một cái! Ha ha ha!" Quân Hối nghe vậy, cũng cười nói.

"Chúng sĩ tốt, bắt tặc tướng!" Trong hư không, Lâm Dịch thấy Chu Thương bắt quá nỗ hết đà, hạ lệnh.

"Hãy A...!"

Các kỵ binh xoay tròn chợt đâm, đầu tiên là dò xét tính tấn công, thấy Chu Thương không có quá lớn phản kháng, liền đồng thời đánh ra, đem trường kích đâm vào Chu Thương tứ chi.

"A!" Chu Thương bị thương, té xuống đất, tứ chi máu tươi chảy ra, không thể động đậy.

"Bắt giữ bọn họ!" Sĩ tốt hét lớn một tiếng, đồng loạt đem hai người bắt.

Lâm Dịch khoe miệng ngậm cười nhô ra, hướng thờ hồn hân Chu Thương cùng Quân Hối đạo: "Trong chiến trường, ai vì chủ này, nhiều có chỗ đắc tội, vọng hai vị tướng quân tha thứ!"

"Hừ!" Hai người lạnh rên một tiếng, Chu Thương lại hỏi: "Người là người phương nào ? Tại sao lại đại diện lương sư Cự Linh ảo ảnh!"

Lâm Dịch nhẹ nhàng cười một tiếng, tim không đập mạnh mặt không đỏ nói láo: "Ta lúc còn tám bé được một thể ngoại cao nhân truyền học, trùng hợp cũng sẽ pháp thuật này!"

Chu Thương cùng Quân Hối đôi mắt sáng lên, trong bụng gật đầu, ám đạo: "Đại diện lương sư tam huynh đệ dị năng cũng là thể ngoại cao nhân truyền lại, chẳng lẽ người này cùng đại diện lương sư đồng xuất nhất mạch ?"

Lâm Dịch thấy hai người không nói lời nào, cười nói: "Hai vị tướng quân người mang thần vũ lực, chính là thể gian mạnh tướng, hôm nay cam tâm hóa thành vong hồn, ngày sau vì hậu nhân nhục mạ vì nghịch tặc ư ? Ta vì hai vị tướng quân cảm thấy bị thương a!"

Nghe vậy, hai người trong mắt bị phản, âm thầm thần thương.

"Nghiep lớn chưa thành, uy danh mùi truyền bá, ta như thể tướng tài, nhưng phải đêm khuya chết tại này hoang dã chi địa, không người hỏi thăm vậy! Ô hô ai tai! Ô hô ai tai a!" Lúc này, Không Xán cổ làm đau thương nói.

"Thụ tử!" "Thất phu! An dám như vậy!"

Quân Hối cùng Chu Thương trốn mắt nhìn, mặt mũi đỏ lên.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bảy thước long văn

(chương lời mở đầu: Đường Lý Kiệu « sách » thơ: Gọt đơn giản long văn gập tập viết chữ điều tích dân ra.

« Hán thư. Tây Vực bài nói chuyện sau bản tin » : Bò mũi nhọn, long văn, cá mực tiêu, hãn huyết chi ngựa, sung mãn với hoàng môn.

Đường Lạc Tân Vương « trong quân đi đường khó khăn cùng tân Thường bá làm » thơ: Trăm phát ô hào xa bể liễu, bảy thước long văn hồi chiếu liên.

Bảy thước kiếm: Tục truyền nghe thấy: Khảo cổ phát hiện Hán triều có bảy thước hán kiếm.

"Giết! Giết sạch quân phản loạn!"

Lại nói Cự Lộc trong thành, Tào Tháo cùng Chu Tuyền đại quân xông vào, chém giết kêu trời. Thái Sứ Từ cùng người khác tình nhuệ sĩ tốt lặn ẩn núp đi, ẩn núp địa hướng đại quân hội họp, chung quy địch quân nhiều người, Thái Sứ Từ cũng không muốn bỗng dưng tổn hại sĩ tốt tánh mạng.

"Oa a a a! Oa a a a! Bọn người an dám như vậy! Quả thực khinh người quá đáng!" Thủ hộ phủ thành chủ Khôi Cố thấy hàng trăm hàng ngàn giáo chúng chết thảm hán quân mâu kích bên dưới, không khỏi cặp mắt đỏ ngầu, cắn răng thở hổn hển quái khiếu đạo.

"Khôi tướng quân, không thể lỗ mãng làm đại hiền lương sư kế hoạch!" Bên cạnh, một ông già trầm ổn nói. Lại nhìn hãn cặp mắt chiến ý nóng bỏng, không phải ngăn trở xuồng Hoàng Phủ Tung đại quân vị lão nhân kia, còn có thể là ai cầm giữ có như thế cuồng nhiệt chiến ý?

"Hạng lão nói, Bạch Thỏ làm sao không biết? Nhưng là, cầu quan khinh người quá đáng! Ta Khôi Cố thật sự là nuốt không trôi con giận này!" Khôi Cố thần sắc tôn kính nhìn về phía lão nhân, hai tay bóp quá chặt chẽ, tức giận nói.

Hạng lão khó khăn đem xông tới chiến ý chế trụ, trầm giọng nói: "Thời cơ cuối cùng sẽ tới! Mãnh hổ vồ mồi, cũng phải yên lặng ẩn núp, chờ cơ hội mà động! Bây giờ, làm phiền tướng quân mang quân dòi đi đi!"

Phù Thái Thú, Trương Giác tằm cung. Nguyên bản từ từ sắp chết nằm ở trên giường Trương Giác xoay mình mà lên, trong mắt vẫn khắc ra vô số so với con kiến còn nhỏ hơn tới gấp trăm ngàn lần huyền ảo phù văn, mà trong tay cũng chẳng biết lúc nào lại nhiều một nhánh màu đen thiết bút cùng một người huyết sắc nghiên mực, trong nghiên mực rót đầy huyết sắc mực. Làm người ta ngạc nhiên là, hãn mới vừa rồi xoay mình mà lên, trong nghiên mực mực lại không có chút nào tràn ra.

"Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! Tuổi ở giáp, thiên hạ đại cát!" Trương Giác nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tay thiết bút hút ăn huyết sắc mực, giương lên, hư không vì tờ giấy, mặc hãn hết sách cuồng thảo.

"Gọt đơn giản long văn gập tập viết chữ điều tích dân ra." Bút lạc, hư không đại chấn, kim loa mắt trắng khói.

"Bò mũi nhọn, long văn, cá mực tiêu, hãn huyết chi ngựa, sung mãn với hoàng môn." Bút lạc, tiếng ngựa mất tiếng lại vang vọng đất trời, hư không nứt ra, một kim sắc long văn ngựa lao nhanh mà ra, hạ xuống Trương Giác bên người, thùy đuôi vây quanh đầu, trương đương thần mật.

"Ha ha! Ngựa tốt!" Trương Giác cười lớn vuốt ve long mã đạo.

"Trăm phát ô hào xa bể liễu, bảy thước long văn hồi chiếu liên!" Bút lạc, kiếm ngân vang trập trập, phá vỡ hư không, một thanh bám vào ngọn lửa màu vàng bảy thước bảo kiếm, phù treo ở Trương Giác phía sau.

"Ha ha ha! Sẽ để cho bản tôn ở này thời khắc tới hậu, cấp cho bọn người người phạm một kích trí mạng đi!" Trương Giác duỗi tay nắm chặt long văn kiếm, cười long văn ngựa, cười ngạo nghễ, trong con người, tất cả đều là miệt thị thiên hạ chúng sinh về.

"Ngang! Ngang! Ngang!"

Long văn ngựa kêu gào xung thiên, thẳng khuấy đêm tối sinh ra tầng tầng đỏ ửng.

"Ha ha ha ha! Hán quân thua không nghi ngờ! Khôi tướng quân, xin mang lĩnh các binh lính, theo ta lui hướng ngoài thành!" Hạng lão nghe một chút long văn ngựa sục sôi tiếng kêu, cười ha ha kéo Khôi Cố hướng bên ngoài thành chạy đi.

Cùng lúc đó, cùng Tào Tháo, Chu Tuyền đại quân hội hợp Thái Sứ Từ cũng là sắc mặt kịch biến, hướng mọi người nói: "Đại nhân, mời mau rút lui!"

Tào Tháo cùng Chu Tuyền đều là thần sắc sững sờ, phút chốc liên đều khẽ gật đầu một cái, khuyến khích đạo: "Từ Nghĩa đừng sĩ can gì phải lo âu! Chúng ta mấy chục ngàn tinh tốt, sợ sệt chính là Trương Giác một người ư!"

Thân là tương lai một đời kiêu hùng Tào Tháo mặc dù cũng có chút lo âu, nhưng tự tin trình độ, cùng với tự phụ chính là chênh lệch không bao nhiêu. Hắn không tin Trương Giác một người liền có thể đánh bại hắn, càng sẽ không thừa nhận mình là thất bại người. Đây là một loại Thường Thắng tướng quân tự tin và tự phụ. Đây là một cái cường giả đối với mình tín niệm kiên định biểu hiện.

Mà Chu Tuyền không lùi nguyên nhân, là là tới từ trên triều đình áp lực. Không đánh mà lui, không, tại hướng đình những thứ kia gian thần trong miệng sẽ là "Không đánh mà chạy, đào ngũ". Suy nghĩ một chút Lưu Thực chỉ là vườn không nhà trống liền đưa tới nhục tội lớn, huống chi bây giờ đây?

"Ài!" Thái Sứ Từ thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, nắm chặt trường kiếm, ánh mắt cực độ cảnh giác nhìn về phía tầm mắt phía trước nơi bóng tối. Mặc dù hắn không biết Tào Tháo cùng Chu Tuyền vì sao không tin mình, như cũ lựa chọn lưu lại, nhưng hắn cũng không thể đang đối mặt cường địch thời điểm cứ như vậy đi.

"Chúng tướng sĩ, bày trận! Hình vuông trận!" Tào Tháo mặc dù tự tin và tự phụ, nhưng không có nghĩa là hắn không cảnh giác, thấy Thái Sứ Từ biểu hiện, cũng là hạ lệnh để cho sĩ tốt phòng bị, từ từ tiến tới.

"Ngang! Ngang! Ngang!"

Long văn ngựa kêu gào mấy tiếng, đạp không thẳng lên cửu thiên, tráng kiện địa vó ngựa tại trong hư không mỗi lần đạp mạnh một hồi, liền tóe ra một đạo hỏa diễm, giống như thu danh sơn xe thân giẫm đạp một hồi chân ga, như lửa mũi tên đại pháo nhìn phía dưới hán quân bắn tới.

"Ngâm!" Cười ở trên lưng ngựa Trương Giác ngón tay bóp một cái, long văn kiếm nhất thời phát ra một trận sợ ngâm, cùng Thái Sứ Từ dài ba xích kiếm phát ra kiếm ngân vang tạo thành hai người song ca.

"Cọ!" Thái Sứ Từ dưới chân đạp một cái, đem mặt đất đạp vùi lấp một cái nứt nẻ cái hố, cầm kiếm hướng từ trên trời hạ xuống Trương Giác đụng chạm tại một khối.

"Coong!"

Song phương thân hình lần lượt thay nhau, kiếm chiêu ngay lập tức chông chéo mười mấy xuống, lại chỉ phát ra một đạo va chạm chi thanh.

"Xoẹt ~ đình đương ~" Thái Sứ Từ ánh mắt thoáng hiện lạnh băng, quỳ một chân trên đất, trường kiếm phụ bồi, vừa muốn đứng lên, trên đầu mũ sắt giống như tấm thương vải vóc xé rách lúc bình thường hóa thành mảnh nhỏ, tán loạn trên mặt đất.

"Ừ? Không tệ." Long văn lập tức, Trương Giác tay cầm bảy thước long văn kiếm, thần sắc hơi hơi kinh ngạc nhìn về Thái Sứ Từ, tán thưởng nói: "Người, họ quá mức danh cần gì phải?"

"Bắc Hải Thái Sứ Từ!" Thái Sứ Từ chậm rãi đứng dậy, toàn bộ tinh thần phòng bị, hoặc giả nói là lòng tràn đầy kiêng kỵ nhìn chằm chằm Trương Giác.

"Nếu ngươi có thể hiệu lực Hoàng Cân, bản tôn hôm nay có thể tha chết cho ngươi!" Trương Giác tự tin mười phần đạo.

"Đại trượng phu sống ở thế gian, làm đề dài ba xích kiếm, lập bất thế công! Há khuất phục tại nghịch tặc dưới gối!" Thái Sứ Từ ngôn ngữ sục sôi đạo. Lại cười khẩy nói: "Huống chi bây giờ Hoàng Cân quân phản loạn trải qua đào ngũ, bốn phần 5 tán mạn, ta xem a, ít ngày nữa liền muốn biến mất! Ha ha ha ha!"

"Ha ha!" Trương Giác cười khê, xoay chuyển lại âm lãnh đạo: "Như vậy ngươi theo bản tôn chôn cất ở chỗ này đi!"

Nói xong, long văn ngựa gầm thét một tiếng, mang theo Trương Giác xông về Thái Sứ Từ.

Tục ngữ đạo: "Một tắc ngắn, một tắc hiểm; dài một tắc, một tắc cường!"

Trương Giác ở long văn dị năng gia trì bên dưới võ lực vốn là cùng Thái Sứ Từ không phân cao thấp, long văn ngựa chạy nước rút lại thắng được Thái Sứ Từ đồ chân một nước, lại thêm chỉ long văn mũi kiếm lợi. Sợ là chỉ cần mấy lần giao phong, hai người liền có thể phân ra thắng bại, quyết định sinh tử.

Thái Sứ Từ cũng biết chính mình ở thế yếu, nhưng cũng bất đắc dĩ cực kỳ. Hắn muốn muốn chạy trốn, không biết sao Trương Giác có tuyệt thế thần mã long văn mã tương giúp, hắn một cái dựa vào cước lực căn bản không khả năng né tránh, chỉ đành phải giờ kiếm kiên trì đến cùng xông lên.

"Coong!"

A! Còn tưởng rằng cần phải mấy lần giao phong mới có thể phân ra thắng bại, ai muốn đến còn chưa tới một hiệp, Thái Sứ Từ liền bị Trương Giác một kiếm liêu bay, trên người khô gáp cũng vỡ tan theo đi ra. Thái Sứ Từ quỳ một chân xuống đất, lấy kiếm chống đỡ thân thể, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, ánh mắt buồn bực không thôi, hiển nhiên thiệt thòi lớn.

"Tặc tử! Có dám hạ mã một trận chiến!" Thái Sứ Từ hướng về phía Trương Giác quát lên.

Trương Giác nhưng là nhẹ nhàng cười một tiếng, đạo: "Thô lậu địa phép khích tướng, bản tôn là sẽ không bị trúng kế! Ngươi, chết đi cho ta!"

"Ngang!" Long văn ngựa lần nữa đạp một cái, Trương Giác đi tới Thái Sử Từ bên người, dài bảy thước kiếm đột nhiên đưa ra.

"Coong!"

Thái Sử Từ kiếm dài ba thước, chỉ đành phải lấy kiếm khí chống lại, nhưng như cũ không phải Trương Giác địch, bị càn quét đi ra ngoài.

"Ha ha! Vĩnh biệt đi!" Trương Giác đôi mắt sáng lên, hướng còn trên không trung Thái Sử Từ liều chết xung phong mà đi.

"Thiên cổ Tần hoàng, phía đông kiệt đá!" Tào Tháo thấy Thái Sử Từ liên tục bị đánh ép, biết rõ Thái Sử Từ hoàn toàn không phải bây giờ Trương Giác đối thủ, vội vàng thi triển dị năng, đưa ra viện thủ.

"Mộc quá mức mưa, trát gió tấp, đưa vạn quốc! Gió tấp đột kích!" Chu Tuyền cũng đồng thời sử dụng ra dị năng, vì Thái Sử Từ gia trì lực công kích cùng tốc độ.

"Ầm vang!"

Trên bầu trời, một viên đá lớn đột nhiên hướng Trương Giác nện xuống.

"Phanh!"

Lại thấy Trương Giác miệt thị liếc một cái, long văn kiếm đâm một cái, đem đá lớn hóa thành khoảng tắc đại đá vụn, mà kiếm khí dư kinh vọt thẳng vào trong hư không, đem Tào Tháo dị năng phá hư.

"Phốc ~" dị năng bị cưỡng ép phá hư, ngồi ở trên lưng ngựa Tào Tháo đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, dáng người có chút không yên, suýt nữa liền muốn theo trên lưng ngựa ngã xuống.

"Ha ha ha ha! Bọn ngươi người phạm! May mắn được thấy bản tôn thần uy, chết cũng không tiếc vậy!" Trương Giác thấy bị Hứa Thiệu xưng là "Loạn thế chi kiêu hùng, tri thế gian khả năng thần" Tào Tháo cũng bị chính mình một chiêu thứ kiếm, hơi hốt đánh bại, không khỏi tâm tình sung sướng.

Mà Thái Sử Từ cũng nhân cơ hội liền vội vàng lùi về phía sau, cùng Trương Giác kéo dài khoảng cách, lên vào chúng sĩ tốt bên trong, hừ chọt giữa, liền không thấy tung tích.

===== Démona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quét sạch thiên hạ chỉ

(chương lời mở đầu « Hậu Hán Thư. Nam Hung Nô truyền » : Đại tướng quân lương thương lấy Khương Hồ Tân *** chúng sơ hợp, khó mà bình phục, nghi dùng chiêu hàng.

Thời gian tuyến dẫn dắt tới Cự Lộc bên ngoài thành, hoang giao dã ngoại.

"Khó mà bình phục, làm dùng chiêu hàng!" Khổng Xán đối môi khê mở, lăm bằm khê đọc lấy chỉ có mình có thể nghe được đồ vật: "Chiêu hàng!"

Nói xong, hần nở nụ cười hướng cặp mắt trần ngập lửa giận Quân Hối cùng Chu Thương hai người cười to nói: "Bọn ngươi còn muốn lừa mình dối người hay không? Các ngươi sau khi chết, chẳng lẽ không phải ô hô ai tai, bị người chửi rủa ư ? Tại hạ nhưng có nói bỏ qua ?"

Lại nói: "Ha ha ha! Lại nghe một chút, hậu thế bình luận: Hoàng Cân phản loạn, tháng mười, Hoàng Cân tặc tướng Quân Hối, Chu Thương bị Trung Lang tướng Chu Tuyền dưới trướng dị nhân Lâm Dịch bắt với Cự Lộc bên ngoài thành, nhưng hai người tặc vẫn tà nghịch độc nảo, ý nghĩ ngu ngốc, không chịu bỏ ác theo thiện, toại bị dị nhân Lâm Dịch tại chỗ chém chết, vì dân trừ hại!"

"Hừ! Thụ tử! Đại hiền lương sư vô địch! Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập!" Quân Hối vẫn đại tuyên khẩu hiệu, sau đó lửa độc công tâm, rên lên một tiếng, hộc máu bất tỉnh ngã xuống đất.

Cùng Quân Hối so sánh, Chu Thương liền muốn lộ ra trầm ổn nhiều. Chu Thương thật chặt cắn một hồi hàm răng, trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, thờ dài nói: "Phu hàng Chu Thương, nguyên bỏ ác dương thiện, đi theo tướng quân trái phải!"

"Ha ha ha! Chu tướng quân xin đứng lên!" Lâm Dịch nghe vậy, nhất thời vui mừng trong bụng, để cho chúng sĩ tốt đem đèn ép Chu Thương mâu kích lấy ra, tiến lên một bước đem Chu Thương đỡ dậy, cười ha ha.

Nhưng vào lúc này, Chu Thương đột nhiên trong mắt nổ bắn ra một đạo hung quang, huy vũ hai cánh tay, trong khoảnh khắc liền đem Lâm Dịch cho bắt giữ ở. Chỉ thấy Chu Thương nắm ngón tay thành chộp, nắm được Lâm Dịch cổ, cười nói: "Đại nhân quả nhiên trẻ tuổi dễ gạt! Ha ha ha!"

"Buông ra tướng quân nhà ta!" "Khoan động thủ đã!"

Về mặt mọi người hoảng sợ, sĩ tốt môn rồi rít đem thu hồi mâu kích lần nữa chỉ hướng Chu Thương, bọn họ chỉ dám xa xa hướng về phía Chu Thương, cũng không dám áp sát quá gần, để tránh chọc giận Chu Thương, để cho Chu Thương ở trong con giận dữ, cùng Lâm Dịch lấy mạng đổi mạng.

Lúc này, Khổng Xán cũng là mộng, hần thế nào cũng không nghĩ tới hần chiêu hàng dị năng thất bại, hơn nữa cũng không nghĩ tới rõ ràng đáp ứng đầu hàng Chu Thương quả nhiên làm phản, không khỏi âm thầm cười khổ: "Trong sách tuy có trá hàng, nhưng cũng không có như vậy trá hàng đi! Rốt cuộc là ai nói 'Cổ nhân không lần được ta cũng'? Hồ cha rồi không phải!"

Mọi người nhất phái về kinh sợ nhìn chăm chăm Chu Thương, rất sợ hần có cái gì không nghĩ ra. Nhưng mà bị lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác Lâm Dịch lại không kinh hoàng chút nào cùng sợ sệt, liếc Chu Thương đen thui khuôn mặt cười nói: "Ta tin tưởng Chu tướng quân là một trọng tín nghĩa hần tử, tất sẽ không làm thương tổn ta!" Lại hướng mọi người nói: "Toàn bộ đem vũ khí buông xuống, tản ra! Cho Chu tướng quân đất một ngựa tốt tới!"

Nghe vậy, Khổng Xán cũng nghĩ không ra tốt hơn biện pháp, chỉ đành phải gật đầu một cái, để cho mọi người lui về phía sau, tản ra một con đường, đem vũ khí buông xuống, sau đó đem chính mình ngựa đưa cho Chu Thương, một bộ mặc cho Chu Thương đi bộ đáng.

"Hừ! Người sẽ không sợ ta chạy trốn sau đó, nuốt lời mà giết người sao?" Chu Thương hung thần ác sát nói rằng.

"Ha ha! Vẫn là câu nói kia: Ta tin tưởng Chu tướng quân là một trọng tín nghĩa người! Ta tin tưởng ta ánh mắt không có sai!" Lâm Dịch cười nói: "Huống chi, Hoàng Cân giáo nghịch thiên làm, khiến cho thiên hạ sinh linh đồ thán, ly diệt vong không xa vậy! Chu tướng quân cuối cùng sẽ hiệu lực ở ta dưới trướng!"

Nghe vậy, Chu Thương đôi mắt lóe lên, nhìn chăm chăm Lâm Dịch nhìn hồi lâu, nhẹ nhàng buông ra Lâm Dịch, ha ha cười nói: "Ha ha ha ha! Giỏi một cái lâm nguy không loạn! Giỏi một cái quân tử lòng dạ! Một Chu Thương báai phục!"

Ngay sau đó hần quỳ một chân trên đất, quỳ lạy đạo: "Bình Lục người Chu Thương, chữ Nguyên Phúc, báai kiến chủ công! Cuộc đời này tánh mạng, hết bằng chủ công sai khiến!"

"Ta sớm biết Nguyên Phúc là trọng người có tín nghĩa! Ha ha ha! Xin đứng lên!" Lâm Dịch mỉm cười đem Chu Thương đỡ dậy.

Sau một khắc, "Phanh!" Một tiếng, Chu Thương ngẩng đầu, toàn thân phát ra kim quang, hóa thành một cái thẻ, trôi nổi ở trong hư không.

Lâm Dịch chậm rãi nắm được thẻ, hóa thành một đạo kim quang dung nhập vào giữa chân mày một điểm chu sa bên trong.

Chỉ Cao Đế Điển bên trong, vô tướng một cột rớt cuộc tàn nát ra hơi sáng quang.

"Chu Thương: Tam tinh võ tướng. Thẻ trong hình vẽ, một người vóc dáng cao lớn, mặt đen râu quai nón đại hần uy vũ cao ngất, bả vai khiêng đầu rồng đao, cười ở tuần mã bên trên, nhìn xa bầu trời đám mây trong tròng mắt tất cả đều là kiên nghị. Giới thiệu: Chu Thương, Bình Lục người, chữ Nguyên Phúc. Vốn là Hoàng Cân tặc Trương Bảo thủ hạ võ tướng, bình bại trường xã, lui cùng Cự Lộc, ở Cự Lộc trong một trận đánh, bị Lâm Dịch hàng phục! Chu Thương võ lực cường hần, là một vị cao siêu đao tu, am hiểu đầu rồng đao. Thuộc tính (không cùng sĩ tốt cùng): Võ lực: 80. Tốc độ: 50. Thể chất: 70. Kỹ năng: Đầu rồng đao kỹ năng: Tin đồn đao này pháp là Chu Thương gia tộc tổ truyền đao pháp, ở hiện nay đao pháp trong bảng xếp hạng thứ mười một vị. Đặc tính: Luyện binh. Đao: Tự mình mang luyện đao binh, có tỷ lệ nhất định ngẫu nhiên học được Chu Thương đầu rồng đao kỹ năng trước hai thức."

Lâm Dịch cười cười, nhất thời minh bạch Chu Thương giá trị, trong lòng cũng nghĩ lại lên sau đó dưới trướng bộ đội đặc chủng xây dựng: Long đao binh.

Nhưng là khi xuống còn chưa phải là Chu Thương lúc xuất hiện, mặc dù có Chu Tuyền vì đó nói chuyện, nhưng chiêu hàng một cái Hoàng Cân tặc tướng, vẫn không thể trắng trợn thả vào trên mặt bàn. Chung quy, hoàng đế bệ hạ nhưng là hận chết Hoàng Cân tặc, cả triều văn võ cũng hận chết Hoàng Cân tặc! Còn có chính là, loại nhân hòa thái giảm tranh đấu, Chu Tuyền tuyệt đối sẽ không để cho như vậy một cái to lớn tiến công tiêu diệt điểm, giao cho cho đối phương. Cho nên, Lâm Dịch dự định đem Chu Thương lại ẩn núp một đoạn thời gian.

Lâm Dịch liếc mắt cần phải tắt thờ Quân Hối, trong lòng nổi lên một cái tâm tư, rút bội kiếm ra, hung hần đâm thủng Quân Hối lồng ngực.

"Xuy!" Máu tươi toát ra, Quân Hối bỏ mạng.

"Ngâm!" Giống như kiếm ngân vang bình thường, một cái thẻ tản ra ánh sáng nhạt đột nhiên xuất hiện ở Lâm Dịch trước mắt.

Lâm Dịch khoe miệng kéo một cái, cười cười, đem thẻ thu hồi, để cho một bên mấy cái sĩ tốt đem Quân Hội mai táng.

Tự tại lúc này, Thạch Mặc mang theo chưa đủ bốn trăm kỵ binh chạy tới.

"Đại nhân, thuộc hạ tới chậm!" Thạch Mặc có chút thấp thỏm đi tới, sắc mặt không tốt lắm, áy náy nói xin lỗi: "Quân ta tổn thương thảm trọng, mời đại nhân trách phạt!"

Hắn dẫn dắt năm trăm kỵ binh công kích đánh bất ngờ Hoàng Cân quân, nguyên bản là chiếm cứ thiên thời cùng địa lợi cùng với nhân hòa, kết quả lại tạm được. Thạch Mặc cũng chưa từng ngờ tới phe địch đao binh như vậy vũ dũng, một trận chiến đánh xuống, không chỉ để cho đối phương chạy trốn hơn mười người, chính mình còn hao tổn gần trăm người, bị thương sĩ tốt số lượng cũng không thiếu. Mặc dù thắng lợi cuối cùng, nhưng Thạch Mặc cảm giác mình trên mặt cũng không quang.

Lâm Dịch nghe Thạch Mặc giảng thuật, không chỉ không thương tâm, ngược lại lớn cười: "Ha ha ha! Đao tốt binh! Đao tốt binh! Chu Thương quả nhiên là bộ đội đặc chủng huấn luyện viên tài liệu!"

Thạch Mặc không hiểu, nhưng thấy Lâm Dịch không có trách tội, liền cũng không đi hỏi nhiều.

Không nghe rõ, một bên Khổng Xán cũng hiểu được rất, đi theo Lâm Dịch cười to mấy tiếng, chúc mừng đạo: "Ha ha! Chúc mừng Lâm Dịch huynh được này lương tướng! Từ đây Lâm Dịch huynh bộ binh có thể cũng coi là hổ lang chi quân."

Hắn một một bên vừa nói, một bên ở trong lòng nghĩ đến: "Bây giờ Lâm Dịch, ngựa có Thạch Mặc bồi dưỡng thượng đẳng chiến mã, bộ tốt có Chu Thương huấn luyện đặc chủng đao binh, này cô đại thủy, lục, kỵ ba đường binh chủng, đã có thứ hai chiếm cứ ưu thế! Tương lai rất có tiền đồ! Không hổ ta coi trọng người."

Không tệ, hắn chính là nhìn không tốt những sách kia trung viết kiêu hùng, ngược lại coi trọng đều là xuyên qua khách Lâm Dịch. Hắn nhìn « Tam Quốc Diễn Nghĩa » nhắc tới cũng kỳ lạ, người khác nhìn « Tam Quốc Diễn Nghĩa » phải đi nhất phẩm kỳ nhân vật trong mị lực, mà hắn nhưng là mang theo châm chọc tâm tính đi xem. Khổng Xán thường xuyên tưởng tượng chính mình xuyên qua đến trong sách một cái cảnh tượng, đại triển quyền cước, khẩu chiến chư hùng! Đem bọn họ đánh bại thương tích đầy mình! Cho nên, đối với trong sách kiêu hùng, hắn còn thật không có tâm tư nhờ cậy.

Dựa theo hắn mà nói nói, chính là "Nếu là biết hậu sự, cần gì phải phân tam quốc ? !"

"Cái này còn nhiều lắm thua thiệt Văn Xương huynh hỗ trợ khuyên hàng, nếu không Chu Thương trung nghĩa chi tâm cũng chưa chắc sẽ giao động này thật lớn!" Lâm Dịch cười nói.

"So với những tính cách kia đã bị mờ thấy nhân vật kiêu hùng, vẫn là thần bí khó lường xuyên qua khách mới mê thú vị! Không bằng hôm nay liền đầu người này tính." Khổng Xán trong lòng cười cười, hướng Lâm Dịch đạo: "Lâm Dịch huynh lúc này nói cảm ơn còn quá sớm! Sao không chờ Lâm Dịch huynh quét sạch thiên hạ sau đó, trở lại cùng ta nói cảm ơn cũng không muộn!"

Nghe vậy, Lâm Dịch trong lòng máy động, liền hiểu được, cười hỏi "Oh ? Văn Xương huynh có thể nguyện ở thân ta bên, cùng cùng ta thưởng thức một phen thiên hạ quét sạch sau đó xinh đẹp làm nhan ?"

"Ha ha ha! Màu sắc, cố mong muốn, không dám mời vậy!" Khổng Xán cười nói.

Thạch Mặc cũng nói tiếp: "Còn có tại hạ!"

"Ha ha ha! Được! Ngày xưa có Trác quận lưu quan trương đào viên tam kết nghĩa, hôm nay có Cự Lộc Thạch Khổng Lâm quét sạch thiên hạ chí!" Lâm Dịch cười lớn một tiếng, xoe bàn tay ra.

Ba người trong bàn tay lẫn nhau liền, cùng nắm chặt, cùng quát lên: "Quét sạch thiên hạ chí!"

Đột nhiên, một cổ kiểu khác cảm giác xông lên bụng dạ, để cho mạch máu nóng lên, Thạch Mặc cùng Khổng Xán ánh mắt chân thành, cười ha ha.

Đây là nhiệt huyết, một loại chỉ tồn tại ở thiếu niên trong lòng lực lượng. Lần đầu tiên xuất hiện ở đây hai cái hơn hai mươi tuổi thanh niên bên trong thân thể, để cho bọn họ cảm giác mình chân chính sống trên thế giới này.

Mà Lâm Dịch cũng cảm thật chặt quả đấm, nguyên bản cô độc quán bụng dạ, lặng lẽ tràn vào nào đó lực lượng thần bí, giữa chân mày chu sa phát ra đỏ tía ánh sáng nhạt

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Chương 27: Lạc Dã Phi Tinh, Long Văn Xích Nhật

(chương lời mở đầu: « Quý Cốc Tử. Bản trải qua âm phủ » : Thịnh thần pháp ngũ long. Gồm sứ hoành cảnh chú thích: Ngũ long, ngũ hành chi long vậy.

Đời Đường Đường Thái Tông « ngày mùa thu tức mục tiêu » : Lạc Dã Phi Tinh Tiễn, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung.

Mình cần gì phải cảnh mình « du lịch thiên » : Đêm qua xương bình vào mộng trời, Long Văn Xích Nhật đốt Yến xuyên.

Trước trở về nói đến Thái Sử Từ thừa dịp Trương Giác chưa chuẩn bị, lên vào Hán trong quân, biến mất tung tích. Chu Tuyền cùng Tào Tháo thấy vậy mặc, không khỏi sắc mặt giận dữ, thầm hận đạo: "Nguyên tưởng rằng người này là một hán tử, nhưng chưa từng nghĩ đến người này cư nhiên như thể nhút nhát hèn yếu, sợ địch chạy trốn!"

Trương Giác thấy Thái Sử Từ sợ hãi chính mình, đắc ý cười to nói: "Ha ha ha! Bản tôn nguyên vốn còn muốn nâng đỡ người này một phen, nhưng không ngờ người này cuối cùng một cái nhát gan bọn chuột nhắt! A ha ha ha!"

Nghe vậy, Chu Tuyền cùng Tào Tháo sắc mặt càng thêm khó coi, cùng dân chúng tầm thường trong nhà cái kia trên cửa gỗ nút trăm năm rêu xanh giống nhau. —— đều lên mốc!

Trương Giác ngưng cười, hướng Chu Tuyền đạo: "Danh truyền thiên hạ 'Hán triều ba trụ '. Lư Từ Kiên cùng Hoàng Phủ Nghiã Chân đều bị phế, chỉ còn lại người một cây già nua đại thụ độc chống đỡ! Ha ha ha! Các ngươi còn lấy cái gì và tập tôn đầu ? !"

Chu Tuyền nhớ tới Hoàng Phủ Tung từ từ sắp chết bộ dáng, ánh mắt không khỏi bộc phát lạnh giá, bực tức nói: "Từ xưa tà không ép chính! Nghịch tặc, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!"

"Không tệ! Hôm nay ta Tào Mạnh Đức nhất định cũng phải đưa ngươi đầu lâu chặt xuống!" Sắc mặt có chút trắng bệch Tào Tháo, rút kiếm đạo. Chung quy, thua người không thể thua trận!

"Hừ! Thiên hạ mạnh, không ra long văn giả! Ngươi Tào Tháo mặc dù thanh danh lan xa, nhưng là quá không biết tự lượng sức mình đi!" Trương Giác khinh miệt liếc về liếc mắt Tào Tháo, hướng Chu Tuyền đạo: "Y theo ta đều biết, 'Hán triều ba trụ '. Lư Từ Kiên long văn tối thịnh, Hoàng Phủ Tung kém nhất, Chu Công Vĩ ở giữa. Bây giờ, ngươi còn không thi triển ra, để bản tôn nhìn một chút ?"

"Hừ!" Chu Tuyền như cũ thần sắc không thay đổi, cặp mắt chăm chú nhìn Trương Giác.

"Ha ha ha! Khó trách ngươi chỉ có thể xếp với Lư Từ Kiên danh nghĩa! Thân ở tại chúng ta tầng thứ, ngươi cho rằng là, thủ thế chờ đợi là có thể để cho ta lộ ra sơ hở hay sao? Ha ha ha ha!" Trương Giác thấy Chu Tuyền không nhúc nhích chút nào, cười nói.

Nghe vậy, Chu Tuyền âm thầm lắc đầu, thờ dãi: "Quả thật không nhìn ra a. Ta nghĩ muốn nhân cơ hội đánh lên là không có khả năng."

"Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Thịnh Thần Pháp Ngũ Long! Thi Thừa Ngũ Long Dĩ Ngự Thiên!" Chu Tuyền ánh mắt run lên, một ngụm tinh huyết phun vài ra, như hoa bao nở rộ, trong thời gian ngắn, ngưng tụ thành nòng nọc đại huyền áo phù văn, tán mạn phát ra trận trận kim quang.

"Gào! Gào! Gào! Gào! Gào!"

Hư không đại chấn, năm cái nhan sắc khác nhau đông phương Thần Long thỉnh linh theo lòng đất chui ra, cắn nuốt hết Chu Tuyền ngồi xuống tuần mã, nhưng là cam chịu trở thành Chu Tuyền vật cười, chờ Chu Tuyền thẳng tới trong cao không, liếc mắt coi rõ lấy Trương Giác. Đó thật đúng là không uy tự giận a!

"Hừ! Quý Cốc Tử cái này lão bất tử!" Nhìn đến này long văn, Trương Giác mặt liền biến sắc, trong mắt nén giận nói: "Khá lắm Quý Cốc Tử! Quả nhiên chịu đem Quý Cốc Phái chí cao long văn truyền thụ cho ngươi!"

"Ân sư nguyên lai là Quý Cốc Tử!" Chu Tuyền nghe vậy sững sốt một chút. Hắn nhà nghèo xuất thân, khi còn bé gặp một vị kỳ nhân dị sĩ, truyền thụ không ít kiến thức, mới đến nay ngày. Nhưng hắn không biết ân sư là ai, hắn cũng chưa từng học qua Quý Cốc Phái những tri thức khác.

Trương Giác ánh mắt lạnh giá, tâm loạn như ma, ám đạo: "Thật cao minh tính toán! Quả nhiên theo ta chưa niết bàn lên, cũng đã đem ta tính chết! Trong tối thông qua ta đem đại hán long mạch nhiễu loạn, để cho ta gánh vác này nghịch phản khí đã kích, rồi sau đó các ngươi liền dạy người đi ra mở lại thịnh thế, lại niệm một buổi sáng viên mãn khí vận! Thật là thủ đoạn! Giỏi tính toán!"

Trương Giác càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng tức giận, hướng không trung Chu Tuyền cả giận nói: "Khá lắm Hán triều Trung Lang tướng, nguyên lai cũng là bọn họ con cò!"

Chu Tuyền hoàn toàn không biết trong đó quan khiếu, quát lên: "Hừ! Nghịch tặc, bản quan tất chém xuống ngươi đầu người!"

Sau đó, Chu Tuyền mười ngón tay chồng chéo không ngừng, pháp ấn một nút, trong mắt huyền ảo long văn hiện lên, quát lên: "Ngũ long, ngũ hành giáo sát!"

Sau một khắc, năm cái nhan sắc khác nhau, thuộc tính đối ứng ngũ hành chi lý đông phương Thần Long, gầm thét một tiếng, hướng Trương Giác dây dưa mà đi, long thân ở ở trong không khí va chạm ra tia lửa.

"Hừ! Nghiệt súc! Long văn kiếm khí lượn quanh bích tiêu!" Trương Giác lạnh rên một tiếng, trong tay bảy thước long văn kiếm lỏng lẻo tối cao kim quang, vung lên bên dưới, cuốn lên ngàn tầng kim sắc đại ngọn lửa, đem ngũ long vây kín mít ở.

"Ngũ long, tạo hóa chi môn!" Chu Tuyền thần sắc không thay đổi, trong tay pháp quyết biến đổi, năm cái long lẫn nhau quán quýt lấy nhau, hóa thành một đạo năm màu đại môn, trong môn tạo thành một đạo đủ mọi màu sắc vòng xoáy, đem kim sắc đại ngọn lửa toàn bộ nuốt vào đi.

"Đáng ghét! Quý Cốc Tử, còn có những lão gia hỏa kia! Các ngươi chờ!" Trương Giác sắc mặt đỏ lên, nộ khí ngút trời, cắn răng nói.

"Ngũ long, ngũ long giáo sát!" Chu Tuyền pháp quyết tái biến, 5 cái Thần Long lẫn nữa dây dưa hướng Trương Giác.

"Khinh người quá đáng!" Mặc dù "Ngũ long" chiêu thức không nhiều, nhưng trong đó uy lực, không thể bảo là không mạnh. Trương Giác cắn răng giận dữ, giờ kiếm vung lên, lẫn nữa xuất ra ngàn tầng đại ngọn lửa.

"Ngũ long, tạo hóa chi môn!"

Trương Giác thấy nhà mình đã kích lẫn nữa bị ngăn trở, không khỏi phiền muộn, âm thầm oán hận nói: "Đáng chết! Thân thể này chống đỡ không được bao lâu! Dù sao muốn giả chết, vậy thì mang đến ngọc đá cùng vỡ đi!"

Tự tại lúc này, một đạo sao rơi tạt nhảy lên.

"Hừ!" "Xuy!"

"Phốc ~" sao rơi nhảy lên vào Trương Giác bả vai, to lớn trùng kính đưa hấn đánh bay ra long văn lưng ngựa, ném xuống không trung, phun ra một ngụm máu tươi.

"Ngang!" Long văn ngựa linh tính mười phần, ở Trương Giác bị ném hướng không trung lúc, nhanh chóng đến đuổi dưới người hấn, đầu lâu thoáng một cái lại đem Trương Giác đá ở trên lưng nó.

"Lạc Dã Phi Tinh Tiến, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiến!" Phương xa cao điểm bên trên, Thái Sử Từ đôi mắt như băng thấu triệt, gương cung như trăng tròn.

"Hừ ~ "

Một đạo sao rơi tạt nhảy lên, rơi hướng Trương Giác.

Trương Giác khoe miệng tràn ra máu tươi, long văn kiếm dựng đứng chỉ thiên, tinh khí thần đông lại tụ vào một điểm.

"Đỉnh!"

Tinh Hỏa gấp trán như hoa hỏa, Trương Giác cầm kiếm tay chưởng đứt gãy mấy ngón tay cốt.

"Hi! Đáng chết! Người này quả nhiên không có chạy trốn, ngược lại âm thầm bắn tên trộm! Nhưng là khinh thường, coi thường người này! Người này lại còn là một cái đỉnh cấp tiền tu!" Cảm giác được mũi tên bên trên bám vào cường hãn khí tức, Trương Giác kinh ngạc không thôi, trong lòng đại phát buồn bực tạo.

"Ngũ long, ngũ hành giáo sát!" Chu Tuyền đôi mắt sáng lên, thừa dịp Trương Giác bị thương thất thần phút chốc, năm cái long nhanh chóng đem Trương Giác dây dưa kéo lại, năm viên Thần Long đầu lâu gầm thét căn xé hướng đứng hàng ở giữa nhất Trương Giác. Ngũ long liên tục xé căn, mặc dù chưa từng thương tổn đến Trương Giác, nhưng cũng đem Trương Giác vật cưỡi long văn ngựa cho nuốt sống.

"Khinh người quá đáng! Thật cho là bản tôn nhỏ yếu như vậy sao?" Trương Giác nộ khí trùng thiên.

"Rống! Đêm qua xương bình vào mộng trời, Long Văn Xích Nhật đốt Yên xuyên." Trương Giác hét lớn một tiếng, toàn thân bộc phát ra nóng bỏng kim hồng sắc ánh sáng, đem ngũ long trong khoảnh khắc hòa tan, quát lên: "Long Văn Xích Nhật!"

Ngay sau đó thân hóa hạo hạo xích nhật, thẳng vọt trên chín tầng trời, bốc hơi lên thiên hạ. Kỳ phát ra chi kim hồng sắc ánh sáng, chiếu sáng vô biên, sắp tới đêm chuyển thành ban ngày.

Mọi người sắc mặt kịch biến, Chu Tuyền vội vàng lại ỏi một ngụm tinh huyết, kết ấn quát lên: "Ngũ long, sinh sôi không ngừng, vòng đi vòng lại! Ngũ long sống lại!"

"Gào! Gào! Gào! Gào! Gào!"

Hư không đại chấn, năm cái đông phương Thần Long xuất hiện lần nữa.

"Ngũ long, tạo hóa chi môn!"

Chu Tuyền trong mắt tràn đầy quyết tuyệt, tâm chí kiên định: "Tuy là bỏ mình, cũng phải ngăn trở xuống Trương Giác một kích này!"

Thực vậy, Chu Tuyền ở đó một vòng hạo hạo xích nhật trung cảm nhận được khí tức tử vong, nhưng cũng không thể thay đổi hẳn kiên định tâm chí.

"Lạc Dã Phi Tinh Tiến, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiến!" Xa xa cao điểm bên trên, Thái Sử Từ vẻ mặt nghiêm túc, gương cung đầy tháng, bắn nhanh mà ra.

"Ngâm!"

Sao rơi bắn ra, còn chưa tiếp xúc được Trương Giác vạt áo, liền bị hạo hạo xích nhật bốc hơi, hóa thành tro bụi, chiếu xuống trong hư không.

"Ha ha ha ha ha! Bọn ngươi người phạm, hôm nay liền cho các ngươi nhìn nhìn cái gì mới là lực lượng! Gì đó mới thật sự là long vãn!" Trương Giác ngang ngược cười to, trong lòng hận ý đạo: "Các lão bất tử! Lại dám liên hiệp tính toán bản tôn! Chờ bản tôn khôi phục chân thân, tất để cho bọn ngươi hồn phi phách tán!"

Tự tại lúc này, trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một trương to lớn dữ tợn khuôn mặt, hướng Trương Giác gầm thét.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cổ đỉnh đao mang, Binh pháp Tôn Tử

(chương lời mở đầu: Xuân thu Tôn Vũ « Binh pháp Tôn Tử. Hình thiên » : Thiên thủ giả, nấp trong chín dưới mặt đất; giỏi về tấn công giả, động với trên chín tầng trời, có thể tự vệ mà toàn thắng vậy.

Tự Lâm Dịch thu phục Chu Thương sau đó, liền dẫn quân hướng Cự Lộc thành bùng ra. Còn đang bán đường bên trong lúc, Lâm Dịch liền nhìn thấy trong thành kịch liệt tình hình chiến đấu, trong bụng máy động, thăm cảm thấy không ổn. Vì vậy liền nhanh hơn tốc độ hành quân, coi hẳn đến cửa thành lúc, lại thấy một vòng hạo hạo xích nhật bay lên không, phát ra kinh người nóng bỏng, vội vàng cho gọi ra Chí Cao Đế Điện.

"Vi đại vi tôn, Cự Linh chấn nhiếp! Cự Linh Thần. Áo ảnh!" Lâm Dịch tay niết thế, hư không đề một cái, khắc họa trận trận phù văn màu vàng. Sau đó, hẳn tầm mắt rộng rãi, dưới cao nhìn xuống nhìn về phía Trương Giác, hét: "Nghịch tặc! Còn không mau mau đầu hàng!"

"Ừ? Hừ!" Trương Giác nghi ngờ nhìn gương mặt không lồ liếc mắt, ngay sau đó phát ra một tiếng hừ lạnh: "Quả nhiên trước ở bản tôn trước mặt múa rìu qua mắt thợ! Không biết sống chết tiểu tử!"

Dứt lời, Trương Giác trong tay long vãn kiếm vung lên, chém ra một đạo đỏ ngầu kiếm khí hướng Lâm Dịch dữ tợn gương mặt không lồ bỏ tới.

Nhìn thoáng hiện tới kiếm khí, Lâm Dịch tim đập mạnh, một loại cảm giác tử vong tự nhiên nảy sinh, cảnh giác nói: "Không được!"

"Xuy!"

Đỏ ngầu kiếm khí trong một sát na bỏ ra gương mặt khổng lồ, nứt ra một đạo hắc hê hê thời không kẽ hở, không ngừng cắn nuốt chung quanh bầu trời.

Thấy màn này, Chu Tuyền cùng xa xa cao điểm bên trên Thái Sử Từ trong hốc mắt con ngươi đồng thời co rụt lại, thân thể run rẩy nói: "Phá toái hư không!"

Uy thế của một kiếm, xé rách không gian! Bực nào cường hãn ? !

"Thích! Chẳng qua chỉ là chút ít thủ đoạn nhỏ, ly chân chính phá toái hư không còn sớm đây!" Trương Giác nghe vậy, khinh thường liếc một cái.

Sau đó dứt lời, nguyên bản không ngừng chiếm đoạt bầu trời thời không kể hồ thật giống như ăn no, lặng lẽ ợ một cái, chậm rãi tiêu tan xuống.

"Phốc ~" cửa thành, Lâm Dịch té xuống ngựa vác, rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Nghĩ đến bị Trương Giác cách không một kiếm cho thương không nhẹ.

"Lâm Dịch huynh!" "Tướng quân!"

Thấy Lâm Dịch đột nhiên bị thương nặng ngã xuống đất, mọi người kinh dị đạo, vội vàng đi tới đỡ hân.

"Là ta coi thường người trong thiên hạ! Ho khan một cái!" Bị pháp thuật cản trở Lâm Dịch lần nữa ho ra mấy búng máu, âm thầm cười khổ nói.

Thạch Mặc hạ mã đưa hân đỡ dậy, hỏi "Người không sao chứ ? Chuyện gì xảy ra ?"

Lâm Dịch lắc đầu một cái, hướng mọi người nói: "Hiện đang chiến đấu không là chúng ta tầng thứ này có thể tham dự, toàn bộ đường vòng lui về đại doanh!"

"Dạ!" Chúng tướng sĩ đồng nói.

Trương Giác đám người vô hình trung phát ra uy áp lệnh bọn họ cảm giác vô cùng bức bối, bọn họ rất rõ, bọn họ vào thành đem phải đối mặt là cái gì! —— tử vong! Một phương diện tử vong.

Liền ở bọn họ rời đi không lâu, một nhánh tàn mát ra cường đại tinh thần quân đội chạy tới. Trước mặt một người, hướng bầu trời bên trên xích nhật ngắm nhìn mấy phần, hạ lệnh: "Bọn người ở chỗ này đợi lệnh! Bản tướng quân một mình đi trước, gấp gờ này tặc nhân!"

Nói xong, hân liền một người một ngựa, nhất đao một kích hướng bên trong thành phóng tới.

"Phi Tinh Tiến!" Thái Sử Từ lần nữa giương cung, bắn nhanh ra một đạo sao rơi.

"Ngâm!" Sao rơi lần nữa đang đến gần Trương Giác bên người lúc, bị nóng bỏng nhiệt độ cho tiêu dung.

"Ha ha ha! Vô tri tiểu nhi!" Trương Giác khinh thường cười một tiếng, không để ý tới nữa Thái Sử Từ, lại hướng Chu Tuyền đạo: "Ta ngược lại muốn nhìn một chút, bên trong cơ thể người có bao nhiêu tinh huyết, có thể đem ngũ long sống lại mấy lần ?"

Nói xong, Trương Giác trong tay long văn kiếm vung lên, đồ ngẫu kiếm khí uy mãnh bỏ ra.

"Ngũ long, tạo hóa chi môn!"

"Phanh!"

Tạo hóa chi môn tựa hồ không chịu nổi Trương Giác đồ ngẫu kiếm khí, chỉ ngăn cản 10 cái hô hấp, liền hóa thành mảnh nhỏ, chuyển hóa thành năm cái không lành lặn chặt vật tiểu Long.

"Ha ha ha ha! Ăn nữa ta một kiếm!" Trương Giác cười lớn lần nữa chém ra một kiếm.

"Lạc Dã Phi Tinh Tiến, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiến!" Thái Sử Từ thấy Chu Tuyền nguy cấp, đem súc thể đã lâu Phi Tinh Tiến bán ra.

"Ông!"

Sao rơi nhảy lên vào kiếm mạc bên trong, phát ra chói tai chi thanh.

"Phanh!"

Lẫn nhau phá vỡ, kích thích tầng tầng khí lãng, đem một bên Chu Tuyền ngay cả người mang long một khối thổi ra ba mươi bốn mươi trượng.

Trương Giác khê cười một tiếng, cần phải lại vung một kiếm, lại đột nhiên cảm ứng được gì đó, nhượng mảy một cái, liền tranh thủ kiếm thức vừa chuyển, hướng dưới người mình chặt nghiêng mà đi.

"Phanh!"

Người xuống, chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái quang ngạch rộng rãi mặt, hồ thể eo gấu, cao lớn uy vũ tướng quân, cười tảo hồng đại mã, trường kích mang theo sắc bén khí, cùng đồ ngẫu kiếm khí đụng nhau.

"Hừ!" Thấy một đòn không có đánh chết người tới, Trương Giác sắc mặt lạnh lẽo, trong bụng không vui.

"Hừ!" Lại nhìn tướng quân kia bị đánh lui vài thước, cũng lạnh rên một tiếng, quát lên: "Ta là Hạ Bi Thừa Tôn Kiên, tặc nhân còn chưa chịu chết!"

"Giòi về tấn công, động với trên chín tầng trời!" Tôn Kiên hét lớn một tiếng, thi triển dị năng, trong khoảnh khắc xích quang đại mạo, ở sau lưng tạo thành một đôi màu đỏ cánh chim.

"Phản phật ~ "

Tôn Kiên dưới chân đạp một cái lưng ngựa, vỗ cánh chim, bay lên không trung, cùng Trương Giác ngang hàng, rút ra bên hông bảo đao, trong mắt huyết mang hùng lực, quát lên: "Cổ đỉnh đao mang! Trảm "

Thoáng chớp, vô số màu đỏ đao mang như trận bão bình thường, chém về phía Trương Giác.

"Bình gia thánh nhân —— Tôn Vũ hậu nhân ? Hiện nay, bản tôn không thể không khen ngợi đại Hán nhân tài nhiều!" Trương Giác đột nhiên thái độ khác thường, bùi ngùi thờ dài, ngựa mặt lên trời mà cười: "Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!" Ngay sau đó lại nói: "Các lão gia! Dám can đảm tính toán bản tôn! Bản tôn không để cho người môn tốt hơn!"

Trương Giác làm bầm lều bầu, có tán thường cũng có cảm giận, nhưng lại không có đem Tôn Kiên đao mang coi là chuyện đáng kể.

Quả thật, làm cổ đỉnh đao mang chém xuống tới hấn bên người lúc, liền bị hấn xích nhật cho tiêu tán mạn, hóa thành tro bụi, rơi đầy đất. Khí thế kia khoáng đạt đao khí, hoàn toàn không có đối Trương Giác tạo thành dù là một chút xú nhĩ sát thương.

"Làm sao có thể!?" Không trung quạt màu đỏ cánh chim Tôn Kiên, nắm thật chặt cổ đỉnh đao cán đao, thần sắc hoảng sợ, không dám tin nói.

"Tê ~" trên đất, khí tức rối loạn, chặt vật không chịu nổi Chu Tuyền lãnh hít một hơi, thân thể không khỏi mình lui về phía sau mấy bước, ngựa mặt lên trời bị phản nói: "Này thiên vong ta thay!"

"Phốc ~" trong lòng bị thương, khiến cho Chu Tuyền phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt bộc phát trắng bệch.

Một bên bị pháp thuật cản trở, sắc mặt giống vậy trắng bệch Tào Tháo liền vội vàng tiến lên đưa hấn đỡ, khuyên lon: "Chu tướng quân chó có bị thương! Tà không ép chính! Đại Hán tất thắng!"

Chỉ có phương xa cao điểm bên trên Thái Sứ Từ như cũ nhìn chăm chăm Trương Giác, sức lực chờ phân phó, chờ Trương Giác lộ ra sơ hở.

"Được ! Cười cũng cười, kêu cũng gọi, nên thời điểm kết thúc trò chơi!" Trương Giác đôi mắt lộ ra một màn điên cuồng, ngang ngược đạo: "Các phạm nhân! Tiếp nhận thân chế tài đi!"

"Long Văn Xích Nhật, đốt diệt bát hoang!"

Trương Giác một ngụm tinh huyết phun ra, lẫn lộn thân bị xích nhật lửa bao trùm, long văn kiếm cũng hóa thành một chuỗi liệt điểm hùng lực kiếm phiê.

Tuy là kiếm phiê, nhưng ẩn chứa trong đó cực kỳ mạnh mẽ lực lượng , khiến cho cùng với bay ở cùng thủy bình tuyến bên trên Tôn Kiên tim đập loạn, sắc mặt đại biến, cuồng quát quát lên: "Thiên Thủ, Tàng Vu Cửu Địa Chi Hạ!"

Sau một khắc, mạnh mẽ phiến cánh chim, hư chợt một tiếng, chui vào cửu địa u minh bên dưới, không thấy tung tích.

Cũng là sau một khắc, Trương Giác kiếm phiê khác ngâm chi thanh dập dòn thiên địa, vô tận xích điểm phân sạch cửu thiên. Trương Giác thân hóa hư vô, cùng kiếm hòa hợp, nhân kiếm hợp nhất, thân hình động một cái, ngưng tụ ra vô số chi thao thiên hỏa điểm cự thú, hướng bốn phương tám hướng chiếm đoạt mà đi.

"Rống! Rống! Rống ~ "

"Lạc Dã Phi Tinh Tiễn, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiễn!" Thái Sứ Từ thấy Trương Giác nhân kiếm hợp nhất, cùng kiếm đạo hòa làm một thể, tự biết không cách nào nữa nhìn thấy sơ hở. Vì vậy quả tuyệt bắn ra một kiếm = mũi tên, cầm Tam Xích Kiếm, hướng Tào Tháo cùng Chu Tuyền nơi này xông lại, cần phải đem hai người cứu ra.

Chu Tuyền thấy vậy, lần nữa phun ra một ngụm tinh huyết, đem ngũ long lớn mạnh, tay bắt pháp quyết: "Ngũ long, tạo hóa chi môn!"

Tào Tháo cũng không để ý thương thế trên người, quát lên: "Ngay cả Sơn Đông bắc xu, cắt đứt chợt như tạc! Cắt đứt!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Chương 29: khanh bản giai nhân (nàng vốn là giai nhân), không biết sao làm tặc!

Tào Tháo dứt pháp dị năng dĩ nhiên cường hãn, nhưng đối mặt bây giờ Trương Giác lại không có bao nhiêu uy lực. Chỉ là đem trước người gần đây đại ngọn lửa chặt đứt phút chốc, hỏa diễm phục lại một lần nữa hợp lại cùng nhau, hướng Tào Tháo tấp tới.

Tự tại lúc này, Cự Lộc cửa thành, một nhánh tốc độ cực nhanh quân đội, đi ngược dòng nước, xông vào. Càng làm cho người ta giật mình là, những thứ này sĩ tốt người mặc Hoàng Cân quân phản loạn trang phục.

"Nguyên những thứ này sĩ tốt có thể ngăn cản một hồi những ngọn lửa này đi!" Cách đó không xa nơi kín đáo, Lâm Dịch một thân một mình, tay nâng lấy Chí Cao Đế Điển, dùng tinh thần lực điều khiển những thứ này Hoàng Cân sĩ tốt hướng hỏa diễm phóng tới.

"Giết! Giết! Giết a!"

Những thứ này sĩ tốt đã sớm đánh mất lý trí, chỉ là chết đi chiến đấu khôi lỗi. Trong miệng chính tề kêu đơn giản nhất khẩu hiệu, không sợ địa hướng đại ngọn lửa phác sát mà đi.

"Ừ? Những thứ này Hoàng Cân quân phản loạn chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hoàng Cân quân phản loạn trung có ta hán quân nội ứng? Vì sao ta một diễm phong thanh cũng chưa từng nghe nói?" Tào Tháo cùng Chu Tuyền thần sắc nghi ngờ, liếc mắt nhìn nhau, âm thầm nghi ngờ.

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"

"Tê ~" đột nhiên, Lâm Dịch não hải đau xót, giống như là bị chà vỡ vỡ một hồi đầu lâu, để cho hán lãnh hít một hơi khí lạnh.

Mà Chí Cao Đế Điển cũng bắn ra một cái thẻ, hiện lên đến trước mắt hán, chậm rãi tản vì quang hạt.

"Ai! Hành quân gấp không có!" Lâm Dịch tiếc hận nói.

Vì nhanh hơn sĩ tốt tốc độ di động, Lâm Dịch không thể không đem 'Hành quân gấp' tấm này hai sao sĩ tốt thẻ hy sinh.

Phút chốc, Lâm Dịch đầu lâu lần nữa bị chà vỡ vỡ, cặp mắt toát ra kim tinh, mê muội đạo: "Tê ~ sau đó không thể tùy tiện tiện liền đem con chột thí chịu chết!"

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"

Lại là một cái thẻ theo để diễn bên trong bắn ra, hóa thành quang hạt.

Lâm Dịch hí mắt liếc một cái, sắc mặt bất thiện nói: "Không phải đâu! Cuồng nhiệt' pháp thuật cũng không!"

Vì đề cao sĩ tốt sức chiến đấu, Lâm Dịch thi triển cuồng nhiệt. Về phần tác dụng phụ, hán không có chút nào lo lắng, chung quy 'Hoàng Cân vong hồn' là hán đem ra làm con cờ thí, chết hết cũng không quan hệ, cùng lắm một lần nữa kêu gọi chính là

Lần này 3000 Hoàng Cân vong hồn sĩ tốt diệt hết. 'Hoàng Cân vong hồn' là không có có nghiền nát, nhưng phụ gia cho bọn họ pháp thuật lại nghiền nát. Nay lệnh Lâm Dịch có chút đau lòng.

Mặc dù có mấy ngàn con chột thí chịu chết, tiêu phí chút ít xích nhật hỏa diễm, nhưng hỏa diễm như cũ thật sâu uy hiếp Tào Tháo đám người tài sản tánh mạng.

Tào Tháo nhìn đầy trời gầm thét hỏa diễm cự thú, trong bụng hung ác, cặp mắt đỏ lên, rút ra bên hông Ý Thiên Kiếm, thương tiếc nói: "Hôm nay thao vùi lấp này tuyệt cảnh, bắt đắc dĩ chỉ có thể lần nữa tổn hại kiếm mà tham sống sợ chết vậy!"

"Ngâm!" Ý Thiên Kiếm khẽ run, tựa như muốn hủy bỏ Tào Tháo nói như vậy.

"Nếu có ngày sau, thao tất tìm được thiên hạ bảo vật, đưa ngươi tu bổ!" Tào Tháo ánh mắt kiên định đạo.

Ngay sau đó, Tào Mạnh Đức thần sắc quả tuyệt, giống như tráng sĩ chặt tay, cầm kiếm chỉ thiên, đại thể mở ra, quát lên: "Phương địa vì xe, toàn vẹn trời vì đáp, trường kiếm trung thành ý thiên bên ngoài! Ý Thiên Kiếm mang!"

Hạo hạo ý thiên, chớp mắt kiếm mang, mệnh mỏng như dương, trượng đi trời xanh, thẳng phá cửu thiên xích diễm!

"Ngâm!"

Kiểm mình không ngừng, tản ra vô tận kiếm khí, đem nửa số xích điểm tan biến.

Mà Ý Thiên Kiếm, linh thể bị tổn thương, âm đạm vô quang, giống như trầm sa ngàn năm chỉ gây kích, tường đổ.

Tào Tháo chân thành an ủi săn sóc kiếm, bùi ngùi thở dài: "Ài! Ta Tào Mạnh Đức thẹn với vậy!"

"Ngũ long, tạo hóa chi môn!" Giờ phút này, Chu Tuyền cũng không tấn công lực, chỉ đành phải dựa vào ngũ long tạo hóa chi môn lực lượng phòng thủ, mới vừa được đến hơi thở cuối cùng. Thấy Tào Tháo âm thầm thần thương, vội vàng chuyển qua hẳn bên người, vì hắn đem một bên xích viêm toàn bộ chặn.

Đêm tối như ban ngày sáng rực, thức tỉnh rất nhiều dân chúng. Bọn họ nhìn Cự Lộc xích điểm, trong bụng sợ hãi, rồi rít chạy trốn, nhất thời lời đồn đãi nổi lên. Những thứ kia nguyên bản phá thành mả vào hán quân đã từ lâu chạy không có bóng dáng. Mà lưu lại tới sĩ tốt, 99% đã chết, còn dư lại 1% đang tiếp thụ tử vong.

Thái Sử Từ cầm kiếm mà đứng, tự nhiên tiên thiên kiếm khí, phá vỡ xích điểm, đi tới Chu Tuyền cùng Tào Tháo phụ cận, đạo: "Này tặc nhìn như chiến lực vô tận, kì thực nỗ hết đà! Hai người vị đại nhân mới kiên trì nửa phút chốc, xích điểm tất tiêu tan!"

"Oh! Dừng sĩ lời ấy quả thật!" Làm sinh cơ hội xuất hiện ở trước mắt, không có ai sẽ chủ động lựa chọn tử vong. Mặc dù tận lực tìm chết người.

"Ta nói như hư nhược, tự cắt đầu lâu!" Thái Sử Từ thận một cái, huy kiếm bỏ ra một đầu đại ngọn lửa thú.

"Hào hảo hảo! Thiên hữu ta vậy! Thiên hữu ta đại Hán!" Chu Tuyền thần sắc vui mừng, cười to nói. Vào giờ khắc này, tựa hồ tinh huyết tổn thất mệt là cũng chữa khỏi.

Lúc này, nguyên bản chạy thoát Tôn Kiên cũng theo lệnh một phương thổ địa bên trong chui vào này nhi đến, cùng mọi người chung nhau chống lại đại ngọn lửa.

Đúng như dự đoán, bắt quá bán nén hương thời gian, trên chín tầng trời kiếm phiêu lần nữa phát ra dị thường kiếm ngân vang. Xích điểm tiêu tan, Trương Giác thân ảnh chậm rãi theo kiếm phiêu trung đi ra, trên không trung lay động vài cái, thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

"Phốc thông ~" thấy Trương Giác nặng rơi xuống mặt đất, té thành nước tương bánh bột, Tào Tháo cùng Chu Tuyền đều là vui mừng cười một tiếng, trong bụng thở phào một cái.

Sau một khắc, lại bởi vì thở phào một cái, đưa đến một môi thân thể lại khó mà duy trì, lần lượt ngã nhào trên đất.

Một bên Thái Sử Từ hồ khu rung một cái, đem lẫn lộn thân mồ hôi bốc hơi, nhìn về phía máu thịt be bét không chịu nổi Trương Giác, lòng vẫn còn sợ hãi thở dài nói: "Như thế tài năng, lại làm tặc nhân! Đáng tiếc, đáng tiếc!"

"khanh bản giai nhân" (nàng vốn là giai nhân), không biết sao làm tặc!

"Hô ~" trốn ở nơi kín đáo Lâm Dịch nhẹ nhàng thở phào một cái, mới vừa muốn đứng dậy rồi đi, lại thấy một đạo ánh sáng màu tím tránh bay giờ trước người hắn.

Hắn lẳng lẳng, ánh mắt nhẹ nhàng liếc một cái, rồi sau đó trừng ra con ngươi, thở hỗn hển, đầu lưỡi thắt, chiến chiến nguy nguy nhẹ giọng thì thầm: "Thái Bình Thiên Thư!?"

Hắn không dám tin lần nữa nhìn trước mắt màu tím trúc giản, liên tục xác nhận không có lầm, ngay cả vội vươn tay, lấy 100m tốc độ giật vào trong ngực, thật sâu giấu vào trong quần áo. Sau đó, Lâm Dịch nghi thần nghi quỷ địa hướng đến nhánh bốn phía nhìn lại nhìn, không có nghe được dị thường âm thanh, mới vừa phòng bị tràn đầy địa nhanh nhanh rời đi.

"Chủ công! Ngài không có sao chứ!" Lúc này, Phương Độ Giang dẫn dắt cả đám mã hỏa tốc vào thành, đem Tào Tháo cùng Chu Tuyền đỡ dậy.

Nguyên lai hắn trấn thủ đại doanh, thấy Cự Lộc thành xích nhật bay lên không, đoán được Tào Tháo gặp đại địch, vội vàng dẫn dắt một đám binh lập tức chạy tới Cự Lộc thành. Nhưng là biết kia vàng xích nhật không phải hắn có thể địch, cho nên một mực ở cửa thành chính trang đợi lệnh, cũng tốt ngay đầu tiên tiếp ứng theo bên trong thành trốn ra được Tào Tháo đám người.

Nhưng là, rất nhiều sĩ tốt tất cả đi ra, duy chỉ có không thấy Tào Tháo cùng Chu Tuyền. Hắn trong bụng nóng nảy, lại không làm nên chuyện gì, chỉ đành phải chờ đến kết thúc chiến đấu, mới vừa hòa tốc vào bên trong.

"Ho khan một cái! Độ Giang, nhanh chóng dọn dẹp chiến trường! Trở về bản trận đại doanh!" Tào Tháo cổ họng khàn khàn đạo.

"Dạ!" Phương Độ Giang ôm quyền, chỉ huy một đám sĩ tốt xử lý trải qua hóa thành đất khô cằn Cự Lộc thành. Chứng kiến đoàn kia máu thịt be bét thi thể, Phương Độ Giang nhướng mày một cái, cho là bốn phía một cái, chỉ đoàn kia máu thịt đạo: "Người đâu, đem vật này dùng cái hộp cất kín!"

Chẳng biết tại sao, coi hắn nhìn này đoàn máu thịt lúc, lại có một loại mị đứng một cái vật còn sống cảm giác. Giờ khắc này, hắn liên tưởng đến hiện đại không ít tiểu thuyết huyền ảo trung nói tới "Huyết nhục trọng sinh", "Tích huyết sống lại" loại hình chữ từ, khiến cho hắn không khỏi cẩn thận xuống như vậy một mệnh lệnh.

Không lâu, đại quân rối rít rời đi toà này tàn ra nồng đậm đốt trời khí tức thành trì.

"Đáng chết! Hồn trưởng! Quả nhiên ăn cắp bốn tôn thân thể!"

Đen thui ban đêm, một đoàn mông lung địa không biết rõ vật thể trôi lơ lửng trên không trung, phát ra nhân loại cắn răng nghiền lợi thanh âm.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhìn lâu sách, thiếu phát ngây ngô!

Vắng vẻ hư không, quần tinh sâm nguyệt, không người biết giao diện bên trong, kim sắc huyền hoa văn bốc hơi trắng khói, lượn lờ không dứt. Nghiêm nhiên trong tiên cảnh, một tòa kinh thiên điện to tạc lạc trong hư không, phát ra tối cao uy năng khí cơ.

Thủy tinh lưu ly vì miếng ngói đắp, thép mạ vàng vì cột cung điện, bạch ngọc vì vòng rào, bích ngọc vì vách tường, hào quang khác hẳn bảo thạch khảm nạm với bên trong, phát ra vật hoa thiên bảo ánh sáng.

Điện to trống không, chỉ có trắng đen hai vị chí cao thần, trợn mắt nhìn.

Trắng chí cao thần lạnh rên một tiếng, trong mắt bốc lửa đạo: "Hừ! Bi ôi! Ngươi quả nhiên đem « Thái Bình Thiên Thư » ban cho tiểu tử kia!"

Hắc chí cao thần cười cười, trong tay như cũ nắm 《 Đẳng Đãi Qua Đa 》, lộ ra liếc si ánh mắt, nghiêm trang nói mê sảng: "Thiên Thư có linh, chọn kỳ hiền chủ mà phụ chí!" Vừa nói, hần lại chế nhạo thờ dài nói: "Ai! Tiểu Bạch a! Cho ngươi xem nhiều sách, không muốn lão ngẩn người! Ngươi xem một chút, kiến thức lạc hậu đi, tư tưởng lạc hậu đi!" Lại tiếp lấy cười nói: "Tiểu Bạch a! Ngươi phải biết, kiến thức lạc hậu là muốn nghèo khó, tư tưởng lạc hậu là muốn bị đánh tích!"

"Hừ! Đù!" Trắng chí cao thần con ngươi trừng một cái, quát lên: "Ngươi dám làm như thế, thật là bại hoại thần danh hiệu!"

"Ai u! Thần là cái thứ gì? Nguyên lai là một danh hiệu nha! Ai cho?" Đối diện hắc chí cao thần làm bộ như kinh ngạc khẽ cười nói.

"Hừ!" Trắng chí cao thần lạnh rên một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa, hướng về phía sau trời lơ lửng vật kiện nhìn, trợn mắt tan rã vì vòng xoáy, giống như là đang không ngừng diễn toán gì đó.

"Ồ! Ngươi muốn làm cái gì! Muốn đem thần danh hiệu cho bại hoại sao?" Hắc chí cao thần nhìn hần bộ dáng kia, sắc mặt đột nhiên trở nên xuất sắc.

"Hừ! Ngươi đưa Thiên Thư, ta sẽ đưa được vương đỉnh!" Trắng chí cao thần liếc về liếc mắt hắc chí cao thần, cười nói.

"Oa! Không được! Không muốn a! Ta sai! Ta sợ! Ngần vạ lần không nên!" Nghe vậy, hắc chí cao thần lộ ra sợ sệt thần sắc, hai tay ôm sách co rút vào trong ngực, có thể tinh thần nhĩ phát run.

Thấy màn này, trắng chí cao thần không chỉ không có lộ ra nét mừng, ngồi ở khám có khắc nhừc đầu dạ mình châu Hoàng Cân trên ghế, ngược lại lạnh rên một tiếng, sắc mặt tái xanh, ánh mắt thâm trầm đáng sợ, cả người khí thế giống như vạ năm chưa từng bùng ra núi lửa, sau một khắc, liền muốn hất diệt thể nướng ngọn lửa.

Đúng như dự đoán, thấy trắng chí cao thần một bộ không để ý tới thần tình, hắc chí cao thần giống như lật sách bình thường biến sắc mặt, như tên trộm địa khinh bỉ nói: "Hắc hắc hắc! Thật là sợ! Ta thật là sợ! Ha ha ha ha! Có ta nhìn chăm chăm, ngươi còn muốn đem thần vật truyền đưa cho ngươi trúng ý người? A ha ha ha Hàaa...! Ý nghĩ ngu ngốc!"

Cười nhạo, trần trụ địa cười nhạo; châm chọc, trần trụ địa châm chọc!

"Hừ! Ngươi đây là đang bức ta và ngươi động thủ!" Trắng chí cao thần sinh khí, xác thực đúng là sinh đại khí.

Nguyên bản ở trò chơi trước khi bắt đầu, cũng chỉ là vận dụng một ít thủ đoạn nhỏ, còn không có gì khác người. Nhưng hắc chí cao thần quá đáng xấu

hỗ, không chỉ đem chính mình để biến hóa thành « Tam Quốc Diễn Nghĩa » bộ đáng bán cho chính hán tiền đặt cuộc tiểu tử, lại thừa dịp hán ngăn người thời điểm, ngầm tự động thủ đem thế giới trò chơi mạnh nhất bộ luật « Thái Bình Thiên Thư » cho tiểu tử kia. Đây nghiêm trọng phá hư trò chơi tính công bình, để cho hán không thể không tức giận.

"Ai ai ai! Man từ! Man từ! Cũng biết động thủ!" Hắc chí cao thần cố làm thờ dài, tiếp tục hề lạc đạo: "Đều nói cho ngươi! Nhìn lâu sách, thiếu phát ngây ngô! Ngươi nhìn thời gian một chút, ngươi lại đến ngăn người thời điểm!"

Nói xong, hắc chí cao thần không để ý nữa thái trắng chí cao thần, ngồi ở trên bảo tọa, chẳng biết lúc nào đổi một quyển « Cô Độc Lục Giảng » bung ở trong tay (chú ý! « Đẳng Đãi Qua Đa » không thấy!), tinh tế phẩm đọc, thỉnh thoảng còn phát ra nhẹ nhàng trầm ngâm chỉ thanh.

Vì vậy, trong không gian thần bí, trống không điện to bên trong, lẫn nữa lạnh lẽo buồn tẻ.

Về phần, trắng chí cao thần vì sao không có lại về thoại, cũng không có lại tiếng hừ vấn đề, cái này cần chờ hán ngăn người xong mới có thể với người trả lời.

"Đáng chết! Đáng chết! Hỗn trướng!"

Trong đêm tối, một đoàn bóng mờ không ngừng phát ra trầm thấp phản hận thanh âm, trên không trung phiêu hốt không nghỉ.

Hồi lâu, như là phục tùng vận mệnh an bài. Đoàn bóng ma kia nặng nề phát ra một tiếng thờ dài, chậm rãi ẩn giấu ở trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Thấy Trương Giác đã chết, Tôn Kiên cũng dẫn dắt bốn bộ đội ngũ vào hán quân bốn trận. Đại quân trở lại bốn trận, nâng ly vui mừng. Trong lúc nhất thời, đèn đuốc sáng choang, sinh ca suốt đêm, tốt không thoải mái, vô cùng náo nhiệt.

Chu Tuyền bên trong đại trướng, Chu Tuyền, Tào Tháo, Tôn Kiên ba người chân mày thoải mái, lẫn nhau mời rượu. Lại trừ Tôn Kiên, đều lướt qua liên thời, chưa từng uống nhiều.

"Đa tạ Văn Thai tới tương trợ!" Rượu qua tam tuần, Chu Tuyền cười nói.

"Trung Lang tướng đại nhân khách khí, vì nước giết tặc quả thật chúng ta chỗ chức trách, đảm đương không nổi một cái tạ chữ." Tôn Kiên ngay cả vội vàng từ chối, lại thần sắc xấu hổ nói: "Ai! Nói ra thật xấu hổ, đối mặt nghịch tặc, hạ quan tự vệ không dư, suýt nữa đưa đại nhân cùng tử địa! Xấu hổ! Xấu hổ!"

Mặc dù hán nắp trong cửu địa trong u minh, đợi một hồi liền nhô ra tiếp tục cùng Trương Giác chống lại. Nhưng đối với trong nháy mắt đó chạy trốn, cũng để cho hán xấu hổ không ngớt. Một khắc kia, hán xác thực xác thực là bởi vì sợ mà chạy trốn. Không giống Thái Sứ Từ như vậy, cố ý biến hóa đánh tặc.

"Ha ha ha ha! Nếu không phải Văn Thai huynh chặn đánh một phen Trương Giác kia tặc nhân, chúng ta sợ là sớm đã vô lực chống đỡ. Giờ phút này đều phải bị kia tặc tử hòa diễm đốt thành tro trần." Tào Tháo lời kéo một mối thân thể, đi ra dần xép. Tuy nhiên cũng tự động loại bỏ kia nguyên bản không nên xuất hiện mấy ngàn Hoàng Cân con chốt thí cấp bạc đội cảm tử!

Chu Tuyền cũng gật đầu, cười nói: "Văn Thai chớ có lại áy náy!" Lại nhìn một chút Tào Tháo, đạo: "Tối nay gặp trận chiến này, bản quan cảm giác thân thể có chút khó chịu, đi trước nghỉ ngơi. Mạnh Đức cũng sớm chút trở về nghỉ ngơi đi." Vừa nhìn về phía Tôn Kiên, cười nói: "Như vậy, liền làm phiền Tôn tướng quân dẫn dắt đội ngũ gác đêm!"

Tôn Kiên đứng dậy, ôm quyền quát lên: "Đại nhân xin yên tâm! Mạt tướng định không để cho nửa tặc nhân đến gần bốn trận nửa bước!"

"Được ! Cứ như vậy đi! Tất cả đi xuống đi!" Chu Tuyền một mối khoát khoát tay, để cho ngoài cửa sĩ tốt đem chén đĩa thu sạch đi.

"Mạt tướng (hạ quan) cáo từ!"

Tào Tháo cùng Tôn Kiên đứng dậy ôm quyền nói. Sau đó, hai người chậm rãi thối lui ra doanh trướng.

"Ai! Làm phiền Văn Thai huynh!" Tào Tháo yếu ớt nói.

Tôn Kiên thấy vậy, không khỏi hỏi "Mạnh Đức huynh đã như vậy mệt mỏi, có gì còn tới sâm yển ? Không bằng thật sớm nghỉ ngơi."

Tào Tháo cười khan mấy tiếng, lắc đầu một cái, khàn khàn đạo: "Văn Thai ở lâu địa phương, chưa từng vào tới triều đình thiên tử trước, tự nhiên vô câu vô thức, đừng cảm vô địch. Sung sướng! Sung sướng! Ha ha ha!"

Nói xong, Tào Tháo liền khoát khoát tay, tỏ ý Tôn Kiên không cần đưa tiễn, ở mấy người tùy tùng nâng đỡ bên dưới, hướng mình doanh trướng đi tới.

Chỉ lưu lại xuống Tôn Kiên thân hình ở trong gió đập chồn vài cái, thật sâu ngắm nhìn Hoàng Đô phương hướng, bùi ngùi thờ dài nói: "Chưa thấy qua phu nhân người, hâm mộ phu nhân; may mắn thấy phu nhân dung nhan người a, nhưng lại hướng tới phương xa. Tương phu nhân a, tương phu nhân, rất cuộc là khuất từ một người buồn, vẫn là khắp thiên hạ chỉ sĩ đầy lòng nhân ái môn buồn a!"

Tôn Kiên tuy là một viên mãnh tướng, nhưng coi như Tôn Vũ sau đó, đầy ắp mưu Sách, há lại sẽ không hiểu được trong chính trị một ít quanh co khúc

khuyết.

Nghi kỵ, đây là từ xưa tới nay, lãnh binh xuất chinh tướng quân tới lo âu một chuyện. Các tướng quân không có ở đây hoàng đế bên mình, một khi gặp trong triều có gian thần bêu xấu, hoàng đế trong lòng không cảm được, thì khả năng để cho đây bàn tâm huyết bạc hết phí, hôm qua nhưng mãi ngày mai tù.

Tào Tháo cùng Chu Tuyền sức cùng lực kiệt, cũng phải bày ra tiệc rượu, không phải là lấp kín miệng người lưỡi, để tránh gặp gian nhân gièm pha hãm hại.

Chém chết Trương Giác, lại không có tiệc rượu, há chẳng phải là nông cạn thuộc hạ sĩ tốt ? Làm trị tội!

Bày ra tiệc rượu, cũng không vào yến, hẳn là là đúng Trương Giác tiếm hận ? Làm trị tội!

Vu oan giá họa ? Run run rẩy rẩy, run run rẩy rẩy a!

Hồi lâu, Tôn Kiên trong con người ánh sáng chậm rãi tiêu tan, thu hồi nhìn về Hoàng Đô ánh mắt, trên khuôn mặt lộ ra vẻ uể oải, quay đầu rồi đi.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lâm Dịch có tên sách

Một đêm bốn tập. Một nỗi chiến sĩ, đã sớm chìm vào mộng đẹp; sĩ tốt bên mép nước miếng còn chặt chặt vang dội, tiếng ngáy như tắc ngoại rượu kỳ bị tràn đầy cát cuồng phong nắm kéo.

Lâm Dịch không có thấp đèn, trong doanh trường nhất phái đen nhánh.

Lâm Dịch cặp mắt lại ngược lại bộc phát sáng rực, đem màu tím trúc giản vào trong ngực che, hồi lâu mới vừa thở ra một hơi, chậm lại một hồi nội tâm rung động.

Lâm Dịch nắm trúc giản ngón tay đang phát run, lại dùng sức lớn vô cùng, trong lòng bàn tay lộ ra trắng nõn xuyên thấu qua hồng ấn tử.

"Hô ~" Lâm Dịch bình phục lại tâm cảnh, ôm hưng phấn tâm tình, hai tay phát run đem « Thái Bình Thiên Thư » dè dặt lấy ra.

Uy danh thiên hạ « Thái Bình Thiên Thư » chính là một cuốn màu tím trúc giản, không nặng, phản mà phi thường nhẹ, lại làm cho người ta một loại nắm trong tay nặng như Thái Sơn ảo giác cảm.

Một quyển thẻ tre, không nhiều không ít, vừa vặn một ngàn cây nhánh trúc, do hai cây thật dài tương mạo thô lậu cương ngửa liên tiếp, giới hạn.

Lâm Dịch nhẹ nhàng vuốt ve trúc giản, si tình địa ngắm nhìn, tiếng hít thở nặng nề, thật giống như đang vuốt ve tình nhân da thịt. Ngón tay hắn ôn nhu dị thường, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

"Ngâm!"

Màu tím trúc giản đại khái là không chịu nổi chịu đựng như thế ôn nhu vuốt ve, nhân tính hóa làm nũng lầy, phát ra bảo kiếm khê rên chi thanh.

Thanh âm truyền vào Lâm Dịch trong lỗ tai, để cho hắn biểu tình sững sờ, trong nháy mắt khôi phục như cũ.

"Ha ha! Thần khí có linh! Ta không nên làm như vậy!" Lâm Dịch tự giễu cười cười, giống như kẻ ngu giống nhau cười hướng trúc giản nói xin lỗi.

"Ngâm!"

Trúc giản thật giống như thật có linh hồn tồn tại, nghe hiểu Lâm Dịch thoại, phát ra một tiếng khê rên đáp lại hắn: "Chủ nhân!"

Giờ khắc này, nghe được bên tai tiếng ngâm khê, Lâm Dịch thật giống như nghe hiểu trong đó lời nói, ngẩn ra một cái chớp mắt, vui vẻ nói: "Thần khí quả thật có linh!"

"Ngâm!" Màu tím trúc giản khê rên: "Chủ nhân, mời đọc ta bí mật!"

"Ta nên lấy cho ngươi cái tên gì đây? Ngươi muốn cái tên gì?" Lâm Dịch lại không có lập tức lật xem, mà là tự mình phải cho trúc giản lấy cái tên.

"Ngâm!" Trúc giản thật giống như có chút tức giận nói: "Chủ nhân! Mời đọc ta bí mật!"

"A! Nếu không sau đó gọi ngươi tiểu bí!" Lâm Dịch cười cười, lại bắt đầu tự thuyết tự thoại: "Ân ân ân! Danh tự này có chút tà ác ai! Vậy thì kêu Tiểu Mật!"

"Ngâm!" Trúc giản cả giận nói: "Chủ nhân!"

"A hắc hắc! Ta quả nhiên là thiên tài a!" Lâm Dịch tự mình cười nói: "Tiểu Mật! Chủ nhân nhà ngươi là thiên tài!"

"Ngâm!" Trúc giản như có chút ít bất đắc dĩ nói: "Chủ nhân, mời đọc Tiểu Mật bí mật đi!"

"Được, Tiểu Mật!" Lâm Dịch cười cười, vừa muốn thấp đèn đọc, lại đột nhiên nghĩ tới một cái vấn đề, cười nói: "Tiểu Mật a! Ngươi là nam hay nữ? Nếu ngươi là nam cũng còn khá lắm, nếu ngươi là nữ sinh, hắc hắc hắc!"

"Hừ!" Cái vấn đề này thật giống như chọc giận trúc giản, chỉ thấy trúc giản khê rên một tiếng, tự động thu cuốn, bay ra Lâm Dịch bàn tay, huyền phù tại không trung, đem khê rên chỉ thành tụ thành một cái vô hình trắng tấp, không ngừng truyền vào Lâm Dịch trong lỗ tai.

"Tê ~" thanh âm này hết sức chói tai, Lâm Dịch chỉ cảm thấy hàm răng cắn phải kim loại, chưa đến rụng răng.

"Ta sai ! Ta sai ! Tiểu Mật! Ta lập tức đọc." Lâm Dịch chưa nước miếng đều tràn đi ra, vội vàng xuất ra hộp quạt đem ngọn đèn dầu đốt, tỏ vẻ nghe theo.

"Hừ!" Cuốn sách khê rên một tiếng, mở ra.

Lâm Dịch cũng biết đùa giỡn quá trớn, vội vàng nghiêm trang ngưng thần đọc, lại thấy trong thẻ tre chữ viết, tất cả đều là so chữ giáp cốt còn muốn trừu tượng chữ viết, hẳn một chữ cũng không nhận ra.

"Đây là chữ viết? Tiểu Mật ngươi biết sao?" Lâm Dịch không khỏi buồn bực nói. Hẳn thật vất vả thu được Thiên Thư, kết quả lại là không lấy được bảo tàng khổng lồ, vô lực hưởng thụ chút nào!

"Ngâm!" Trúc giản khiển trách: "Dĩ nhiên không phải chữ viết, chính là huyền ảo phù văn! Dùng linh hồn đi linh ngộ!"

Nghe vậy, Lâm Dịch sửng sốt, áo não chụp mình một chút cái trán, đạo: "Ồ kìa! Trong sách không nhất định có chữ mà!"

Ngay sau đó, Lâm Dịch ngay cả vội vàng ngưng thần tụ linh, thả ra tinh thần lực bám vào với huyền ảo phù văn bên trên.

"Ngâm! Ngâm! Ngâm!"

Trúc giản phát ra hơi hơi khê rên, tạo thành từng đường màu tím tiểu tinh tinh, uốn lượn đang nhắm mắt ngưng thần Lâm Dịch quanh người, không ngừng xoay tròn, phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Mà Lâm Dịch đã sớm lâm vào trống trỗng sâu xa thăm thẳm trạng thái tinh thần.

Đen nhánh, đưa tay không thấy được năm ngón đen nhánh. Không tiếng động, kiệt tề nội tình bên trong như cũ không thể nghe đến chút thanh âm nào. Vô vị, vô cánh mũi cũng không có thể cảm nhận được không khí lưu động. Hơn nữa, hẳn ngay cả không thể động đậy được đạn. Không phải sợ hãi, không phải áp lực, mà là chưa từng cảm giác!

"Đây là tước đoạt ngũ giác!" Trong nháy mắt, Lâm Dịch trong đầu liền dần hiện ra một cái ý niệm.

Mặc dù hẳn bác học không tinh, nhưng là ở bên trong nhà tu luyện công pháp bên trên gặp qua tương tự chữ. Có chút trong sách còn nhớ tái: Một nội gia cao thủ bế quan rừng sâu núi thẳm, không ăn uống, không nước uống, ngồi trơ dán kín nhà nhỏ, bế tắc ngũ giác, không độ huyền quan không rời núi.

Trên thực tế, nếu là đến tầng thứ này, muốn độ huyền quan giả đều báo tử chí, thường thường đột phá giả, đều là ở tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc lúc, ngoài ý muốn chui phá huyền quan. Cho nên, từ xưa độ huyền quan giả, đều không người có thể trợ giúp. Cũng thật sự là, không người có thể giúp một tay. Cho nên, không độ huyền quan thì chết tại nhà nhỏ, sau đó qua cái năm sáu năm, môn đồ mở cửa phòng, đem giữ nguyên áo mai táng, đối ngoại gọi là là "Vũ hóa thăng tiên", "Sinh diệt viên tịch" loại hình chọn lời.

Vì sao phải năm, sáu năm sau, là là bởi vì nội gia công pháp tu luyện tới tầng thứ này, ba năm năm năm không ăn uống cũng có thể ký thác tinh tu khí duy trì sinh mạng. Cho nên, nếu là môn đồ sớm xông vào, thì khả năng lệnh nguyên bản có một đường tỷ lệ phá mở huyền quan sư phụ, tẩu hỏa nhập ma, tại chỗ tọa hóa.

"Ha ha ha! Không thể nào! Chẳng lẽ muốn ta ngộ sinh từ huyền quan?" Lâm Dịch khổ sở nói, ngay sau đó lại bác bỏ đạo: "Không đúng! Trúc giản có linh, phụng ta làm chủ, biết được thực lực của ta, định sẽ không để cho ta vào này tuyệt cảnh! Nhưng là, đến cùng ở không đúng chỗ nào đây?"

Lâm Dịch trái lo phải nghĩ, không hiểu được. Ngược lại bởi vì ngũ giác bị tước đoạt, trong lòng bộc phát phiền não, hoảng sợ, giống như một cái lần đầu tiên đi bơi lội người, chìm trong nước. Một loại phát ra từ tiềm thức sợ hãi, theo trong lòng của hắn nảy mầm, dần dần trưởng thành lên thành một mảnh rừng rậm.

Đột nhiên, Lâm Dịch giữa chân mày chu sa sáng lên, một vệt linh quang tuệ tới bụng dạ, thanh linh tỉnh ngộ: "Ngũ giác mất, tâm sinh sợ hãi, đó là bởi vì ta sợ sệt mất đi cảm giác. Mà người tu luyện lại phương pháp trái ngược, tự tuyệt ngũ giác, ngược lại hướng tới ngũ giác mất, đột phá huyền quan. Ta sao không đem tước đoạt ngũ giác, coi là tự tuyệt ngũ giác!"

Ở trong mắt người ngoài, đây có lẽ là một loại lừa mình dối người. Nhưng mà, tước đoạt cùng tự tuyệt hai chữ trao đổi, nhưng là hai loại hoàn toàn ngược lại ý cảnh.

"Hô ~ hút ~ hô ~ hút ~ "

Ngay sau đó, Lâm Dịch học chính mình đại học ngoài giờ học học được yoga cơ sở hô hấp tu luyện pháp môn, điều chỉnh hô hấp nhịp tim, đem sợ hãi dần dần tiêu tan, hết thầy lại đem hài hòa an bình.

"Ngâm!"

Lâm Dịch quanh người màu tím tiêu tinh tinh đột nhiên gia tăng mấy viên, tạo thành thất tinh liên hoàn chi đồ. Bảy viên tiểu tử tinh bên trên, phát ra từ quang nhỏ chút ánh sáng, giống như tí tách tia lửa, tự nhiên đến Lâm Dịch trên người, dung nhập vào trong cơ thể hắn, tu bổ hần linh khí.

"Ngâm!" "Ngâm!"

Màu tím trúc giản khẽ rên một tiếng, thất tinh sau đó khẽ run, cũng phát ra khẽ rên chi thanh, lượn lờ như khói.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lâm Dịch có tên sách

Hô hấp tự nhiên tiến hành, tâm trạng tĩnh như thu thủy. Huyền ảo trong không gian, Lâm Dịch tự tuyệt ngũ giác, tâm cảnh chậm rãi đến một loại "Vô vi" trạng thái.

"Ngâm!"

Một trận khẽ rên chi thanh, giống như bảo kiếm thanh minh, cũng giống như mùa hè hương dã tiếng chuông gió. Rất đẹp thanh âm, đây là một loại thính giác bên trên thị giác cảm thụ, giống như Phật a lâm bài hát, tuyệt vời.

"Ngâm!"

Lòng người sở hướng giả, mỹ.

Lâm Dịch đi theo này mỹ, một bước lại một bước cất bước. Hắn tâm, ý hắn biết, như cũ thuộc về "Vô vi", "Vô tri" trạng thái, nhưng thân thể của hắn cũng không chịu hắn chi phối, vui sướng mở rộng bước chân.

"Ngâm!"

Khẽ rên như gió xuân hiu hiu, có thể tinh thần nhĩ thôi miên Lâm Dịch, để cho hắn tiếp tục ngủ say.

Trong lúc ngủ say, hắn bước ra thần bí không gian, đi tới sa mạc. Mênh mông bát ngát, tất cả đều là cát vàng sa mạc. Vắng lặng, cô tịch, vẫn là nó tiếng hát, vẫn là nó tình cảm.

Vắng lặng địa trong sa mạc, sa mạc trên bờ cát, một người, tay xử lấy mộ tượng, nhìn phương xa. Mà trong tay hắn mộ tượng bên trên, một chuỗi

tinh xảo địa chuông gió, không ngừng đập chòn, vang lên một tiếng lại một âm thanh, tuyệt vời thanh âm.

"Phương xa tới dị nhân a! Ngươi là ta chờ đợi chúa cứu thế sao?" Trong mắt người kia ngậm lấy khao khát, nhìn chăm chăm Lâm Dịch.

Chẳng biết lúc nào, Lâm Dịch cũng tỉnh. Hắn đảo mắt nhìn bốn phía một cái, nghe được người kia hỏi đề, lắc đầu một cái, đạo: "Ta không hiểu ý ngươi?"

"Có người nói: Ở chỗ này, có thể chờ đến chúa cứu thế!" Trong mắt người kia tràn đầy khao khát ánh sáng. Kia quang, như trong sa mạc sáng nhất hồng tuyền.

"Vì vậy ngươi ở nơi này chờ đợi sao? Ta thật không biết, cũng không hiểu." Lâm Dịch vẫn là lắc đầu một cái. Hắn cảm giác nơi này và hắn trong trí nhớ một cái hình ảnh rất tương tự, nhưng nhất thời không cách nào nhớ tới.

"Chúa cứu thế là toàn năng, không có gì là không biết, không hiểu." Người kia quay đầu lần nữa nhìn về phía phương xa, đạo: "Ngươi không phải ta muốn chờ đợi chúa cứu thế! Ta phải tiếp tục chờ đợi chúa cứu thế. Ngươi tùy ý đi."

Lâm Dịch không nói muốn hỏi lâu, phương mới nhớ tới màn này vì cần gì phải quen thuộc như vậy. Hắn đã từng cũng hoang tưởng qua như vậy một cái thế giới. Đó là hắn đọc 《Đằng Đài Qua Đa》 lúc, tưởng tượng ra được thế giới.

Qua nhiều, thật ra thì chính là chờ đợi giả trong lòng chúa cứu thế.

Hắn cho là, chờ đợi là không nói. Cho nên, hắn đem nguyên bản hai người cùng chờ đợi chúa cứu thế nội dung cốt truyện, đổi thành một người, trong đó một người khác liền để cho một tượng thượng phong chuông thay thế.

"Tượng tượng thế giới sẽ bị thần sáng tạo ra." Lâm Dịch không khỏi nhớ tới một câu nói, tự giễu nói: "Bây giờ đem chính mình cho nhốt ở bên trong. Thật là tự trời mình!"

Chỉ vì hắn tưởng tượng ra được kết cục là: Người kia chờ hai mươi năm, ôm chuông gió, mỉm cười chết ở chỗ này, cùng một mớ cát bụi trọn đời làm bạn.

"Chẳng lẽ muốn ta chờ hai mươi năm! Ha ha!" Lâm Dịch cười khổ một tiếng, vô lực ngồi ở người kia bên cạnh, thỉnh thoảng cho là bốn phía, muốn suy nghĩ ra phá cục phương pháp.

Thời gian như nước, chảy băng băng không ngừng.

Rất lâu, thật là lâu. Rốt cuộc có bao nhiêu lâu, Lâm Dịch lại quên.

Từ hắn lâm vào nơi này sau đó, chọn lựa rất nhiều phương pháp, ngay cả tự sát cũng làm qua, lại như cũ không cách nào phá cục.

"A!"

Nhưng 13462 lần tự sát —— nhảy vách đá tự sát trực tiếp truyền thứ tám ngàn tập, mở truyền bá! GO!

Trên bầu trời, Lâm Dịch tung người một cái, ngã đen địa da thịt hiện ra hết mạnh mẽ khí thế, một tiếng quát to, giống như hổ báo, đầu lâu hướng địa, gia tốc rơi xuống.

"Àm!"

Sau đó Lâm Dịch thân thể tan tành, máu thịt be bét.

Cầm một tượng người kia hướng bên này liếc về liếc mắt, trong con ngươi thoáng hiện một vết không thể tin, hắn không thể tin được, vì sao người này như thế khát vọng tử vong, cũng không thể hiểu được, này bởi vì sao lúc nào cũng chết không được.

Hắn không nghĩ ra, mạng sống con người làm sao sẽ cường thịnh như vậy, mà cầm giữ có cường thịnh như vậy người, lại vì sao như thế khát vọng tử vong, tuyệt vọng sinh tồn.

"Ngâm!"

Là tiếng chuông gió thanh âm, hay là phía thế giới này thông qua chuông gió truyền thanh âm.

Sau một khắc, tan tành Lâm Dịch lại chậm rãi tụ lại, một cái ngã đen địa nam tử thân thể lại tràn đầy sinh mạng, đứng lên. —— Lâm Dịch nhưng 13462 lần sống lại!

"A!" Lâm Dịch kiểm chế mà hồng lên. Hắn thật sự là chịu không nổi.

Trong mấy ngày nay, hắn ở nơi này vắng lặng địa sa mạc, lúc đầu, đói bụng thời điểm gặm mấy bả cát vàng, may mắn còn có thể ăn mấy cái buồn nôn sâu trùng; khát thời điểm, cũng là gặm mấy bả cát vàng, may mắn còn có thể tạp ba mình một chút nước tiểu. Đến phía sau, thân thể của hắn, ngay cả cơ bản bài tiết cũng không có, mồ hôi càng là một loại không biết bao lâu chưa từng thấy qua đồ vật.

"Thiếu niên, động tâm nhãn tính, tăng ích kỳ không thể!" Người kia phá thiên hoang hướng Lâm Dịch nói một câu đông phương Trung quốc quốc học trung câu nói.

Này lệnh Lâm Dịch không khỏi sửng sò, đạo: "Ngươi không phải tây phương người sao ?"

Người kia lại không trả lời, tiếp tục nói: "Thiếu niên, này phương là Thần Quốc độ. Ngươi nghĩ không trải qua thần pháp chỉ, liền vượt qua thần vực, này là không có khả năng. Ngươi chính là ngồi xuống, tu tâm dưỡng tính đi."

Lâm Dịch nghe vậy, con ngươi sáng lên, tâm tư phát đạt đi ra, ám đạo: "Khó trách mỗi khi ta muốn ra sa mạc thời điểm, liền bị một cái vô hình vách tường ngăn trở!"

Tu tâm dưỡng tâm, Lâm Dịch cũng không phải là không có thủ qua. Đáng tiếc, thường thường đói bụng sẽ chiếm đoạt hán chịu đựng ** ** biết đánh phá hán bình tĩnh. Còn có kia hủy không được chuông gió, tổng hội tại hán nhập tĩnh lúc, phát ra khê rên, đưa hán đánh rớt "Phàm trần" !

"Chẳng lẽ ta nghĩ rằng sai ! Chết không được, liền đại biểu năm đó phá cục chơi xấu phương pháp không thể được." Lâm Dịch lâm vào trầm tư, nhìn không nhúc nhích, xa nhìn phương xa người kia, con ngươi động một cái, trong bụng ám đạo: "Quả thật muốn chờ đợi hai mươi năm!"

Nghĩ đến đây, hán không nữa mưu lợi, khoanh chân ngồi xuống, không nói một lời.

"Cổ thiên tướng giáng xuống đảm nhiệm với tư nhân vậy, trước phải khổ tâm, phiền gân cốt, đói bụng kỳ da thịt, không pháp người, đi lướt loạn kỳ gây nên, cho nên động tâm nhãn tính, tăng ích kỳ không thể!"

Lâm Dịch lặng lẽ ở trong lòng vịnh tụng, điều chỉnh hô hấp, mặt ngoài dần dần tương hòa, nội tâm cũng khỏi bệnh an bình.

Mười năm, mặt trời lên mặt trời lặn, gió nổi lên gió diệt, trong nháy mắt liền đi qua.

Mười lăm năm, như cũ như vậy đi qua, không có biến hóa chút nào.

Mười chín năm, gió càng mạnh đại, có thể cùng cuồng phong làm so; mặt trời càng phát liệt, có thể cùng nấu chảy lô làm bạn.

Người kia liếc về liếc mắt Lâm Dịch, trong con ngươi tất cả đều là trầm tư.

Mười chín năm ngày cuối cùng, mặt trời cũng không lại hạ xuống, tản ra nóng bỏng treo ở không trung, vĩnh cửu bất động; cuồng phong không ngừng thổi đến, để cho cát bụi bọc lại hai người.

Nếu như, mặt trời không rơi xuống, thời gian nhưng không ngừng trôi qua, đây có phải hay không cũng là mới một ngày.

Người kia quán quít, hán nhìn chậm chạp không rơi mặt trời, có chút do dự.

"Mặt trời không rơi, thời gian vẫn sẽ lưu chuyển. Mới một ngày, không phải mặt trời quyết định, mà là thời gian quy định." Lâm Dịch đẩy ra trước người cát vàng, ánh mắt bình tĩnh hướng người kia đi tới.

Hai mươi năm qua, hán từng có tuyệt vọng, từng có buông tha

Nhưng giờ phút này, hán trong lòng mát, tất cả đều là kiên định cùng quả tuyệt.

Người kia không nói gì, như cũ nhìn bầu trời.

Lâm Dịch chậm rãi nói: "Ta rất đàn, muốn hai mươi năm, mới nhớ tới còn có một loại biện pháp, có thể phá cục."

Trên thực tế, cái phương pháp này hán sớm liền nghĩ đến, chỉ là, hai mươi năm mới quyết định, để cho hán làm như vậy.

Lâm Dịch đi tới người kia sau lưng, đưa hán kéo dài lên vách đá, đạo: "Hai mươi năm trôi qua, lại vẫn không có phá cục. Điều này làm cho ta biết đến, thời gian là nguy trang, ngươi chết mới là kết cục."

Ngay sau đó, Lâm Dịch hai tay đẩy một cái, liền đem người kia đẩy xuống vách đá.

"A!"

Trên bầu trời, người kia kêu thảm thiết, phát ra tuyệt vọng thanh âm, lộ ra tuyệt vọng thần tình.

"Phanh!"

Rơi xuống đất.

Chết, đúng là chết. Lâm Dịch chỗ tượng tượng ra được người, cuối cùng chỉ là người bình thường.

Nhưng mà, nếu là có người đi tới cổ thi thể này bên cạnh, đi nhìn một chút người kia gương mặt cùng ánh mắt, liền sẽ phát hiện, người kia đang cười,

trong trong mắt lộ ra hiểu ra.

"Ngâm!"

Mộc trượng bên trên, chuông gió phát ra một tiếng khê rên, sau lưng Lâm Dịch tạo thành một cánh đen nhánh thời không chi môn.

"Chỉ có hi vọng, là đời không được chúa cứu thế!" Lâm Dịch cười khê, hoàn toàn không có giết người cảm giác có tội, "Những thứ kia chúa cứu thế, chỉ có ở người tuyệt vọng lúc, mới phải xuất hiện. Hi vọng, giống như tín ngưỡng, chỉ thích hợp hoàn thiện bản thân. Muốn lệ thuộc vào chúa cứu thế, xin mời tận tình tuyệt vọng đi!"

Nói xong, nện bước chững chạc bước chân, vượt vào thời không chi môn, biến mất không thấy gì nữa.

Duy chỉ có lưu lại, trong bão cát mộc trượng, mộc trượng thượng phong chuông, chuông gió khê đùng đưa phát ra khê rên, khê rên xuống người kia ngậm cười nằm ngửa sáng ngời đôi mắt.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tử hoa thất tinh

"Ngâm!"

Bảy viên nho nhỏ màu tím sao phát ra khê rên chi thanh, hsu chọt ở giữa, xếp thành một hàng, giống như căn màu tím mứt quả ghim thành xâu, "Chiêm chiêm Tiu tiu!" Phát ra khả ái tiểu thanh âm, chui vào Lâm Dịch mi tâm ở giữa, màu tím chu sa bên trong.

"Ngâm!"

Khê rên.

Lâm Dịch vào đen nhánh địa thời không chi môn, giống như bước vào như đêm trong hư không. Một trận khê rên, bảy viên nho nhỏ tử tinh, lần nữa theo hán giữa chân mày chu sa trung chui ra, quán quanh ở hán bên ngoài thân.

"OM~OM~OM~(Ôm~) "

Thanh âm này, chính là vũ trụ chi sơ chấn động

Lâm Dịch nghe này thanh âm, nhớ tới học qua yoga kiến thức: Đó là ở tuyên cổ lúc trước, tinh cầu trung có một ít hơi hơi, tiếng ông ông vang, những thứ này âm thanh đến từ vật thể năng lượng nhiều lần lượt phát ra sóng âm, sau đó những thứ này âm luật giống như quả cầu tuyết giống nhau, khỏi bệnh tích lũy càng lớn, năng lượng cũng càng cường, vì vậy bao gồm sinh vật ở bên trong rất nhiều chuyển vật tiếp lấy sinh ra. Mà thanh âm kia, liền bị yoga đại sư dùng ký hiệu "OM" tới đặt tên! Toàn bộ tu tập yoga già, mỗi khi lúc kết thúc, đều lấy trầm thấp lại sôi sục ba tiếng "OM" làm làm kết thúc tiếng nói.

Tin đồn, như vậy có thể khiến người ta cảm giác vũ trụ, cảm giác linh hồn, để cho thân thể cùng vũ trụ liên kết, để cho bên ngoài cùng nội tại hòa hợp.

"OM~OM~OM~ "

Không có suy nghĩ nhiều, Lâm Dịch ngồi xếp bằng trong hư không, tự nhiên lên tiếng, để trống đại não, cảm giác thiên địa. Sau đó, bảy viên tử tinh theo thanh âm khê run, phát ra nhàn nhạt hào quang

"Ngang! Ngang! Ngang!"

Chẳng biết lúc nào, hai cái ký hiệu ngưng hợp vì một cái thanh âm, giống như nào đó cự thú viễn cổ tiếng gào, tẩy rửa Lâm Dịch toàn thân lục phủ ngũ tạng, gân mạch căn cốt.

Lâm Dịch ở hai mươi năm trong sa mạc tạo thành ngăm đen da thịt vỡ tan mất, hiện ra trong suốt như để lộ ra bầu vú da; Lâm Dịch ở hai mươi năm trong

sa mạc tạo thành khô đét yếu đuối biến mất vô hình, một lần nữa ngưng tụ ra trắng kiệu, tràn đầy kinh lực thân thể.

Phúc chí bụng dạ, tuệ tới bụng dạ.

"Thái Tĩnh Quyết: Thiên giả, đại; Địa giả, cũng đại; so thiên địa lớn hơn giả, cũng viết đại; so đại lớn hơn, không thể miêu tả to lớn, danh viết quá. Có thể phân thiên địa, có thể tản mạn hào quang, kỳ hình dạng nhìn về nơi xa giống như điểm, gần nhìn không thể toàn bộ kỳ biểu, danh viết tinh."

Một giọng nói ở Lâm Dịch linh hồn truyền pháp quyết, trong thanh âm này tựa hồ hàm chứa hồng mông khai thiên pháp địa, vũ trụ sơ khai ý nhị.

"Đệ nhất quyết: Từ hoa thất tinh. Có thể hoa cái, có thể hồi xuân."

"Thất Tinh Thục Dược Hoa: Tứ tinh pháp thuật. Vĩnh cửu tiêu hao tứ tinh một viên, có cái từ hồi sinh hiệu quả!"

"Thất Tinh Ngự Thiên Kiếm: Tứ tinh pháp thuật. Vĩnh cửu tiêu hao tứ tinh một viên, kêu gọi Cửu Thiên Thất Tinh Kiếm."

"Thất Tinh Huyền Hư Đàn: 5 Tinh Pháp thuật. Vĩnh viễn tiêu hao tứ tinh ba viên, kêu gọi thần linh trợ chiến!"

Trống tròn sâu xa thăm thẳm, trống tròn sâu xa thăm thẳm.

"Ngâm!"

Chẳng biết lúc nào, Lâm Dịch học xong đệ nhất quyết, ngay sau đó liền ra hư không, trở lại vẫn là ban đêm trong doanh trướng.

Chỉ bất quá, hần da thịt càng thêm trong suốt, hần mi tâm, về điểm kia kim sắc chu sa trung nhiều một tia tử quang.

"Thái Tĩnh Quyết? Đây cũng là ta tinh tu phương pháp sao? Ha ha, thú vị!" Lâm Dịch khóe miệng ngậm lấy mỉm cười.

"Ngâm!" Tiểu Mật khẽ rên một tiếng, chui vào trong lòng ngực của hần.

Lâm Dịch thỏa mãn cười một tiếng, gương mặt lại thật nhiều thành thực, đây là sa mạc hai mươi năm mang đến cho hần khí chất. —— nhất cử nhất động, hợp với chững chạc.

"Nhìn một chút trận chiến này còn thu được cái nào bảo bối!" Chu sa sáng lên, Lâm Dịch cho gọi ra Chí Cao Đế Đế Điển, chỉ thấy trong đó "Sĩ tốt", "Pháp thuật" hai lan lóe lên ánh sáng nhạt, còn toát ra một cột chưa từng có qua đồ vật —— "Tướng hồn".

"Cự Lộc từ hồn linh": Sĩ tốt, tam tinh. Trong hình, vô số mạng màu vàng lau giặt sĩ tốt cùng người mặc hán quân sĩ tốt giằng co lẫn nhau lấy, cặp mắt phát ra huyết quang.

Giới thiệu: Khi còn sống, bọn họ các vị kỳ chủ; sau khi chết, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám không có có ý thức từ hồn linh, chỉ vì giết chóc mà sinh. "Rống! Tướng quân! Chúng ta là mười ngàn từ hồn linh, mời tận tình sai khiến chúng ta đi!"

Thuộc tính: Đà kích: 30, phòng ngự: 30, tốc độ: 30, công thành: 30. Đặc tính một: Hồn thể: Không chịu bất kỳ vật chất tổn thương. Đặc tính hai: Đe dọa: Không tự chủ tiếng hô, có thể để cho địch nhân sợ sệt, thậm chí chạy trốn.

"Ồ! Không hổ là tam tinh sĩ tốt thể!" Lâm Dịch đôi mắt sáng lên, mặc dù từ hồn linh thuộc tính kém chút ít, nhưng đặc tính của nó cùng số lượng đúng là vết thương trí mệnh.

"Từ Tiêu thần lôi": Pháp thuật, tứ tinh. Trong hình, đầy trời từ cầu ở trong tầng mây cuộn cuộn, không trung một đoàn từ cầu bắn ra, phát ra hủy thiên diệt địa rung động oai.

Giới thiệu: Ngân Hà nửa rơi giới Từ Tiêu! Từ tiêu thần lôi, lấy đạo gia cao tuyệt pháp thuật. Người làm phép có thể cho gọi ra một cái từ cầu hiện thể, có hủy thiên diệt địa oai.

Thuộc tính: Không biết. Đặc tính: Kiêu căng khó thuần: Chẳng phân biệt được địch ta, chung nhau sát thương!

Chứng kiến tám tạp phiên này, Lâm Dịch lắc đầu một cái: "Khó trách chỉ có thể đứng hàng tứ tinh, này tác dụng phụ quả thật đáng yêu đáng yêu cộc!"

"Quân Hối tướng hồn": Tướng hồn, tứ tinh. Trong hình, một trương trắng bạch Quân Hối chân dung lớn, ánh mắt không ánh sáng, màu sắc rất là âm đậm, giống như trương di ảnh.

Giới thiệu: Quân Hối, Hoàng Cân võ tướng. Võ lực cường hãn, sau khi chết đông lại hồn không tiêu tan, bị tạp phiên giam cầm.

Thuộc tính: Không. Đặc tính: Hiến tế: Phạm tu giả, đều trộm thiên địa chi khí. Tiêu hao thể này mảnh nhỏ, có thể ngẫu nhiên thu được trời cao ban cho.

"Ngâm!"

Lâm Dịch nằm ở bị trải lên, đem đế điển thu hồi, đáy lòng cuối cùng là có vẻ thất vọng, hơi hơi thở dài nói: "Cuối cùng là không có long vãn."

Long vẫn uy lực, hẳn là tận mắt nhìn thấy, nhìn ở trong mắt nhiệt ở đáy lòng a. Này long vẫn uy năng thật có thể nói là thạch phá kinh thiên, hủy thiên diệt địa. Nhất là Trương Giác long vẫn, càng là đáng sợ đến cực hạn.

Người khác không biết Trương Giác bị thương, hẳn chính là rất rõ ràng. Ban đầu Lưu Bị kỳ Thiên Ngự đem lão tổ tông Lưu Bang cho triệu hoán đi ra, nhất định để cho Trương Giác bị thương nặng.

Dù vậy, bị thương Trương Giác liên tục cùng Chu Tuyền, Tào Tháo, Thái Sứ Từ, Tôn Kiên bốn người đối địch, vẫn không có chút nào bại thế.

"Đáng tiếc, 'khanh bản giai nhân' (nàng vốn là giai nhân), không biết sao làm tặc!" Lâm Dịch thở dài, cười sờ một cái trong ngực trúc giản, an tâm địa ngủ.

Không lâu, mặt trời mọc, các binh lính bắt đầu nhóm lửa, người hữu tình các binh lính, lại bắt đầu ở cũi lửa hồng diễm bên trong, tư luyến lấy tình nhân, cho nên đem đốt trội com ăn xong, còn chưa đã ngứa liếm liếm chén đĩa, tạp ba lấy miếng, thưởng thức dư hương.

Lâm Dịch chậm rãi đứng dậy, xách Quân Hối đầu lâu, hướng Chu Tuyền đại doanh đi tới.

"Lâm Dịch huynh, cực kỳ anh vũ, đem Quân Hối bực này mãnh tướng đầu lâu đều cho chém xuống tới!" Trùng hợp đi theo Tào Tháo cùng nhau tới Phưong Độ Giang cười nói. Mặt ngoài Phưong Chu là tại tán thưởng Lâm Dịch, trên thực tế là đang nói Lâm Dịch chẳng qua chỉ là hái Hoàng Phủ Tung trái cây a!

"Nơi nào, đâu có! Độ Giang huynh mới là bản lĩnh hơn người, thủ trận bản sự tại hạ không dám nhận!" Lâm Dịch cười híp mắt cười nói.

Không đề cập tới chuyện này còn thôi, Phưong Độ Giang nghe một chút lời ấy, nhin được nộ khí, cười khan mấy tiếng, đạo: "Ha ha! Với nhau, với nhau!"

Lâm Dịch quay đầu nhìn về phía Tào Tháo, cười nói: "Tào tướng quân, xin mời!"

Tào Tháo gật đầu một cái, hư dẫn đạo: "Xin mời!"

"Vào đi!" Chu Tuyền đi qua một đêm tu dưỡng, sắc mặt hơi chút khá hơn một chút, nhưng sắc mặt như cũ trắng bệch, chắc là tinh huyết tổn thất quá nhiều duyên cớ.

Mọi người chia nhóm, Lâm Dịch tiến lên đem Quân Hối đầu người dâng lên, đạo: "Đây là tặc tướng Quân Hối đầu lâu, mời đại nhân kiểm tra thực hư!"

Chu Tuyền quan sát tỉ mỉ, xác định không có lầm, vui vẻ yên tâm cười nói: "Nghĩa Chân huynh trước khi chết không cần áy náy vậy!" Lại hướng Lâm Dịch cười nói: "Người làm không tệ! Làm nhớ một công!"

Lúc này, Tôn Kiên cũng ở bên trong trường, ôm quyền nói: "Chu tướng quân, lần này mặt tướng tới đây, một là tới tiếp viện triều đình đại quân công phá Cự Lộc, hai là thỉnh cầu trợ giúp."

"Ồ?" Chu Tuyền trong mắt nghi ngờ, không khỏi hỏi "Văn Thai cứ việc nói đi!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tô Hiên, chữ Ngọc Miện

Trong doanh trường Tôn Kiên còn chưa mở miệng, Lâm Dịch cùng Phưong Độ Giang lại trước một bước chân này âm thầm nhảy lên: "Uyển Thành ? !"

Theo như sách viết nội dung cốt truyện, Chu Tuyền đại quân tiêu diệt "Tam Trương", bình định Ký Châu sau, liền đi Kinh Châu, tấn công chiếm cứ Uyển Thành Triệu Hoàng dám người.

Tôn Kiên ôm quyền nói: "Mặt tướng cùng đồng bào bình định xuống bị Hoàng Cân tặc sau, nghe nói Uyển Thành thái thú bị giết chuyện. Vốn muốn dẫn bốn bộ đội ngũ đi trước tiếp viện, nhưng lại nghe nói Uyển Thành binh lực cường thịnh, chỉ lực không hề bắt, cho nên tới mời đại nhân phái binh trợ giúp!"

Nguyên bản theo như sách viết ghi lại, là Tôn Kiên một mình dẫn quân trực tiếp đi trợ giúp Uyển Thành, nhưng bây giờ tới đây cầu viện. Trong lúc này nhất định phát sinh một ít ngoài ý muốn, để cho Tôn Kiên thay đổi chủ ý.

"Ừ?" Lâm Dịch cùng Phương Độ Giang nhìn nhau một mắt: "Tôn Kiên bên cạnh có dị nhân!"

Bất quá hai người cũng không có vì vậy mà kinh dị. Muốn Lưu Bị, Tào Tháo bên cạnh đều có dị nhân, được xưng "Giang Đông mãnh hổ" Tôn Kiên há sẽ không có người coi trọng, chủ động đầu hàng nhập bảo, vì đó bày mưu tính kế!

"Ừm." Chu Tuyền trầm ngâm một hồi, quay đầu nhìn về phía phía sau treo quân sự chiến lược bản đồ, chậm rãi nói: "Bây giờ Ký Châu Hoàng Cân tặc dư đảng còn cấu tha với bình nguyên khu vực, quân ta không thích hợp điều động toàn quân."

Lại nói: "Nhưng những thứ này Hoàng Cân tặc dư đảng cũng bắt quá là chút ít gà đất chó sãnh, ăn bữa hôm lo bữa mai, thất bại là sớm muộn chuyện."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía mọi người nói: "Ai muốn dẫn một nhánh khinh kỵ, cùng Văn Thai cùng nhau đi tới cứu viện Kinh Châu."

Phương Độ Giang mới vừa giương mắt ám chỉ Tào Tháo, lại bị Lâm Dịch giật trước một bước, tiến lên ôm quyền nói: "Đại nhân, Ký Châu Hoàng Cân tặc mặc dù kéo dài hơi tàn, nhưng có một cái tên gọi Liêu Hóa tặc tướng, vẫn là vấn đề khó khăn. Là lấy, kẻ trước mắt, không bằng đại nhân cùng Tào tướng quân cùng trước bình định Ký Châu; mà Tại hạ, thì dẫn dắt một nhánh khinh kỵ, cùng Tôn tướng quân đi Kinh Châu cứu viện." Nói xong, Lâm Dịch lại quỳ một chân đạo: "Mạt tướng nguyện lập quân lệnh trạng! Mời đại nhân chấp thuận!"

"Ừm." Chu Tuyền sờ cằm một cái chòm râu, trầm ngâm một hồi, đạo: "Người nếu có thể chém xuống tặc tướng Quân Hối đầu lâu, nhất định có dẫn quân khả năng. Lần này, ta liền nhóm người khinh kỵ hai ngàn, bị đủ quân tư, lập tức cùng Tôn tướng quân cùng đi trước cứu viện Kinh Châu đi." Vừa nói, Chu Tuyền đôi mắt lờ lờ, lại nói: "Đừng sĩ Thái Sử Từ có thể cùng người cùng nhau đi tới!"

"Đa tạ đại nhân coi trọng!" Lâm Dịch ôm quyền nói cảm ơn. "Mạt tướng cáo từ!"

Nói xong, Lâm Dịch chậm rãi đứng dậy, rồi đi doanh trướng.

"Mạt tướng cáo từ!" Sau đó rời đi là Tôn Kiên, hắn bận bịu trở về cùng mưu sĩ thương lượng một phen.

Nhìn Lâm Dịch cùng Tôn Kiên vén lên cửa doanh trướng màn rời đi, Phương Độ Giang đôi mắt chỗ sâu né qua một vết hận ý, ám đạo: "Đáng chết khôn kiếp! Lại bị người giật chiếm tiên cơ!"

"Chủ công!" Tôn Kiên mới vừa nhập doanh trướng, sớm có một người ngồi chồm hổm bên trong trướng. Người này thấy Tôn Kiên đến, liền vội vàng đứng lên, chấp tay đạo.

"Ngồi!" Tôn Kiên thân thiết kéo người kia tay, cười nói: "Ngọc Miện a, viện binh chuyện, Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân trải qua an bài xuống. Chúng ta bước kế tiếp nên như thế nào làm việc?"

Người kia mặt như bạch ngọc, đầu đội màu trắng khăn vuông, người mặc màu đen nho bào, nghe Tôn Kiên thoại, khoe miệng chậm rãi câu khởi, cười nói: "Lãnh binh tới cứu viện giả, nhưng là Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân dưới trướng dị nhân, Lâm Dịch?"

"Ngọc Miện quả nhiên liệu sự như thần! Chính là kia Lâm Dịch!" Tôn Kiên nghe vậy, sững sờ, ngay sau đó tán dương.

"Người này ta từng cùng với quen nhau, nếu là chủ công có thể mời chào xuống người này, nhất định phải một cánh tay bàng!" Người kia cười nói.

"Oh? So với Ngọc Miện như thế nào?" Tôn Kiên ánh mắt chợt lóe, hỏi.

Người kia cười cười, đạo: "Luận chính sự, hắn không bằng ta. Luận mưu lược, ta kém hơn hắn."

Nghe vậy, Tôn Kiên đôi mắt lóe lên không ngớt.

Nhưng lại nghe người kia thờ dài nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc. Y theo ta Tô Hiến kiến giải vụng về, chủ công muốn mời chào người này, mấy không khả năng!"

"Ừ? Ngọc Miện lời này hiểu thế nào?" Tôn Kiên không hiểu nói. Vừa mới vẫn còn cùng hắn đàm luận mời chào Lâm Dịch chỗ tốt, sau một khắc liền nói không có khả năng, ý gì? Đây không phải là nói cho một cái cực phẩm kẻ tham ăn: Trước mắt người có một phần mỹ vị! Để cho hắn mừng rỡ, tiếp lấy lại nói cho hắn biết: Này mỹ vị người không ăn được. Náo dạng kia? Trêu chọc ta chơi đùa?!

"Bởi vì cô độc." Tô Hiến nghiêm túc nói: "Thế nhân sợ cô độc, ngược lại bộc phát cô độc; hắn lại phương pháp trái ngược, cần phải tác thành cô độc."

Lại nói: "Là lấy, theo ý ta! Bây giờ loạn thế, muốn muốn thành tựu cô độc, chỉ có hai con đường, một giả, ẩn chui núi rừng, không màng thế sự; hai người, vinh danh cửu ngũ, duy ngã độc tôn!"

"Như vậy người này sẽ chọn con đường kia đây?" Tôn Kiên hiếu kỳ nói.

"Tâm tư khác, vẫn là chó có suy đoán." Tô Hiến cười nói.

"Ha ha ha!" Tôn Kiên cười cười, đạo: "Đúng vô cùng! Hay là chuẩn bị một hồi, đi Uyển Thành đi!"

Hai người nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng là một chữ không đề cập tới kia nghịch loạn ngôn từ.

"Âm vang! Âm vang! Âm vang!"

Hai ngàn khinh kỵ chờ xuất phát, Lâm Dịch cùng Thái Sừ Từ, Không Xán, Thạch Mặc cùng đứng sóng vai.

"Lâm Dịch huynh, nhiều ngày không thấy, anh tư bộc phát!" Tụ tại lúc này, Tôn Kiên bên cạnh, một vị trẻ tuổi nhỏ sẽ cười ngựa chậm rãi ra, hướng Lâm Dịch cười nói.

"Ồ!" Lâm Dịch thấy người này, con người sáng lên, cười nói: "Tô Hiên huynh, mới là bộc phát tao nhả lịch sự, quân tử đáng vẻ!"

Tô Hiên cười cười, nhìn về Tào Tháo trại lính, cười nói: "Ngày xưa Đằng Vương Các bên trên, các người nhưng là kết oán không nhỏ a. Lâm Dịch huynh lại còn có thể có như thế anh tư, bội phục!"

Lâm Dịch cũng cười cười, đạo: "Nói tới kết oán một chuyện, hấn cùng với Tô Hiên huynh sợ là cũng không ít a!"

"Ha ha ha!" Tô Hiên ngựa mặt lên trời cười to, gât đầu liên tục: "Đúng vô cùng! Đúng vô cùng!" Lại nói: "Như vậy, tiếp đó, Lâm Dịch huynh phải làm như thế nào?"

"Dĩ nhiên là tiếp viện Kinh Châu, tiêu diệt Uyển Thành Hoàng Cân tặc!" Lâm Dịch cố làm nghe không hiểu ý hấn, hướng Tôn Kiên ôm quyền nói: "Tôn tướng quân, có thể hay không xuất phát?"

"Ha ha! Xảo tuyệt!" Tô Hiên nhẹ nhàng cười một tiếng, ngược lại cũng không quan tâm hấn giả bộ ngu.

Tôn Kiên cho là một hồi hai người, ôm quyền nói: "Hết thầy sắp xếp xong! Lên đường đi!"

"Toàn quân tiến tới! Nam Dương!"

Lâm Dịch rút bội kiếm ra, một tiếng quát to, dẫn đầu giục ngựa mà ra. Sau đó Thái Sừ Từ đám người lần lượt theo ra.

Uyển Thành, Kinh Châu Nam Dương Quận một tòa nòng cốt thành trì, cùng Đinh Xuyên tương cận. Nguyên bản Hoàng Phủ Tung cùng Chu Tuyền trừ đi Đinh Xuyên Hoàng Cân tặc sau, dự định trước trừ Uyển Thành cường đạo, lại hướng Ký Châu đi đánh Cự Lộc Trương Giác. Nhưng suy nghĩ đến Lư Thực chiến sự có hết sức, lại có Lư Bị truyền tin nói Lư Thực bị bãi nhiệm, cho nên mới thay đổi nguyên bản chiến lược, định ra trước công Cự Lộc, đem tặc thủ trừ đi, lại thu thập còn sót lại cường đạo sách lược.

Không ngờ, Tào Tháo ở Phương Độ Giang dưới sự giúp đỡ, chém chết Trương Bảo cùng Trương Lương, mà Lư Bị cũng hồi hương, thay đổi đại lượng nội dung cốt truyện, khiến cho Trương Giác đem binh lực co rút lại. Càng là bị thương nặng Chu Tuyền cùng Tào Tháo, ngay cả Hoàng Phủ Tung bản tánh mạng người cũng bồi đi vào.

Bây giờ Uyển Thành, nhưng cũng không phải là trong sách nguyên bản Tôn Trọng, Triệu Hoảng chiếm đoạt. Mà là theo Cự Lộc rút lui Khôi Cổ cùng Hạng lão cầm giữ toàn cục. Mà nguyên bản làm lão đại Tôn Trọng cùng Triệu Hoảng hai người, hiện tại cũng là bọn họ hạ cấp võ tướng.

Khôi Cổ người này mặc dù tự thân võ lực không cao, nhưng thân thuộc bộ đội Hắc Sơn phản loạn lại chiến lược kinh người. Huống hồ lại còn có một cái quý đệ lão giả, Hạng lão. Đây lão nhân, không chỉ đệ năng quý đệ, đồng thời còn tinh thông phòng thủ thành công sự, một ngày chưa tới, liền đem nguyên bản là phòng ngự không thấp Uyển Thành, thăng cấp càng kiên cố hơn.

Để cho soái binh tới công Kinh Châu Thứ sử Từ Cầu (qiu tiếng thứ hai) cùng nguyên bản giang hạ thái thú, hiện nay nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy tiếp nhận Nam Dương Quận thái thú Tàn Hiệt cảm thấy nhức đầu, chỉ đành phải ở ngoài thành mười dặm chỗ, xây dựng cơ sở tạm thời, cùng với giảng co.

Ban đêm lại không tinh trăng cùng sao hiện ra, duy chỉ có trong doanh trại cây đuốc còn tản ra nhàn nhạt ánh lửa.

"Phốc xuy!"

Cây đuốc thượng hỏa ngọn lửa thật giống như gặp phải một trận gió, bỗng nhiên dập chòn.

A ~ có một cái bóng lướt qua

Chương 35: Đánh lén ban đêm Hán doanh

"Phốc xuy ~" "Phốc xuy ~"

Hán quân trong đại doanh, cây đuốc thượng hỏa ngọn lửa không ngừng chấp chòn, gác đêm sĩ tốt môn bóng dáng cũng theo đó lay động.

Lại thấy, mấy chục người mặc Hoàng Cân tặc trang phục sĩ tốt chậm rãi theo gác đêm sĩ tốt bên mình đi qua. Cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện, gác đêm sĩ tốt đã sớm bị từng nhánh mũi tên nhọn, vô thanh vô tức giết chết.

"Một đội đi phóng hỏa, đội hai cùng bản tướng quân đi giết người." Một thân khôi giáp màu đen Khôi Cổ nhỏ giọng hạ mệnh lệnh, đôi mắt sáng ngời rất.

"Xuy! Xuy! Xuy! Xuy!"

Sắc bén đao kiếm cắt rời ngũ say ở trong mộng đẹp sĩ tốt cổ họng, phát ra một tiếng lại một âm thanh nhỏ nhẹ thanh âm.

"Là ai! Hơn nửa đêm không ngủ!" Rốt cuộc, một đội mười hai người tuần tra sĩ tốt phát hiện một tia không tầm thường, hướng sĩ tốt doanh trưởng quát lên.

"Huynh đệ, ta nhột chân, nhất thời không có chú ý, lần sau nhất định không biết." Khôi Cổ làm bộ như sĩ tốt giọng đáp lại.

"Ồ! Cho ta ngủ! Không cho lại làm ra âm thanh! Nếu không, chớ có trách ta đưa người xử theo quân pháp!" Kia dẫn đội tuần tra cười dài nói. Nhưng mà trong mắt lại tràn đầy hàn quang, hướng bên mình sĩ tốt đánh một cái ánh mắt, để cho hai cái lính tuần tra đi báo tin, những người còn lại đều nắm chặt trường mâu, cân nhắc bước chân, lặng lẽ hướng doanh trưởng đi tới.

Hán môn ánh mắt rất kiên định, không có chút nào lo âu nhận làm người. Chỉ vì, ngày xưa có sĩ tốt bị phát hiện cũng sẽ im lặng không lên tiếng. Bởi vì là một cái trong doanh trưởng không chỉ một người, làm ra âm thanh, như không mở miệng, tuần tra sĩ tốt là sẽ không biết là người phương nào gây nên. Nhưng một khi đáp lại, thanh âm nhất định bị nhớ, này đêm không có việc gì, nhưng ban ngày nhất định bị xử theo quân pháp! Đều không ngoại lệ! Các lão binh, đều hiểu đạo lý này, là lấy không biết phạm. Mà lần này Kinh Châu đến, tất cả đều là lão binh dân từ.

Hay nói giỡn, đánh Hoàng Cân tặc, vẫn là công thành chiến đấu, ai dám dùng tân binh? Làm con cò thí a! Cũng không nhìn một chút trên triều đình có bao nhiêu đôi mắt nhìn, nếu là tổn thất nhiều, phỏng chừng công lao không chỉ không chiếm được, còn cũng bị người mượn cơ hội cho đuôi sam nhỏ.

"Hô ~" Khôi Cổ mới vừa thở phào một cái, hướng mấy cái Hoàng Cân tặc binh đánh cái ánh mắt: "Không việc gì, đổi chỗ!"

Nghe vậy, một cái Hoàng Cân tặc binh muốn hỏi dò một hồi tình huống bên ngoài, chỉ thấy hán vừa mới vén lên doanh trưởng rèm, liền bị một cây sắc bén mũi thương xuyên thủng ngực, chết thảm tại chỗ.

"Địch tấn công! Địch tấn công!"

Đội tuần tra hú dài dạo: "Vọt vào, bắt giết tặc nhân!"

Khôi Cổ thấy đánh lén đồ nát, thần tình tức giận, giờ lên đoàn kiểm liền hướng tuần tra sĩ tốt đâm tới.

Ở trong doanh trưởng làm lính tuần tra, đó là muốn có nhất định võ lực. Hán môn huy động trường mâu, ý vào vũ khí dài ưu thế, ngược lại trong lúc nhất thời chờ Khôi Cổ đoàn kiểm.

"Hay A...! A!" Khôi Cổ mấy lần đã kích, đều không công mà phản, thậm chí bị bức phải liên tiếp lui về phía sau, thần sắc bộc phát nổi nóng, hét lớn một tiếng, toàn thân khí huyết ngưng tụ, đoàn kiểm bỏ một cái, cuối cùng chém ra mấy tên sĩ tốt trường mâu, đưa bọn họ đầu lâu chặt xuống.

"Rống!" Khôi Cổ quát một tiếng, tung người chém mấy cái sĩ tốt, nhân cơ hội nhảy ra doanh trưởng, thấy càng ngày càng nhiều hán quân hướng nơi này vọt tới, Khôi Cổ vội vàng mấy cái xoay mình, tránh tuần tra sĩ tốt trường mâu, không dám chút nào dây dưa, một mình hướng hán quân doanh trại bên ngoài chạy.

"Rống! Rống! Rống!" Là lửa cháy hùng hực thiêu đốt thanh âm.

Đánh tới doanh trại một cái khác đội Hoàng Cân tặc thành công tìm tới hán quân lương thảo, hướng trên bát dầu lửa, một điểm bên dưới, nhất thời để cho đêm tối biết ban ngày trắng.

"Không được! Lửa cháy! Lương thảo lửa cháy!" Tỉnh lại hán quân sĩ tốt môn nhìn thấy kia hùng hực liệt hỏa, nhất thời hoảng hốt, có cách xa hỏa, có đến gần hỏa, còn có ngờ ngác nhìn hỏa không biết như thế nào cho phải.

Lúc này, Từ Cầu cùng Tần Hiệt cũng chạy tới nơi này, một bên hạ lệnh sĩ tốt đi lấy nước cứu hỏa, một bên trấn an chúng sĩ tốt, để cho bọn họ tâm tình ổn định.

Bên này thế lửa khủng bố, bể đầu sứt trán; bên kia Uyển Thành bên trên lại hoan hô không ngớt.

"Ha ha ha ha! Khôi Cô tướng quân làm ký đại công!" Triệu Hoàng cười to nói.

Hạng lão cũng vuốt ve chòm râu bạc phơ, trầm ngâm nói: "Lần này hán quân lương thảo tổn hao nhiều, nhất định khó mà vì tiếp theo, ít ngày nữa tự tan!"

Ngay sau đó lại hướng Ký Châu phương hướng trầm giọng nói: "Kinh Châu quân trải qua không đáng để lo, nhưng y theo lão phu góc nhìn, Ký Châu nhất định sẽ phá đại quân tới. Các vị tướng quân, làm sớm chuẩn bị sẵn sàng."

Khôi Cô cùng Hạng lão theo Ký Châu cùng tới Uyển Thành, hai người giao tình sâu nhất, cười nói: "Chúng ta có Hạng lão bày mưu lập kế, há lại sẽ sợ chính là triều đình cầu quan? Ha ha ha!"

Triệu Hoàng, Tôn Trọng sau đó cười to nói: "Ha ha ha! Là vô cùng Đúng vô cùng! Có Hạng lão chủ trì đại cuộc, Uyển Thành người nào có thể công hạ?"

Hạng lão khe khẽ thở dài, mặc dù hán đem Uyển Thành công sự phòng thủ cường hóa hơn nửa, nhưng cuối cùng chỉ là một thành chi địa, chịu có thể cùng một nước chống đỡ được?

Ngắn hạn cũng còn khá, như lâu dài dĩ vãng, Hạng lão biết rõ, hán môn thua không nghi ngờ.

Hán cũng nghĩ tới hút sạch bây giờ Kinh Châu, hiệu phụng « Long Trung Đối », trước chiếm Kinh Châu, rồi sau đó toàn lực mãnh công Ích Châu, được Thiên phủ chi địa, bắt bại căn cơ. Đáng tiếc

Hạng lão đảo mắt nhìn trong điện một vòng, trong lòng than nhỏ: "Đáng tiếc, không người có thể xài được!"

Nếu không, vừa mới trận kia lửa đốt kế sách, nhất định phải hơn nữa một hồi "Thừa dịp cháy nhà hôi của" kế sách! Thì Kinh Châu hán quân ngay cả kéo dài hơi tàn cơ hội cũng không có! Đáng tiếc! Đáng tiếc a!

Hán chỉ đành phải miễn cưỡng cười một tiếng, đạo: "Bây giờ đêm đã khuya, chư vị tướng quân vẫn là sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai Ký Châu đại quân nhất định tới công. Tướng này là một hồi chật vật đại trọng."

"Ha ha ha! Hạng lão yên tâm, Uyển Thành vững chắc không gì sánh được! Hán quân tất bại!" Triệu Hoàng cùng Tôn Trọng cười lớn lui ra.

Chỉ lưu lại xuống Khôi Cô mừng rỡ thần sắc, hướng Hạng lão đạo: "Hạng lão yên tâm, chỉ cần cố thủ không ra, hán quân không có một dăm ba tháng, là không làm gì được chúng ta!"

Mà dăm ba tháng cũng không có công hạ Uyển Thành, chắc hẳn trên triều đình lời đồn đãi cũng phải bay đầy trời! Đến lúc đó, hán quân tự tan. Mà dẫn Kinh Châu sĩ tốt Từ Cầu cùng Tần Hiệt hai người, cũng nhất định bị hôi tới. Nhẹ thì giam giữ lao ngục, nặng thì chém đầu răn chúng, lấy tiêu tan dân oán.

Hạng lão gật đầu một cái, ám đạo: "Này Khôi Cô vẫn còn có chút hiểu biết, đáng tiếc chỉ có thể xếp tới bình thường cấp bậc!"

Cái gọi là "Bình thường" cấp bậc, chính là Hạng lão cho « Tam Quốc Diễn Nghĩa » trung võ tướng xếp cấp bậc. Theo thứ tự là: Năng lực thấp, bình thường, lương tướng, thượng tướng, vô song.

Năng lực thấp giả, tuy là võ tướng, nhưng cùng sĩ tốt chém giết cũng chưa chắc có thể thắng, võ lực giá trị chính là 50 điểm trở xuống.

Bình thường giả, có nhất định võ lực, bình thường có thể đùa bốn mấy cái đao hoa, ngưng tụ một ít khí huyết lực, tăng lên năng lực chiến đấu. Võ lực giá trị 50 trở lên tới 80 điểm trở xuống.

Lương tướng giả, người mang một hạng vũ kỹ cường đại, ít nhất trăm người địch. Võ lực giá trị 80 điểm trở lên, 90 điểm trở xuống.

Thượng tướng giả, sẽ không ít vũ kỹ, hơn nữa cao cường, ít nhất có thể đạt tới ngàn người địch mức độ. Võ lực giá trị 90 điểm trở lên.

Vô song giả, không cầu sẽ bao nhiêu thứ, chỉ cần một hạng đạt tới đỉnh cao liền có thể. Loại này người, thường thường có một cái danh hiệu "Vạn nhân địch!". Võ lực giá trị, đối với bọn hán chỉ có giá trị tham khảo.

Về phần Hạng lão sử dụng để đo lường võ lực giá trị từ đâu có, như vậy liên quan hệ đến hẳn một cái dị năng năng lực. —— đem hết thầy dân bản địa võ lực, số liệu hóa phơi bày ở trước mắt hán.

Nhìn mặt mang mừng rỡ Khôi Cô bóng lưng, Hạng lão trong con ngươi dần hiện ra một cái Ảp con số: "68".

Ban đêm cuối cùng muốn qua đi, ban ngày cuối cùng sắp đến.

Ở Kinh Châu Thứ sử Từ Cầu cùng hiện đảm nhiệm nam quận thái thú Tần Hiệt hết sức cấp cứu bên dưới, rốt cục thì đem lương thảo tổn thất xuống đến thấp nhất. Nhưng cấp cứu trở lại lương thảo, cũng duy trì không hán môn mấy ngàn sĩ tốt, một tuần lễ ăn.

"Ai! Rút quân đi!" Từ Cầu thở dài một hơi, hướng Tần Hiệt đạo. Lương thảo bị đốt, nếu như còn không rút quân, không chỉ lòng quân bị bại, càng là có

bị Hoàng Cân tặc vây công giết ngược khả năng, đến lúc đó coi như khó bảo toàn tánh mạng.

Tần Hiệt lắc đầu một cái, hướng Ký Châu phương hướng nhìn lại, lại nhìn thấy một cổ bụi mù, vui vẻ nói: "Thứ sử đại nhân, chúng ta viện quân phải đến!" Phục mà lại cười nói: "Trung Lang tướng đại quân buông xuống, Uyển Thành tất phá! Ha ha ha ha!"

Giờ phút này, Tần Hiệt còn không biết, tới tiếp viện chẳng qua chỉ là hai ngàn khinh kỵ cùng Tôn Kiên hơn một ngàn bốn bộ đội ngũ, chung vào một chỗ cũng bất quá hơn ba ngàn người. So với hán môn Kinh Châu quân còn ít hơn gần một nửa đội ngũ.

Nhưng, giờ phút này, hay là để cho hán mừng rỡ cười một hồi nhi đi! Để cho trong lòng bọn họ lưu một tuấn lễ vọng, lúc nào cũng tốt.

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tướng địch trúng kế

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Pháo tiếng vang bên trong, Lâm Dịch cùng Tôn Kiên dẫn bộ đội dừng lại ở Uyển Thành mặt tây mười dặm chi địa, xây dựng cơ sở tạm thời, đồng thời phái ra thám báo dò xét địch tình. Mà Tôn Kiên thì phái ra thân vệ, đi cùng Kinh Châu quân nói chuyện với nhau, đổi lấy tình báo, bù đắp nhau!

"Báo!" Không lâu lắm, thám tử trở về báo cáo.

"Chuyện gì?" Lâm Dịch cùng mọi người ngồi ngay ngắn bồn trịn bên trong, hỏi.

Thám tử ôm quyền nói: "Đêm qua Hoàng Cân quân đánh lên doanh trại, đốt quân lương, bây giờ Kinh Châu quân chỉ có thể chống đỡ bảy ngày chưa đủ, xin đem quân định đoạt!"

Nghe vậy, Lâm Dịch trầm tư một hồi nhi, hướng Không Xán, Thái Sử Từ, Thạch Mặc nhìn, hỏi "Chư vị có gì nhận xét, chỉ đề ý nói thẳng!"

Thạch Mặc lắc đầu một cái, hán chưa xuyên qua trước chỉ là một thích chắn ngựa người, xây một nhà chắn nuôi xí nghiệp, luận thủ đoạn quản lý còn một điều, nhưng luận chiến chuyện mưu lược, nhưng có chút làm người khác khó chịu.

Thái Sử Từ ôm quyền nói: "Ta mới vừa rồi xa xa quan sát Uyển Thành bốn bề, chỉ cảm thấy thành này ở cao điểm, mũi tên khó khăn công, kỵ binh khó khăn xông. Lại có tặc tướng tinh tu vách tường, dễ thủ khó công." Nói đến đây, hán dừng dừng một cái, nói tiếp: "Y theo mặt tướng góc nhìn, làm cùng Kinh Châu quân hội hợp, lại đồ lương sách!"

Không Xán nghe vậy, cũng gật đầu đồng ý.

Lâm Dịch đứng dậy, đạo: "Từ Nghĩa nói có lý. Lập tức tụ họp quân đội, chuẩn bị xuất phát, cùng Kinh Châu quân hội hợp đi!"

Lúc này, Tôn Kiên cùng Tô Hiến hai người tới doanh trường trước, cũng là vì chuyện này. Song phương hỏi nói mấy câu, liền chỉnh đốn binh mã, cùng nhau hướng Kinh Châu quân hội hợp mà đi.

Tần Hiệt từ thấy Ký Châu hán quân tới cứu viện, đến biết rõ viện quân chỉ có hơn ba ngàn người, theo mừng rỡ đến thất vọng, một mực bức bội ở trong doanh trường, thờ dài không ngớt, âm thầm cười khổ: "Còn chưa công thành, liền muốn rút lui sao?"

Tự tại lúc này, một cái thân vệ vào bên trong, ôm quyền nói: "Tướng quân, Ký Châu viện quân đến, Thứ sử đại nhân để cho ngài đi trước chủ trường, cùng bàn đại sự."

"Biết rõ, bản quan ngay lập tức sẽ đi." Tần Hiệt một chút, chậm rãi đứng dậy, ra trại trường.

"Sơ Khởi huynh, từ biệt nhiều ngày, sao như thế chán chường?" Vừa thấy Tần Hiệt vào bên trong, Tôn Kiên liền vội vàng đứng lên hướng Tần Hiệt cười nói.

Sơ Khởi là Tần Hiệt biểu tự, nguyên bản hấn ở giang hạ nhậm chức Đô Ủy, mà Tôn Kiên chính là Hạ Bì Thừa, hai người cách nhau khá gần, lại Tôn Kiên làm người hào sảng, hi kết du hiệp, yêu bất bình giùm, cho nên bằng hữu rất nhiều, cũng không ít cùng Tần Hiệt gặp nhau.

"Ai! Văn Thai huynh, cần gì phải trêu ghẹo tại hạ! Uyển Thành vững chắc, mà quân ta yếu kém, làm sao có thể công hạ?" Tần Hiệt lắc đầu thờ dài nói, trong lời nói tìm được một tia thất bại lý do chính đáng.

Tôn Kiên đưa tay vỗ vỗ Tần Hiệt bả vai, cười nói: "Nếu là người khác tới cứu viện, Sơ Khởi huynh đều có thể than thở, nhắc chân chạy! Nhưng ta Tôn Kiên ở chỗ này, tuy là một người độc bên trên, cũng phải phá Uyển Thành!"

Nghe vậy, Tần Hiệt nhớ tới Tôn Kiên thời niên thiếu ở trên mặt sông độc chiếm quần tặc lúc cái loại này anh hùng khí khái, không khỏi chân mày thoải mái, cười nói: "Nhà ta thật hăm mộ Văn Thai huynh anh tư hùng vũ a!"

Sau đó, mọi người chia nhóm mà ngồi, trò chuyện với nhau quá mức sượng.

"Không biết Văn Thai huynh có thể có phá địch phương pháp?" Lúc này, Tần Hiệt đặt câu hỏi.

Tôn Kiên trầm tư một chút, chậm rãi nói: "Uyển Thành vững chắc, địa thế cao hiểm thấy. Toại mà kỵ binh chớ có thể xông, cung thủ chớ có thể bắn vậy!"

Lần này nói, nhưng là cùng Thái Sử Từ nói tới, nguyên ý giống nhau như đúc.

Thế nhưng, Tôn Kiên rồi nói tiếp: "Nhưng Hoàng Cân khuyết thiếu mãnh tướng, ngày mai ta đi trước dưới thành khiêu chiến, nếu là tướng địch im hơi lặng tiếng, thì nhất định có thể tòa địch nhuệ khí. Mà như tướng địch bị chọc giận, ra khỏi thành cùng ta quyết một cao thấp, ta thì có ý thị chỉ lấy yếu, tướng địch đem dụ hướng xa xa, dẫn địch quân tới cứu. Lúc này, quân chờ có thể thừa cơ phá thành!"

"Được! Kế sách hay! Văn Thai huynh kế sách hay!" Nghe vậy, Tần Hiệt vỗ tay khen.

Lại thấy Tôn Kiên lắc đầu một cái, đạo: "Kế này nhìn như không tệ, kì thực mưu lợi."

Lâm Dịch cùng Từ Cầu đều gật đầu một cái, Từ Cầu đạo: "Ta Văn tướng quân vũ dũng hơn người, có thể hay không làm đầu khu, phá ra cửa thành!"

Nghe vậy, Lâm Dịch đôi mắt cũng né qua một tia ánh sáng. Cự Lộc bên trong thành, Tôn Kiên dị năng cũng không phải là trung cho đẹp. Nhưng lần trước Cự Lộc một trận chiến, còn có một chuyện, khiến cho hấn canh cánh trong lòng: Trương Giác dị năng không thể bảo là không cường đại, Tôn Kiên, Thái Sử Từ, Tào Tháo, Chu Tuyền đám người lực lượng cũng không thể vị không cường đại, nhưng mà như vậy dạng dưới điều kiện, Cự Lộc thành trình độ hư hại lại hoàn toàn không phù hợp những cao thủ này lực lượng trùng kích nên tạo thành trình độ.

Một điểm này, khiến cho hấn nghi ngờ không hiểu: "Chẳng lẽ, trên tường thành bổ sung thêm thiên địa chí cao lực lượng thần bí, giống như ta lúc đầu mới vừa nhập này phương thế giới lúc không thể nói chuyện giống nhau!"

Tôn Kiên gật đầu một cái, đạo: "Như cường công, cứng nhất định có thể một trận chiến mà phá chi, nhưng sĩ tốt tất cũng thương vong không cạn."

"Quả thật như thế!" Lâm Dịch trong bụng nói.

Nếu không phải như thế, y theo Tôn Kiên lên trời xuống đất bản sự, trực tiếp vào thành, trong nháy mắt giết chủ tướng là được! Nơi nào còn cần hấn môn động thủ! — -- người vào thành, vạn quân ích địch!

Lâm Dịch tiếp lấy hấn thoại đạo: "Có thể trước thử một lần dụ địch phương pháp, lại cường công cũng không chậm. Chư vị nghĩ như thế nào?"

Từ Cầu gật đầu một cái, đạo: "Lâm tướng quân nói có lý. Chúng ta liền này tính toán làm việc đi."

Mọi người đạt thành nhận thức chung, dự định tu chỉnh một ngày, ngày mai sáng sớm lại đi kêu chiến đấu. Nhưng công tác chuẩn bị vẫn là phải làm.

Ngay đêm đó, Từ Cầu cùng Tần Hiệt liên lặc lẽ chỉ huy binh lính chạy tới Uyển Thành mặt tây trong bụi cây, như Tôn Kiên kể dụ địch thành công, thì có thể đánh quân phân loạn một trở tay không kịp, hoa rơi nước chảy. Mà Lâm Dịch thì dẫn dắt hai ngàn khinh kỵ mai phục ở một bên kia, phụ trách du kích cùng chặn lại hướng Uyển Thành trốn chết Hoàng Cân tặc binh. Nếu tấn công Uyển Thành không thích hợp kỵ binh, vậy thì ở Uyển Thành bên ngoài tiêu diệt địch quân tốt.

"Đừng! Đừng! Đừng! Đừng! Đừng!" "Ô! Ô! Ô! Ô! Ô! Ô!"

Trống trận vang lên, kèn hiệu thổi lên.

Đỏ tươi chiến kỳ đứng lặng ở bên trong trời đất, Tôn Kiên một thân lặn ngấm khôi giáp, một bộ đỏ tươi chiến bào tung bay, phối hợp hấn khôi ngô cao lớn vóc người, lộ ra thần dũng mười phần.

"Đầu tường ra sao tặc nhân! Có dám đi xuống cùng bản tướng quân một trận chiến!" Tôn Kiên cười tảo hồng đại mã, trong tay nắm trường mâu, quát to.

"Hừ! Cầu quan! Hôm nay gia gia tâm tình không tệ, không chuẩn bị lấy người đầu chó! Tốc tốc về nhà bú sữa mẹ đi!" Trên đầu tường, Triệu Hoàng cười

to.

Sau đó, một đám thủ thành Hoàng Cân binh cũng đi theo lớn tiếng cười nhạo.

"Ác ác a! Tướng quân uy vũ!"

"Cầu quan đi nhanh đi! ! Cầu quan kẹp cái đuôi mau đào mạng đi!"

Tôn Kiên nhưng cũng đi theo cười to nói: "Ha ha ha ha! Ta tưởng là ai ? Nguyên lai là tham sống sợ chết con chó nhỏ ở nghen ngào! Ha ha ha ha!"

Triệu Hoảng trong bụng giận dữ, hướng Tôn Kiên gầm hét lên: "Cầu quan! Nhà ngươi gia gia cái này thì tới lấy mạng của ngươi!"

Nói xong, hắn liền muốn giờ thương ra khỏi cửa thành.

"Không thể! Hạng lão ra lệnh cho chúng ta cố thủ thành trì! Không thể xuất chiến!" Lúc này, một bên Tôn Trọng liền vội vàng kéo lại Triệu Hoảng, khuyên can.

Thấy Triệu Hoảng đã bị chọc giận, Tôn Kiên vội vàng lại quát lên: "Ha ha ha! Nguyên lai còn tưởng rằng ngươi là tên hán tử! Bây giờ nhìn lại, so con chó nhỏ còn muốn đáng thương a! Ha ha ha ha!"

"Cầu quan! Nạp mạng đi!" Triệu Hoảng trong lòng giận dữ, đẩy ra Tôn Trọng, phóng người lên ngựa, nhấc lên trường thương, liền ra khỏi cửa thành.

"Ha ha ha ha! Coi thường ngươi! Con chó nhỏ!" Tôn Kiên như cũ cười nhạo nói.

"Ồi chào nha nha! Nạp mạng đi!" Triệu Hoảng trong mắt bốc lửa, ngưng tụ khí huyết, hướng Tôn Kiên gắng sức một đòn.

"Coong!"

Tôn Kiên cố làm chặt vật tiếp Triệu Hoảng một đòn, sắc mặt giả bộ đỏ lên bộ dáng, quái khiêu đạo: "Người này tốt đại khí lực! Ai tới giúp ta giúp một tay!"

Lời này, nhưng là vô sỉ địa mời đồng bạn trợ chiến.

"Tướng quân, một nguyên một giúp!" Lúc này, Tôn Kiên một cái thân vệ vỗ ngựa mà ra, đưa ra trường mâu, cùng Tôn Kiên cùng một chỗ đem Triệu Hoảng trường thương đỡ lên.

Triệu Hoảng lửa giận ngút trời, quát lên: "Tức chết ta vậy! Tức chết ta vậy! Vô năng bọn chuột nhắt! Quả nhiên lấy nhiều khi ít!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Công phá Uyển Thành

(chương lời mở đầu: « nguy thư. Túc tông Ký » : "Yêu loại cuồng xấu, tất có thể gột rửa, công kích chém cấp, tự y theo hăng phản thưởng "

« Lã thị xuân thu. Quý bởi vì » : "Trời mưa ngày đêm không nghỉ, Vũ Vương đi nhanh thôi."

Nguyên bản còn rất là lo lắng Triệu Hoảng Tôn Trọng, thấy Triệu Hoảng vậy mà lực áp phe địch hai viên võ tướng, nhất thời lòng tin tăng nhiều, đề một cán trường đao, cười ngựa ra khỏi thành, hướng Triệu Hoảng quát lên: "Triệu tướng quân, nhà ta tới giúp ngươi!"

Tôn Kiên thấy tướng địch hai người đều đến, vội vàng làm bộ như hoảng sợ bộ dáng, đỡ lên Triệu Hoảng trường thương, ghim ngựa chuyển hướng, vừa chạy vừa cười nhạo nói: "Ha ha ha ha! Con chó nhỏ, ngươi giết cho ta sao? Bản tướng quân đi vậy! Ha ha ha ha!"

"Cầu quan! Khinh người quá đáng!" Triệu Hoàng càng là vô cùng phẫn nộ, ngoan quất một hồi vật cưỡi, hướng Tôn Kiên đuổi theo.

Mà Tôn Trọng thấy địch quân giải tán, nhất thời mừng rỡ, dẫn đầu lao ra, chỉ huy đạo: "Hán quân bị bại! Các anh em, theo ta giết!"

Nào ngờ, phía trước cách đó không xa, liền là bọn hán chôn cất hòn quật.

"Ha ha ha ha! Cầu quan! Chạy đi đâu!"

Ở Tôn Kiên cố ý thả chậm tốc độ dưới tình huống, Triệu Hoàng rút cuộc chạy tới, hướng Tôn Kiên chính là đâm một cái.

"Coong!" Tôn Kiên cố làm khó địch thái độ, cắn răng ngăn trở Triệu Hoàng một phát súng, nghiêng răng nghiêng lợi địa nói dọa: "Ô kia nha nha! Hôm nay thêm vào con chó nhỏ một mạng!"

Nói xong, Tôn Kiên vỗ ngựa búng một cái, liền chui nhập trong rừng cây.

Triệu Hoàng khỏi bệnh chiến đấu du dừng cảm, lại bị Tôn Kiên chọc giận, nơi nào chịu thả hán đi, vội vàng giục ngựa xông nhập trong rừng cây, đồng thời trong miệng còn hét lớn: "Cầu quan! Chớ có chạy trốn!"

Tôn Trọng vừa thấy địch quân chạy trốn, lại thấy Triệu Hoàng đuổi theo tướng địch chém, bụng mừng rỡ, cười to nói: "Ha ha ha! Hán quân bắt quá gà đất chó sành! Các anh em, theo bản tướng quân xông lên, đánh bọn họ một cái hoa roi nước chảy!"

"Xông lên a!"

Sau đó ra lệnh một tiếng, thiên quân vạn mã tề công kích.

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Tiếng dặm chân kịch liệt, lại đối diện nhìn thấy đầy trời mưa tên.

"Lấy hỏa phụ mũi tên! Hỏa tên!"

Từ Cầu phát ông tay áo một cái, thi triển văn tu thủ đoạn, để cho bay ra ngoài mũi tên toàn bộ đốt, mang theo một đoàn lại một đám lửa.

"A! Không được!" Mới vừa nhập rừng cây Tôn Trọng con người trũng một cái, thân sắc kinh hoàng, hét lớn: "Có mai phục! Có mai phục! Rút lui! Rút lui!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Chung Hoàng Cân quân phản loạn mới vừa thối lui ra rừng cây, liền nhìn thấy phía trước một đoàn ngấp lút hướng bọn họ vọt tới.

Tôn Trọng vừa nhìn, trong ánh mắt toát ra vẻ tuyệt vọng, kiệt tề nội tình bên trong mà hồng lên đạo: "Kỵ binh! Là kỵ binh! Toàn quân phòng ngự!"

"Công kích chém đầu, gột rửa yêu xấu! Công kích!" Lên trước một người cưỡi ngựa, Thái Sứ Từ giận quát một tiếng, hai ngàn sĩ tốt trong tay trường kích toàn bộ bám vào huyết sắc ánh sáng, sắc bén không thể ngăn cản; kỵ tọa hạ chiến mã cũng vó ra đời gió, tốc độ tăng mạnh, có thể như chẻ tre khi.

"Ầm vang! Ầm vang!"

Hai ngàn kỵ binh lao xuống, trực tiếp đem Hoàng Cân quân phản loạn giải tán, giết cái thông suốt.

"Quay đầu ngựa lại, công kích!"

Thái Sứ Từ khôi giáp dính máu, quay đầu ngựa lại, lần nữa dẫn hai ngàn kỵ binh xông về đi.

Tôn Trọng thấy nhà mình quân đội bị giết đào ngũ, thương vong thảm trọng, lại nhìn thấy Thái Sứ Từ dẫn quân lần nữa xông về đến, nhất thời sắc mặt trắng bệch, hô lớn: "Nhà ta nguyện hàng! Nhà ta nguyện hàng!"

Hán này một kêu, để cho may mắn còn sống đi xuống Hoàng Cân tặc tất cả đều quy xuống đất kêu hàng. Nhà mình chủ tướng đều đầu hàng, chính mình một tên lính quên kiên trì nữa thì có ích lợi gì ?

Thái Sứ Từ nghe vậy, đôi mắt sáng lên, trong bụng đánh một cái diệu kế, quát lên: "Bắt giữ hán môn!"

Mà trong rừng cây Tôn Kiên đánh giá sờ một ít thời gian, cảm thấy nên đến kết thúc thời điểm.

"Cầu quan nhận lấy cái chết!" Triệu Hoàng thấy Tôn Kiên trải qua không có sức chống cự, một phát súng liền hướng Tôn Kiên ngực đâm tới.

"Phốc xuy!"

Đầu người rơi xuống đất, nhưng là Tôn Kiên nhanh chóng rút ra cổ đinh bảo đao, xuất ra một đạo đao mang, đem Triệu Hoàng cho chớp nhoáng giết

chết.

"Phốc thông ~ "

Triệu Hoàng thì thể không đầu rơi xuống khỏi mã, ngã xuống ở đầu hấn trước mặt, trên đầu trong đôi mắt, là một bộ nghi ngờ không hiểu thần tình.

"Chỉ có thể điều động khí huyết vũ tu liền dám cùng bản quan tranh phong ? Nếu không phải sách lược cần thiết, hắc!" Tôn Kiên nhìn chăm chăm Triệu Hoàng kia chết không nhắm mắt cặp mắt khinh thường nói một tiếng, sau đó rút ra roi vỗ ngựa mà đi.

Trận chiến này có thể nói đại hoạch toàn thắng! —— hán quân không một thương vong, mà Hoàng Cân quân phản loạn chết hơn bốn ngàn người, bị bắt làm tù binh một ngàn tốt, chết một tướng lĩnh, bị bắt làm tù binh một tướng. Tổng cộng mất sáu ngàn tốt, hai viên tướng lĩnh.

Thật là bồi tướng quân, gãy binh.

"Phanh!"

Phủ thành chủ, Hạng lão hùng hấn đập một hồi án kỷ, cả giận nói: "Triệu Hoàng, Tôn Trọng làm hại ta!"

Nguyên bản Uyển Thành có hai chục ngàn quân coi giữ, bây giờ bị tôn hạ mang ra khỏi sáu ngàn tốt, quả thật thương gân cốt.

"Hạng lão bớt giận, Hạng lão bớt giận! Triệu Hoàng dễ giận, nhưng Tôn Trọng vẫn còn có chút tự chế, chưa chắc sẽ toàn quân bị diệt." Một bên Khôi Cổ vội vàng khuyên lơn. Hấn bây giờ còn không biết, Tôn Trọng đã bị tù binh.

"Ai!" Hạng lão thở dài, trầm giọng một hồi, đạo: "Cũng được! Tuy là chỉ có mười ngàn tốt, cũng có thể phòng thủ Uyển Thành! Nhưng ngươi chờ không thể lại liều lĩnh! Nếu không, chúng ta thật là lại cũng không thể cứu vãn."

"Dạ!" Khôi Cổ cùng một bên mới lên cấp tướng lĩnh Hân Trung cùng ôm quyền kêu.

Tự tại lúc này, Uyển Thành trên tường thành, không có thủ tướng canh giữ, xông tới mặt là một đội quân dung không chịu nổi Hoàng Cân quân. Đầu tường sĩ tốt nhìn ra xa vừa nhìn, thình lình phát hiện dẫn đầu cái kia tướng lĩnh liền là mới vừa dẫn binh ra khỏi thành đuổi theo địch Tôn Trọng. Chỉ là bọn hấn không có phát hiện, Tôn Trọng phía sau, Thái Sứ Từ ra vẻ thân vệ bộ dáng, bắt giữ Tôn Trọng.

"Mở cửa! Cho lão tử mở cửa!" Tôn Trọng nổi giận đùng đùng gầm hét lên. Giờ khắc này, hấn đem một cái bại trận, chật vật trở về thành, cần tiết khí bại tướng nhân vật điển hình. Nếu là tam quốc cũng có Oscar kim đề thưởng thoại, không nghi ngờ chút nào, chỉ bằng vào giờ khắc này, Tôn Trọng nên trúng tuyển.

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Tôn Kiên dẫn hán quân theo sát xuất hiện ở sĩ tốt trong tầm mắt, hướng Uyển Thành đánh tới.

"Mở cửa nhanh a! Các ngươi muốn hại chết bản tướng quân sao?" Tôn Trọng lần nữa giận dữ hét. Mà cùng hấn cùng sĩ tốt, hết thảy đều lộ ra thần sắc kinh hoàng, đi theo phát ra nóng nảy âm thanh: "Các anh em! Nhanh mở cửa thành a!"

"Liền đúng a! Các ngươi nhẫn tâm thấy ta chết ở trước mắt các ngươi sao? !"

"Mở cửa a! Kê lỗ mắng! Mau lại đây mở cửa! Ngươi đại ca phải bị ngươi hại chết!"

Kia thủ thành sĩ tốt mặc dù được đến Khôi Cổ cổ thủ mệnh lệnh, nhưng thấy cảnh này, nhất thời cũng không chủ trương, hoảng hốt vội nói: "Mở cửa thành ra! Nghênh đón Tôn Trọng tướng quân vào thành!"

"Gánh! Gánh! Gánh! Đang!"

Uyển Thành cửa thành thật to mở ra, chúng nguy trang sĩ tốt trung tâm thường Thái Sứ Từ trong bụng né qua vẻ hưng phấn cùng vui sướng, trầm giọng đứng Tôn Trọng đạo: "Đừng có đùa ý đồ xấu! Mang chúng ta vào thành!"

Tôn Trọng cảm giác bên hông bị cái nào đó lạnh như băng vật kiện chìa vào, trên trán thấm xuất mồ hôi, cười khan gật đầu nói: "Tướng quân yên tâm, tướng quân yên tâm!" Nói xong, liền thật mang mọi người nhập vững chắc Uyển Thành.

"Ngày đêm không nghỉ, đi nhanh không nghỉ! Đi nhanh!" Từ Cầu lần nữa phát ổng tay áo một cái, thi triển văn tu thủ đoạn, đám đông tốc độ di động tăng lên gấp bội.

"Ha ha ha! Theo ta xông lên giết!" Tôn Kiên thấy Thái Sứ Từ vào thành, lập tức tăng thêm tốc độ, hết tốc lực hướng Uyển Thành tấn công.

"Xông lên đầu thành! Giết!"

Mọi người vào cửa thành, hướng đầu tường chậm rãi đi tới, từ từ, cách thành đầu bọc phát gần. Thái Sứ Từ một kiếm đâm chết Tôn Trọng, dẫn đầu xông lên đầu thành, chém chết một hàng Hoàng Cân quân coi giữ.

"Không được! Có bấy! Đi nhanh báo cáo Khôi Cổ tướng quân!" Vừa mới kia hạ lệnh mở cửa thành sĩ tốt sắc mặt kịch biến, gầm to đạo.

"Giết!"

Một ngàn hán quân tinh nhuệ sĩ tốt giống như hổ vào bầy dê, nhất thời đem trên đầu tường cung thủ giết hoa rơi nước chảy, để cho Uyển Thành Hoàng Cân quân coi giữ hỗn loạn không chịu nổi.

"Gánh! Gánh! Gánh! Đang!"

Cửa thành lần nữa bị mở ra, Tôn Kiên dẫn chúng sĩ tốt xông vào trong thành, thêm nhập chiến cuộc.

"Cổ đỉnh đao mang!" Tôn Kiên một người cười ngựa lên trước, rút ra cổ đỉnh bảo đao, thi triển ngạo thế đao kỹ năng, một bỏ xuống, nhất thời đem hơn mấy trăm ngàn sĩ tốt chém ở dưới ngựa.

Bên này hán quân đại sát tứ phương, kia một bên phủ thành chủ mọi người sắc mặt kịch biến.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiên hạ biết hết Đằng Vương Các ? !

"Không được! Không được!" Theo trên tường thành chạy trở lại báo tin sĩ tốt, sắc mặt dính đầy máu tươi, kinh hoàng nói.

Đột nhiên đến tiếng ồn ào, đem nguyên bản vui lấp nhập trầm ngâm bên trong ba người thức tỉnh, Hạng lão trước tiên phát hiện không đúng, chất vấn: "Hán quân công thành ?"

Học chung với Uyển Thành vững chắc, hẳn không một chút nào lo lắng hán quân có thể thoát cái công phá cửa thành. Là lấy, Hạng lão giờ phút này còn trấn định như thường.

Kia sĩ tốt về mặt đưa đám nức nở nói: "Tôn Trọng tướng quân làm phản, tướng địch đem dẫn vào trong thành, phản bội một đôn! Bây giờ Uyển Thành cửa thành đã bị hán quân công phá! Lập tức phải giết nhập phủ thành chủ! Mong rằng các vị tướng quân mau mau chạy thoát thân đi!"

"Ông!"

Sấm sét giữa trời quang! Sấm sét giữa trời quang a! Trực tiếp oanh kích chúng tâm linh người!

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"

Khôi Cổ hốc mắt thử liệt, xích con mắt trừng, gầm hét lên: "Tôn Trọng cầu tặc! Lại dám phản nghịch! Nếu là bị ta bắt lại, nhất định phải đưa người chém thành muôn mảnh!"

"Ai!" Hàn Trung vốn là Triệu Hoảng cùng Tôn Trọng thù hạ, bây giờ nghe được Tôn Trọng phản bội một đôn, không khỏi ngựa mặt lên trời thờ dài, trong đó bị phản không cần nói cũng biết.

Duy chỉ có Hạng lão một người hung hãn hướng về phía không khí vùng vùng nắm đấm, toại lại cố tự trấn định nói: "A! Uyển Thành không thể giữ! Hai vị tướng quân, mỗi mau dẫn dắt thân vệ binh, theo ta rời đi Uyển Thành! Lại đồ sau tính toán!"

Nghe vậy, Khôi Cổ tức giận nói: "Bây giờ cầu quan lần nữa giết vào nhà, lần này ta Khôi Cổ tuyệt không thối lui! Hạng lão, người nghỉ lui hướng nơi nào ? Bản tướng vì người chờ cản ở phía sau!"

Hạng lão đôi mắt lóe lên, đạo: "Phương pháp trái ngược! Cắm thẳng vào Kinh Châu nội bộ!"

Hàn Trung nghe vậy, mừng rỡ nói: "Cầu quan bây giờ toàn bộ tụ tập đến Uyển Thành, thì Kinh Châu nội bộ binh lực trống không! Như thế mặc dù ném

Uyển Thành, lại có thể chiếm cứ Kinh Châu mang lớn địa bàn! Hạng lão quả nhiên mưu lược hơn người! Mặt tướng khâm phục!"

Tiếp đó, hần lại hướng Khôi Cỗ đạo: "Khôi Cỗ tướng quân, mời cùng chúng ta cùng đi đi! Đợi được chúng ta chiếm cứ Kinh Châu lãnh địa, ngày khác báo thù nữa cũng tuyệt hận không muộn a!"

Nghe Hàn Trung phân tích, Khôi Cỗ đôi mắt lóe lên, nhưng học chung với đã chết Trương Giác cùng thế như chẻ tre hán quân, không khỏi bùi ngùi thở dài: "Hán quân đã vào trong thành, muốn rút lui, cần phải có người tới cản ở phía sau! Để cho ta Khôi Cỗ, vì Hoàng Cân giáo làm một chuyện cuối cùng đi!"

Hạng lão gật đầu một cái, đưa tay chụp đánh một cái Khôi Cỗ bả vai, trầm giọng nói: "Tướng quân như may mắn chạy thoát, nhất định phải tới cùng ta hội hợp! Lại niệm Hoàng Cân giáo kỷ, uy hiếp thiên hạ!" Nói xong, hần liền cùng Hàn Trung mang theo vì không nhiều thân vệ rồi đi.

"Giết a! Giết! Giết sạch Hoàng Cân tặc phi!" Hán trong quân bùng nổ như hồng tiếng giết, tinh thần ngẩng cao.

Tôn Kiên cùng Thái Sứ Từ các lĩnh một quân đang chuẩn bị bao quần áo phủ thành chủ, lại thấy Khôi Cỗ bỏ nội thành thành tường chi vững chắc, hướng bọn họ đánh tới.

"Cầu quan! Nạp mạng đi!" Khôi Cỗ chỗ lĩnh bộ đội, chính là đích thân hần huấn luyện Hắc Sơn quân phản loạn, toàn thân hắc hôi giáp nhẹ, vũ dũng so với tầm thường sĩ tốt nhưng là phải mạnh hơn một đường.

"Từ Nghĩa tướng quân, có dám tỷ thí một phen?" Nhưng Tôn Kiên nhưng không có đem những thứ này quân phản loạn coi ra gì, hướng một bên Thái Sứ Từ cười nói.

Nghe vậy, Thái Sứ Từ khẽ mỉm cười, đạo: "Có gì không dám? Tôn tướng quân, lại xem ai trước lấy tướng địch thủ cấp!"

"Được! Xông lên a!" Tôn Kiên hét lớn một tiếng, trò chơi liền bắt đầu.

Đã sớm sinh từ mặc kệ ngoài thân Khôi Cỗ, thần tình công phần bi thương ngang, gầm thét một tiếng, dẫn mấy ngàn Hắc Sơn quân phản loạn trực tiếp hướng Tôn Kiên lướt đi.

"Cổ đỉnh đao mang!" Tôn Kiên cười ở tảo hồng đại lập tức, thấy Khôi Cỗ hướng chính mình vọt tới, không khỏi vui mừng, trực tiếp rút đao xuất ra mấy đao đao mang.

"Hưu!"

"Lạc Dã Phi Tinh Tiến, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiến!" Thái Sứ Từ cũng biết vật cười không bằng Tôn Kiên, so tốc độ nhưng là hoàn cảnh xấu, toại lấy ra trên lưng ngựa cung tên, hướng Khôi Cỗ bắn tới.

"Xuy!"

Lưu tinh trụ rơi, một mũi tên liền bắn trúng Khôi Cỗ tim, trên tên kinh đạo trực tiếp đem Khôi Cỗ đánh bay tầm hơn mười trượng xa.

Tôn Kiên thấy con mồi bị Thái Sứ Từ giết, lại cũng không giận, vỗ một cái tảo hồng đại mã, phi thân nhảy lên, chém xuống một vòng Hắc Sơn tặc binh, rơi vào chết đi Khôi Cỗ bên cạnh, chuyển đao mà ra, cắt lấy Khôi Cỗ thủ cấp giờ lên, quát to: "Tặc thủ đã chết! Tặc thủ đã chết! Bọn ngươi còn không mau mau đầu hàng!"

Hán quân nghe một chút, cũng đi theo hô to: "Tặc tướng đã chết! Các ngươi Hoàng Cân tướng quân chết! Mau mau đầu hàng!"

Hắc Sơn quân phản loạn sĩ tốt vừa nhìn, quả thật Khôi Cỗ đầu lâu bị người thật cao giờ trên không trung, đầu lâu còn toát ra lấy nóng hổi máu tươi, nhất thời tinh thần giảm nhiều. Trong lúc nhất thời, vứt đao quý sụp xuống đất Hoàng Cân tặc binh, đếm không hết.

Thái Sứ Từ thấy Tôn Kiên xách Khôi Cỗ đầu người, chợt nhớ tới trước khắc đối thoại, không khỏi khẽ cười một tiếng, hướng phủ thành chủ phóng tới.

"Công phá phủ thành chủ! Bắt Hoàng Cân chủ soái!"

Hán quân khí thế như hồng, rồi rít xông nhập trong phủ thành chủ, chỉ thấy được đủ loại đồ cổ, trân bảo, binh khí, lại duy chỉ có không thấy Hoàng Cân chủ soái —— Hạng lão.

Thái Sứ Từ vội vàng kịp phản ứng, quát lên: "Lão tặc nhất định là thấy thời cơ bất ổn, chạy trốn!" Lại hướng lính thám báo đạo: "Bọn ngươi mau đi tìm hiểu tặc nhân tin tức!"

"Dạ!"

Mà bên kia, mang theo mấy trăm thân vệ binh cuồng quit chạy trốn Hạng lão cùng Hàn Trung, nhưng lại gặp phải khó khăn.

Ở tại bọn hần phía trước, nhưng là Tàn Hiệt dẫn một nhánh ngàn người kỵ binh cản lại nói đường. Nhìn thấy có Hoàng Cân quân tới đây, Tàn Hiệt cười đắc ý, lập tức hạ lệnh sổ sách xuống kỵ binh hướng bọn họ công kích lướt đi.

"Hô ~" Hạng lão hít sâu một hơi, hướng Hàn Trung đạo: "Hàn tướng quân, ta hai tách ra phá vòng vây, như mây mẩn chạy thoát, ngày khác sẽ làm tạm biệt."

Hàn Trung nghe vậy, trong lòng thở dài, đảo mắt nhìn một vòng thủ hạ sĩ tốt, nơi nào còn không biết đồng sơn tái khởi, chút không khả năng vậy.

"Hạng lão mời đi đi! Ta chính là ngồi căn ở phía sau, trông lại ngày vì nhà ta lập không mộ!" Hàn Trung quyết định.

"Non xanh còn đỏ, nước biếc còn dài! Hàn tướng quân, trân trọng!" Hạng lão ôm quyền nói. Ngay sau đó, hắn liền dẫn mười mấy tinh nhuệ, hướng ngược lại chạy trốn đi.

"Theo bản tướng quân, xông lên a!" Hàn Trung thấy càng lúc càng gần kỵ binh, quả tuyệt dẫn dắt mấy trăm sĩ tốt, không sợ địa chính diện xông lên.

"Sân mục chiến đấu hăng hái, tinh thần ích tráng! Tinh thần!" Tần Hiệt con người trừng một cái, cả người tán mát ra một cỗ khí thế kinh người, sau đó chúng sĩ tốt cũng cảm giác một cỗ phấn đấu khí thế chủ nhân tâm bên trong, công kích lên càng thêm anh dũng.

"Co rút lại binh lực! Cỗ thù!" Trong lúc nhất thời, Hàn Trung dưới áp chế chính mình nội tâm tuyệt vọng, đem binh lực lại thu nạp trở lại.

"Coong! Đang! Đang!"

Mấy lần giao phong, Hàn Trung cố thủ vòng không ngừng thu nhỏ lại, đó là bởi vì không ngừng có Hoàng Cân tặc binh bị hán quân kỵ binh giết chết, vì phòng ngừa lộ ra lớn hơn lỗ hổng, Hàn Trung không thể không một đến hai, hai đến ba thu nhỏ lại vòng phòng ngự.

Nhìn càng chiến càng mạnh, sát khí bộc phát cường thịnh hán quân kỵ binh, Hàn Trung tính toán thời gian, ám đạo: "Nghĩ đến Hạng lão cũng chạy mất đi! Nhà ta sử mệnh cũng hoàn thành. Chết cũng không tiếc vậy."

"Lão tiên sinh nhưng là phải hướng Kinh Châu phản bưng chạy thoát thân ?" Ngay tại Hạng lão đường vòng đi nam quận lúc, lại bị một đội nhân mã chặn lại.

Hạng lão nhìn về phía trước trên lưng ngựa cái kia đeo kiếm thiếu niên, khoe mắt âm thầm hơi hơi vừa kéo, hồi phục lại hồi phục bình thường, chậm rãi nói: "Người cũng là dị nhân ?"

"Ha ha, muốn tấn công bây giờ binh lực trống không Kinh Châu, lão tiên sinh kể sách hay a! Đáng tiếc thiên hạ người thông minh cũng không chỉ lão tiên sinh một người." Lâm Dịch không trả lời hắn kia biết rõ còn hỏi vấn đề, khẽ cười một tiếng nói: "Lão tiên sinh là muốn đánh cuộc một phen đây? Hay là trực tiếp hạ mã đầu hàng đây?"

Hạng lão nghe vậy, nhượng mày một cái, tự nhiên rõ ràng như thế nào đánh cuộc một lần, trầm giọng nói: "Ta đây hơn mười người mặc dù là tinh nhuệ, nhưng muốn theo người gần gần kỵ binh mâu kích bên dưới chạy thoát, hiển nhiên là không thực tế."

Hắn thở dài một tiếng, thật giống như muốn nhận mệnh bình thường hỏi "Chỉ là lão phu có một chuyện không hiểu, theo Uyển Thành đi Kinh Châu phản bưng con đường không ngừng cái này, người vì sao đơn độc nhận định ta sẽ chọn con đường này đây?"

Lâm Dịch cười cười, trả lời: "Ta là một cái tay cờ bạc, vận khí không tệ liền đánh cuộc."

Hạng lão nhượng mày một cái, hiển nhiên sẽ không tin tưởng như vậy cười nói thoại, hỏi lần nữa: "Nếu người có thể báo cho lão phu nguyên do, lão phu nhất định hạ mã đầu hàng!"

Nghe vậy, Lâm Dịch đột nhiên cười ha ha: "Ha ha ha! Tiếng người 'Khương vẫn là lão lạt '. Hôm nay gặp mặt lão tiên sinh như thế nghiêm trang kéo dài thời gian, ta ngược lại cũng coi như đồng ý lời này!"

Hạng lão mặt liền biến sắc, thả ở sau lưng cần phải động tác tay chậm rãi hạ xuống, không khỏi cười khan nói: "Ha ha ha! Không hổ là Đằng Vương chọn trúng người, ánh mắt quả nhiên sắc bén!"

"Ừ ?" Lâm Dịch chân mày cau lại, cười khan khách đạo: "Đằng Vương Các khi nào thiên hạ biết hết ?"

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đẳng Vương dự bị, dẫn dắt một nửa giang sơn!

Đẳng Vương Các, cùng Hoàng Hạc Lâu, Nhạc Dương Lâu cùng xưng là "Giang Nam tam đại danh lâu ". Mới xây với Đường Vinh Huy bốn năm (ương lịch 653 năm), vì Đường Cao Tổ Lý Uyên con trai Lý Nguyên Anh đảm nhiệm hồng châu đô đốc lúc sáng chế xây, là hiện đại nam phương hiện có một tòa duy nhất hoàng gia kiến trúc.

Lịch sử lâu đời, lại bởi vì "Sơ đường tứ kiệt" một trong Vương Bột ở chỗ này luận văn lưu thơ, mà dẫn được thiên hạ văn nhân xu chỉ như làm, toại mà danh khắp thiên hạ, truyền tụng thiên cổ.

Nhưng mà, Lâm Dịch cùng Hạng lão chỗ đề Đẳng Vương Các, dĩ nhiên không phải thế nhân đều biết Đẳng Vương Các, mà là một nơi vô cùng ảm núp địa nơi. Đây chính là giống như "Yên Vũ Lâu" chưa chắc là một gian lâu các tên, khả năng chỉ là một bài viết đi danh.

"Lão phu bắt tài, năm tới năm mười bốn tuổi, mới vừa được đến Đẳng Vương Các chủ nhân mời, may mắn xem một chút kỳ bao la hùng vĩ!" Hạng lão thần sắc toát ra hoài niệm, tiếp lấy tự hào nói: "Lão phu đi qua ba lần."

"Oh ? Dám hỏi lão tiên sinh bây giờ lớn tuổi ?" Lâm Dịch mặt ngoài mỉm cười, kì thực nào trấp cuồng khuấy, cần phải đem lão nhân này thân phận chân thật moi ra.

"Hừ! Năm nay bảy mươi hai. Người không cần suy đoán lão phu thân phận!" Hạng lão ánh mắt tràn đầy khói mù hướng Lâm Dịch liếc mắt nhìn, chắc hẳn đối với Lâm Dịch bức này tuổi còn trẻ thì có thể được Đẳng Vương ưu ái hữu gia thiếu niên, tuyệt đối không có hảo cảm.

Phút chốc, Lâm Dịch trong lòng cả kinh, nhìn về phía Hạng lão, chất vấn: "Lão tiên sinh chẳng lẽ là Hạng lão tử!?"

Có thể được mời Đẳng Vương Các người, tuyệt đối thừa thót, cho nên mỗi người đối với những người khác sẽ có nhất định giải. Mà xưng hô tuổi đã hơn 70 tuổi người, cũng phải thêm một cái "Tử" chữ. Nhưng toàn bộ Đẳng Vương Các bên trong, duy chỉ có Hạng lão không có đi xuống "Lão" chữ, vì vậy liền trở thành "Hạng lão tử" . Một cái ở Đẳng Vương Các bị người cười nhạo danh hiệu.

"Hừ! Đúng vậy!" Hạng lão sắc mặt đỏ lên, không cam lòng nói: "Ta Hạng nỗ trời sinh thần lực, tám tuổi lúc liền có thể giơ lên ngàn cân vật, nếu không phải tai nạn xe cộ làm sao tới thân tàn! Nửa đời sau khắc khổ ra công nghiên cứu, toại thành mưu lược chính trị, không biết sao lại ở bọn người tiểu bối bên dưới! Ha ha ha ha! Bực nào buồn cười! Bực nào buồn cười!"

Lâm Dịch trong lòng thần thần, đối với Hạng lão bình sinh gặp gỡ biểu thị đồng tình, nhưng như cũ không sẽ được để cho hắn rời đi: "Vẫn là mới vừa rồi lựa chọn, Hạng lão tiên sinh, mời lựa chọn đi!"

Hạng lão lạnh rên một tiếng, cười khẩy nói: "Bây giờ thời cuộc, tuy là ta đầu hàng, người làm sao bảo vệ lão phu ?"

"A ?" Đây cũng là một cái vấn đề. Hoàng Cân giáo nhưng là ở thái bình thế gian khởi binh tạo phản, mà không phải Tần triều tàn bạo lúc, cho nên, triều đình cho dù bây giờ chiêu hàng, chờ bọn hắn buông vũ khí xuống, nhất định sẽ lập tức xử tử!

Mà Lâm Dịch thế hóa, cũng chỉ đúng nguyên bản cái thời không này người tạo tác dụng. Nếu không, Thạch Mặc đám người há chẳng phải là sớm đã bị hắn tùy thân mang theo.

Lâm Dịch lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Thực đáng tiếc! Nếu có được Hạng lão tiên sinh tương trợ, ở nơi này trong loạn thế tất có tác dụng lớn! Đáng tiếc!"

"Này! Động thủ đi!" Hạng lão cũng phát ra một tiếng cảm giận thở dài, ngửa mặt lên trời thét dài: "Đáng tiếc Trương Giác không nghe ta nói! Như Hoàng Cân quân binh lực nam dò, phá Kinh Châu, đoạt Giang Đông, cố thủ mấy năm, thiên hạ lo gì như một phân! Đáng tiếc! Đáng tiếc! Ha ha ha ha!"

70 năm đến, hán lưng đeo chí hướng hoài bão, trải qua ngàn vạn lận đận, hôm nay tất cả đều theo này cười to cùng thét dài, cùng nhau đều bao phủ.

"Hạng lão chí hướng cao xa a! Đáng tiếc, Sinh không gặp thời!" Lâm Dịch lắc đầu một cái, ngay sau đó trong mắt thần sắc quả tuyệt, hạ lệnh: "Chúng sĩ tốt! Công kích!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Kỵ binh nguyên bản là không xa, này công kích cùng chạy nhanh không có gì khác nhau.

Hạng lão gào to một tiếng, thê lương cười một tiếng, không cần Lâm Dịch trường kiếm đánh xuống, chính mình liền rút bội kiếm ra, phóng khoáng cười to nói: "Ha ha ha! Có thể bại vào anh kiệt tay, không hổ bình sinh! Ha ha ha ha!" Toại đem giáp y tháo ra, lộ ra vết sẹo như con giun tàn lão thân thân thể, hướng gần đây kỵ binh lướt đi.

"Nghĩa dũng chi sĩ, càng có thể tử chiến! Lão phu cần gì phải tàn! Giết!" Hạng lão kiệt tề nội tình bên trong hống khiếu một tiếng, cầm kiếm chặt chém.

"Xuy!" Cái dũng của thất phu, huyết tiên tam xích.

Hạng lão mặc dù dùng cảm liệt, không biết sao thân thể cô phụ ý chí, có thể thán! Có thể thán!

Có thể thán ngẩng cao kèn hiệu mới vừa lên, liền thổi lên kết thúc phù.

"Ngâm!"

Hạng lão sau khi chết, hai trương tạp phiên phá không mà ra, bắn nhập Lâm Dịch giữa chân mày chu sa bên trong.

Lâm Dịch thở dài nói: "Yên tâm đi thôi! Ngươi chỉ hoài bão, tại hạ cũng có thể hoàn thành!"

Nói xong, liền dẫn sĩ tốt hướng Uyển Thành mà đi, cùng đại quân hội hợp.

Trên đường, Không Xán không khỏi hỏi "Đằng Vương Các rốt cuộc là một cái như thế nào địa phương?" Hắn trải qua không chỉ một lần nghe được ba chữ kia. Phương Độ Giang âm lệ, Tô Hiên nhí nhảnh, Hạng lão dùng cảm liệt, đều ở trong lòng hắn lưu lại khắc sâu ấn tượng, vết tích.

Lâm Dịch một chút, chậm rãi nói: "Nó là một cái tổ chức thần bí. Đằng Vương Các chủ nhân được xưng Đằng Vương. Hắn môn hàng năm sẽ mời hai mươi tám người đi thăm lâu các, mà được mời người liền được gọi là Đằng Vương dự bị người, cũng tức cái này tổ chức thần bí tương lai chủ nhân."

"Oh?" Thạch Mặc lông mày nhướn lên, cười trên nói: "Trên thế giới này lại còn có loại này thứ vị tổ chức, cái gì cũng không làm, quang đi thăm là có thể làm lão đại! Ha ha! Thật tốt!"

Nói xong, hắn nhìn thấy một bên Lâm Dịch thần sắc nghiêm túc, không khỏi cười khan mấy tiếng, hỏi "Ho khan một cái! Như vậy, đến cùng như thế nào mới có thể nhập vị kia lão đại, ừ, Đằng Vương pháp nhãn đây?"

Lâm Dịch lắc đầu một cái, chậm rãi nói: "Không biết. Ta là không giải thích được liền nhập Đằng Vương Các, sau chuyện này mới biết rõ mình nhập Đằng Vương Các." Nói đến đây, Lâm Dịch không khỏi lộ ra kiêng kỵ thần sắc, "Hắn môn phạm vi thế lực rất rộng. Ta là theo tám tuổi năm ấy bị chọn trúng, đi chín lần. Lần đầu tiên ở Hồ Nam Nhạc Dương Lâu; lần thứ hai ở Hồ Nam Trường Sa Cổ Nghị Phủ; mà lần thứ sáu, là ta mười sáu tuổi, ở Hàng Châu Tây Hồ; mỗi một lần đi, đều là giống nhau kiến trúc, tất cả đều là văn nhân mặc bảo, đủ loại bản chính."

Thạch Mặc tiếp lời, nghiêm trang nói rằng: "Quả nhiên như vậy thần thông quảng đại! Như vậy hiện ở thời điểm này, liền có thể là Đằng Vương thi triển thủ đoạn thần bí, đem bọn ngươi những thứ này dự bị người dẫn nhập này thác loạn thời đại, chọn lựa đời kế tiếp Đằng Vương lịch luyện! Mà chúng ta là phụ giúp đỡ bọn ngươi trở thành Đằng Vương mưu sĩ!"

Nghe vậy, Không Xán hướng Thạch Mặc trắng liếc mắt, vui lắp nhập trong trầm tư, hồi lâu mới nói: "Trong lúc mơ hồ Đằng Vương Các dự bị người dẫn dắt một nửa giang sơn! Đều là nhân tài a!"

Nói xong, lại sờ một cái khuôn mặt, tự mình thu xếp quần áo, tự yêu mình đạo: "Không có đạo lý a! Như ta đây bình thường soái, vừa học biết người người, quả nhiên không có bị mời!"

Sau đó liếc mắt nhìn đánh giá Lâm Dịch, biết chửi đạo: "Mặc dù dung mạo ngươi tuần mỹ chút ít, nhưng tám tuổi liền được thỉnh mời, là đạo lý gì? Khó trách vừa mới lão đầu kia, một bộ muốn ăn ngươi dáng vẻ!"

Lâm Dịch buồn cười lắc đầu một cái, không có trả lời.

Giờ phút này suy nghĩ một chút, Thạch Mặc thoải thật giống như có một chút đạo lý, điều kiện tiên quyết là vứt bỏ khoa học. Bất quá, Đằng Vương Các mời mời người khác thêm nhập phương pháp, cũng xác thực làm người ta không thể tưởng tượng nổi, vô cùng không khoa học.

Vững chắc Uyển Thành trên thành tường, ngày xưa Hán triều cờ xí lần nữa cảm đầy các ngõ ngách, tượng trưng cho đại Hán uy vũ, đại Hán vô địch!

Đánh thắng trận, tự nhiên muốn vừa hát vừa múa, đem rượu ngôn hoan.

Trong phủ thành chủ, Từ Cầu ngồi cao, kỳ hạ Tôn Kiên, Tần Hiệt, Lâm Dịch, Thái Sử Từ đám người chia nhóm mà ngồi.

"Ha ha ha! Văn Thai cùng Từ Nghĩa quả thật đều vũ dũng người, trong thời gian ngắn liền phá này vững chắc Uyển Thành! Làm ký đại công!" Từ Cầu mừng rỡ cười nói.

Hắn là Kinh Châu Thứ sử, Hoàng Cân phản loạn làm nhớ hắn tội, hiện nay đánh thắng trận, tự nhiên có công mà vô tội.

"Ha ha ha! Chư vị đều có công lao, làm từng cái ghi nhớ, thượng biểu triều đình!" Từ Cầu nói lần nữa.

Tiếp lấy liền đám đông công lao từng cái liệt ra, vô cùng công bình. Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Sau đó, com no rượu đủ, ai về nhà nấy.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lộ mưu Hán Trung

Từ Uyển Thành Hoàng Cân quân bị tiêu diệt sau đó, Lâm Dịch cùng Tôn Kiên đám người phân binh ba đường, chung nhau tiêu diệt Kinh Châu Hoàng Cân tặc phi. Không quá ba ngày, hấn môn liền quét sạch Kinh Châu còn sót lại Hoàng Cân tặc khấu. Giờ phút này Kinh Châu, nghiêm nhiên hưởng hải hòa an bình thế giới chậm rãi đến gần.

Coi như Kinh Châu Thứ sử Từ Cầu sau chuyện này cũng đem tin chiến sự thượng biểu triều đình, lãnh binh lui về Kinh Châu trung tâm thành trì Tương Dương Thành phủ thứ sử (cũng không phải là vị trí địa lý bên trên trung tâm, mà là chính trị và phương diện quân sự trung tâm thành trì). Sau đó, Từ Cầu tiếp lấy mở rộng ra lương thương, cứu tế dân chúng, đồng thời ra sân khấu không ít đối với dân chúng có lợi điều lệ, dùng để củng cố Kinh Châu dân chúng kẻ sĩ chí tâm; mà Tần Hiệt cũng ở đây sau chuyện này lãnh binh lui thủ Nam Dương Uyển Thành, cả đêm phòng bị sâm nghiêm, đề ngừa có dụng ý khác người, lại niệm Hoàng Cân cờ xí, gây ra hỗn loạn. Tần Hiệt cũng sợ xảy ra vấn đề, liền mời Lâm Dịch dẫn chính mình hai ngàn binh mã trú đóng ở Uyển Thành, cũng tốt trợ giúp hấn chinh đồn quân vụ, an ổn lòng dân. Đương nhiên, Lâm Dịch là không có khả năng cự tuyệt tốt như vậy một cái có thể "Chiêu binh mãi mã, cất cao giọng vọng" cơ hội, vì vậy gật đầu đáp ứng. Về phần tồn tại "Giang Đông mãnh hổ" danh xưng là Tôn Kiên tại giải quyết Kinh Châu chi loạn sau đó, liền ở Tô Hiên theo đề nghị, quay về Hạ Bì, muốn thừa dịp còn sớm mưu đồ Giang Đông, thành tựu chính mình bá vương cơ nghiệp!

Lúc không có ai, Thạch Mặc cũng không khỏi hỏi tới: "Lâm Dịch huynh, đến tốt cùng bằng cần gì phải nhận định kia Hạng lão sẽ chọn con đường kia?"

Lâm Dịch cười cười, không trả lời. Ngược lại một bên Khổng Xán cười nói: "Suy nghĩ thật kỹ lão đầu kia gì đó nhân vật? Đã tâm lớn rất! Lão đầu này nhưng là phải lập lại Hoàng Cân giáo lý, cát cứ người trong thiên hạ! Có chịu cam tâm lúc đó ăn lui núi rừng, làm một nhàn vân dã hạc ăn sĩ cao nhân? Người lại nhìn thêm chút nữa Uyển Thành vị trí địa lý —— bắc là ty lệ, đây chính là thiên tử chi địa, cấm vệ quân oai liền có thể đề cho hấn táng đảm, mặt tây là đất Thực, ác nước tiểu núi, hiểm quan trải rộng, liền hấn về điểm kia binh mã nhất định gây khó để một cái cửa khẩu; còn mặt đông, ha ha. Chu Tuyền cùng Tào Tháo đại quân, cũng không phải là ăn chay! Cho nên nói, lão đầu này bất kể đi đâu một mặt đều là chắc chắn phải chết."

"Ồ! Kia Hạng lão muốn đông sơn tái khởi, chỉ có hướng Kinh Châu đi!" Thạch Mặc bưng tỉnh đại ngộ, đột nhiên lại kêu lên: "Không đúng! Hướng Kinh Châu cũng không chỉ một cái đường có thể đi a!"

Khổng Xán hung hấn chụp mình một chút cái trán, dùng một bộ liếc si ánh mắt nhìn về phía Thạch Mặc, thờ dài nói: "Ta cứ như vậy không có có tồn tại cảm? Ta mất ung mủ không được! Gần như vậy, ta nhìn không thấy đúng hay không?"

"Báo! Lâm tướng quân! Cấp báo!" Phù trạch bên trong, Lâm Dịch cùng Khổng Xán ngồi đối diện nhau, phẩm茗 mà nói chuyện thiên hạ.

Thấy một cái chưa từng thấy qua mặt truyền tin sĩ tốt mặt đầy bản thủ địa chạy vào, đại hơi thở không gấp lớn tiếng kêu. Khổng Xán bị xấu hứng thú, nhướng mày một cái, quát lên: "Người có gì kinh hoàng!"

Sĩ tốt sắc mặt trắng nhợt, thần tình có chút thấp thòm, xấu hổ một chút, mới vừa cố làm trầm ổn hướng Lâm Dịch ôm quyền nói: "Báo cáo Lâm tướng quân! Ký Châu khẩn cấp!"

"Gì đó!" Lần này đến phiên Khổng Xán biến sắc, liền vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Ký Châu không phải mới vừa ổn định không lâu sao? Tại sao lại phát sinh sự kiện khẩn cấp. Người nhanh nói cho ta rõ!"

Sĩ tốt thần sắc có chút bị thương nói rằng: "Trung Lang tướng đại nhân Hoàng Phủ Tung bệnh chết doanh trường; Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân vừa nặng chế tái phát, bị bệnh ở giường; chỉ còn lại Tào Tháo tướng quân lãnh binh đơn độc chiến đấu hăng hái. Cũng may Tào Tháo tướng quân mưu lược hơn người, khoanh khắc xuống liên công hạ Hoàng Cân tặc phi chiếm cứ Khúc Dương huyện, nguyên bản tiếp lấy liền có thể thể như chẻ tre phá vỡ Ký Châu Hoàng Cân tặc cuối cùng thành lũy —— Bình Nguyên Thành. Không biết sao, Hoàng Cân tặc phi trung toát ra một cái tặc tướng, tên gọi Liêu Hóa, đem Tào Tháo tướng quân đại quân ngăn ở Bình Nguyên Thành xuống! Tào Tháo đại nhân cùng kia tặc tướng Liêu Hóa giằng co không nghỉ, áp dụng vườn không nhà trống sách lược chiến thuật, cần phải đem Bình Nguyên Thành trung Hoàng Cân tặc vây, không đánh mà thắng chi binh. Lại không biết sao trong triều có gian thần vu cáo Tào Tháo đại nhân có sợ hãi địch chi ngại, không ngày trước bị triều đình trách tội, phải thiên sứ đem Tào Tháo đại nhân quan chức, áp tải hồi triều hỏi tội đi!"

"Tê ~~~" nghe vậy, ba người sắc mặt kịch biến, nhìn nhau, đều cũng không dám tin.

"Người nhưng có biết bây giờ Ký Châu do ai tới thay thế Tào Tháo chức vụ?" Lâm Dịch bình phục một phen tâm cảnh, hỏi.

Sĩ tốt lung lay, ôm quyền nói: "Tiểu nhân không biết. Tiểu nhân này đến, còn có một chuyện." Hắn nhìn một chút Lâm Dịch sắc mặt, đạo: "Chuyện này chính là nhà ta Trung Lang tướng Chu Tuyền đại nhân hồi triều trước, dặn dò tiểu nhân truyền đạt tới làm. Đại nhân nhà ta nói: 'Ký Châu khẩn cấp, triều đình có sàm ngôn bêu xấu, vọng Lâm tướng quân đi trước diệt tặc!'."

"Ừ? !" Lâm Dịch nghe vậy, trầm ngâm một phen, trong lòng động một cái, thật giống như bắt lại gì đó, nhìn về phía sĩ tốt ánh mắt trở nên bất thiện, chất vấn: "Người xác định lời ấy là Chu Tuyền Trung Lang tướng đại nhân nói, một chữ không kém?"

"Tướng quân? Ta bây giờ một quan nửa chức cũng không từng thu được. Chu Tuyền không nên gọi ta là tướng quân à? !" Lâm Dịch nghi ngờ trong lòng đạo.

"Tiểu nhân dám thề, chữ này chữ đều là nhà ta Trung Lang tướng đại nhân nói, tuyệt không nửa điểm thêm chữ giảm chữ. !" Sĩ tốt ôm quyền nói, còn nói: "Nhà ta Trung Lang tướng đại nhân trải qua thượng thư biểu hiện tâu thánh thượng, đặc biệt Phong tướng quân vì theo ngũ phẩm Thảo Nghị tướng quân, có thể tạm lĩnh 5000 binh mã chinh phạt bình nguyên Liêu Hóa!"

"Ừ?" Lâm Dịch nghe một chút, lắng, ám đạo: "Này Thảo Nghị tướng quân tuy là tạp bài ngũ phẩm tướng quân, nhưng đông tây nam bắc Trung Lang tướng cũng bắt quá tứ phẩm! Chức quan này tới quá nhanh chứ?"

Đúng như dự đoán, khi này con sĩ tốt rời đi không lâu, liền có một cái triều đình phái tới tuyên chỉ công công dẫn một đám "Tiểu đệ" nhảy vào Lâm Dịch phủ đệ

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế, triệu viết: Nay Trắc quận Lâm gia thôn thứ nhân Lâm Dịch, công hiến nghĩa khu, anh dũng giết tặc, rất có chiến công, trải qua Kinh Châu Thứ sử Từ Cầu thượng biểu chiến công, Trung Lang tướng Chu Tuyền đề cử, đặc chiếu vì theo ngũ phẩm tạp bài tướng quân —— Thảo Nghị tướng quân. Khắc sai tự đi chiêu mộ binh mã 5000, hóa tốc đi Ký Châu, hiệp trợ Trung Lang tướng Lữ Thực, công phá bình nguyên, tiêu diệt Hoàng Cân phản nghịch! Khâm thờ!" Kia công công da thịt trắng ngần, mặt không chút cần, nắm con vịt thanh âm thì thầm.

"Tạ chủ long ân! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Lâm Dịch cùng mọi người quỳ xuống đất hướng lên trời một xá, lại hành hương chỉ bái bai, thần sắc cung kính nhận lấy thánh chỉ. —— ở hoàng đế này một lời liền có thể tru diệt cửu tộc thời đại, mặt mũi lúc nào cũng phải cho đi.

Lúc này, kia công công cười quái dị nói: "Chúc mừng Lâm tướng quân lập được công lớn, nhậm chức ngũ phẩm Thảo Nghị tướng quân! Chúc mừng, chúc mừng a! Ha ha, có thể một môi khổ chúng ta đầu này bấp chân!"

Nghe vậy, Lâm Dịch làm sao không biết trong lời này có lời, vội vàng cười nói: "Công công tàu xe vất vả, lại là thiên sứ, là Lâm mỗ nghênh giả tới chậm, chiêu đãi không chu toàn! Mời công công theo ta nhập phủ ngồi một chút, Lâm mỗ sẽ làm dâng trà đãi công công vất vả!"

"Sèn soẹt sèn soẹt ~ Thảo Nghị tướng quân khách khí!" Kia công công mặc dù nói như vậy, nhưng bước chân lại đi vào trong nhà.

Lâm Dịch hướng Khổng Xán đánh một cái ánh mắt, cười đem cái này công công dẫn vào phòng bên trong.

"Công công ngồi một chút, mời dùng trà!" Lâm Dịch cười nói: "Không biết công công tôn tính đại danh?"

Kia công công cười cười, đạo: "Chúng ta một hậu viện người, cần gì phải nói chuyện gì tôn tính đại danh? Họ Tả danh Phong liền phải

"Oh?" Lâm Dịch cố làm kinh dị, tán dương: "Nguyên lai là danh chấn kinh đô Tả Phong tiên sinh!"

Tả Phong người nào? Lữ Thực giám sát quân tình thái giám chính là Tả Phong, bởi vì Lữ Thực không có hối lộ hắn, liền bị hắn vu hãm, cho nên đoạn thời gian trước còn bị áp giải hồi triều. May mắn được Chu Tuyền cùng chúng kẻ sĩ bảo đảm, lại thêm nữa bây giờ thế cục hỗn loạn, Lữ Thực mới vừa lại phục hồi nguyên chức.

Tả Phong nghe vậy, nhưng là vui lưu với mặt, cười nói: "Tướng quân tán dương!"

Thái giám trong lòng là rất vận vẹo. Suy nghĩ một chút cũng phải, không có khả năng sinh đẻ, ở Nho gia "Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại" trong quan niệm, căn bản bị thế gian người không lo người nhìn, đủ loại đánh chửi khi dễ, tâm lý muốn không vận vẹo cũng không thể.

Cho nên giờ phút này, Lâm Dịch một câu "Tiên sinh", không chỉ đồng ý hắn là nam tử, lại tán thưởng hắn phẩm đức, như thế nào để cho hắn mất hứng.

Nhưng mà, nói chuyện với nhau thật vui không sai, nhưng này không có nghĩa là hắn liền không lấy tiền! Hay nói giỡn! Tuy là tham tiền, trộm tiền, thậm chí giết tiền, cũng phải tại hắn trước khi chết, mua về chính mình "Sinh mạng". Nhưng là, hắn còn thiếu rất nhiều tiền a!

Lúc này, Khổng Xán đang cầm một cái nạp vật hộp đi tới, đưa cho Lâm Dịch, cung kính nói: "Tướng quân!" Ở trước mặt người ngoài, hai người hay là được trang bị bộ dáng đi.

"Ha ha!" Lâm Dịch cười cười, đưa cho Tả Phong, cười nói: "Mông manh vật, xin mời Tả Phong tiên sinh nhìn một chút, hay không còn thiếu cái gì đó?"

Nghe vậy, Tả Phong sắc mặt vui mừng, cười híp mắt nhận lấy cái hộp, nhẹ nhàng mở ra một kẻ hờ tử, nhất thời bảo quang đại phóng, trong bụng càng cảm thấy vui mừng, gật đầu liên tục đạo: "Thảo Nghị tướng quân có lòng! Chúng ta nhất định sẽ ở trước mặt bệ hạ diễn tả tướng quân chiến công!"

Lâm Dịch lại sắc mặt nghiêm túc, đạo: "Tả Phong tiên sinh lời này hiểu thế nào? Những thứ này chẳng qua là đãi công công đường xa tới khổ cực, chính

là công công có được! Làm sao có thể là ta làm phiền công công bởi thường đây?"

Tà Phong trên mặt càng thêm vui mừng, ý vị gât đầu, cười nói: "Tốt! tốt! Được!"

Như thế như vậy, hai người như tên trộm địa lần nữa nói chuyện với nhau một hồi nỉ, thấy Tà Phong thần sắc có chút nhàm chán, thật giống như không lời nào để nói. Lâm Dịch lần nữa đưa lên một hộp trân bảo, mỉm cười nói: "Những thứ này mới là ta muốn mời Tà Phong tiên sinh làm việc thù lao!"

Tà Phong vừa nhìn, tất cả đều là đủ loại trân quý bảo vật, trong bụng mừng như điên, khoe mắt nhảy ra nếp nhăn, cười nịnh nói: "Hô hô hoặc ~ Thảo Nghị tướng quân ngài chỉ để ý nói đi! Bản công công định là người toàn lực thi triển!"

Lâm Dịch lần này là thực sự nghiêm túc, nhìn về phía Tà Phong đạo: "Lần này tiêu diệt Hoàng Cân sau đó, muốn cho Tà Phong tiên sinh thay tại hạ mưu đồ một cái Hán Trung thái thú chức vị. Không biết tiên sinh có thể hay không?"

Nghe vậy, nguyên bản vui vẻ Tà Phong làm bộ lộ ra tức giận thái độ, muốn hù dọa một phen Lâm Dịch, lại thấy một bên Khổng Xán lần nữa xuất ra một hộp trân bảo đưa tới, sắc mặt trở nên theo lật sách giống nhau nhanh, vội vàng cười to nói: "Ha ha! Tướng quân chớ hoảng sợ, bản công công chẳng qua chỉ là hay nói giỡn!"

Lại nói: "Hán Trung là Ích Châu xa xôi chi địa, con đường không thông, dân tình điều ngoa, bằng tướng quân chiến công, muốn muốn chức vị này, ngược lại cũng không khó khăn."

Nói đến đây, hẳn lại liếc về liếc mắt trước mặt trân bảo, khẽ sở nói: "Chỉ là, điểm này tài vật, sợ không thể đã động" hẳn gợn tay chỉ chỉ trời.

Lâm Dịch gât đầu một cái, tỏ ý đề cho Khổng Xán đem mặt khác một hộp trân bảo dâng lên, trầm giọng nói: "Những thứ này là tại hạ toàn bộ gia sản, có thể hay không được việc?"

"Có thể! Có thể! Có thể! Cộng thêm hộp này! Nhất định có thể!" Tà Phong liền tranh thủ bốn hộp trân bảo ôm chặt lấy, giấu ở rộng rãi áo khoác bên trong, giống như trống lắc giống nhau gât đầu.

"Vậy thì làm phiền Tà Phong tiên sinh, sau khi chuyện thành công, nhất định có hậu tạ!" Lâm Dịch đứng dậy ôm quyền nói.

"Ha ha ha! Tướng quân yên tâm, đời loạn khăn vàng bình định, không ra một tháng, tướng quân nhất định được bổ nhiệm làm Hán Trung thái thú! Tà Phong cáo từ!"

Nói xong, Tà Phong liền tặc đã giống như chạy, nhưng là sợ Lâm Dịch đổi ý.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lấy huyết vi dẫn, thuộc về người linh phách!

(chương lời mở đầu: « tấn sách. Chấn nân Vũ Chiêu Vương Lý Huyền đồn đãi » : Tin cần khôn chỉ tướng thành, thứ vật hi gió mà nhuận vũ.

Trước cửa phủ đệ, nhìn Tà Phong cuồng quát chạy mất, Lâm Dịch cùng Khổng Xán nhìn nhau cười một tiếng.

"Chúc mừng Lâm Dịch huynh, nghiệp bá sắp thành a!" Khổng Xán chậm rãi ngồi xuống, hướng Lâm Dịch cười nói.

"Ha ha, bây giờ nói cái này còn hơi sớm. Hoàng Cân quân vẫn chờ chúng ta đi tiêu diệt đây! Trong này đột biến quả thực làm ta lo âu a. Triều đình không yên ổn a." Lâm Dịch hai tay chấp sau lưng, chân mày cau lại, ngửa đầu nhìn trời.

Nghe vậy, Khổng Xán lộ ra thâm trầm thần sắc, chậm rãi nói: "Nói cũng vậy. Chúng ta rời đi Ký Châu cũng bắt quá bốn năm ngày, triều đình lại lấy lười biếng chiến sự tên, áp giải Tào Tháo trở về đều hỏi tội, này đột biến quả thực làm ta kham ưu." Xoay chuyển hẳn lại cười nói: "Bất quá, lần này Lâm Dịch huynh không cần lại cố kỵ Tào Tháo bên mình cái kia Phương Độ Giang. Huống chi, lần này là Lư Từ Kiên dẫn quân, chắc hẳn gặp liên tục tấn công Liêu Hóa là ngăn cản không hẳn bao lâu. Bình Nguyên Thành Hoàng Cân quân phản loạn chiến bại là sớm muộn chuyện!"

Lâm Dịch gạt đầu một cái, nhớ tới chuyện gì, cười nói: "Chỉ là tiêu diệt Kinh Châu Hoàng Cân tặc cũng bắt quá được 5 hộp trân bảo, nguyên bản định cho Thạch Mặc huynh xây dựng mã trang. Nhưng bây giờ là thiếu bốn hộp, không biết đến lúc đó, hẳn nếu là biết được, đem sẽ lộ ra gì đó thần tình."

"Ha ha ha ha!" Không Xán cười trên nỗi đau của người khác cười to nói: "Ai bảo hẳn đem ánh mắt ta coi là mù giống nhau, đáng đời bị Tả Phong thái giám này tham ô hẳn 'Lão bà bản' . A ha ha ha!"

Dựng thẳng ngày, Lâm Dịch chinh đồn binh mã, chạy thẳng tới Ký Châu, dọc đường không ngừng chiêu binh mãi mã, hiệu triệu quê hương dừng cảm đầu quân, rốt cục thì kiếm đủ 5000 người. Kỳ binh hai ngàn, bộ tốt 3000. Thế nhưng này 3000 bộ tốt vẫn là chưa trải qua huấn luyện qua tân binh dần từ, để cho bọn họ trực tiếp ra chiến trường, quả thực sẽ đem Lâm Dịch đại quân toàn thể chiến lực kéo thấp đến mức tận cùng.

"Ai! Võ lực áp chế a!" Không Xán không khỏi lắc đầu nói.

Bình nguyên, khẩn ai Duyệt Châu cùng Thanh Châu, cho nên Lâm Dịch cũng không có đi trước cùng Lư Thực hội họp, mà là phái một cái cơ trí lĩnh quền truyền tin cho Lư Thực một tiếng. Chính mình lại dẫn quân lên lên lút lút chen lòi vào nhập Duyệt Châu địa giới, ẩn núp địa trú đóng ở Duyệt Châu Sơn Dương quận đất biên giới, cần phải làm một nhánh kỳ binh, đánh Liêu Hóa một trở tay không kịp, người ngà ngựa đỏ!

"Báo! Tướng quân! Lư Thực đại nhân xin đem quân ngày mai nửa đêm đánh lên Bình Nguyên Thành cửa nam." Thám tử trở về báo cáo.

"Ừ. Bản tướng quân biết rõ. Ngươi mau đi truyền tin cho Lư Từ Kiên đại nhân, nói bản tướng quân nhất định sẽ hết sức hiệp trợ, xin hẳn yên tâm." Lâm Dịch nói rằng. Vừa nói, hẳn liền hướng Không Xán cùng Thái Sứ Từ nhìn, hỏi "Hai vị đoán một chút Lư Thực muốn làm gì?"

Không Xán cười nói: "Liêu Hóa người này có soái tài, một phương diện đánh lên ban đêm là không có khả năng nhanh chóng công hạ bình nguyên. Lại ta nghe nghe thấy Hoàng Cân đương đại lĩnh tụ Trương Yên, dẫn gần mười ngàn dũng mãnh gan dạ Hắc Sơn tặc ngay tại thường sơn khu vực. Nếu là bình nguyên cấp báo, thì Trương Yên vì không tứ cố vô thân, tất nhiên bí quá hóa liều, rồi đi ồ, tấn công Cự Lộc, lấy đạt tới 'Vây Ngụy cứu Triệu' hiệu quả. Hoặc là tiến hành song song, phân quân hai đội, một quân tấn công Cự Lộc thành, một quân trợ giúp Bình Nguyên Thành. Nếu là kế này thành, Trương Yên không chỉ có thể trợ giúp Liêu Hóa thủ xuống Bình Nguyên Thành, cũng có thể chiếm cứ Cự Lộc thành, cùng bình nguyên Hoàng Cân quân phản loạn hai cùng phối hợp, đúng Lư Thực tạo thành giáp công tư thế! Cho nên Lư Thực muốn lấy chính mình mười ngàn sĩ tốt làm mồi nhử, mánh công cửa bắc, để cho Liêu Hóa không thể không suy yếu còn lại cửa thành phòng ngự." Nói đến đây, hẳn nhìn về phía Thái Sứ Từ, cười nói: "Lúc này, Từ Nghĩa huynh có thể leo tường mà nhập, vì trước trận chiến người dẫn đường, phá vỡ cửa nam, dẫn độ quân ta thẳng nhập. Toại mà, quân phản loạn tất loạn, bình nguyên có thể phá, Liêu Hóa thua không nghi ngờ."

Thái Sứ Từ nghe vậy, gạt đầu khen, đem mắt nhìn hướng Lâm Dịch, lại nhìn hẳn thế nào lời giải thích.

Lâm Dịch gạt đầu một cái, đạo: "Rất tốt! Nghe lệnh!"

"Từ Nghĩa làm đầu khu, dẫn dắt 100 tinh nhuệ sĩ tốt, vì trước trận chiến quan tiên phong, đánh lên ban đêm Bình Nguyên Thành, làm gốc quan phá ra cửa thành. Mà bản tướng quân thì dẫn hai ngàn kỳ binh đi trước, Không Xán huynh dẫn 3000 bộ tốt sau đó, vì Từ Nghĩa áp trận!"

Này 3000 sĩ tốt đều là tân binh, không có kinh nghiệm chiến trường, nếu là đặt ở hàng đầu nhất định bại lộ hành tung.

Ngay sau đó Lâm Dịch lại nói: "Truyền lệnh xuống, để cho toàn quân sĩ tốt chuẩn bị vải thô, đến lúc đó cho bản quan che con ngựa mình miệng, quần đây thốt ngựa móng, không được phát ra một đạo âm thanh. Người trái lệnh, trảm!"

"Dạ!"

"Toàn quân công thành!" Đêm khuya, Lư Thực không để ý bốn trận an nguy, dẫn mười ngàn sĩ tốt điều động toàn quân, đem hết toàn lực tấn công Bình Nguyên Thành cửa bắc.

"Cung tiễn thủ! Chuẩn bị! Bắn!" Nghi ngại cũng không kịp không tháo Liêu Hóa đứng ở trên đầu thành, chỉ huy nhúc nhích: "Bộ tốt! Tiến lên! Tươi dầu! Đốt lửa!"

"Rống!" Một thanh âm vang lên, ngã ở trên tường thành dầu lửa liền bị đốt, đem vô số đi lên thang công thành leo lên hán quân sĩ tốt môn thiêu đốt, thẳng đốt hẳn môn khóc rờn rờn, tiếng kêu rên liên hồi, phốc thông một tiếng, giống như lửa cháy con bướm, điều linh rơi xuống đất.

"Vi báo Thánh tâm! Thương vũ!" Lư Thực an ủi sẵn sớ sớ một chút quan ần, thi triển dị năng, cường hóa dưới quyền sĩ tốt, tất cả đều thân mặc áo giáp, ngăn cản trên tường thành thiêu đốt hỏa diễm, giảm bớt không ít thương vong.

"Hừ! Một phát đôi xấu, một mũi tên hạ hai chim! Xấu mũi tên!" Liêu Hóa bội kiếm vung lên, vô số kích bắn ra mũi tên bên trên, tất cả đều bám vào u lãnh quang, một mũi tên bắn ra, không chỉ xuyên thấu hán quân sĩ tốt khôi giáp, càng là trực tiếp xuyên thấu một người thân thể, mặc nữa nhập một người khác trong cơ thể, quả thật là một mũi tên song sát! Không hổ xấu mũi tên tên!

Lư Thực thấy Liêu Hóa mũi tên nhọn như thế sắc bén, chân mày không khỏi nhíu một cái. Hẳn vốn là Nho gia tông sư, cũng tinh thông mưu đồ, đối với đánh giặc một chuyện, có thể nói là muốn mưu kế, có mưu kế; muốn thống soái năng lực, có thống soái năng lực. Nhưng mà Lư Thực lại không có xuất sắc chiến tranh dị năng. Đương nhiên, trừ lệnh thể nhân kinh hãi vạn phần long vãn lực.

Hẳn nhìn về phía đầu tường Liêu Hóa, đôi mắt có chút thâm trầm, nhẹ nhàng ngâm tụng đạo: "Tin cần khôn chi tướng thành, thứ vật hi gió mà nhuận vũ! Nhuận vũ!"

Lời này vừa nói ra, mây gió đất trời kinh biến. Đầu tiên là một cổ ưót át gió thổi qua, tiếp lấy liền xuống lên mưa nhỏ, tí tách, đem cả thành tường hòa diễm tưới tất.

Liêu Hóa nhướn mày một cái, không khỏi lẩm bầm nói: "Mưa này có chút cổ quái!"

Trận mưa này nước nào chỉ là có chút cổ quái, quả thực không tưởng tượng nổi. Tưới dầu vào lửa, lại tưới nước, còn không dùng dùng vang lên không ngừng, làm sao sẽ lúc đó tắt đây?

Mà khi những thứ này nước mưa dính ở Hán triều sĩ tốt trên người lúc, âm thâm lạnh lẽ địa đưa bọn họ thương thể chữa trị. Những thứ kia bị lửa đốt thâm trọng, theo trên tường cao té xuống may mắn vẫn còn tồn tại sĩ tốt môn, bị trận mưa này nước dính, chậm rãi khôi phục sinh cơ, cảm vũ khí, lại thêm nhập công thành trong hàng ngũ.

Một màn này, để cho trên đầu tường Liêu Hóa chân thiết nhìn thấy, không khỏi trong lòng thờ dài nói: "Không hổ là cùng đại hiền lương sư chống đỡ được nhân vật! Đại Hán nho tông danh xưng là, quả nhiên không uổng a."

Tí tách, nhuận vũ tới không về không, Hán triều sĩ tốt bị thương, chờ một chút lại sinh long hoạt hổ, chỉ có số ít chịu vết thương trí mạng sĩ tốt, mới không thể được chữa, nằm kéo dài hơi tàn lỵ.

Này kéo dài, nhìn càng ngày càng nhiều xông lên đầu thành Hán triều sĩ tốt, Liêu Hóa trong lòng thoáng hiện một tia cảm giác nguy hiểm, hưởng một bên thân vệ đạo: "Đi đem còn dư lại ba cái cửa thành sĩ tốt điều đi một phần tư lại đây!"

Bây giờ cửa bắc chiến sự quá căng thẳng, nguyên bản cửa bắc có bốn ngàn Hoàng Cân quân bây giờ chỉ còn lại một nửa, mà nguyên vạn số lượng Hán triều sĩ tốt, bây giờ như cũ có hơn tám ngàn người. Công thành một phương quả nhiên cùng thủ thành một phương, tiêu hao binh lực giống nhau! Cho nên, Liêu Hóa không thể không điều đi còn lại tam môn binh lực, nếu không cửa bắc không phòng giữ được.

Chiến tranh càng ngày càng khàn trương, mưa vẫn còn tới không về không, Liêu Hóa không ngừng điều đi sĩ tốt, để cho dư tam môn phòng ngự bộc phát yếu kém. 5000 hán quân đứng sáu ngàn Hoàng Cân quân, đây cũng là cửa bắc bây giờ thế cục. Mà bình nguyên còn lại cửa thành, cộng lại tổng cộng cũng bất quá hai ngàn người.

"Không thể lại rút ra binh! Cần phải phòng thủ!" Làm một quân thống soái, Liêu Hóa có một loại quân sự trực giác, hấn mơ hồ cảm giác, Lư Thực mục tiêu không có mặt ngoài đơn giản như vậy.

Nhìn trên đầu tường cùng dưới thành tường chất đồng thành núi thi thể, hấn ngửa mặt lên trời thờ dài, nhưng là uống mấy hớp Lư Thực khác có thể hạ xuống tới nước mưa, cười khổ một tiếng: "Ha ha! Vì còn sống người, xin lỗi! Chết đi các tướng sĩ!"

Nói xong, hấn quyết tâm tàn nhẫn, giờ kiếm ở trong lòng bàn tay rách ra một vết thương, sau đó lòng bàn tay hướng về phía mặt đất, miệng niệm nào đó không biết tên ngôn ngữ: "@RT! 3344! #¥ * @!"

"Tích đáp!" Không phải tiếng nước mưa thanh âm, mà là máu tươi thanh âm. Nghiêm túc nghe qua người, sẽ biết, nước mưa nhỏ xuống âm thanh không có máu tươi nhỏ xuống âm thanh —— không linh! Sâu thăm!

"Lấy huyết vi dẫn, thuộc về ngươi linh phách! Hoàn Hồn Thuật!" Liêu Hóa trong mắt u quang đại mạo, phát ra vô tận quỷ dị khí, lan tràn tới toàn bộ chiến trường.

Sau một khắc, "Kéo kẹt", "Kéo kẹt", "Kéo kẹt" âm thanh vang vọng Bình Nguyên Thành cửa nam trên dưới. —— vô số nguyên bản chết đi sĩ tốt, bất luận là hán quân vẫn là Hoàng Cân quân phân loạn sĩ tốt, tất cả đều chiến chiến nguy nguy bỏ dẫy, khi còn sống cảm vũ khí sĩ tốt huy động vũ khí đâm chết bên cạnh người sống; mà sinh trước ném vũ khí, găm thét một tiếng, ôm người sẽ chết tinh thần cắn xé, găm người sống miếng thịt máu tươi hòa lẫn tung tóe. Thăng lên một bên sống trong lòng người cảm giác rợn cả tóc gáy!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Phá bình nguyên, mấy tội nhân

(chương lời mở đầu: Hán dương hùng « pháp ngôn. Tiên tri » : Phấn chấn vạn vật giả, lôi phong ư! Phấn chấn vạn dân giả, hiệu lệnh ư!

Nguyên bản xơ xác tiêu điều trên chiến trường, nhất thời trở nên âm khí âm u, kinh khủng dọa người.

"A! Quý a! Quý thần đại nhân tha mạng a!"

"Trốn! Chạy thoát thân a! ! Quý thần đại nhân trách tội xuống!"

"A! Cứu mạng! Cứu mạng a! Đại nhân cứu ta a!"

Trong lúc nhất thời, bất luận là Hoàng Cân quân phản loạn vẫn là Hán triều sĩ tốt, tất cả đều sắc mặt trắng xám, hù dọa phá hồn gan, hoảng hốt chật vật không chịu nổi.

"Trọng an tai! Trấn tĩnh!" Lư Thực ánh mắt đảo qua, sắc mặt cứng chặc như vạn năm không gãy cao núi, quát lên. Quát một tiếng lên, vạn quân đều tĩnh.

"Thật là cao thâm Nho gia đường khí tu vi!" Trên đầu tường, Liêu Hóa sắc mặt tái nhợt, cả kinh nói.

"Chẳng qua chỉ là tặc nhân yêu pháp mãnh khỏe! Bọn ngươi có Hán triều quốc vận, sa trường tinh thần gia thân, có gì sợ! Giết tặc!" Lư Thực giọng mãnh liệt.

Nói xong, Lư Thực chậm rãi đi tới trống trận bên cạnh, gắng sức múa cờ, đồng dục đạo: "Vạn vật vạn dân, lời phong hiệu lệnh! Phấn chấn!"

"Rống! Rống! Rống!"

Sau đó quát một tiếng, vạn quân tề hát. Trong thời gian ngắn, tiếng gào rung trời, tinh thần khoáng đạt, đảo qua kinh sợ về, không xuất hiện sợ hãi chỉ thanh, chỉ có tiếng rống giận âm thanh, đậm chân âm vang!

Liêu Hóa sắc mặt trắng nhợt, kiên định trong con ngươi cuối cùng là toát ra một chút mệt mỏi, ngửa mặt lên trời thờ dài nói: "Quả thật là nho tông! Vạn dân kính ngưỡng! Liêu Hóa không kịp vậy!"

Nhưng mà, lời mặc dù nói như vậy, Liêu Hóa lại không có để cho đầu tường phòng ngự xuất hiện chút nào dừng lại, hay là suy yếu.

Ổn định lòng quân Lư Thực, đảo mắt nhìn chiến trường, chứng kiến không ngừng có chết đi sĩ tốt hóa thành quỷ binh, cung người điều động, không khỏi trong bụng thờ dài: "Tuy là yêu tà, nhưng có thể thượng cấp! Nếu không phải triều đình không dung thứ cho, trận chiến này tất chiêu hàng chi! Ai! Đáng tiếc a! Đạo bất đồng không cùng chí hướng."

"Tướng quân, hán quân thể công mãnh liệt, không bằng phái người đi cầu viện trương cử soái đi!" Một cái phó tướng đi tới Liêu Hóa bên tai, lo lắng nói.

Liêu Hóa mới vừa thi triển thuật cấm kỵ, thân thể suy yếu, thờ dài nói: "Ai! Ta cùng với Trương Yến có khe, như hán biết được hán quân tấn công bình nguyên, hán định sẽ không tới cứu, nhất định sẽ trực tiếp thừa dịp tấn công Cự Lộc thành!"

"Này" bộ kia đem chân chờ nói: "Tuy nói như vậy, nhưng chúng ta dầu gì cũng là Hoàng Cân giáo một thành viên, hán há thấy chết mà không cứu ?"

Liêu Hóa có chút mệt mỏi lắc đầu một cái, khoát khoát tay, không cần phải nhiều lời nữa.

Chung quy có một số việc chỉ có thể tự biết rõ. Ở lúc trước trong cuộc sống, hán liền cảm giác đại hiền lương sư đối với hán chú ý gần như dị thường. Thông minh như hán, há sẽ không có nhận ra được Trương Giác đối với hán có dụng ý khác ?

Mà Trương Yến, cũng tức Trử Sơn Yến, ở Trương Giác sau khi chết chính là trên danh nghĩa mạnh nhất Hoàng Cân thế lực, cũng là sự thật bên trên, đối với hán cũng ôm địch ý. Nếu là nghe được bình nguyên gặp mãnh công, sợ rằng không chỉ biết phải bình tấn công Cự Lộc, đồng thời còn sẽ phải sai một nhánh tinh nhuệ xuôi nam đến bình nguyên. Nhưng tuyệt đối không phải đến giúp hán, ngược lại còn khả năng ở hán quân công không hạ được thời điểm, ở sau lưng lặng lẽ thọt nhất đao. —— hắc ăn hắc a!

Như thế, hán nơi nào còn dám hướng đi chiếm cứ Thường Sơn Quốc quanh mình thổ địa Trương Yến cầu viện ? Há chẳng phải là, tự tìm đường chết!

"Bất quá bây giờ cũng còn khá, hán quân là công không được bình nguyên!" Nhìn trên trời mưa nhỏ dừng lại, hán quân thương vong cũng càng ngày càng lớn, Liêu Hóa rốt cục thì lộ ra một nụ cười châm biếm.

"Báo! Tướng quân! Tướng quân! Cửa nam gấp đánh bắt ngờ! Vạn phần nguy cấp, xin đem quân tốc độ viện!" Tụ tại lúc này, một cái gương mặt dính đầy vết máu sĩ tốt liền lần một vòng chạy tới, hét lớn.

"Ông!"

Sấm sét giữa trời quang! Đột nhiên rơi xuống tai vạ bất ngờ tin tức, đứng Liêu Hóa tạo thành to lớn sát thương.

Liêu Hóa lảng một hồi nhe, cơ giới hướng kia quỳ dưới đất sĩ tốt trừng đi, lạnh lùng nói: "Ngươi! Lặp lại lần nữa!"

"Tướng, tướng quân, cửa nam gấp phải đánh bắt ngờ, ngàn cân treo sợi tóc, thỉnh cầu tiếp viện." Sĩ tốt không dám nhìn thẳng ánh mắt hán, chiến chiến nguy nguy nói rằng.

"Mạng ta mất rồi! Mạng ta mất rồi! A ha ha ha!" Liều Hóa nghe vậy, thê lương cười một tiếng, ngay sau đó lại điên cuồng giống như ngựa mất trời cười to: "A ha ha ha Haaa...! A ha ha ha Haaa...! Ta Liều Hóa khổ mải binh thư hai mươi năm! Không thì ra so danh tướng ăn sĩ, nhưng là có thể một mình đâm đường một phía! Hôm nay cuối cùng rơi vào kết quả như thế này! Ô hô ai tai!"

Hán quân bên trong, Lư Thực nhìn lực sắc bén, dòn Hoàng Cân quân phản loạn phòng ngự sơ sót, nhất thời liền biết bên trong thành phát sinh chuyện gì, rút bội kiếm ra, vung lên, phong mang tất lộ, cười to nói: "Quân phản loạn của nam đã bị quân ta công phá! Toàn quân mãnh công! Tru diệt nghịch tặc!"

"Rống!"

Hán quân sĩ tốt cùng kêu lên quát một tiếng, tinh thần lại tăng mấy tầng lầu.

Liều Hóa sắc mặt tái nhợt, bên cạnh phó tướng thấy không thể cứu vãn, cũng là thê lương cười một tiếng, khóc rống rống, giơ kiếm ngựa mất trời thờ dài: "A ha ha ha! Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! Tuổi ở giáp, thiên hạ đại cát! Đại hiền lương sư vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Nói xong, cái này đem liền đầu phẩy một cái, tự vận đầu tường, huyết tiên tam xích!

"Ha ha ha! Đại hiền lương sư a! Người nghi ngờ quá nặng, bảo thủ, không chịu nghe Hạng lão cách, mới khiến ăn mà không làm, Hoàng Cân đại bại! Người bảo thủ tự phụ, cuồng ngạo tự đại, không chịu nghe mặt tướng nói như vậy, vậy Cự Lộc, mới khiến Hoàng Cân đại bại! Người! Tội nhân! Tội nhân a!" Liều Hóa cười ha ha, kỳ thái giống như điên, đứt quãng hét: "Liều Nguyên Kiệm! Người tự phụ tài học, không chịu cô đơn, bỏ chính nhập tà, mới có hôm nay cái chết! Ha ha ha!"

Ra đời nhà nghèo, không người tiền cứ, tuy là lòng dạ mưu lược, thì có ích lợi gì chỗ? Khổ vậy! Không bằng chết một chữ này!

Tự tại lúc này, một cái tục tăng thanh âm đột nhiên nhô ra, cười to nói: "Ha ha ha! Liều tướng quân có gì làm này cuồng đồ thái!"

"Ừ?" Nghe được cái này thanh âm, Liều Hóa con người trừng một cái, kinh ngạc nhìn về phía người kia, thần sắc tự hi tự bi, vừa nghi hoặc không hiểu, nhất thời đầu lưỡi thất, mồm miệng không rõ đạo: "Chu Thương! Người thế nào không có chết?"

Chu Thương không có nghe rõ hẳn thoại, cười nói: "Có gì kinh ngạc như thế?" Lại nói: "Liều tướng quân người mang tài học, có gì tìm chết? Không bằng theo nhà ta rồi đi, khác tìm một cái đường ra?"

"Trời không tuyệt đường người a!" Liều Hóa nghe vậy, không khỏi trong lòng điên cuồng hét lên. Hắn không cam lòng. Sự nghiệp chưa thành liền bỏ mình đầu tường, hắn không cam lòng a!

"Được! Nguyên Phúc huynh, xin dẫn đường!" Liều Hóa gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía một đám còn đang cùng Hán quân liều mạng Hoàng Cân quân phản loạn, rung rung đạo: "Chư vị huynh đệ! Như còn tin tưởng Liều mỗ, liền theo ta đi thôi! Bình Nguyên Thành chúng ta không phòng giữ được! Chúng ta đi thôi! Ngày sau, chúng ta nhất định sẽ mang theo bách chiến thắng lợi chi sư trở lại!"

"Thề chết theo tướng quân!" "Thề chết theo tướng quân!"

"Thề chết theo tướng quân!" "Thề chết theo tướng quân!"

"Àm vang! Âm vang! Âm vang!"

Bình Nguyên Thành bị công hãm, Lư Thực đại quân nhanh chóng chiếm cứ trong thành chính trị nòng cốt cơ quan —— phủ thành chủ, đồng thời lại phái binh cầm giữ các lộ cửa thành, lão luyện đem trọn tòa thành trì cầm giữ ở trong tay.

"Thảo Nghịch tướng quân quả nhiên dẫn quân có cách a!" Tiệc ăn mừng bên trên, Lư Thực mỉm cười đánh giá Lâm Dịch. Hắn khen cũng không có người khác như vậy tục sáo, cho đánh giá cũng thập phần đúng trọng tâm.

"Lô Trung Lang tướng đại nhân đáng khen mầu! Mặt tướng chẳng qua chỉ là người khôi xướng, chân chính làm được không đi nhiễu dân, không đoạt dân tài là binh lính bản thân!" Lâm Dịch tự nhiên biết rõ Lư Thực nói là cái gì, vì vậy khiêm tốn nói.

Nho gia một mực lấy khiêm tốn coi như đối nhân xử thế căn bản, mà thân là Nho gia tông sư Lư Thực tất nhiên cũng trong tiềm thức nghiêng về khiêm tốn làm người người. Cho nên, Lâm Dịch vì tại vị này nho tông trong mắt lưu lại ấn tượng tốt, khiêm tốn mặt nạ là phải có đeo.

"Giỏi một cái quy công cho sĩ tốt Thảo Nghịch tướng quân!" Lư Thực sờ một cái cằm chòm râu, cười híp mắt nói rằng: "Như thế, liền cũng thắng được rất nhiều tướng lĩnh!"

Nói xong, Lư Thực bỗng nhiên dừng lại, lại lại nói: "Nghe nói người cùng Yêm đảng thân cận, không biết thực hư?"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thục trung tiên phong! Liêu Hóa lay hàng!

"rốt cuộc phải tới sao ?" Lâm Dịch nhìn một bộ không buồn không vui bộ dáng Lư Thục, trong bụng máy động, hồi phục lại bình tĩnh lại.

Thật ra thì, đang cùng Tả Phong giao dịch thời điểm, hẳn liền cân nhắc đến cái vấn đề này.

Hán triều triều chính vẫn luôn có "Kê sĩ" cùng "Yêm đảng" chống lại, một khi Lâm Dịch hỏi lộ cái nào Yêm đảng phản từ, nhất định sẽ bị hấn môn nhắc tới trên mặt nổi tới. Làm như vậy, một là để cho hấn đoạn tuyệt cùng kê sĩ giao hảo, hai là đề cao bản loại thế lực, nói cho đối thủ —— "Nhìn! Chúng ta lại thêm nhập một cái tiền đặt cược". Ba là để cho thêm nhập người không thể không cùng đối địch loại đối nghịch.

"Ha ha! Thân cận ? Chưa nói tới." Lâm Dịch nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Bây giờ Yêm đảng giựt giây bệ hạ làm ác, hoang phế triều chính, tội ác tày trời! Mặt tướng mặc dù không bằng đại nhân đạo đức cao, cũng không là nịnh nọt hạng người! Há sẽ cùng Yêm đảng thân cận ?"

"Oh ?" Lư Thục giương mắt liếc mắt nhìn Lâm Dịch, nhàn nhạt nói: "Ta nghe nghe thấy Thảo Nghị tướn quân nhưng là tặng bốn hộp trân bảo cho gia hoạn quan Tả Phong, còn xưng hô này hoạn quan vì tiên sinh, không biết thực hư ?"

"Đây là thật." Lâm Dịch gật đầu.

"Hừ! Vậy người cùng Yêm đảng thân cận, có lời gì có thể giảng!" Lư Thục mặt lạnh đạo.

Hắn nguyên bản chính là kê sĩ nhất tộc, cùng hoạn quan vốn cũng không đối phó, lại gặp Tả Phong vu hại, khiến cho tiền tuyến thật tốt tình hình, gấp thăm đại biến, Hoàng Phủ Tung vì đó táng thân, Chu Tuyên vì đó bị thương nặng ở giường, Tào Tháo vì đó áp giải hồi triều hỏi tội, đủ loại nguyên do, như thế nào làm hắn không giận ?

Lâm Dịch lắc đầu một cái, có ý hướng doanh trưởng bốn phía cho là, chậm rãi nói: "Không biết đại nhân doanh trưởng người nào canh giữ ?"

Nghe vậy, Lư Thục cảm giác một chút kỳ hoặc, bằng phẳng một tình cảm xuống, đạo: "Thảo Nghị tướn quân hãy yên tâm, đều ta tâm phúc!"

"Vậy thì tốt!" Lâm Dịch cười nói: "Triều chính do Yêm đảng cùng kê sĩ lẫn nhau cầm giữ, hai phe đối kháng lâu như vậy, bây giờ trong lúc mơ hồ Yêm đảng lại chiếm cứ ưu thế, đại nhân cảm thấy ta thêm nhập sĩ người phe, có thể hay không lực làm sóng to, áp đảo Yêm đảng phe ?"

Lư Thục trầm tư một hồi nài, lắc đầu một cái."Hoạn quan đầu độc bệ hạ quá sâu, há sẽ dễ dàng như vậy diệt trừ ?"

"Cho nên, mặt tướng có ý lấy số tiền lớn mua được cùng Lư Thục đại nhân có khe Tả Phong, bên ngoài báo cho thiên hạ mặt tướng chính là Yêm đảng người trong, trên thực tế mặt tướng là ẩn núp trong đó, chờ thời mà động!" Lâm Dịch ôm quyền nói: "Mặt tướng từng quyền trung quốc chỉ tâm, mời đại nhân minh giám!"

"Ừm." Lư Thục trầm ngâm chốc lát, đạo: "Khổ cực Lâm tướng quân!"

"Nơi nào ? Nơi nào. Tận trung vì nước, là mặt tướng bổn phận!" Lâm Dịch khiêm tốn nói.

Không lâu, tiệc ăn mừng tàn mãn. Lâm Dịch chậm rãi vén lên Lư Thục doanh trưởng rèm, hướng chính mình doanh trưởng đi tới, trong lòng cười thầm: "Ha ha. Quả nhiên không lừa được Lư Từ Kiên a!"

Lư Thục tuy nói khổ cực, lại nhiệt tình gác lại Lâm Dịch, ngoài mặt là biểu đạt tin tưởng Lâm Dịch thoại, trên thực tế khả năng nửa tin nửa ngờ, cũng có thể là hoàn toàn không tin. Chỉ là nghe được Lâm Dịch nói trung thành thoại, lại hẳn lại là một Nho gia quân tử, cho nên không tốt "Lấy quân tử chỉ tâm trắc tiểu nhân chi bụng", ngay mặt vạch trần Lâm Dịch.

"Bất quá, ta cũng chỉ là vì biểu mặt không có trở ngại a!" Lâm Dịch lần nữa cười khê, hỏi lộ Yêm đảng sự tình, có ở Lư Thục nơi này làm mặt ngoài công phu, ít nhất có thể để cho những thứ kia kê sĩ không biết có ý nhằm vào mình quá sâu. Trên triều đình quanh co khúc khuỷu lòng người, hẳn có thể chơi đùa không chuyên.

Bên trong doanh trưởng ngọn đèn dầu một mực sáng, hai người ngồi đối diện nhau, một người cười ngây ngô lầy. Một người khác mặc dù sắc mặt bình thường, nhưng gờ án kỳ ngón cái nhưng có chút dòn dập.

"Xoẹt ~ "

Doanh trưởng rềm bị kéo ra, Lâm Dịch chậm rãi đi tới. Liêu Hóa cùng Chu Thương liền vội vàng đứng lên, hướng Lâm Dịch ôm quyền nói: "Xin chào chủ công (tướng quân)!"

Lâm Dịch cười cười, cười nói: "Hai vị tướng quân mời ngồi!" Lại hướng Liêu Hóa đạo: "Không biết Nguyên Kiệm tướng quân, có thể trông tượng thông?"

Chuyện này còn phải theo Chu Thương đem Liêu Hóa mang ra khỏi Bình Nguyên Thành nói đến.

Trên đầu tường, Chu Thương để cho Liêu Hóa dẫn dắt Hoàng Cân sĩ tốt theo cửa đông chạy trốn, thu xếp ổn thỏa sĩ tốt sau, liền kéo Liêu Hóa lặng lẽ vào thành, đi tới Lâm Dịch trong doanh trưởng.

Nguyên lai Liêu Hóa dẫn quân chạy ra khỏi bên ngoài thành sau đó a, thoát được tánh mạng sĩ tốt có chút ừ rừ cúi đầu đi, có chút đi nhờ cậy Trương Yên, có chút đợi tại chỗ, không có đi đâu cả, nhưng cũng không nghe ai thoại. Cho đến cuối cùng, chân chính lẽ tạ đi theo Liêu Hóa, chịu nghe hần hiệu lệnh, bất quá một ngàn người. Hần nhìn một chút còn dư lại sĩ tốt, Liêu Hóa liền muốn để cho Chu Thương thêm nhập hần dưới trướng, hướng đông công chiếm Tế Nam, mưu đồ sau tính toán. Nhưng Chu Thương sống chết không chịu, càng là nói ra để cho hần lạy nhập Lâm Dịch dưới trướng thoại.

Đang nghe Lâm Dịch chính là công phá Uyển Thành, đánh bại Hạng lão, bình định Kinh Châu cái kia Thảo Ngịch tướng quân sau, Liêu Hóa ánh mắt sáng lên, kiên quyết cùng Chu Thương vào thành xin vào.

"Hàng phu Liêu Hóa, nguyên phụng tướng quân vì chủ công, sống chết có nhau!" Liêu Hóa quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói.

Nghe vậy, Lâm Dịch trong bụng động một cái, đem Liêu Hóa đỡ dậy, mỉm cười nói đạo: "Nguyên Kiệm là tự nguyện vì phu, tự chui đầu vào lưới vậy!"

"Liêu Hóa, chữ Nguyên Kiệm, bái kiến chủ công!" Liêu Hóa lần nữa quỳ mọp.

"Phanh!" Một tiếng, đúng như dự đoán, Liêu Hóa hóa thành một cái thẻ, vàng chói lợi huyền phù tại không trung, Lâm Dịch chậm rãi nhận lấy.

Liêu Hóa: Võ tướng, tứ tinh. Thẻ trong hình, một người mặc Hoàng Cân khôi giáp tướng quân, thất lưng bội bảo kiếm, mây kiếm khê nhếch, ôm quyền lễ bái!

Giới thiệu: Trương Dương trung Lô người Liêu Hóa, chữ Nguyên Kiệm. Thường có sách lược, dũng cảm quả cảm! Từng là Hoàng Cân trong quân cứng tướng lĩnh, tham dự nhiều lên chiến tranh, thường có chiến công. Sau bình nguyên bình bại, phụng Hán triều Thảo Ngịch tướng quân Lâm Dịch vì chủ công.

Thuộc tính: Võ lực: 78. Tốc độ: 70. Thẻ chất: 70.

Kỹ năng 1: Anh dũng: "Quân nhân anh dũng, âm thanh động thiên địa, lấy một đánh trăm!" Liêu Hóa khiến quanh người chu vi ngàn mét bên trong quân bạn đơn vị, toàn bộ huyết sắc anh dũng võ trang!

Kỹ năng 2: Đi đầu: "Nhỏ bé nhanh nhẹn, chiến đấu tất đi đầu, đan kỵ sở chí, ngàn người tán loạn!" Cường hóa thân mình ba vòng (lực lượng, tốc độ, thẻ chất), phụ gia 'Dòm ra' đặc tính. (dòm ra: Có tỷ lệ nhất định nhìn thấu đối thủ đã kích đường đi.)

Kỹ năng 3: Xâu mũi tên: "Một phát đôi xâu, một mũi tên hạ hai chim!" Liêu Hóa vận dụng dị năng lực, cường hóa dưới quyền cung tiễn thủ mũi tên lực lượng.

Kỹ năng 4: Hoàn Hồn Thuật: "Lấy huyết vì dẫn, thuộc về ngươi linh phách!" Liêu Hóa miệng niệm huyền ảo thần chú, lấy tinh huyết thi triển thuật cấm kỵ, hồi phục chết đi nhân loại, hóa thành quý binh, cung ngươi điều động!

Đặc tính 1: Ổn quân: Liêu Hóa chỉ huy sĩ tốt, bị kinh sợ, hốt hoảng lúc, sẽ chậm rãi quy về ổn định.

Đặc tính 2: Chiến đấu hăng hái: Liêu Hóa chỉ huy binh lính, lực sát thương gia tăng. Vui lập nhập tuyệt cảnh lúc, lực sát thương chột tăng, lực phòng ngự suy yếu.

"Lợi hại ca của ta! Bốn cái kỹ năng thêm hai cái đặc tính! Liêu Hóa không hổ có soái tài khả năng!" Lâm Dịch đem Liêu Hóa cùng Chu Thương thuộc tính lẫn nhau so sánh một hồi, không khỏi cười nói: "Quả nhiên nhiều một vì sao chính là không giống nhau a!"

Bây giờ Liêu Hóa thu, tiếp đến tự nhiên phải đi thu còn lại Hoàng Cân quân. Lâm Dịch cười cười, liền đứng dậy nhắm hướng đông môn đi tới.

"Báo! Tướng quân! Cự Lộc thành cấp báo!"

Đại sáng sớm, mặt trời vừa mới ló đầu ra. Một cái thần sắc mặt sĩ tốt cười ngửa xông nhập trại lính, vén lên Lư Thực doanh trưởng, lớn tiếng nói: "Tướng quân! Thường sơn Hoàng Cân cử soái Trương Yên dẫn quân tấn công Cự Lộc! Cự Lộc thành cấp báo!"

Cũng còn khá sĩ tốt cũng phải dậy sớm, mà Lâm Dịch thân là Thảo Ngịch tướng quân, tự nhiên sáng sớm liền bị Lư Thực mời tới trong doanh trưởng thương lượng chiến sự.

"Lâm tướng quân, chiến sự khẩn cấp, xin nhanh chóng thu xếp lính xuất phát, cứu viện Cự Lộc!" Lư Thực lập tức đứng lên nói.

"Dạ!" Lâm Dịch cũng đứng dậy ôm quyền, rồi đi doanh trường.

"Lộc cốc cốc!"

Lư Thực tương chiến nói lên biểu hiện triều đình, lưu lại một cái phó tướng cùng một ngàn bộ tốt, liền rời đi đêm qua tân tân khổ khổ chiếm lĩnh xuống Bình Nguyên Thành, hướng Cự Lộc bùng ra.

Đáng tiếc, Cự Lộc thành bây giờ thủ tướng cũng không có giống như Liêu Hóa như vậy có tài năng. Làm Hán triều đại quân vừa mới ra Bình Nguyên Quận, đến Thanh Hà biên giới thời điểm, liền đối diện chạy tới một chập vạt không chịu nổi, cặp mắt đầy máu sỉ tốt, quý sụp xuống đất, khóc rống rống đạo: "Cự Lộc thất thủ! Ô ô! Thái thú đại nhân không để ý chính mình sinh tử, anh đừng giết địch, để cho tiểu chạy ra khỏi thành, báo cáo quân tình cho đại nhân. Tướng quân a, xin ngài nhất định phải thay thái thú đại nhân báo thù a!"

Lư Thực nhỏ khẽ thở dài một hơi, đem quy xuống sĩ tốt đỡ dậy, trấn an địa vỗ vỗ bả vai hắn.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ban Chính Khuông Kỷ, cũng tà mất chính

Lư Thực nhìn có thể tinh thần nhĩ khóc ti tê địa sỉ tốt, nhẹ giọng khuyên lơn: "Ngươi hãy yên tâm, Cự Lộc thái thú chết tại xã tắc, nặng như xã tắc, triều đình thì sẽ không để cho hãn khuất nhục. Thù này, triều đình sẽ làm lấy Hoàng Cân tặc phi máu tươi rửa sạch!"

"Đa tạ đại nhân! Đa tạ Tướng quân! Đa tạ triều đình đại nghĩa!" Sĩ tốt thân thể run rẩy càng thêm lợi hại, thật giống như bởi vì cảm động tình cảm mà bộc phát run rẩy, thân thể co lại thành một đoàn. Run lên một cái địa, sống hướng lò lửa nung đỏ trên miếng sắt một cục thịt viên.

"Không được!" Ở Lâm Dịch bên cạnh Thái Sứ Từ đột nhiên trong lòng giật mình, mạnh hướng Lư Thực hét: "Cẩn thận!"

"Xuy!"

Một cây chủy thủ, đâm rách cảm y, cảm thẳng vào nhập Lư Thực phần bụng. Mà Lư Thực, cặp mắt như cũ như "Trước núi thái sơn sụp đổ, mà sắc không thay đổi" bình thường trầm tĩnh, nhưng mà bắt lại sỉ tốt tay mà nổi gân xanh bàn tay, tựa hồ đang hiển lộ hãn giờ phút này tâm tình —— tức giận!

"Chết!" Thái Sứ Từ trong mắt lãnh mang chột lóe, một kiếm kết quả cái này thích khách.

"Phốc thông ~ "

Lư Thực đem kia nguy trang thành sỉ tốt thích khách đẩy ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch dựa vào ở sau lưng thân vệ trên người, trầm giọng nói: "Toàn quân phòng bị! Thảm sát đội, thảm thức điều tra!"

Lâm Dịch chân mày cau lại, ám đạo: "Kế sách hay! Xem ra lại có một cái Hạng lão thêm nhập Hoàng Cân!" Lại cười nói: "Đáng tiếc, Hoàng Cân tặc không có Quân Hối như vậy vô lực. Tuy là có, hắc! Cũng phải tránh Thái Sứ Từ mới được."

Hãn quân phía sau mấy dặm bên ngoài một nơi trong rừng rậm, một chàng thanh niên hai tay chắp sau lưng, thân sắc nén giận, hướng một bên trung niên tướng lĩnh đạo: "Thích khách này quá kém! Xấu ta mưu lược! Trương tướng quân, rút lui đi!"

"Rút lui ? Hừ hừ! Lư Thực đều trung ngươi Ban Chính tiên sinh kế sách, bị thương không nhẹ, này chính là địch quân lòng quân lụn bại lúc, chính là ta quân phá địch lúc, tiên sinh nhưng phải bản tướng quân rút lui! Chẳng lẽ vẫn còn học chung với triều đình cây cối chó má ân nghĩa không được!" Tướng quân kia mặt lạnh liếc xéo.

Chàng thanh niên mặc áo gấm, khí độ ngạo nghễ, rất có một bộ quan hoạn con cháu công tử ca phong độ, nghe tướng quân kia ngôn ngữ, trong mắt vụt sáng một đạo lãnh mang, cứng rắn đạo: "Tướng quân tự tiện! Thứ cho bản công tử cáo từ! Hừ!"

Hãn chính là Hán triều sử học gia Ban Cố cái kia ban nhà sỉ tộc chi nhánh trung một thành viên, chữ Khuông Kỷ. Thấy kia Hoàng Cân tướng lĩnh như

thế chẳng cho tình cảm, Ban Chính lạnh rên một tiếng, tức giận vút vại cái ống tay áo, quay đầu liền đi, mới vừa đi mấy bước, Ban Chính cười khẩy nói: "Bỏ công từ an vị thủ Cự Lộc đầu tường, chờ tướng quân khai hoàn trở về!"

"Hừ!" Kia tướng lãnh lạnh rên một tiếng, mang thanh niên đi, khinh thường phun một ngụm đàm, cười lạnh nói: "Đội bản tướng quân chém Lư Thực đầu người, cần thiết để cho cừu soái giết này chỉ biết là giờ âm mưu quỷ kế tiểu bạch kiểm!" Nói xong, này Trương tướng quân tiếp lấy hướng thân vệ đạo: "Truyền lệnh xuống! Toàn quân sắp xếp xong! Chuẩn bị đánh ra!"

Chàng thanh niên ra rừng rậm, cười khẩy, đạo: "Lư Thực mặc dù bị thương, sĩ tốt môn nhưng là tức giận. Hán quân tinh thần không hàng phản tăng! Mặc dù tại chỗ xây dựng cơ sở tạm thời, lại cẩn thận tỉ mỉ, trận bản vững chắc, há sẽ bị bại? Huống chi có Thảo Ngịch tướng quân Lâm Dịch, cùng nhất lưu võ tướng Thái Sử Từ hai người ở. Tuy là đánh lén, cũng không là bọn người ngu người ngu ngốc có thể địch!"

Nếu không phải thấy đối phương có quân đội, Ban Chính nhất định sẽ dùng coi rẻ ánh mắt, nhiều đi nữa nhìn Trương tướng quân mấy lần. Hắn hướng bắc phương nhìn một hồi nhe, lắc đầu thở dài nói: "Hoàng Cân quân bây giờ quả thật khí số đã hết! Không phải ta tội, quả thật trên trời hạ xuống ta đã chậm!" Thở dài, Ban Chính nhưng là không có hướng bắc hướng Cự Lộc đi, mà là trực tiếp đi về phía tây, thuần thực, liền biến mất hẩn tung tích. Về phần trước khắc nói "Cố thủ Cự Lộc đầu tường", hoàn toàn quên.

"Báo! Tướng quân! Phía trước ba dặm, không có phát hiện chút nào tung tích địch nhân!"

"Báo! Tướng quân! Phía trước năm dặm, không có phát hiện chút nào tung tích địch nhân!"

"Báo! Tướng quân! Phía trước tám dặm, không có phát hiện chút nào tung tích địch nhân!"

"Báo! Tướng quân! Phía trước mười dặm, không có phát hiện chút nào tung tích địch nhân!"

Thám tử tục tục báo lại, đem hán quân phía trước mười dặm địa đều dò xét một lần, nếu không phải thời gian cấp bách, sợ rằng những thám tử này đều muốn trực tiếp chạy đến Cự Lộc đi điều tra địch tình.

"Dò nữa!" Lư Thực ánh mắt thâm trầm, bùm lấy trái qua băng kỹ vết thương, trong lòng không ngừng tính toán: "Không có đạo lý a! Đâm bị thương ta lấy nhiều loạn quân ta lòng quân, cũng không phải sĩ tốt tấn công, đến cùng ý gì?" Lại nghĩ đến: "Chẳng lẽ quả thật chỉ là đơn thuần ám sát?"

Lúc này mặc hẩn não trấp xoắn nát, cũng chưa từng nghĩ đến, ở tại bọn hẩn vừa mới bước qua trong rừng rậm, ẩn núp 3000 số lượng Hoàng Cân quân phản loạn, chính đưa ra rắn độc phân nhánh đầu lưỡi, dò xét lấy con mồi trạng thái, chỉ cần khiến nó cảm giác thời cơ đã đến, nhất định lộ ra mang theo nọc độc răng sắc, hung hãn cắn con mồi, một đòn tới chết!

Hồi lâu, đại khái là Lư Thực nghĩ thông suốt gì đó, hoặc là buông tha suy nghĩ, bùm lấy vết thương, trèo lên lưng ngựa, hạ lệnh toàn quân tiếp tục hướng Cự Lộc xuất phát.

Nhìn Lư Thực quân đội rút ra không cái bóng, trong rừng rậm cái kia trương tướng lãnh nhất thời lộ ra nụ cười đắc ý, ha ha cười nói: "Ha ha ha! Ban Chính kia tiểu bạch kiểm cuối cùng là chỉ có thể đùa bỡn chút ít thông minh vật! Ha ha ha! Lư Thực vừa đi, bình nguyên quân long không ai giúp! Bản tướng quân tất có thể công phá bình nguyên, sau đó cùng cừu soái hấp dẫn lẫn nhau, tiền hậu giáp kích! Khi đó, cũng tốt kêu thiên hạ này biết rõ ta Trương Thịnh đại danh! Ha ha ha ha!"

Lời vừa nói ra, bên cạnh hẩn phó tướng cũng cười vui nói: "Tướng quân quả thật trí dũng song toàn! Ban Khuông Kỳ tiên sinh không kịp vậy!"

"Ha ha ha ha! Đó là! Đi theo ta Trương Thịnh lăn lộn, ăn ngon mặc đẹp! Đi! Các anh em!" Nói xong, tướng lãnh dẫn đầu cười một con ngựa trắng, hướng Bình Nguyên Thành lướt đi.

"Trương Bạch Kỳ! Trương Bạch Kỳ!" Sau đó, 3000 Hoàng Cân tặc phi kêu gào đi theo.

Bởi vì hẩn cười một con ngựa trắng, cho nên Hoàng Cân trong quân liền cho hẩn như vậy một cái lời khen!

3000 Hoàng Cân quân phản loạn đạp cuộn cuộn cát bụi hướng bình nguyên bung ra, duy chỉ có kia tán thương Trương Bạch Kỳ phó tướng, lặng lẽ cùng đội ngũ tách ra, che giấu hành tung, đồng thời trong lòng tràn đầy khinh thường: "Ngu muội cực kỳ! Đừng bảo là cùng Ban Chính so mưu lược, cho dù cùng ta Đàm Diệc Tà so, cũng kém chi khá xa! Như lập tức lui quân trở về thành, có lẽ còn có thể thủ cái buổi trưa canh ba!" Lại mưu đồ toàn cục đạo: "Trương Yên đem người tấn công Cự Lộc, sào huyệt trống không, nhất định bị người càn quét. Bình nguyên nhiều gấp tấn công, không mấy thành tường chi cũng có thể thủ, chẳng qua chỉ là một nơi chất lượng kém tạm thời trạm xăng dầu. Mà Cự Lộc, ha ha! Nhưng là vẫn luôn được chú ý, đồ nát là sớm muộn chuyện! Như thế, tuy là Trương Yên đám người sống sót, cũng bất quá là chó nhà có tang, khắp nơi trốn chết! Đã như vậy, như vậy ta" nói đến đây, Đàm Diệc Tà ánh mắt chợt lóe, quay đầu ngựa lại, hướng Kinh Châu phương hướng mà đi.

Lại nói Lư Thực cùng Lâm Dịch dẫn dắt sáu ngàn người chờ đi tới Cự Lộc thành, sắc mặt kinh biến, chỉ thấy trong tường tượng Hoàng Cân cừu soái Trương Yên cờ xí, biến thành Hán triều Lưu chữ cờ xí.

"Chẳng lẽ là Lưu Bị?" Trong thời gian ngắn, một cái tên phá vỡ Lâm Dịch não hải, nổi lên.

Lư Thực cũng là nghi ngờ, sai khiến một cái thân vệ cười ngựa đến trước tường thành, hướng đầu tường quát lên: "Hán triều Trung Lang tướng Lư Thực dẫn quân dâng tặc! Xin hỏi Cự Lộc hôm nay là vị tướng quân nào canh giữ?"

Phút chốc, trên đầu tường toát ra một cái đầu, chính là U Châu Thứ sử Lưu Yên, hẩn nhìn phía dưới Lư Thực cười nói: "Quả thật là Lư Từ Kiền đại

nhân đích thân tới! Quân Lang không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội!"

"Ha ha ha! Quả thật là Quân Lang đại nhân quân đội!" Lư Thực thấy đầu tường người là Lư Yên, liền cũng vui mừng cười cười.

"Mở cửa! Nghênh đón Trung Lang tướng đại nhân!" Lư Yên cánh tay dài vung lên, trái phải rồi rít mở cửa thành ra.

"Gánh! Gánh! Gánh! Đang!"

"Vào thành!"

Thấy cửa thành mở, Lư Thực hạ lệnh.

Vì vậy chỗ này, đại quân ở Lư Thực dưới sự hướng dẫn, chậm rãi nhập Cự Lộc thành. Chỉ thấy Lư Bị tam huynh đệ cùng Lư Yên cùng đứng đạo nghênh đón, mà nhiều ngày không thấy Lăng Đoạn đứng với phía sau bọn họ, nhìn về phía Lâm Dịch trong con người, thỉnh thoảng lộ ra vài tia âm trầm sắc địa khí tức.

"Ha ha ha! Nhiều năm không gặp! Từ Kiên huynh, mời theo ta vào thành!" Lư Yên thân thiết hướng Lư Thực cười nói.

"Quân Lang huynh! Xin mời!" Lư Thực hướng Lư Bị đám người liếc mắt nhìn, trong bụng nhất thời minh bạch Lư Yên như thế nào công hạ Cự Lộc, trong lòng vì đệ tử trong môn năng lực cảm thấy cao hứng, cười nói.

Lư Yên lúc này lại nhìn thấy Lâm Dịch, mặt không biểu lộ trầm ngâm một hồi, cười nói: "Các hạ phải làm chính là Thảo Nghị tướng quân Lâm Dịch! Ngưỡng mộ đã lâu tướng quân thần vũ, bình định Kinh Châu! Quân Lang bội phục!"

Lâm Dịch nơi nào không biết Lư Yên chẳng qua chỉ là xem ở Chu Tuyền cùng Từ Cầu mặt mũi, nếu không như thế nào biết cái này bình thường sùng bái.

Vì vậy Lâm Dịch liền biết thú ôm quyền nói: "Không dám nhận! Không dám nhận! Mặt tướng cũng là Trác quận người, Lư U Châu tên, mới vừa lệnh thiên hạ ghé mắt, hào kiệt kính ngưỡng! Sau đó, Lâm mỗ còn muốn làm phiên Lư U Châu, chiếu cố nhiều hơn mới được."

"Ha ha ha! Tướng quân khiêm tốn!" Lư Yên cười, đám đông dẫn nhập trong phủ thành chủ.

Sau đó, tiệc rượu bày ra, ca múa xướng mộ.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bình Nguyên bị tập kích

Rượu qua tam tuần, mọi người tự nhiên muốn nói về quân công chuyện.

Lư Yên cho là một hồi Lư Bị tam huynh đệ, mặt đầy hâm mộ hướng Lư Thực cười nói: "Ta bình sinh không hâm mộ người khác, cũng bây giờ không có cái gì tốt hâm mộ người khác. Nhưng duy chỉ có có một chuyện, khiến cho ta thập phần hâm mộ Từ Kiên huynh a!"

Lư Thực thấy hấn ánh mắt, liền biết nó nói sau là cái gì, vì vậy cười nói: "Quân Lang huynh không cần hâm mộ." Lại nói: "Trương Yến bình bại sau, không biết bây giờ trốn đi về nơi đâu?"

Nghe vậy, Lư Yên trên mặt lúc này ít chơi cười cùng làm quen ngôn ngữ, trầm giọng nói: "Người đâu, đem tặc tướng thủ cấp dâng lên!"

Phút chốc, một cái sĩ tốt liền đang cầm một cái hộp, chậm rãi vào nhập trong điện.

Lư Thực mở ra xem, chỉ thấy một người trong đó máu chảy đầm đìa địa đầu đầu lâu, biết mà còn hỏi: "Quân lang huynh, không biết cái hộp này bên trong, là người phương nào đầu lâu à?"

Lưu Yên khẽ cười một tiếng, đạo: "Từ Kiên huynh con mắt tinh tường, định biết đây là Hoàng Càn Thường Sơn Quốc tặc phi cừ soái, Trương Yên đầu lâu là vậy!"

"Oh ? Người nào chỗ chém ?" Lưu Thực ánh mắt hướng Quan Vũ cùng Trương Phi quét tới.

"Huyền Đức nghĩa đệ, Trương Dực Đức là vậy!" Lưu Yên đạo.

"Dừng sĩ vậy! Công thần vậy!" Lưu Thực giơ tay lên sờ một đem chính mình chòm râu, cười híp mắt nói: "Không biết bây giờ nhưng còn có chưa từng bình định tặc nhân ?"

Lưu Yên lắc đầu một cái, cười nói: "May mắn được Huyền Đức diệu kế, thừa dịp Trương Yên phân binh Cự Lộc, trực đảo tặc ổ, không chỉ đem Thường Sơn khu vực quét sạch, hôm nay càng là công hạ Cự Lộc, thu hoạch tặc nhân thủ cấp gần mười ngàn."

Nói đến đây, thần sắc hẳn có chút do dự, chậm rãi nói: "Chỉ là có một chuyện không biết làm giăng hay không ?"

"Ừ ? Quân Lang huynh nhưng là phát hiện dị thường gì ?" Lưu Thực làm nghiêng tai lắng nghe hình.

Lưu Yên gật đầu một cái, đạo: "Trải qua thám tử báo cáo, chúng ta tấn công Cự Lộc lúc, quân phân loạn trải qua thiếu hơn ba ngàn người, kỳ hành tung có thể là hướng Bình Nguyên khu vực bung ra, nhưng là không biết thực hư. Từ Kiên huynh ?"

Nghe vậy, Lưu Thực nhất thời vui lập nhập trăm tư, hẳn môn bắt đầu từ Bình Nguyên đến, vì sao không thấy một tia tung tích địch ?

Đột nhiên, một cái ý niệm như điện chớp, ở trong đầu hẳn nhảy lên qua, Lưu Thực hốc mắt hơi mờ, sắc mặt nghiêm túc, đạo: "Không được! Bình Nguyên gặp nạn!"

"Giết! Giết a! Các anh em, theo ta xông lên!" Trương Bạch Kỳ một người một ngựa, làm gương cho binh sĩ, hướng còn chưa tu sửa Bình Nguyên Thành lướt đi.

"Giết! Giết a! Theo tướng quân xông! Trương Bạch Kỳ tướng quân anh dũng vô địch!" Sĩ tốt môn bị hẳn dũng mãnh lây, từng cái không muốn sống xông lên Bình Nguyên Thành.

Hết thấy tới quá mức đột nhiên, Bình Nguyên Thành thủ tướng còn chưa kịp phản ứng —— "Vì sao hán quân xuất phát trên đường, hướng ngược lại lao ra một nhóm Hoàng Càn quân phản loạn!"

Ngay tại Bình Nguyên thủ tướng theo nghi ngờ cùng trong khiếp sợ đi ra thời điểm, địch quân đã bắt đầu trùng kích cửa thành. Nhất thời, thủ tướng bị sợ sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng thất thố mà quát: "Truyền lệnh còn lại tam môn, toàn bộ đến cửa bắc phòng thủ! Địch quân đánh bất ngờ!"

Đáng tiếc, này thủ tướng không chỉ phản ứng chậm, lại tự cho là thông minh đem một ngàn sĩ tốt phân tán đến bốn đạo trên cửa thành, một cái cửa thành quân coi giữ hai trăm năm mươi cái, còn không biết ở quanh mình phái thám báo điều tra.

Giờ phút này, Trương Bạch Kỳ dẫn đầu 3000 tinh thần phách lối Hoàng Càn tặc binh công thành, chính là hai trăm năm mươi con sĩ tốt, nơi nào còn có thể ngăn trở được phút chốc ? Nơi nào còn có ba cửa thành khác sĩ tốt chạy tới tiếp viện cơ sẽ ?

"Phanh!"

Cửa thành bị phá ra, Hoàng Càn đại quân nổi đuôi mà nhập.

"Ha ha ha ha ha! Giết a! Giết sạch hẳn môn! Ha ha ha ha!" Trương Bạch Kỳ thấy trong khoảnh khắc liền phá vỡ Bình Nguyên Thành cửa thành, không khỏi cảm giác mình thần vũ bất phàm, đắc ý cười ha ha không thôi.

"Lưu Từ Kiên đại nhân! Mặt tướng hổ thẹn với ngài!" Thủ tướng thấy Hoàng Càn quân phản loạn khí thế mãnh liệt, không thể ngăn cản, chán chường quỳ xuống đất, rút kiếm tự vận.

"Xuy!" Đổ máu thập bộ, thủ tướng ít nhất còn lưu lại một cái chống lại quân phản loạn tốt danh tiếng. Sau khi hẳn chết, trong nhà thê nhi, nhất định sẽ không xảy ra sống quá gian nan. Nhưng lại khổ những thứ kia đi theo hẳn sĩ tốt môn, vẫn ở chỗ cũ cùng Hoàng Càn tặc các binh lính chém giết. Hẳn môn sau khi chết, lại có ai nhớ hẳn môn tên ? Tốt hơn một chút cũng bất quá là bị tụ hợp chung một chỗ mai táng. Ở tại bọn hẳn mộ phần bên trên, xây một khối to lớn vô danh liệt sĩ bia. Ngay cả hẳn môn thê nhi gắng gượng yếu ớt thể xác và tinh thần tới tể bại lúc, cũng không biết thanh âm này sẽ hay không bị còn lại vong hồn găm to che giấu. Biết bao bi thương thay! Biết bao bi thương thay a!

"Toàn quân hết tốc lực tiến về phía trước! Bình Nguyên Thành!" Lưu Thực sắc mặt rốt cục thì có chút phát thanh, cứu được không viện đến Cự Lộc, còn nghĩ thật vất vả công hạ Bình Nguyên cũng cho ném, nếu không phải có thể nhanh chóng công hạ đến, sợ rằng trên triều đình lại phải vén lên một phen mưa gió.

Nhìn thật nhanh rồi đi Lâm Dịch đám người, Lăng Đoạn đi tới Lưu Bị trước mặt, nhẹ giọng nói: "Chủ công, giờ phút này loạn tặc Trương Yên trải qua bình định, chủ công sao không cùng Lưu U Châu chào từ giả, đi Bình Nguyên, giết tặc lập công ?"

Bây giờ, Lăng Đoạn đã cùng Lưu Bị ngồi bài, chính thức lạy Lưu Bị vì chủ công.

Nghe vậy, Luru Bị gật đầu một cái, đạo: "Tiết Độ nói có lý, bị cái này thì hướng đi Luru U Châu chào từ giả!"

"Ừ? Huyền Đức phải đi Bình Nguyên Thành giết tặc?" Luru Yên nhàn nhai hỏi.

"Ân sư có bệnh, bị vì ân sư môn nhân đệ tử, tự nên đi Bình Nguyên tương trợ. Mời thúc phụ đại nhân chấp thuận!" Luru Bị quang minh lẫm liệt đạo.

"Ừ! Cũng được! Ta liền nhóm người một ngàn khinh tốt. Đi thôi!" Luru Yên suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

"Nhiều Tạ thúc phụ đại nhân! Bị, cáo từ!" Luru Bị ôm quyền nói, chậm rãi ra.

Lăng Đoạn thấy Luru Bị đi ra, cười nói: "Như thế nào?"

Luru Bị không buồn không vui đạo: "Thúc phụ đại nhân nhân nghĩa, nhóm ta một ngàn khinh tốt, đi Cự Lộc giết tặc!"

Nghe vậy, Lăng Đoạn thần sắc buồn bã, hồi phục lại nắm quyền không nói, phút chốc mới thở dài nói: "Một ngàn khinh tốt liền một ngàn khinh tốt đi! Ít nhất chủ công quân đội nhiều một ngàn người! Có Quan tướng quân cùng Trương tướng quân ở, ngày sau tái chinh bỗng nhiên là được!"

Bắc phương chiến đấu, kỵ binh là vua, bộ tốt thứ hai. Trong đó khinh tốt, là bộ tốt bên trong, yếu nhất một loại. Không chỉ là sĩ tốt bản thân thể chất yếu, còn có khinh tốt sĩ tốt trang bị quá yếu. Vì phù hợp "Nhẹ" một chữ này, những thứ này bộ tốt đều là người mặc trang bị nhẹ nhàng ra chiến trường —— mộc giáp, giày vải vãn... vãn, còn có quá mức chi, ngay cả một mộc giáp cũng không có, một thân áo mỏng, người ta nhẹ nhõm một kiếm liền có thể đâm thủng người, này như thế nào cùng địch nhân chiến đấu?

Hơn nữa, nếu không có quân tư hạn chế, bình thường được an bài nhập khinh tốt binh lính đều là hoàn toàn không biết tân binh, cũng hoặc là thân thể yếu đuối lính già. Cho nên, cùng với nói là cho Luru Bị một ngàn sĩ tốt, không bằng nói là cho một ngàn người tới thích hợp.

Nếu là tân binh, còn có huấn luyện cần thiết; nếu là thân thể yếu đuối lính già, kia thật là con chốt thí cấp bậc "Cáo già". Bỏ đi bất nhân, dùng chi vô công.

Có thể Luru Bị mấy người những người nào? Vì Luru Yên giải U Châu chi vậy, lại vì Luru Yên phá Trương Yên, có thể nói công lao rất cao. Lại lại, Luru Bị cùng Luru Yên đầu gì có chú cháu danh xưng là đi. Về công về tư, Luru Yên làm như vậy đúng là hân mọi người lòng dạ.

Đối với Luru Yên như thế cách làm, Quan Vũ cùng Trương Phi nhường mảy một cái, nhìn về phía Luru Yên binh lính ánh mắt trở nên lạnh giá, trực khiến những thứ kia sĩ tốt cúi đầu run lên, sợ không ngớt.

"Ai! Đi thôi!" Luru Bị khề thở dài một hơi, hân đối với Luru Yên không có phúc hậu, cũng thực bất đắc dĩ, âm thầm lắc đầu một cái liền đi.

Nhìn Luru Bị đám người rồi rít rời đi, Luru Yên khề cười một tiếng, lẩm bẩm nói: "Huyền Đức có tài, đáng tiếc không năng thân phục cho ta. Nếu không, bản quan thủ hạ sĩ tốt, đều có thể do người sai khiến! Đáng tiếc a! Người đã tâm quá lớn! Như vậy, bản quan liền không cho phép người!"

Nói xong, đem trên án kỷ một trương trải qua viết xong tấu biểu xé bỏ, một lần nữa lấy ra một tờ mới tinh tấu biểu, chậm rãi viết: "Loạn khăn vàng, đã lên đã lâu. Lúc, Thường Sơn tặc thủ Trương Yên đánh bất ngờ Cự Lộc, thân mang theo Hán triều sĩ tốt, công hãm tặc thủ ở, lại công tặc thủ Trương Yên với Cự Lộc, phá đi. Trắc quận nghĩa quân lãnh tụ Luru Bị nghĩa đệ, Trương Phi Trương Dực Đức, rống giận chém tặc thủ Trương Yên đầu lâu, nay hàm phong trong hộp, thượng biểu triều đình, vọng bệ hạ minh giám!"

Luru Yên dương dương sải sải viết một đồng lớn đồ vật, trong lúc mơ hồ nhưng là đem Luru Bị công lao cho che giấu không ít. Đây là nhờ có Luru Bị có cái Trung Lang tướng đại nhân, Nho gia tông sư làm lão sư, nếu không kết quả là kia bình thường, nhưng lại muốn hai nói!

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Thanh u chi thanh

"Ân sư! Ân sư! Chậm đã chút ít!"

Nửa dọc đường, Lưu Bị dẫn một ngàn nghĩa quân cùng một ngàn khinh tốt, tổng cộng là hai ngàn sĩ tốt tốt cực thì vượt qua Lưu Thúc.

"Huyền Đức ? Người có gì tới đây à?" Lưu Thúc nhìn về mặt phong trần Lưu Bị, biết rõ còn hỏi hỏi.

Lưu Bị vội vàng hạ mã, khom người thi lễ, cung kính hướng Lưu Thúc nói rằng: "Học sinh bất tài, đã cùng Lưu U Châu đại nhân từ biệt, nguyện làm ân sư yên mã, diệt trừ Hoàng Cân tặc khấu! Vọng ân sư thu dụng!"

Điều này cũng đúng, Lưu Bị ở lại Lưu Yên nơi đó, gì đó đều không vớt được, còn muốn chịu nghi kỵ cùng áp chế. Không bằng đơn giản nhờ cậy Lưu Thúc cái này có sẵn lão sư, hai người không chỉ quan hệ thân thiết, hơn nữa còn có thể thu được chiến công. Lưu Bị có sao mà không làm đây?

"Ừ. Kia Huyền Đức liền dẫn quân theo ta cùng nhau đi tới Bình Nguyên bình loạn đi!" Lưu Thúc sờ một cái trên cảm thuận hoạt chòm râu, gật đầu nói.

"Nhiều tạ ân sư thu nhận!" Lưu Bị vội vàng lần nữa thi lễ. Ở lễ phép bên trên, toàn bộ tam quốc, thật đúng là không có mấy người có thể từ trên người hấn chọn mắc lỗi.

Bên này thầy trò gặp gỡ, bầu không khí hài hòa ấm áp; bên kia người cũ nhìn nhau, mỉm cười bên trong tất cả đều là sáng lấp lánh, bức tâm hồn người!

"Lâm Dịch huynh, quả nhiên là leo long phụ phượng hạng người, mới qua mấy ngày, liền làm triều đình theo ngũ phẩm Thảo Ngịch tướng quân! Lang mỗ bội phục!" Lãng Đoạn ôm quyền nói. Trong lòng hấn, thật giống như nhận định một cái từ lý: "Lâm Dịch bội bạc! Là tên phản đồ!"

Hấn cười liếc qua Lâm Dịch gương mặt, nhìn về phía Lâm Dịch bên cạnh Thái Sứ Từ, trong mắt hấn quang lại cũng không bị không chế nổ bắn ra mà ra, cười lạnh nói: "Ban đầu Lâm Dịch huynh nói Bắc Hải thể cực phức tạp, nhưng là gạt ta! Quả thật là tiểu nhân tâm phúc a! Quả thật là bị ỉn đồ a!"

Lâm Dịch không chút nào đưa hấn kia oán phụ bình thường hận ý coi ra gì, sờ dưới người thốt ngựa tóc mai, khẽ cười nói: "Lang Đoạn tiên sinh tâm tình vô cùng kích động. Nay, xem ra đơn giản Hiến Hòa tiên sinh ánh mắt có lúc cũng là sẽ xuất hiện thiên lệch hiện tượng a!"

Nghe vậy, Lãng Đoạn ánh sáng lạnh lẽo lại lóe lên, vừa định bạo mắng Lâm Dịch một hồi, lại nhìn thấy bên hông hấn tướng ấn, lập tức nhận được nộ khí, cứng rắn đạo: "Hừ! Cho dù ta không có quân sự khả năng, cũng mời Thảo Ngịch tướng quân không muốn dính líu đến Hiến Hòa tiên sinh! Còn nữa, mời Thảo Ngịch tướng quân, không muốn không ngừng kêu Giản tiên sinh biểu tự!" Lãng Đoạn cắn răng nghiêng lợi, đem cái kia "Ngịch" chữ cắn cực kỳ trọng.

"Oh ?" Lâm Dịch chân mày cau lại, đôi mắt hơi nghiêng, liếc nhìn Lãng Đoạn, cười nói: "Xem ra người khăng khăng bộc phát sâu!"

"Hừ! Cáo từ!" Lời không hợp ý hơn nữa câu, Lãng Đoạn lạnh rên một tiếng, phát tay áo mà đi.

"Người này thật là nặng lệ khí!" Một bên Thái Sứ Từ nhìn chăm chăm Lãng Đoạn nhìn mấy lần, hướng Lâm Dịch nhắc nhở: "Sợ là sẽ phải đứng tướng quân có bất lợi!"

"Ha ha! Từ Nghĩa huynh." Lâm Dịch vỗ vỗ Thái Sứ Từ bả vai, gật đầu nói: "Yên tâm đi! Hấn còn không có đánh với ta một trận thực lực!"

Bình Nguyên Thành tự Trương Bạch Kỵ suất binh công phá sau đó, Hoàng Cân quân phản loạn môn liền không ngừng mở rộng sĩ tốt số lượng. Nguyên bản chỉ có ba ngàn người mấy Hoàng Cân quân phản loạn, ở mấy lần cường chinh tráng đình bên dưới, bị hấn gắng gượng gia tăng đến hơn tám ngàn người đấy.

"Ha ha ha ha! Trương Yên chết! Sau đó ta chính là Ký Châu cừu soái! Ha ha ha!" Trương Bạch Kỵ nằm ngựa ở sàn trên mặt ghế, đắc ý cười to.

Nguyên bản Ký Châu là đại hiền lương sư Trương Giác địa bàn, ai cũng không dám lỗ mãng. Nhưng Trương Giác sau khi chết, Ký Châu Hoàng Cân quân phản loạn tới cường giả đương kim Trương Yên. Mà bây giờ Trương Yên tin chết truyền tới Trương Bạch Kỵ trong lỗ tai. Đề ở trên đầu của hấn núi lớn, khoảnh khắc không có! Trương Bạch Kỵ tự nhận là, hấn rốt cuộc có thể muốn làm gì thì làm!

"Ha ha ha ha! Lưu Thúc bắt quá sáu ngàn người, mặc dù có U Châu Thứ sử tương trợ, chết no cũng bắt quá mười ngàn! Ta hiện giờ có tinh nhuệ tám ngàn, lại có cứng thành thủ vệ, ta xem ai có thể công hạ!" Trương Bạch Kỵ dùng đơn giản số học tính toán hoàn thành nhất bút chiến tranh sổ sách, cũng tự cho là đúng cho là mình chiếm thượng phong tuyệt đối ưu thế, đứng ở thế bất bại, nhất thời dương dương đắc ý cười lên ha ha.

Hấn hoàn toàn coi thường chính mình tứ cố vô thân, thù hạ sĩ tốt cũng là mới chiêu tình huống. Huống chi hấn trong quân đội còn có hơn nữa là cường chinh, không chỉ không có tăng lên chiến lực, còn nghĩ toàn thể chiến lực kéo thấp. Lại lại nhìn hấn cái gọi là cứng thành, nhưng là đã bị liên tục tấn công mãi mòn rách mướp, liền thành môn cũng là mới vừa miễn cưỡng chứa Bình Nguyên Thành. Dù loại giả tạo mặt ngoài, nơi nào chống đỡ được Lưu Thực hỏ lang chi sư ? Lưu Bị tam huynh đệ vạn người khó địch ?

"Báo! Tướng quân! Hán quân công phá cửa thành! Hướng nơi này đánh tới!" Vẫn còn hoang tưởng tam thế tứ thiếp, tọa ủng thiên hạ tứ hải Trương Bạch Kỵ bị tiếng gào này kêu, bị dọa sợ đến theo màu đen ghế sàn bên trên ngã xuống.

Cuối cùng ngã xuống đất, Trương Bạch Kỵ nổi giận đùng đùng hướng kia báo tin sĩ tốt hét lớn: "Người nói cái gì! Lặp lại lần nữa!"

"Tướng quân! Hán quân hướng nơi này đánh tới!" Sĩ tốt lần nữa báo cáo.

"Gi đó! Đàm Diệc Tà đây! Tiểu tử kia người đâu! Không có thủ thành sao?" Trương Bạch Kỵ tức giận nói.

Báo tin sĩ tốt bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, khổ sở nói: "Tướng quân! Đàm tướng quân đã sớm chạy! Hán quân hướng nơi này đánh tới! Tướng quân mau chạy đi!"

"Phanh!"

Nghe vậy, Trương Bạch Kỵ nổi trận lôi đình, một chưởng xuất ra, trực tiếp đem một cái dụng cụ ném hồng, quát to: "Đàm Diệc Tà, khá lắm thằng nhóc! Chờ lão tử bắt lại ngươi, định cho ngươi chết không có chỗ chôn!" Nói xong, Trương Bạch Kỵ lại nắm lên một vật, hung hãn hướng trên mặt đất té tới.

Hoang đường, quả thực là hoang đường! Đến đến sống còn thời điểm, Trương Bạch Kỵ vẫn còn phát một người tính khí.

"Ai! Tướng quân là khí điên!" Kia báo tin sĩ tốt thấy Trương Bạch Kỵ trải qua phong ma, trong lòng thở dài, lắc đầu một cái, đứng dậy hướng ngoài điện chạy đi.

Đáng tiếc, sĩ tốt bấp đuôi còn không có bước ra mấy bước, liền bị cặp mắt đỏ ngầu Trương Bạch Kỵ tóm lại, nhấc ở trong tay, trừng đạo: "Ngươi cũng muốn chuồn mất! Giống như cái kia thằng nhóc giống nhau! Cứ như vậy im hơi lặng tiếng chạy!"

Đàm Diệc Tà chính là hãn nhân thức nghĩa đệ, bình thường vẫn tương đối hào khí một người, bây giờ lại dám âm thầm đi? Đây lệnh Trương Bạch Kỵ tức giận vô cùng! Hãn cảm nhận được phản bội!

"A! A! Tha mạng! Tướng quân tha mạng! Tiểu tử là nghĩ đi đem Đàm tướng quân tìm trở về! Tướng quân tha mạng a!" Báo tin sĩ tốt đầu bị Trương Bạch Kỵ giữ tại trong bàn tay, đau đến hãn đòi mạng, nhanh trí, bật thốt lên.

"Ừ? Lời này là thật? Thật không phải là muốn cống ta mà đi?" Trương Bạch Kỵ lộ ra nghi ngờ thần tình.

"Quả nhiên có triển vọng!" Báo tin sĩ tốt trong lòng ngầm thở phào một cái. Con ngươi nhanh đổi, cần phải sớm thoát khỏi Trương Bạch Kỵ ma chưởng.

"Xuy!" Báo tin sĩ tốt chê cười, mới vừa muốn nói gì, lại thấy một thanh kiếm đâm thủng hãn lồng ngực.

"Ách ~ tướng, tướng quân ~ "

Trương Bạch Kỵ lộ ra dữ tợn nụ cười, khinh thường nói: "Thằng nhóc! Cho là nói như vậy, ta liền không giết ngươi sao!"

Nói xong, Trương Bạch Kỵ liền bắt đầu cỡi xuống chính mình quần áo, tướng sĩ tốt quần áo và hãn quần áo trao đổi xuống. Đón lấy, Trương Bạch Kỵ lại tướng sĩ tốt thi thể đỡ lên nằm trên giường, rút kiếm chém xuống đầu hãn, hung hãn chém vào hoàn toàn thay đổi, cười nói: "Tiểu tử, trước ngươi là một sĩ tốt, sau khi chết tiện lợi cái không đầu tướng quân đi! Ha ha! Đây liền coi như bản tướng quân ban cho ngươi có phúc đi!" Đang khi nói chuyện, Trương Bạch Kỵ trải qua mở rộng bước chân, lửa cháy lửa cháy chạy ra phủ thành chủ, tiếp lấy nhanh chóng lẫn lộn nhập trong loạn quân, bí mật đi ra khỏi cửa thành.

Rừng cây nhỏ, Trương Bạch Kỵ hướng Bình Nguyên Thành đồ nát thê lương đặc ý cười một cái, tự nhủ: "Chờ coi! Bản tướng quân nhất định sẽ đồng sơn tái khởi!"

"Đồng sơn tái khởi? Sợ rằng không có khả năng." Ngay tại Trương Bạch Kỵ nhấc chân lên dự định rời đi trong nháy mắt đó. Một đạo thanh u thanh âm, ở sau lưng của hãn trong vòng một trượng, vang lên.

"Ai!?" Trương Bạch Kỵ lập tức rút ra phôi kiếm, xoay người lại một gót.

Nhưng là trừ không khí, hãn không có gì cả gột đến. Mà vừa mới phát ra âm thanh địa phương, cũng không có chút nào nhân khí hơi thở. Quái dị như vậy một màn, khiến cho Trương Bạch Kỵ thần kinh căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Ưc ~ ưc ~ "

Hãn bất an đánh giá bốn phía, khô khốc trong cổ họng lưu động nóng hôi *** phát ra một tiếng lại một âm thanh, tiếng huyền ảo vang.

===== Démona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: U Minh, chữ Tư Tà

Rừng cây nhỏ bộc phát tĩnh, giờ phút này liền bộc phát táo.

"Ưc ~ người, người đến tốt cùng là ai ? Người muốn làm gì ?" Trương Bạch Kỳ cầm kiếm ngón tay trở nên trắng nõn, đó là bởi vì hắn dùng sức quá lớn duyên cớ.

"Du hiệp U Minh. Muốn giết người." Lại là tiếng kia thanh u thanh âm, lại là sau lưng hắn vang lên.

Trong chữ viết tất cả đều là khí tức sát phạt, nhưng trong giọng nói lại hoàn toàn một mảnh thanh u, nghe không ra chút nào tình cảm.

"Người, người vì sao phải giết ta ? Chúng ta là có thù oán ? Vẫn có oán!" Trương Bạch Kỳ không có lỗ mũi xoay người lại một gọt, mà là muốn thông qua ngôn ngữ, tìm ra người kia sơ hở, sau đó xuất ra một kích trí mạng.

"Tại sao ? Ta quên." Thanh u thanh âm vang lên lần nữa, giọng bằng phẳng, lại mang theo làm người ta sợ hãi ý nhị.

"Ta muốn giết người. Tại sao ? Ta quên." .

Bất luận một loại nào giết người, đều có lý do. Toàn bộ có lý do sự vật, mọi người cũng có thể phân tích. Cho nên có thể giải tích đồ vật, liền không đáng giá người sợ.

Nhưng không có lý do gì giết người, phải nên làm như thế nào ? Có lẽ, này sợ bản thân liền so với bị giết trong nháy mắt đó, càng làm cho người ta thêm cảm giác sợ hãi.

Giờ phút này, Trương Bạch Kỳ là sợ. Hắn cả người bốc ra mồ hôi rịn, mồ hôi tích đầy mắt, hô hấp bắt đầu rối loạn, nhịp tim cấp tốc nhúc nhích.

"Người đến tốt cùng muốn như thế nào ?" Trương Bạch Kỳ đè nén sợ hãi, hỏi.

"Muốn giết người." Thanh âm kia như cũ thanh u, giọng như cũ bằng phẳng.

"A!" Trương Bạch Kỳ lại cũng chịu không nổi loại này kiểm chế, không để ý tìm người kia sơ hở, cầm kiếm xoay người lại chính là bỏ một cái.

"Xuy!"

Một đạo linh mang né qua, là đao ? Là kiếm ? Vẫn là còn lại sắc bén vũ khí ?

Câu trả lời: Đều không phải là!

Chỉ là một thanh không có khai phong màu đen như mực dài thước, chuôi này thước trên có khắc toàn huyền ảo hoa văn.

Hắc thước phía trên, cũng chính là hoa văn mở đầu chỗ, có một con trắng nõn tay.

Ngón tay dị thường thon dài, trời sinh đây cũng là kiếm khách nên có tay.

Cái tay này chủ nhân, ăn mặc một bộ ngay cả mũ quần áo đen. Rộng rãi liên y mũ, che đầy hắn dung nhan. Bất quá, nghe thấy thanh âm biết người, có như thế thanh u thanh âm, tám chín phần mười cũng sẽ là cái tuấn tú người. Về phần là nam hay nữ, rộng rãi địa quần áo đen, làm cho người ta vô hạn mơ mộng

"Mặc gia, U Minh, chữ Tư Tà." Người kia hai tay giờ ngang mực thước với trên trán, lâm bẩm nói: "Nhập thể đệ nhất chém."

Nói xong, này khó lường người nhi liền không nói một lời, giờ mực thước, thật giống như ở câu thông thiên địa, cũng hoặc là ở tôn kính thánh hiền.

"Ngâm!"

Phút chốc, một trận khê rên dài đằng đằng, một cuốn mặc phong lượn lờ. Mặc phong như sa, bọc lại thi thể chia lìa Trương Bạch Kỳ thi thể, đưa hắn còn còn chưa tiêu tan linh phách hấp thu, hóa thành một viên màu mực hạt châu.

"Mực thước mực châu, hành định cứu châu."

Thanh u chỉ âm lượn lờ, mực châu lưu chột một tiếng, bắn nhập mực thước bên trong, hóa thành một viên màu đen tiểu tinh tinh khảm khắc ở người kia mực thước bên trên. Hồn giống như 《 Trung Hoa Tiểu Đường Gia 》 trung mặt điểm sư khiêu chiến quân hùng lấy được thắng lợi sau trường côn bên trên tinh điểm

"Cái kế tiếp, sẽ là ai chứ?" U Minh, U Tư Tà nhẹ nhàng ní non.

Lời nói xong, U Minh thân hình như mực, tự nhiên thiên địa tự nhiên bức họa, biến mất không thấy gì nữa.

Tự tại lúc này, một đội sĩ tốt lục soát tới đây, nhìn thấy thi thể chia lìa Trương Bạch Kỳ, kinh hô: "Mau tới! Mau tới! Nơi này có một cái chết đi Hoàng Cân tặc khải!"

Tiếng gọi ầm ĩ lập tức hấp dẫn quanh mình hán quân sĩ tốt. Không lâu, mấy cái sĩ tốt lại đây, cùng một chỗ đem cỗ thi thể này kéo dài đi.

Mỗi cuộc chiến tranh kết thúc, phe thắng lợi cũng sẽ thu xếp chết đi sĩ tốt, đưa bọn họ mai táng. Mặc dù phe địch sĩ tốt thi thể, cũng sẽ được đến an táng. Chỉ vì, nếu không đem những thi thể này lập tức chôn, sẽ đưa tới ôn dịch, đó đúng là hạng nhất tai họa ngập đầu!

Thi thể bị chôn, mà đầu lâu dĩ nhiên là bị tìm được sĩ tốt cầm đi lĩnh công. Nhưng đối với này cái đầu chủ nhân, quan quân nhu cũng nhìn không ra, nó là thuộc về Hoàng Cân quân phản loạn tướng lĩnh Trương Bạch Kỳ. Mà là cho là, này chính là một cái bình thường sĩ tốt đầu lâu. Bởi vì hán ăn mặc sĩ tốt giáp, mang theo sĩ tốt mũ bảo hiểm.

Mà kia không đầu sĩ tốt thi thể, như Trương Bạch Kỳ nói, trở thành hán thể thân.

Tiếp đó, theo Trương Bạch Kỳ binh bại bỏ mình, Bình Nguyên bị thu phục, tròng này thanh thế to lớn phản loạn —— loạn khăn vàng, rốt cục thì muốn kết thúc.

Nhưng mà, loạn khăn vàng mặc dù bị san bằng định, nhưng trên triều đình các phe phái tiến công tiêu diệt cuộc chiến mới vừa mở màn.

Tròng này ảnh hưởng cùng với to lớn phản loạn, cũng không có để cho những thứ này ngồi ở vị trí cao, ngồi hưởng vinh hoa phú quý quý tộc cùng với đại thần tình hồn lại.

Một hồi càng thêm to lớn trong triều đình chiến đấu, nghiêm nhiên cần phải bắt đầu.

Loạn khăn vàng đánh giá, Trung Lang tướng Lư Thực hạ lệnh ban sư hồi triều, Lưu Bị thì mang theo chính mình nghĩa quân quay về Trác quận chờ triều đình "Trúng tuyển" hán tin tức. Tròng này Bình Nguyên cuộc chiến, cũng không biết là duyên cớ gì, hán xuất lực rất ít. Thậm chí, cả cuộc chiến tranh đi xuống, đều cơ hồ không thấy được hán bóng dáng.

Mà Lâm Dịch, bởi vì không có lãnh địa, thì được an bài tạm thời dẫn quân đóng tại Bình Nguyên Thành bên trong, chỉnh đốn quân vụ, để ngừa có dụng ý khác người, lại niệm diệt Hán cớ xỉ, làm cái gì như là "Cái khăn đen giáo", "Thành phần trí thức khăn giáo" loại hình tạo phản tà giáo.

Lâm Dịch cười ngửa đi tới giáo trường, hướng Chu Thương long đao doanh mà đi. Ở Bình Nguyên trong một tháng, Lâm Dịch không ngừng chọn lọc sĩ tốt, bỏ đi trong quân đội yếu đuối sĩ tốt, chiêu mộ rắn chắc trẻ tuổi sĩ tốt bổ sung đến trong quân đội, trong biên chế chế 5000 nhân mã hạn mức tối đa không thay đổi dưới điều kiện, nhóm 3000 bộ tốt cho Chu Thương huấn luyện tinh nhuệ bộ tốt.

"Trăm Hây A...!"

Chu Thương ngưng tụ khí huyết, nắm đầu rồng trường đao, gắng sức bỏ một cái, riêng là đem trước người ba trượng trong nước mặt chém ra một đạo vết rách.

Sau đó, 3000 sĩ tốt học hán tư thế cầm đao chặt chém. Long đao doanh trung, không ngừng phát ra trận trận gầm to chi thanh, rống rống chi thanh, chấn nhân tâm phách.

Lâm Dịch gật đầu một cái, ánh mắt lộ ra hài lòng, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng: Đáng tiếc phổ thông sĩ tốt lột xác thành long đao binh tỷ lệ quá nhỏ.

3000 sĩ tốt, một tháng bất kể chi phí huấn luyện, trở thành long đao binh sĩ tốt số lượng cũng bất quá 100 người. Trong đó tỷ lệ có thể nói là 1 phần 30, hơn nữa thời gian chính là lấy nguyệt làm đơn vị tính toán. Lời như vậy, 3000 sĩ tốt, một năm qua có thể trở thành long đao binh như vậy bộ đội đặc chủng, cũng bất quá chỉ có một ngàn người mà thôi.

"Quả nhiên không hổ là bộ đội đặc chủng!" Lâm Dịch liếc về liếc mắt long đao trong trại một cái trăm người đoàn thể, thấy bọn họ người người một thanh đầu rồng đao, chính luyện hồ hồ sinh uy, không khỏi gật đầu một cái. Xoay chuyển, Lâm Dịch mới vừa giật nhẹ giây cương, dưới chân đạp một cái, cười ngửa hướng bên ngoài thành chạy đi.

Thái Sứ Từ cung kỵ doanh liền ở Bình Nguyên Thành bên ngoài trú đóng huấn luyện kỵ binh. Ở Thái Sứ Từ như vậy thuật cười ngửa cùng thuật bắn cung đều cao tuyệt đứng đầu vô tướng huấn luyện xuống, Lâm Dịch theo dõi xuống kia hai ngàn khinh kỵ đã sớm không còn ban đầu không lưu loát, rồi rít tiến bộ thần tốc.

Cung kỵ binh coi là là kỵ binh bình chủng trung tương đối cao cấp bình chủng. Loại này bình chủng không chỉ có thể đang hướng phong trong quá trình giương cung bắn tên, tiêu hao cùng đã kích địch quân, cũng có thể đang cùng địch quân gần người lúc, triển lộ kỵ binh dũng mãnh võ lực. Cung kỵ binh, có thể nói kiêm bị xa gần bình chủng chi ưu thế. Nhưng mà quân đội như vậy, có một cái trí mạng khuyết điểm, đó chính là cần phải tiêu hao tài nguyên quá lớn. Hơn nữa muốn huấn luyện quân đội như vậy, cũng cần phương diện này cao cấp nhân tài.

"Cỡi ngựa bắn cung!" Một thân lạn ngân hồ khái Thái Sứ Từ, thân thái phần chấn dẫn hai ngàn cung kỵ binh bắt đầu chạy nước rút. Các kỵ binh ở hiệu

lệnh bên dưới, đều nhịp chạy nước rút; đang hướng xương trong quá trình, hấn môn lại đều nhịp giương cung lấp tên.

"Toàn quân bắn!"

Ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn!

Chứng kiến kia rồi rít roi xuống mũi tên, Lâm Dịch không khỏi liên tưởng đến Từ Cầu văn tu thủ đoạn "Hòa tên". Nếu là này hai hạng kết hợp lại, này một nhánh kỵ binh, nhất định là đốt sát kiếp cướp "Vũ khí trí mạng".

"A ? Thảo Ngịch tướng quân đại nhân đến chơi, thứ cho thuộc hạ không có viễn nghênh!" Lúc này, nằm ở trên cỏ nghỉ ngơi Không Xán nhìn thấy Lâm Dịch, mặt đầy thích ý hướng hấn ngoắc tay nói.

Lâm Dịch cười cười, tung người xuống ngựa, đi tới Không Xán bên cạnh, đánh xuống hấn đưa tay ra, ngồi xếp bằng, nói rằng: "Hiện tại cũng là mùa đông, nằm ở chỗ này, người sẽ không cảm giác lạnh không ?"

"Hắc! Người không giống nhau ngồi ở đây nhì ?" Không Xán chỉ chỉ giống như hấn ngồi dưới đất Lâm Dịch, lại hỏi: "Này cũng một tháng, kia thái giám chết bầm có tin tức chưa?"

"Chắc là trên triều đình song phương hệ phái tranh nhau đi! Một tháng, nghĩ đến ở nơi này mấy ngày." Lâm Dịch tràn đầy tự tin cười nói. Nếu không, hấn cũng sẽ không như thế chuyên cần chạy tới nhìn quân đội huấn luyện trình độ.

Nghe vậy, Không Xán con người né qua vẻ mong đợi, cười nói: "Người bố trí tốt cuộc phải bắt đầu! Thiên hạ này ai là chân long, còn còn có thể biết!"

"Đương nhiên!" Lâm Dịch nhắm mắt lại, trầm ngâm.

Giang Đông giờ phút này có Tô Hiến vì Tôn Kiên mưu đồ, dù là ai cũng chỉ có thể tạm thời chia một chén canh, qua một thời gian ngắn nhất định bị Tôn Kiên đánh ngã, cho nên Lâm Dịch bỏ Giang Đông.

Mà Kinh Châu chi địa, mưu sĩ chính khách đều xưng là "Đế vương chi tử", giờ phút này lại không có Lưu Biểu cất cứ, là các đại thế gia đại tộc trong miệng thịt, nếu không có cường thế binh lực, cũng hoặc là triều đình đại nghĩa, ai nhúng tay vào, nhất định bị các đại gia tộc vây diệt tới tàn, làm không tốt còn sẽ đem mình hại chết.

Về phần bắc phương, triều chính hỗn loạn, ngoại tộc mọc như rừng, có tương lai gian hùng Tào Tháo, có tương lai kiêu hùng Lưu Bị, có bốn đời Tam công danh xưng là Viên Thiệu, có uy danh dị tộc, thống soái bạch mã nghĩa theo Công Tôn Toàn, còn có Lưu Yên cái này Lưu U Châu, người bình thường há nhúng tay vào ?

Lại thêm chi trong triều đình, hỗn loạn chính phạt, loạn trong giặc ngoài, u ám dị thường, quả thực không phải là người tầm thường vật có khả năng tham dự. Trong này không chỉ cần muốn bén nhọn chính trị trực giác, còn muốn qua ngành thực lực cơ sở mới được. Thiếu một thứ cũng không được.

Tuy là Lâm Dịch giờ phút này có Thảo Ngịch tướng quân thân phận, sợ là vào kinh đô, định cũng sẽ bị Phụng Chu nghĩ đủ phương cách chèn ép, tám chín phần mười chết oan uổng!

"Ích Châu chi địa, Thiên Phủ chi quốc. Sản vật phong phú, cách xa chiến loạn! Bắc có thể y theo Hán Trung công nhập Trung Nguyên, cướp lấy thiên mệnh; đông có thể y theo bên trên bình thường hoành sát Kinh Châu, nhắm thẳng vào kỳ nòng cốt Tương Dương. Chặt chặt. Khó trách 《 Tam Quốc Chí 》 bên trong, Quách Gia, Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc đều chủ trương công chiếm Ích Châu khối này hiểm trở chi địa! Thật sự là một địa phương tốt a!"

Không Xán suy nghĩ sau đó Lâm Dịch đại quân nhập Hán Trung sau đó cục diện thật tốt, lại nói: "Ba Thục chi địa, luận võ dũng cảm, Tử Nghĩa hoàn toàn xứng đáng vì vương tướng!"

Không Xán sáng khoái cười cười, hướng Lâm Dịch đạo: "Ha ha! Lâm Dịch huynh, chiếm được Ích Châu, thiên hạ có thể hết dòm ngó vậy!"

Lâm Dịch gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn trời, trong ánh mắt, rất là thâm thúy.

"Thiên hạ "

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Chương 48: Điều Tuyệt Lâm, chữ Thái Hành

"Phụng Hiếu a! Công Cẩn a! Không Minh a!"

Giã rét mùa đông bên trong, Lâm Dịch con người nhỏ hơi híp, đưa ra năm ngón tay, thật giống như phải bắt được gì đó.

Sau ba ngày, quả thật như Lâm Dịch đoán muốn như vậy, Tả Phong công công cười hi hi, mang theo một bọn thị vệ cùng tiểu công công, vào Bình Nguyên Thành chủ phủ.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: Thảo Ngịch tướng quân Lâm Dịch bình loạn có công, trẫm lòng rất an ủi. Đặc biệt chuyển công tác vì Phục Ba tướng quân, lên chức Hán Trung thái thú chức! Lập tức lên đường, không được sai lầm! Khâm thủ!"

"Tạ chủ long ân! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Mọi người quỳ lạy tiếp chỉ.

Lâm Dịch nhận lấy thánh chỉ, hư dẫn Tả Phong vào bên trong, cười nói: "Tả Phong tiên sinh quả thật người trọng nghĩa! Mau mời vào!"

"Hô hô hoắc! Lâm thái thú khách khí! Chúng ta chỉ là làm nên làm sự tình." Tả Phong cười nói, lại không có vào bên trong, lại nói: "Cảm ơn Lâm thái thú ý tốt. Chúng ta trong triều vẫn còn có chuyện quan trọng, liền không ở lâu."

Lúc này, Không Xán đem một hộp trân bảo đưa lên. Lâm Dịch nhận lấy, đưa cho Tả Phong, cười nói: "Tiên sinh trọng nghĩa, bản quan cũng không thể không nặng nghĩa. Đường đi khô khan nhàm chán, chút vật nhỏ, liền đưa cho tiên sinh vuốt vuốt." Lại thấp giọng nói: "Mong rằng tiên sinh có khả năng ở trong triều cho ta nói tốt vài câu, bản quan tất phải người viên phó hoàng đô, lại hiện 'Lông ngỗng chi lễ'."

Ngàn dặm đưa lông ngỗng, lễ nhẹ tình ý trọng. Nguyên bản chỉ nghĩa khí chi lễ, bây giờ tốt, bị Lâm Dịch cho đặt bẫy dừng.

"Hô hô hoắc!" Tả Phong nghe một chút, lông mày khuếch tán ra, mừng rỡ cười nói: "Đại nhân bây giờ quý vì một thành thái thú, coi là chúng ta cần phải đại nhân chiếu cố nhiều hơn mới được."

Lại thoại phong nhất chuyển nói: "Bất quá đại nhân chung quy cách xa triều đình, khó tránh khỏi bị người bó tay. Trong đó tin tức, xin mời đại nhân yên tâm. Chúng ta đẩy lòng mình bạch."

Nghe vậy, Lâm Dịch cười nói: "Tiên sinh cao nghĩa! Tiên sinh khó gặp một lần, Văn Xương, lại chuẩn bị một hộp vật nhỏ đưa cho tiên sinh!"

Có tài nhập môn, cái này tự nhiên lệnh Tả Phong mừng rỡ dị thường, vượt xa đáy lòng đình giá, ám đạo: "Hô hô hoắc! Đây Lâm thái thú thật là xa hoa thù bút! Người tài chủ này, chúng ta không thể đắc tội!"

"Đa tạ thái thú đại nhân! Tả Phong cáo từ!" Tả Phong cầm trân bảo, vội vàng vô cùng lo lắng rời đi.

Nhìn Tả Phong chạy không có bóng dáng, Không Xán tiếp cận đi vào, cười nói: "Lần này thú vị! Trong triều coi như là án thêm một viên tiếp theo tiểu con cò."

Lâm Dịch gật đầu một cái, đạo: "Ba Thục cùng ngoại giới giao thông chung quy không phát đạt, có Tả Phong này cái tham tiền con cò, sau đó trong triều đình phát sinh hỗn loạn, làm không tốt ta Lâm mỗ người liền muốn trước Đồng Trác một bước, cầm giữ triều chính! Học một cái Tào Tháo 'Phụng thiên tử lấy lệnh không phù hợp quy tắc'!"

"Ừ. Nếu là thành, Lâm Dịch huynh thì có thể cầm giữ Ích Châu cùng Tì Đãi, giúp công Lương Châu được tam vực tứ thổ, sau đó liền có thể thay thế Tào Tháo cùng Viên Thiệu nhất tuyệt thư hùng! Ha ha ha!" Không Xán cười nói: "Cho dù không thành công, cũng có Ích Châu Ba Thục nơi hiểm yếu tù quan, tự vệ có thừa, thêm có thể thừa thế đánh ra! Tiến thoái tự nhiên!"

Nhìn Không Xán như thế lạc quan tâm tính, Lâm Dịch cười cười, nghiêm mặt nói: "Thông báo Thái Sứ Từ cùng Chu Thương, lập tức tụ họp quân đội! Lập tức lên đường! Không được sai lầm!"

Phút chốc, đại quân tụ họp xong, Lâm Dịch đem bát kiếm ra, vừa muốn phát hiệu lệnh.

"Tướng quân chậm đã!" Một người, một người mặc vải thô chàng thanh niên đột nhiên xông tới, cao giọng hét lớn.

"Ừ? Người là người phương nào! Dám ngăn trở chủ công đại quân!" Chu Thương trợn lên giận dữ nhìn đạo.

Kia vài thô nam tử, không có du hiệp kiếm, cũng không có văn sĩ nhĩ nhĩ, chỉ có một cổ thanh tú bên trong thô mỗ, thật giống như một gốc mở trong sa mạc cây xương rồng. Nhìn thẳng Chu Thương, ba giây, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, ôm quyền bình tĩnh đạo: "Nhất giới áo vải, Điều Tuyệt Lâm, chữ Thái Hành! Có chuyện quan trọng bẩm báo tướng quân!"

"Oh ? Người lại nói nghe một chút!" Nhìn người này bình tĩnh thần thái, Lâm Dịch hạ mã nói rằng

Thấy Lâm Dịch cũng không phải là cao ngạo cuồng vọng chi bối, người kia âm thầm thở phào một cái, cũng xuống định một cái quyết tâm, hỏi "Không biết tướng quân cầu hiền nhược khát hay không?"

"Thanh thanh tử tâm, ung dung ta tâm!" Lâm Dịch niệm một câu Tào Tháo 《Đoàn Ca Hành》, cười nói: "Chu công thổ bộ, thiên hạ quy tâm."

"Xem ra tại hạ là tới đúng địa phương." Điều Tuyết Lâm ôm quyền nói: "Tướng quân nhưng là phải hướng Hán Trung?" Không cần Lâm Dịch trả lời, hắn rồi nói tiếp: "Có thể lúc trước hướng Nghiệp Thành, được hổ tướng long muru!"

"Ừ ? !" Lâm Dịch chân mày cau lại, cười nói: "Hổ tướng long muru ? Mời Thái Hành tiên sinh dạy bảo!"

Nói xong, để cho Thái Sử Từ chờ thu xếp lính đội lệnh, chính mình liền mời Điều Tuyết Lâm nhập nơi kín đáo, lại nói: "Lạnh nhạt tiên sinh chỗ, mong rằng tiên sinh tha thứ!"

Điều Tuyết Lâm khoát khoát tay, đạo: "Tướng quân không cần khách khí như vậy, ta người đều là dị nhân, lại ta nhận thức vì tướng quân đáng giá ta tương trợ, cố hơn nữa cũng! Tại sao lạnh nhạt?"

Lâm Dịch cười không nói, chờ nghe tiếp.

Điều Tuyết Lâm giơ tay lên chỉ hướng Nghiệp Thành phương hướng, chậm rãi nói: "Nghiệp Thành thái thú Hàn Phức dưới trướng, vũ có Trương Hợp, văn có Tụ Thụ, đều là đại tài vậy! Kỳ hạ cũng có đại tướng Phan Phụng, muru sĩ Tuấn Kham, Tân Bình huynh đệ. Tướng quân sao không ghé âm chi cho mình dùng?"

"Mời tiên sinh dạy bảo." Đối với võ tướng tinh báo phương diện, Lâm Dịch tin tức xác thực không linh thông.

Điều Tuyết Lâm bàn tay lớn rạch một cái, hai tay chấp sau lưng, mặc dù bàn luận viễn vông đạo: "Tân gia huynh đệ hai người gia tộc đều ở Nghiệp Thành, khẳng định không có cách nào đưa tới, tướng quân tự nhiên không cần nhiều phí miệng lưỡi. Tuấn Kham chính là danh gia vọng tộc con cháu, lấy tướng quân bây giờ tài sản, không đủ để tuyển dụng. Đại tướng Phan Phụng, người này tâm cao khí ngạo, lại rất được Hàn Phức coi trọng, tướng quân cũng không có khả năng chiêu mộ. Nhưng Trương Hợp có tài lại khuất phục, Tụ Thụ có trí mà không dùng, chính là hào kiệt khó khăn đuổi lúc. Tướng quân có thể đi tuyển dụng."

"Ha ha. Tiên sinh mời sẽ dạy ta." Lâm Dịch cười hỏi.

Điều Tuyết Lâm lắc đầu một cái, tốt cười cười nói: "Tướng quân thật là gât đầu một cái cũng không chịu động!" Lại nói: "Hàn Phức tính cách nhát gan hèn yếu, tướng quân mượn đường Nghiệp Thành lúc, có thể đại triển võ lực, chấn nhiếp một phen, lại lúc không có ai đe dọa hắn, lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác đem Trương Hợp cùng Tụ Thụ, nhường cho tướng quân!"

Hàn Phức người nào ? Nghiệp Thành thái thú, lại thấy Công Tôn Toàn thế lớn, bỏ Nghiệp Thành cùng dưới trướng muru thần cùng Viên Thiệu, đầu Trần Lưu Trương Mạc, lại thấy Trương Mạc cùng Viên Thiệu nói thì thầm, liền bị dọa sợ đến tự sát. Người như thế, quả thật tùy tiện có thể đoạt kỳ nhà.

"Lâm mỗ bất tài, mới vừa đảm nhiệm Hán Trung thái thú, Thái Hành tiên sinh có thể nguyện cùng nhau đi tới?" Lâm Dịch ôm quyền, hướng Điều Tuyết Lâm ném ra cảnh ô liu.

"Ha ha ha!" Điều Tuyết Lâm cười cười, vỗ tay nói: "Tại hạ thời gian qua tự do tản mạn quán, đảm đương không nổi tướng quân coi trọng. Vọng tướng quân sớm chút đi thôi, tránh cho sinh ra gì đó không ổn rắc rối. Thái Hành cáo từ!"

Nói xong, Điều Tuyết Lâm liền cất bước, chậm rãi rời đi.

Lâm Dịch nhìn hắn thân ảnh tiêu tan, không có phái sĩ tốt theo dõi, chỉ là tiếc hận thán một tiếng, hướng mọi người phát lệnh đạo: "Văn Xương, người lập tức dẫn hai ngàn bộ tốt cùng Nguyên Kiệm đi trước một bước!"

"Dạ! Tướng quân! (chủ công!)" Khổng Xán cùng Liêu Hóa đồng thời tiến lên trước một bước, quát lên. Sau đó liền dẫn quân hướng Cao Đường bên tàu bùng ra.

Lâm Dịch để cho bọn họ đi trước một bước, một là tuân theo thánh chỉ ý, hai là lo lắng Hán Trung không cẩn thận toát ra cái có dụng ý khác người gây ra hỗn loạn, ba là muốn cho người mình trước tiên chiếm cứ cửa ải —— Hán Trung phía bắc Dương Bình Quan, tây nam Kiếm Các. Hai cái này cửa ải đều là vững chắc chi quan, nhất là Kiếm Các, có một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông tư thế!

"Từ Nghĩa, Nguyên Phúc, dẫn chúng sĩ tốt cùng ta đi Nghiệp Thành!" Lâm Dịch trong con ngươi né qua một tia ánh sáng.

Trương Hợp! Tụ Thụ! Ta muốn định!

Nghe vậy, Thái Sử Từ trong lòng trong lúc mơ hồ cảm giác được cái gì: "Lần đi, nhất định có xảy ra chuyện lớn!"

"Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!"

Hai ngàn cung kỵ binh giống như cái quang hoạt nước chảy, chậm chậm lưu động; mà Chu Thương dẫn bộ tốt cũng thần thái sáng láng, nhất là trong đó

tay cầm phiên bản đơn giản hóa đầu rồng đao long đao binh, cang là sĩ khí như hồng , khiến cho người ghé mắt kinh tâm —— "Thật là uy vũ" !

Nhìn Lâm Dịch đại quân rời đi, nguyên bản biến mất không thấy gì nữa Điều Tuyệt Lâm, xuất hiện lần nữa ở đó chỗ chỗ ẩn núp.

Khóe miệng của hắn ngậm lấy mỉm cười, lẩm bẩm nói: "Danh gia Điều Tuyệt Lâm, chữ Thái Hành. Ra đời đệ nhất biện."

"Ngâm!"

Ngay sau đó, một dòng nước trong hiện lên, Như Nguyệt răng chỉ nước suối, chậm rãi lưu nhập trong miệng hắn.

"Hắc! Cái kế tiếp, chính là ngươi!"

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra trong suốt hàm răng.

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hà Bắc nhiều danh sĩ, trung thành đẩy tự quân!

Nguyên bản theo Bình Nguyên xuất phát đến Hán Trung, có thể ở Cao Đường bến tàu đi đường thủy đến Bộc Dương, sau đó vòng qua Trần Lưu, đến Uyên Thành, cắm thẳng vào nhập Thượng Dung, lại tới Hán Trung. Nhưng vì được đến Trương Hợp cùng Tự Thụ, Lâm Dịch kiên quyết phân binh hai đường, tự mình dẫn binh mã hướng Nghiệp Thành mà đi.

Này Thời Nghiệp trên thành, thủ thành Trương Hợp chính thẳng tắp đứng ở trên đầu tường. Hắn xa xa vọng thấy phía trước còn xí phát phới Lâm Dịch đại quân, gõ đồng la, nhắc nhở quân coi giữ làm tốt đề phòng ý thức.

Mặc dù bây giờ loạn khải vàng trải qua bình định có một đoạn thời gian, nhưng hắn vẫn không có buông lỏng phòng bị.

"Người tới người nào ? Có thể hay không hãy xưng tên ra ?" Trên đầu tường, thân mặc khôi giáp Trương Hợp, cương nghị trên gương mặt miệng há mở, nhìn phía dưới quát lên.

"Phục Ba tướng quân, Hán Trung thái thú Lâm Dịch đặc biệt tới thăm Hàn Văn Tiết thái thú! Phiên mời tướng quân thông báo!" Lâm Dịch người cỡi ngựa trước, hướng Trương Hợp hô.

"Đại nhân có thể có chứng minh thân phận ?" Trương Hợp đem giỏ treo buông xuống, hô.

Thật ra thì, hắn ở Lâm Dịch đại quân không có đến trước khi tới, cũng đã thông báo Hàn Phúc. Đáng tiếc, Hàn Phúc lo lắng là quân phản loạn tới công thành, cho nên yếu ớt địa hướng Trương Hợp đạo: "Ta có đại tướng Phan Phụng! Ngươi lại tìm hắn tới."

Trương Hợp mặc dù trung thành, nhưng tự nhận tài cán, bình thường làm việc đều không thua ở Phan Phụng, nghe được lời ấy, cũng là đau lòng. Nhưng cũng không có nhiều lời, liền phái thân vệ đi kêu Phan Phụng đến, chính mình trở lại trên đầu tường thủ hộ, cũng tốt chờ sẽ xảy ra bất trắc lúc, ngăn cản một phen.

"Tướng quân mời xem!" Lâm Dịch tướng quân ấn để lên.

Trương Hợp đem giỏ treo kéo lên vừa nhìn, quả thật là Hán Trung thái thú quan ấn, vừa muốn nói gì, lại thấy thân vệ chạy tới đạo: "Trương tướng quân! Phan tướng quân say rượu bất tỉnh! Sợ là không thể tới!"

Nghe vậy, Trương Hợp trong bụng thở dài, hướng quân coi giữ sĩ tốt đạo: "Mở cửa thành ra! Nghênh đón Phục Ba tướng quân, Hán Trung thái thú Lâm đại nhân vào thành!"

"Gánh! Gánh! Gánh! Đang!"

Nghiệp Thành cửa thành mở ra, Trương Hợp dẫn mấy trăm sĩ tốt đường hẻm chào đón: "Mời đại nhân vào thành."

Lâm Dịch gật đầu một cái, hướng Trương Hợp cho là một phen, hạ mã ôm quyền, thử hỏi "Tướng quân nhưng là Hà Gian dũng sĩ Trương Tuấn Nghĩa?"

"Ừ? ! Đại nhân lại biết ta Trương Hợp tên!" Thấy Lâm Dịch lễ ngộ như thế chính mình, lại biết được tên mình, Trương Hợp giật mình không thôi, vội vàng hạ mã ôm quyền.

"Trương tướng quân ở loạn khải vàng lúc giết tặc công danh, khiến cho ta có vẻ kính nể. Vốn muốn chiêu mộ tướng quân đến dưới trướng, nhưng là trễ một bước. Ai! Hôm nay, ta nhất định phải hướng Hán thái thú điều động tướng quân đến dưới trướng của ta! Vọng tướng quân chớ trách!" Lâm Dịch biểu tình thành khẩn, ôm quyền nói.

Như thế cử chỉ, quang minh lỗi lạc để cho Trương Hợp không biết như thế nào cho phải, chỉ đành phải cười khan một tiếng: "Ha ha! Chỗ này cường hãn hơn Trương mỗ giả đêm không hết, một thẹn được đại nhân coi trọng."

"Này! Tuấn Nghĩa cần gì phải tự coi nhẹ mình! Hôm nay ta nhất định phải tướng quân!" Nói xong, Lâm Dịch liền dẫn lĩnh sĩ tốt hướng phủ thành chủ mà đi.

"Đại nhân! Chậm đã!" Nhưng là Trương Hợp lên tiếng ngăn cản, ôm quyền nói: "Bình giả, hung khí vậy! Mời đại nhân đem đại quân trú đóng bên ngoài thành, dẫn dắt mấy chục thân vệ vào thành là được! Đại nhân yên tâm, Trương Hợp nhất định sẽ chết bảo vệ đại nhân an nguy!"

Lâm Dịch nghe vậy, trong bụng vui hơn, ám đạo: "Nguy chỉ ngũ tử lương tướng! Từ đây liền có thể dòm ngó kỳ phong vật hái một, hai!" Vì vậy cười nói: "Tuấn Nghĩa nói thật phải! Là ta suy nghĩ không chu toàn!"

Nói xong, Lâm Dịch hướng Chu Thương đạo: "Nguyên Phúc, người nhanh đi tướng sĩ tốt thu xếp với bên ngoài thành ba dặm trú đóng, không được nhiều dân, không được tổn hại vật, người trái lệnh, trăm "

"Dạ!" Chu Thương kêu.

Lâm Dịch lại hướng Thái Sử Từ đạo: "Tư Nghĩa, người dẫn dắt 30 long đao binh, theo ta đi trước bá kiến Hán thái thú!"

"Dạ!" Thái Sử Từ kêu.

Phân phó xong toàn bộ, Lâm Dịch lại hướng Trương Hợp cười nói: "Đa tạ Tướng quân nhắc nhở! Hôm nay ta nhất định phải tướng quân!"

Nói xong, liền dẫn Thái Sử Từ ở Nghiệp Thành một đám sĩ tốt dưới sự hướng dẫn, đi phủ thái thú.

Nhìn Lâm Dịch đại quân quả thật an phận trú đóng ở bên ngoài thành ba dặm chỗ, Trương Hợp không khỏi nghĩ tới vừa mới Lâm Dịch nói tới, trong lòng không khỏi có chút mong đợi: "Có lẽ, người như vậy, mới đáng giá ta Trương Tuấn Nghĩa vì hiệu lực!"

"Ha ha ha! Nguyên lai là Hán Trung thái thú Lâm đại nhân đại giá đến chơi! Xin mời! Mau mời vào!" Hàn Phúc chân mày hơi hơi buông xuống, cười ha hả nói rằng.

"Làm phiền Hán thái thú chiêu đãi." Lâm Dịch khách khí đáp lời, mang theo Thái Sử Từ nhập trong điện.

Rượu qua tam tuần, Hàn Phúc bất an hỏi "Hàn mỗ chiêu đãi không chu toàn. Không biết Lâm thái thú tới ta Nghiệp Thành có gì chuyện công à?"

Nhớ hẳn cùng Lâm Dịch, ngày gần đây không oán, ngày xưa không thù, quả thực không nghĩ ra Lâm Dịch vì sao tới đây. Hàn Phúc âm thầm bên trong lại tự nhiên cho mình bơm hơi đạo: "Nếu không phải bản quan phủ mưu sĩ đi ra ngoài, há sẽ lo lắng người này một cái không có để uẩn tiểu tử!"

Hàn Phúc thần tình biến hóa hết ở trong mắt Lâm Dịch, nghe vậy, hẳn cười ha ha: "Ha ha ha ha! Văn Tiết huynh, không cần khách trương. Bản quan tới đây, chỉ vì ta cùng với Văn Tiết huynh dưới trướng hai người có chút dây dưa rề rã, vọng Văn Tiết huynh chuẩn ta mang đi xử trí!"

"Nguyên lai là tới đòi người?" Hàn Phúc nói thầm một tiếng, cười nói: "Không biết Lâm thái thú phải dẫn đi kia hai người à?"

Lâm Dịch ôm quyền nói: "Kia hai người à? Một người chính là ở trên đầu tường ngăn trở bản quan vào thành Trương Hợp, một người chính là còn ghi âm chức ở Hán thái thú dưới trướng Tự Thụ! Chẳng biết có được không chuẩn ta mang đi?"

Vừa nói, Lâm Dịch thật giống như vô tình đưa tay đè ở bên hông bội kiếm trên chuôi kiếm, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Hàn Phúc.

"Ách!" Hàn Phúc thẳng cảm giác mình bị một đầu chim ưng nhìn chăm chú vào, trong bụng run lên, thân thể cứng đờ, cười khan nói: "Ha ha ha. Trương Hợp ngăn trở Lâm thái thú một chuyện, bản quan là biết rõ. Lâm thái thú mang đi cũng không sao. Ha ha, nhưng Tự Thụ người này, hôm nay nhưng là một bước cũng không ra phủ đệ, thì làm sao tội thái thú đây?"

Hàn Phúc cho dù nhất gan hèn yếu, nhưng tại chính mình trong phủ, cũng không phải tùy tiện hù dọa một cái liền cái gì cũng biết vứt bỏ chủ.

"Oh ? Nay ngày Hàn Phúc đại nhân là muốn cho bản quan huyết tiên tam xích sao?" Lâm Dịch đôi mắt ánh sáng lạnh lẽo một bắn, mạnh đứng lên, đem bội kiếm rút ra một tấc, trầm giọng nói.

"Này! Lâm thái thú có gì thì nói! Có gì thì nói!" Hàn Phức sợ mất mặt, sắc mặt trắng nhợt, hoảng vội vàng đứng dậy lui mấy bước, hai tay giờ ngang đao: "Lâm thái thú muốn mang đi Tự Thụ, mang đi là được! Mang đi là được! Có gì như thế xung động đây?"

Hàn Phức ở trong đầu nhanh chóng đánh một cái tính toán: Chính mình có đại tướng Phan Phụng, thiếu một chuyện chuyện đầu tới thông báo Trương Hợp cũng không có gì. Mưu sĩ cũng có thể gia đại tộc Tuần Kham, Tân Bình huynh đệ, thiếu một cái xuất thân thấp hèn Tự Thụ, thật giống như cũng không có cái gì không thể. Không cần phải bởi vì này hai cái có cũng được không có cũng được người, đắc tội trước mắt cái này dễ giận Hán Trung thái thú. Lấy tánh mạng mình làm tiền đặt cược a.

"Văn Tiết huynh vừa mới nhưng là cự tuyệt à? Vì sao thay đổi chủ ý?" Lâm Dịch dự định gõ lại đánh hấn một hồi, trầm giọng nói.

"Ha ha ha! Vừa mới là ta không phải!" Hàn Phức đánh một hồi ha ha, cười xòa nói: "Nếu hai người này đắc tội Lâm thái thú, tự nhiên do Lâm thái thú xử trí. Ha ha ha. Lâm thái thú chỉ đề ý mang đi là được!"

"Ừm." Thấy vậy, Lâm Dịch trong lòng phụng phương mới lộ ra hài lòng, ngoài mặt lại cố làm buồn rười rượi cười nói: "Mong rằng Văn Tiết huynh lập tức viết điều lệnh, đem hai người này điều động đến ta dưới trướng! Ta phải từ từ trừng phạt hấn môn!"

Hàn Phức nghe hấn ngữ điệu, trong lòng có thể tinh thần nhĩ run lên, cười khan nói: "Ha ha. Chờ một chút! Chờ một chút! Bản quan cái này thì viết điều động lệnh."

Cái gọi là điều động, ở bây giờ này loạn thế, thật ra thì chỉ là quan địa phương chính mình bổ nhiệm, sau đó lên báo cáo triều đình ghi danh một chút mà thôi. Về phần lệnh, chẳng qua chỉ là một tờ giấy mà thôi. Không có đủ chút nào cưỡng chế hiệu quả. Nếu không có người từ quan, ai làm!? Cho nên nói, cho dù không có vật này, Trương Hợp cùng Tự Thụ cũng có thể đi theo Lâm Dịch, đến Lâm Dịch dưới trướng nhận chức quan.

Bất quá, Tự Thụ ở « Tam Quốc Diễn Nghĩa » bên trong, nhưng là có "Hà Bắc nhiều danh sĩ, trung thành đầy tự quân!" Bình luận. Trong lịch sử, cũng là một cái trung thành người. Không có Hàn Phức chính tay viết điều động lệnh, Lâm Dịch thật đúng là sợ chiêu mộ không tới Tự Thụ, ngược lại kích thích Tự Thụ trung thành chí tâm, cho hấn mang đến đập đầu vào tường tự sát loại hình.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xong Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đại nhân trọng tín, lỗi lạc chỉ sĩ

Phút chốc, Hàn Phức liền đem một tờ điều lệnh đệ trình cho Lâm Dịch, run run rẩy rẩy, cười rạng rỡ nói rằng: "Lâm thái thú mời xem nhìn! Không biết Lâm thái thú có thể hài lòng?"

Lâm Dịch nhìn một chút, gật đầu một cái, đạo: "Không tệ!" Lại nói: "Xin mời Văn Tiết huynh đưa bọn họ gọi đến, tự mình cùng bọn chúng giải thích! Chung quy, người là bọn hấn lão cấp trên không phải

"Lâm thái thú, này" nghe vậy, Hàn Phức có chút chần chờ. Điều lệnh đều cho, còn muốn tận mặt vạch mặt, đây cũng quá tội tệ chứ?

"Ừ"? ! Hàn Phức đại nhân là không chịu tác thành bản quan lạc~? !" Lâm Dịch cố làm không vui nói rằng.

"Sao dám! Sao dám! Lâm thái thú hiểu lầm! Hiểu lầm a!" Hàn Phức thấy hấn bộ kia âm trầm khuôn mặt, trong lòng phát run, vội vàng khoát tay, hô lớn: "Người đâu! Đem Tự Thụ cùng Trương Hợp chiêu đi vào!"

"Dạ!" Thị vệ ôm quyền, vội vội vàng vàng lui xuống đi. Điện này chuyện bên trong tình, hấn môn nhưng là nhìn rõ ràng, quả thực không nghĩ dính vào. Quân không thấy: "Cửa thành cháy, vạ đến cả dưới ao" sao?

"Này! Văn Tiết huynh cần gì phải khẩn trương đây? Bản quan lại không phải là cái gì ăn thịt người lão hổ! Đến đến, bản quan kính người một ly! Chúc Văn Tiết huynh sớm ngày lên chức." Lâm Dịch nhanh chóng biến sắc mặt, nâng ly mỉm cười nói.

"Ha ha ha! Lâm thái thú khôi hài! Mời mời xin mời!" Hàn Phức cười khan mấy tiếng, vội vàng nâng ly kêu. Kì thực trong lòng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Này Lâm Dịch quả thực là cái ăn lão hổ chó sói, ăn chó sói súc sinh!"

Đương nhiên, ngoài mặt, Hàn Phúc hay là không dám lộ ra không chút bất mãn nào. Đối với Lâm Dịch không để ý chút nào cùng ảnh hưởng hành động, hẳn quyết định chờ Lâm Dịch cách xa Nghiệp Thành sau đó, liền lập tức thượng thư triều đình, sâm hẳn một quyền.

"Hừ hừ! Chờ coi! Ta Hàn Văn Tiết không phải người cái này không có bối cảnh tiểu tử chưa ráo máu đầu có thể tùy ý khi dễ!" Hàn Phúc trong lòng hung hăng nói.

Tự tại lúc này, Trương Hợp cùng Tự Thụ hai người cùng vào bên trong, ôm quyền nói: "Thuộc hạ tham kiến thái thú đại nhân!"

"Ho khan một cái! Miễn lễ đi." Hàn Phúc tùy ý kêu, trong lúc lơ đãng liếc thấy Lâm Dịch đánh bay chân mây, không khỏi trong bụng căng thẳng, vội vàng tức đến nỗi phôi chỉ trích: "Hừ! Tự Thụ, Trương Hợp các người ở bản quan dưới trướng không biết tiến thủ, hiềm có kiến thụ, hôm nay ta liền đem bọn người điều động tới Hán Trung thái thú đại nhân dưới trướng, có gì dị nghị không?"

"Ừ?" Nghe vậy, hai người đều chấn động trong lòng. Tự Thụ tài trí hơn người, đem mắt nhìn hướng Lâm Dịch, yên lặng một hồi nhi, im lặng hướng Hàn Phúc đạo: "Thụ tự biết tài học có hạn, khó mà vì công kiến công. Tuy nhiên biết, trung thần không cư hai chủ. Hôm nay công đem ta điều động tới Hán Trung thái thú đại nhân dưới trướng, thụ làm cùng cùng quyết định dứt chủ thần chi hệ, vọng công nghĩ chi, thận trọng!"

"Tốt! tốt! Người chờ sau này cùng bản quan lại không dây dưa rề má!" Hàn Phúc sốt ruột khoát tay nói. Hôm nay cũng quá sốt ruột, bây giờ lại còn phải bị thủ hạ mình giảng đạo. Hàn Phúc vô cùng khó chịu.

"Ai! Vọng công trân trọng!" Tự Thụ bị thương thờ dài một hơi, rút bội kiếm ra, đem áo khoác ngăn cách, lại nói: "Từ đây, thụ cùng công lại không dây dưa rề má!"

So với Tự Thụ, Trương Hợp thần tình lại trầm ổn nhiều, hướng Hàn Phúc ôm một hồi quyền, đạo: "Công ân nghĩa, nay khác đoạn tuyệt!"

Nói xong, Trương Tuấn Nghĩa đồng chí liền hướng Lâm Dịch quỳ mọp: "Trương Hợp, chữ Tuấn Nghĩa, bái kiến Hán Trung thái thú đại nhân!"

"Ha ha ha! Tuấn Nghĩa xin đứng lên! Ta nói hôm nay nhất định phải người! Như thế nào? Ta có thể thủ được tín dụng?" Lâm Dịch cười đem Trương Hợp đỡ dậy.

"Đại nhân trọng tín, lỗi lạc chi sĩ vậy!" Trương Hợp liên lạc bên ngoài thành an phận sĩ tốt, cho ra một cái đúng trọng tâm đánh giá.

"Hắn lỗi lạc? Thật là mù mắt chó!" Một bên Hàn Phúc trong lòng tức giận nói.

"Tự Thụ, chữ Từ Phụ, bái kiến chủ công!" So với Trương Hợp, Tự Thụ ở ngăn cách tình nghĩa sau đó, tuy có bị thương, nhưng làm việc lại càng thêm quả quyết, trực tiếp đem Lâm Dịch coi là chủ công.

"Ha ha ha! Được Từ Phụ, Tuấn Nghĩa tương trợ, giống như được thiên quân vạn mã đi theo! Hôm nay mừng rỡ a!" Lâm Dịch được này Viên Thiệu vương tá tài, tâm tình tự nhiên vui thích rất.

Nói xong, Lâm Dịch liền hướng Hàn Phúc đạo: "Bản quan còn có chuyện quan trọng trong người, bất tiện nhiều đi nữa nhiều Văn Tiết huynh! Cáo từ!"

"Lâm thái thú đi thông thả."

Nhìn Lâm Dịch ba người xoay người bóng lưng, Hàn Phúc thần tình âm tình biến ảo ngàn vạn lần, so với Xuyên kịch "Biến sắc mặt ảo thuật" còn lợi hại hơn trăm mấy chục lần.

Hắn khẽ cắn răng, cứng rắn hừ nói: "Người đâu! Đem bản quan « Phụng Cầu Hoàng » đem ra!"

"Dạ!"

Ngay tại Lâm Dịch đám người vừa tới cửa thành thời điểm, thời gian qua khiếp nhược Hàn Phúc lại thái độ khác thường cười một biến hoá đến mức tận cùng mỉa —— ngân bí yên, ngọc thông đầu, roi ngựa bên trên khảm bích hoa châu.

"Xa xỉ a! Xa xỉ!" Lâm Dịch trong bụng chủ ý xấu lại đi ra, cười thâm nói: "Xem ra hôm nay là cả người cả cửa đôi thu lạc~!"

Hàn Phúc đuổi theo, xa xa kêu lên: "Lâm thái thú chậm đã! Lâm thái thú chậm đã!"

Lâm Dịch dừng lại, hướng y phục không cả Hàn Phúc đạo: "Văn Tiết huynh thuật cười ngửa còn cần tăng lên a!" Lại nói: "Không biết Văn Tiết huynh kêu xuống bản quan, có thể có chuyện quan trọng cho biết?"

"Tự nhiên! Tự nhiên là có chuyện quan trọng!" Hàn Phúc bị Lâm Dịch con người nhìn một cái, trong bụng căng thẳng, phục lại thầm tự cắn một hồi răng, tươi cười đạo: "Bản quan có một bộ kinh thể hi họa một mực bị long đong trong phủ, không được Chân Chủ. Hôm nay gặp mặt Lâm thái thú, chợt cảm thấy chứng kiến bức họa này Chân Chủ. Cho nên "

Vừa nói, Hàn Phúc khiến một cái ánh mắt, để cho bên cạnh thị vệ đem dùng từ một đàn hương cái hộp cất giữ « Phụng Cầu Hoàng » trình cho Lâm Dịch.

Thấy Lâm Dịch đưa tay tiếp lấy, Hàn Phức lại cười nói: "Bức họa này là đại Hân văn hào Tư Mã Tương Như tự tay vẽ ra, tặng cho Trác Văn Quân biểu đạt tình ý. Nhiều lần lưu chuyển, dưới cơ duyên xảo hợp nhưng là đến bản quan trọng tay."

Nói qua vừa nói, Hàn Phức trong lòng liền tất cả đều là không thôi cùng đau lòng, âm thầm bên trong oán hận nói: "Lần này, ta nhất định cho người thân bại danh liệt!"

Lâm Dịch chậm rãi đem cái hộp mở ra, mở ra bức họa thừng mang, chỉ thấy một trương trắng đen họa: Loáng thoáng có thể thấy, hai người chỉ Phụng Hoàng, một cái xoay quanh trên không trung, một cái nghỉ ngơi ở gò núi, đôi mắt tương đối, tất cả đều là tràn đầy tình ý.

Họa cạnh góc bên trên, mấy hàng đầy ý nghĩa thanh nhã chữ hán: "Có một mỹ nhân này, thấy chi không quên. Một ngày không thấy này, nghĩ chi như điên. Phụng Hoàng bay bay lượn này, tứ hải cầu hoàng. Bất đắc dĩ giai nhân này, không có ở đây tường phía đông. Đem cảm đại tiếng nói này, trò chuyện viết tâm sự. Ngày nào thấy cho phép này, an ủi ta bằng hoàng. Nguyên nói xứng đức này, đặt tay tướng tướng. Không được với bay này, khiến cho ta tiêu vong. Phụng Hoàng này phụng Hoàng này thuộc về cổ hương, ngao du tứ hải cầu kỳ Hoàng. Lúc chưa gặp này không chỗ nào tướng, cần gì phải ngộ nay này thẳng này đường! Có điểm thực nữ ở khuê phòng, phòng gần người xa độc ta trắng. Cần gì phải duyên giao cảnh vi uyên ương, hồ chim bay lên bay xuống này cộng bay lượn! Hoàng này Hoàng này theo ta tề, được ký thác tư đuôi vịnh là phi. Giao tình thông ý tâm hài hòa, nửa đêm tướng theo người biết ai? Hai cánh đều lên lật bay cao, vô cảm ta nghĩ khiến dư bi thương." (cái này không tính là tiếp cận số chữ chứ? Khóc!)

Này đương nhiên đó là truyền lưu thiên cổ danh họa —— « Phụng Cầu Hoàng ».

Lâm Dịch khoe miệng không tự chủ xẹp lép, nhìn thấy Hàn Phức bộ kia như nhói bộ đáng, ám đạo: "Chính là viết ra như vậy lệnh vô số nữ tử hâm mộ, nam tử kính nể, truyền lưu thiên cổ thi phú người a! Lại là một đàn ông phụ lòng!"

Xem qua Tư Mã Tương Như bình sinh người đều hân biết, đến cuối cùng, ngưỡng mộ lặn Tương Như mà tự rước "Tương Như" hai chữ vì danh Tư Mã Trường Khanh, nhưng là lấy người khác làm vợ, đem Trác Văn Quân cái này "Hoàng" quả quyết vứt bỏ.

Không cần Lâm Dịch phát biểu tiếng khen ngợi, Hàn Phức lần nữa lấy lòng đạo: "Bản quan còn có trân bảo một rương, có thể tặng Lâm thái thú vượt vượt."

Vừa dứt lời, Hàn Phức sau lưng liền đi ra hai cái mang một cái đại miệng rương sẽ tốt, đem mở rương ra, chỉ thấy cái rương tất cả đều là trân châu, bảo thạch, đồ trang sức, kỳ vật, danh khí.

"Vô sự mà ân cần, không phải lừa đảo thì là đạo tặc! Chủ công vẫn cẩn thận thì tốt hơn." Tự Thụ ánh mắt đông lại một cái, đến gần Lâm Dịch, ghé vào lỗ tai hân nhẹ nhàng nói.

Lâm Dịch vỗ vỗ bả vai hân, gật đầu, cười khê: "Hết thấy hết có sắp xếp." Ngay sau đó để cho sẽ tốt đem này rương trân bảo khiêng đi, hướng Hàn Phức ôm quyền nói: "Văn Tiết huynh, cao nghĩa! Cáo từ!"

"Đi thông thả! Đi thông thả!" Hàn Phức cười xòa nói.

Lâm Lâm Dịch chỉ huy quân đội hướng bạch mã bên tàu bung ra lúc, quay về phủ thái thú trung Hàn Phức trải qua âm độc hung tàn ác rớt bể đầy đất khi vật, lại hận lại đắc ý nói rằng: "Tiểu tử chưa ráo máu đầu! Bản quan không phát uy, liền dám làm bản quan là nhũ mào sao!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Quy Hải, chữ Họa Khanh

Ở vào Nghiệp Thành phía nam, có một cái bến tàu xưng là bạch mã bến tàu. Ở chỗ này lên thuyền, có thể trực tiếp đi về phía nam, đạt tới Bộc Dương Thành.

Đại quân tới đây, Lâm Dịch để cho thân vệ đem trọn rương trân bảo phân đi 2 phần 3, hướng thân vệ đạo: "Các người mau đem các loại tài bảo đưa cho Kinh Thành Tả Phong công công, bảo hân biết chỗ này chuyện phát sinh. Hân tự sẽ biết nên như thế nào làm việc."

"Dạ!" Thân vệ ôm quyền, khiêng cái rương, hướng hoàng đô mà đi.

Một bên Tụ Thụ gặp không khỏi khen: "Giải quyết tận gốc cách, chủ công tốt mưu lược!"

Lấy Hàn Phức chi trần bảo, tặng cho Tả Phong, để cho lại phản tấu Hàn Phức một quyền. Nhất định chính là bắt người ta đồ vật, còn có hại người ta tánh mạng, Bụng được phát điên! Bất quá, mưu trên trận, giống như chiến trường, ai còn quản ai điên cuồng ?

"Ha ha! Từ Phụ a, Hàn Phức không đáng đề lo, đảm đương không nổi ta tham khảo vật, lại càng không giá trị Từ Phụ khen." Lâm Dịch thân thiết đạo. Trong lời nói, không chút nào coi Hàn Phức là chuyện gì xảy ra.

Tụ Thụ khiêm tốn cười cười, đạo: "Trần bảo chẳng làm nên trò trống gì buồn, chỉ là « Phụng Cầu Hoàng » bức họa này dây dưa cực lớn. Cả triều văn nhân hết nghĩ đến. Vì chủ công đại nghiệp kế, sớm bỏ đi!"

Tụ Cổ tướng quân yêu bảo mã, văn sĩ vui tranh vẽ văn thơ. « Phụng Cầu Hoàng » một họa, bất luận họa cùng thi phú đều vì hân hữu vật, càng là đương triều văn nhân nhĩ sĩ ưa thích trong lòng.

Một khi có tin tức chứng thật bức họa này ở Lâm Dịch tay, nhất định có quan to hiển quý không để ý đến thân phận, sai người tới xảo thủ cướp đoạt. Đến lúc đó, bất luận Lâm Dịch đem bức họa này giao người nào, đều sẽ đưa tới chỉ trích, không được chết từ tế.

"Từ Phụ thịnh an tâm, ta cùng với tranh này không có tốt tương tác!" Lâm Dịch cười nói. Nói cũng là nói thật, tranh này với hân mà nói, chẳng qua chỉ là một món có thể gia tăng tài sản vật ngang giá mà thôi.

Bất quá, hân đương nhiên sẽ không nói như vậy. Nếu không, còn không đem những thứ kia văn nhân nhĩ sĩ cho tội hết ?

Tự tại lúc này, trên mặt sông, thỉnh linh xuất hiện, một chiếc thuyền con. Thuyền nhỏ xuất hiện ngược lại cũng ngạc nhiên, không giống từng điểm từng điểm xuất hiện ở Lâm Dịch con người, mà càng giống như là đột nhiên theo đáy nước nhô ra giống nhau. Chỉ là một chớp mắt, nguyên bản chỉ có hàn khí mặt sông lại đột nhiên xuất hiện chiếc này thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ mặt ngoài, tất cả đều là hoa điều sơn thủy thái độ. Người như xem một chút, nghỉ nghe thấy thác nước tiếng lũ cuốn, nghe được thấy bách hoa đậm nhĩ hương thơm, thấy được ngàn điều linh động phong thái. Bụng được không phải phạm tục vật.

"Coong!"

Thuyền nhỏ bên trong, một đạo tiếng đàn vẫn chợt mờ, kích động một vòng lại một vòng nước gọn gọn sóng.

"Bức họa này trong thuyền tất có dị nhân vậy!" Mọi người đôi mắt co rút lại, kinh dị bất đồng.

Không cần phải nói, Lâm Dịch cũng biết này thuyền nhỏ bên trên có dị nhân. Chỉ vì này thuyền nhỏ tạo hình, quả thực dừng với trạng thái bình thường.

"Ngày nào phục Quy Hải ? Tình vực có thể đông lại khanh ?" Lúc nào có thể lần nữa trở lại biển khơi ? Một chút xú mực có thể hay không ngưng tụ khanh dung nhan ? Để cho ta hỏi tương. Đọc thơ người đang đặt câu hỏi.

Thuyền nhỏ chậm rãi hành sử đến mọi người thuyền bè tiền tam trường. Một người hai tay chấp sau lưng mà ra, chân điểm thuyền nhỏ mạn thuyền một bên, hướng Lâm Dịch đại quân lớn tiếng mà bài hát: "Khanh người nơi nào tìm ? Thuyền nhỏ làm nước sông."

Ta rất nhớ khanh, nắm khanh bức họa, lại ở nơi nào có thể tìm tìm được đến khanh tung tích đây? Không bằng để cho ta chống giữ một chiếc thuyền con, hoa làm một ít cho phép nước sông đi! Đọc thơ người đang cảm khái.

Lâm Dịch thấy người kia một thân màu xanh áo mỏng, đứng lặng gió lạnh mà sắc không thay đổi, thân thân đặng đặng, lại một lần nữa đa tình tài tử, không khỏi cao giọng nói: "Tiên sinh thật có nhĩ hứng!"

Người kia cười cười, ôm quyền nói: "Tại hạ Quy Hải, chữ Họa Khanh. Đặc biệt tới đây, đưa tướng quân một phần lễ vật!"

"Họa Khanh tiên sinh, xin nói rõ." Lâm Dịch ôm quyền nói.

Quy Hải cười nói: "Tại hạ kính mến « Phụng Cầu Hoàng » đã lâu, hôm nay ở cửa thành thỉnh thoảng thấy Nghiệp Thành thái thú Hàn Văn Tiết đem bức họa này tặng cho tướng quân. Cho nên, muốn đề cho tướng quân đem bức họa này lại chuyển tặng tại hạ! Không biết tướng quân ý như thế nào ?"

"A ? !" Lâm Dịch cười khê, hướng Tụ Thụ đạo: "Ha ha. Từ Phụ, quả thật là mọi việc đã sẵn sàng!" Đáy lòng lại nói: "Này Điều Tuyết Lâm quả thật mọi việc đã sẵn sàng."

"Chủ công số may!" Tụ Thụ cười nói.

« Phụng Cầu Hoàng » một họa liên quan quá nặng, nếu là đưa cho người bình thường, tự nhiên không đủ để lấy tín nhiệm thiên hạ văn sĩ; nếu là đưa cho thái giám nhất lưu, đó chính là muốn muốn chết, đây là muốn cùng thiên hạ văn nhân thành tử địch! Nhưng nếu tặng cho một cái cao nhĩ dị nhân, nhất là một cái chính mình đòi đến cửa, kính mến bức họa này đã lâu cao nhĩ dị nhân, như vậy thì được rồi nhiều.

"Đem thuyền lái qua, tiếp mạn thuyền!" Lâm Dịch hạ lệnh.

"Đang lần ~ đang lần ~ Phan!"

Hai người chiếc thuyền thân thuyền kẻ, sĩ tốt lấy ra một tấm ván làm làm cầu nối, đem hai cái thuyền liên tiếp. Lâm Dịch leo lên thuyền nhỏ, đem « Phụng Cầu Hoàng » đưa cho Quy Hải, đạo: "Họa Khanh tiên sinh, bức họa này tặng cho tiên sinh!" Lại nghĩ tới người này nói đưa đại lễ, vì vậy lại thích tâm nhắc nhở: "Bất quá trong đó liên quan, không biết tiên sinh có thể rõ ràng?"

Quy Hải cười cười, đem « Phụng Cầu Hoàng » giắt vào trong ngực, ngạo nghễ nói: "Có thể được này một họa, cùng thiên hạ là địch, lại ngại gì ? !"

"Bội phục!" Lâm Dịch thần tình sững sờ, ngay sau đó từ trong thâm tâm ôm quyền.

Quy Hải đem họa vững vàng ôm chặt, rất sợ thoáng ôm coi thường ta, sẽ hạ xuống, ánh mắt liếc nhìn bên trong thuyền, đạo: "Trọng Đức huynh, còn không ra bái kiến chủ công nhà ngươi?"

Lời nói vừa dứt, liền thấy thuyền nhỏ bên trong, một người cao tám thước hai tấc, đầu đội màu xanh da trời khăn vuông, cầm tiếp theo lấy râu dài người đàn ông trung niên chậm rãi ra, trong đôi mắt tất cả đều là cơ trí cùng trầm ổn, hướng Lâm Dịch chấp tay đạo: "Đồng a người Trình Dục, chữ Trọng Đức, bái kiến Hán Trung thái thú đại nhân!"

Nghe vậy, Lâm Dịch vui mừng trong bụng, mi mục khê cong, liền vội vàng tiến lên đỡ Trình Dục, thân thiết đạo: "Đồng quận loạn khăn vàng sở dĩ bình định, đều Trọng Đức công vậy!"

Trình Dục người nào ? Tào Tháo vương tá tài!

Lúc này, Quy Hải cười nói: "Trọng Đức huynh, người cùng ta ẩn cư một chiếc thuyền con, mặc dù mỗi ngày vẽ tranh, tâm cũng không ly thiên xuống! Ta biết người tâm chí hoài bão, không biết tiêu đãi nơi này. Bây giờ, đại hảo tiền đồ ngay tại trước mắt người, có gì chần chờ không tiến lên?"

Nghe vậy, Trình Dục gật đầu một cái, hướng Lâm Dịch bái nói: "Trình Dục, nguyện phụng đại nhân vì chủ công! Mời đại nhân thu nhận!"

"Ha ha ha! Có thể được Trọng Đức tiên sinh tương trợ, nghiệp lớn sẽ thành vậy!" Lâm Dịch lúc này nhi thật là mừng rỡ vạn phần. Viên Thiệu cùng Tào Tháo vương tá tài, bây giờ tất cả thuộc về hắn chưởng.

"Nước sông hàn vừa nông, không bằng sớm trở về. Ngày nào phục Quy Hải ? Ngày nào phục Quy Hải ?" Quy Hải không có nói lời từ biệt, vạch lên mái chèo, chậm rãi rời đi.

Giang hà bên trong nước a, giá rét vừa nông mỏng, không bằng sớm một chút trở về biển khơi. Nhưng là ta lúc nào có thể trở về biển khơi đây? Lúc nào có thể trở về biển khơi a! Đọc thơ người đang cảm khái, hồi phục lại ở hồi thăm.

"Họa Khanh huynh, trân trọng." Trình Dục ôm quyền, nói lời từ biệt.

Thuyền nhỏ hoa rất lâu, nhưng vẫn hoa không tới bên bờ. Quy Hải một mực ở hoa, cũng không lại hướng bắc, mà là dọc theo nước sông hướng chảy, xuôi giong, không biết phiêu hướng đi đâu.

"Tạp gia, Quy Hải, chữ Họa Khanh. Nhập thế!" Ở một cái giang hà bên trên, một chiếc thuyền con bên trong, phát ra nhàn nhạt thanh âm.

Không lâu, Lâm Dịch đại quân đến Bộc Dương, tiếp tế một hồi lương thảo sau, liền vòng qua Trần Lưu, hướng Uyển Thành mà đi. Đón lấy, Lâm Dịch trực tiếp xen vào nhập Thượng Dung thành, rồi cuộc đến Hán Trung.

"Chúng ta đến!" Rồi cuộc đến nhà mình địa bàn. Lâm Dịch không khỏi phát ra một tiếng cảm khái.

Giờ phút này Hán Trung, không chỉ cấm đầy Hán kỳ, vẫn còn Hán kỳ bên cạnh, chen vào chữ lâm cờ hiệu. Này tượng trưng cho, Khổng Xán đám người bình an chiếm cứ Hán Trung, cũng tượng trưng lấy từ nay về sau đây cũng là Lâm Dịch địa bàn, Lâm Dịch thiên hạ! Trời cao hoàng đế xa, Lâm Dịch danh hiệu đại vương!

"Gánh! Gánh! Gánh! Đang!"

Cửa thành mở ra, Khổng Xán đám người ra khỏi thành nghênh đón.

Lâm Khổng Xán chứng kiến Lâm Dịch bên cạnh Trương Hợp, Tụ Thụ cùng Trình Dục lúc, con người không tự chủ được lời ra, tạp ba một hồi miệng, cuối cùng là không có đem lòng tràn đầy nghi vấn lúc này nói ra.

Đại quân trú đóng xong, hết thảy nghỉ ngơi. Lâm Dịch đám đông triệu nhập phủ thái thú, uy nghiêm đạo: "Chư vị, đánh giá đi!"

Khổng Xán lúc này nhi không có dẫn đầu lên tiếng, nhìn về phía đối diện Trình Dục cùng Tụ Thụ, trong lòng không biết đang tính toán gì đó, cho tới khóe miệng lộ ra một cái ý dâm quá độ nụ cười, khiến cho Trình Dục cùng Tụ Thụ không khỏi trong bụng đánh rùng mình một cái, thân thể run run xuống.

Hồi lâu, thấy mọi người không có lên tiếng, Trình Dục thứ nhất đứng ra, ôm quyền nói: "Chủ công, Ba Thục chi địa, Thiên Phủ chi quốc, lại kiêm bị nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công. Như cường quân lâm dân giàu, lui có thể làm một phương chư hầu, vào có thể đồ thiên hạ cử châu! Vọng chủ công định

đoạt chi!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đánh giá

Hán Trung phủ thái thú bên trong, Trình Dục lần nữa ôm quyền, chậm rãi lui về chỗ cũ.

Lâm Dịch gật đầu, hướng mọi người nói: "Trọng Đức nói như vậy, thiện! Nhưng còn có ai tiến lên lên tiếng?"

Vừa dứt lời, Tụ Thụ tiến lên trước một bước, chấp tay đạo: "Chủ công. Mới vừa rồi Trọng Đức tiên sinh nói chính là. Chỉ là, này đều lấy chủ công tọa unction Ích Châu là tiền đề."

"Ừ. Tụ Phụ mời cận kề nói." Lâm Dịch gật đầu nói.

Tụ Thụ ôm quyền nói: "Hán Trung, từ xưa là binh gia vùng giao tranh. Là Ích Châu ra bắc Trung Nguyên chi cổ hòng chỗ ở! Nơi đây sắc bén vững chắc tự nhiên không cần nói nhiều. Nhưng mà Hán Trung cũng có kỳ hoàn cảnh xấu, vậy nếu không có phần sau lực. Cho nên, y theo thụ ý, chủ công có thể chờ đợi thời cơ, nhân cơ hội công hãm Tụ Đồng, lại đồ Ích Châu thủ phủ —— CD rồi sau đó chủ công lại lấy Thiên phủ chi tư, đường sắc bén chi sĩ, binh vây Ba Thục, đem trọn khối Ích Châu thu về dưới chướng."

"Ừ! Tụ Phụ nói thật phải. Chỉ là" Lâm Dịch hài lòng gật đầu, đảo mắt nhìn mọi người một vòng, hỏi "Chỉ là ngày nay thiên hạ mới vừa phục thái bình, bản quan nếu là đem binh tấn công Tụ Đồng, nhất định sẽ gặp phải triều đình nghi kỵ. Đến lúc đó một bước không cẩn thận, liền đem coi trời bằng vung, bị quần khởi mà tiếm chi! Đối với cái này, chư vị có thể có cái gì tốt kế sách?"

Tụ Thụ đôi mắt chớp liên tục mấy cái, dứt khoát nói: "Ba Thục chi địa, nhiều tà giáo khác môn truyền bá. Chủ công có thể 'Diệt tà' vì lý do, xuất binh tấn công Tụ Đồng."

Nói tới chỗ này, Tụ Thụ bỗng nhiên dừng lại, thấy Lâm Dịch gật đầu, mới vừa lại nói: "Như kế này thành công, chủ công thì có thể xem mèo vẽ hổ, tái phát binh tấn công Thượng Dung, cùng Trương Dương giảng co, thủ giữ Kinh Châu đi thông Ích Châu con đường. Hướng chi thụ nghe nói bây giờ Ích Châu thứ sử Khích Kiệm tham tiền như mạng, thường xuyên tự dụng điều động dân chúng, ở Thục trung tích lũy oán khí đã lâu. Chủ công có thể lại phụ chi lấy dụ dỗ kế sách, thu mua lòng dân, đợi đến thời cơ chín muồi, thì có thể thượng biểu vạn dân sách, chinh phạt Ích Châu thứ sử Khích Kiệm. Đón lấy, chủ công liền có thể thay thế Khích Kiệm, trở thành tân nhất nhậm Ích Châu thứ sử đại nhân."

"Ba ba ba!" Khổng Xán liền tục vỗ tay, cười nói: "Tụ Phụ huynh quả nhiên là vương tá tài vậy! Một phen mưu đồ, xuất sắc tuyệt luân!"

"Văn Xương huynh, đáng khen mâu!" Tụ Thụ ôm quyền đáp lễ.

Một bên Trình Dục cũng gật đầu một cái, tiến lên phía trước nói: "Tụ Phụ nói như vậy, thuộc hạ cũng đồng ý."

Lâm Dịch gật đầu một cái, hướng mọi người nhìn thấy, đầu tiên biểu thị chọn lựa Tụ Thụ ý kiến, đạo: "Tụ Phụ ý, rất hợp ý ta! Như được Ba Thục, thì Tụ Phụ cao công vậy!" Lại nói tiếp: "Không biết vị tướng quân nào, có thể nguyện đi Tụ Đồng diệt nghiệt tặc?"

"Chủ công, mạt tướng nguyện đi!" Chu Thương thứ nhất nhô ra, ôm quyền nói.

Thấy có người trước nhô ra, Trương Hợp đám người tự nhiên cũng sẽ không kiểu cách, rồi rít tiến lên trước một bước, ôm quyền nói: "Mạt tướng nguyện vì chủ công phân ưu, nguyện đi Tụ Đồng tiêu diệt nghiệt tặc!"

Thấy mọi người đều chen lấn bộ dáng, Lâm Dịch không khỏi nhất thời nhưc đầu, hỏi "Không biết chư vị tướng quân, có thể dùng bao nhiêu binh lực công hạ Tụ Đồng?"

Trương Hợp không chút nghĩ ngợi, quát lên: "Mạt tướng nguyện mang theo một ngàn bộ tốt, trong vòng mười ngày, công phá Tụ Đồng, hiến cùng chủ công!"

Lời vừa nói ra, Chu Thương cùng Liêu Hóa không khỏi về phía sau vừa lui, biểu thị không thể.

"Mặt tướng cũng có thể mang theo một ngàn sĩ tốt, trong vòng mười ngày, công phá Từ Đồng, hiến cùng chủ công!" Thái Sử Từ việc nhân đức không nhường ai nói rằng.

Giờ phút này, nghe Tự Thụ cùng Trình Dục mưu đồ hấn môn, tự nhiên rõ ràng Lâm Dịch sau đó dự định —— xưng vương Ba Thục, dòm ngó thiên hạ!

Vì vậy chỗ này, tất cả mọi người rồi rít nhận chủ, cần phải ở nay khắc mở ra võ công, tốt kêu thế gian người biết rõ mình uy danh.

"Ừm" Lâm Dịch trầm ngâm một hồi, quát lên: "Thái Sử Từ nghe lệnh! Bản quan đặc biệt cho phép người hai ngàn kỵ binh, trong vòng mười ngày công hạ Từ Đồng! Lập tức lên đường! Không được sai lầm!"

"Dạ! Chủ công!" Thái Sử Từ nghe vậy, vui mừng trong bụng, lĩnh mệnh ôm quyền mà ra.

"Ai ~ ta cuối cùng là người mới, không được tín nhiệm." Trương Hợp trong lòng sâu kín thở dài: "Cũng được! Tương lai còn dài đi!"

"Trương Hợp nghe lệnh!" Ngay tại hấn nhận mệnh thời điểm, Lâm Dịch lại quát lên: "Bản quan cần phải tiến hành song song! Đặc biệt cho phép người dẫn theo hai ngàn bộ tốt, trong vòng mười ngày công hạ Thượng Dung! Có thể làm được?"

"Ừ?" Trương Hợp có chút ngoài ý muốn, xác định chính mình không có nghe lầm, mừng rỡ nói: "Dạ! Chủ công, không cần mười ngày, trong vòng tám ngày Thượng Dung không phá, mặt tướng đưa đầu tới gặp đại!"

"Không thể!" Lâm Dịch nhưng ngay cả vội vàng cắt đứt Trương Hợp thoại, mắng: "Bản quan vẫn chờ Tuấn Nghĩa cho ta thống soái thiên quân vạn mã, chinh chiến thiên hạ! Trong vòng mười ngày, công hạ Thượng Dung! Không được sai lầm!"

"Chủ công! Đa tạ chủ công!" Trương Hợp nghe Lâm Dịch coi trọng như vậy, lập tức đôi mắt ướt át, ôm quyền thối lui ra, ám đạo: "Trong vòng tám ngày, không phá Thượng Dung, nhất định tự vận! Phụng không hổ chủ công coi trọng!"

Nhìn Thái Sử Từ cùng Trương Hợp lĩnh binh rời đi, Liêu Hóa cùng Chu Thương khó tránh khỏi trong bụng thở dài: "So với Từ Nghĩa tướng quân cùng Tuấn Nghĩa tướng quân, chúng ta mới có thể còn kém chi khá xa!"

Nghĩ tới đây, hai người trong lòng người tranh luận miễn có chút nhụt chí cùng mất mát.

Lâm Dịch tự nhiên cũng nhìn ra hấn môn thấp thần tình, nghiêm túc nói: "Chu Thương, Liêu Hóa nghe lệnh! Bản quan mệnh hai người người lập tức ở Hán Trung chiêu mộ sĩ tốt, chinh đồn quân vụ, áp đặt huấn luyện, quản lý Hán Trung trị an, ngày sau làm gốc quan công hạ CD dạ!" Nghe vậy, nguyên bản còn mất mát hai người, vội vàng vui mừng quá đỗi, ôm quyền rời đi. CD nhưng là Ích Châu chủ thành, Ba Thục trọng địa, nếu là hai người có thể tấn công xong CD trong đó chiến công sợ là so Trương Hợp cùng Thái Sử Từ hai người cộng lại đều muốn nhiều.

Thấy này điều binh khiến tướng một màn, Trình Dục cùng Tự Thụ tất cả đều đôi mắt phát quang, ám đạo: "Như thế chủ công, sợ gì vô công!"

Lâm Dịch đem hết thảy các thứ này thích đáng an bài sau, hướng mọi người nói: "Đội Ích Châu đều ở ta nắm, chính là chư vị quyền cao chức trọng lúc!"

"Đa tạ chủ công hậu tứ!" Tự Thụ, Trình Dục cùng Không Xán ba người ôm quyền nói cảm ơn.

Bây giờ Không Xán, ở người lâu dài, liền xưng hô Lâm Dịch chủ công, lúc không có ai vẫn là lấy huynh xưng hô. Đã cho mặt mũi, cũng duy trì tình nghĩa.

"Nếu không có chuyện hấn, chư vị liền đi xuống hoạt động đi! Bản thái thú, ngồi chờ hai vị tướng quân diệt tà thánh công!" Lâm Dịch mặt đầy thánh khiết nói rằng.

Nếu không phải vừa mới mọi người đang này mưu đồ, biết rõ tiền nhân hậu quả, chỉ là nhìn hấn thần tình thoại, nhất định sẽ làm tưởng hấn thật là một người trung thực đáng kính giáo đồ, phái tướng sĩ, chỉ là vì tiêu diệt dị giáo đồ, duy trì Thánh giáo quang huy.

"Chúng ta cáo lui!"

Ba người nhện xuống trong lòng nụ cười, mặt đầy mộng bức cáo từ.

"Ha ha ha!" Vừa ra khỏi cửa, Không Xán không khỏi cười ra tiếng.

Tự Thụ cùng Trình Dục liền tiếp nhượng may một cái, nhìn về phía Không Xán, khuyên can đạo: "Vọng Văn Xương huynh làm lễ trọng giáo!"

Nói xong, hai người liền phân biệt rời đi, chỉ để lại mặt đầy vách tường tro Không Xán đứng ngơ ngác tại chỗ, hồi lâu mới bắt đầu nhún nhún vai. Không Xán cúi đầu thở dài nói: "Ai ai ai ~ cô nhân chính là như vậy!"

Tạm lại không nói Lâm Dịch quân cử động, ống kính dời đến hoàng đô Lạc Dương thành.

Ban Chính cẩn thận từng li từng tí hành tẩu ở trên đường phố, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng tràn đầy đề phòng, hấn cảm thấy đâm đầu đi tới, né người qua, sau lưng bất động, dù sao chỉ cần là người, đều đều cất giấu có dụng ý khác tâm tư. —— nơi này tràn đầy nguy hiểm.

"Ban Chính huynh , khiến cho ta dễ tìm a!" Một người mặc vài thô y nam tử, chậm rãi tới.

"Ừ ? ! Ngươi là người phương nào ?" Ban Chính thấy người tới con ngươi trầm ổn nhìn mình chăm chăm, liền biết nguy hiểm là không có dùng, người này đã hoàn toàn xác nhận thân phận của mình.

"Điều Tuyết Lâm, chữ Thái Hành. Tới vì huynh đài đưa một món lễ lớn!" Điều Tuyết Lâm cười nói.

"Ừ ? Ta với ngươi không quen, ngươi có gì đưa ta lễ vật ? Vô sự mà ân cần, không phải lừa đảo thì là đạo tặc. Lại lại, bốn công tử cũng không cần người tặng quà!" Ban Chính cao ngạo cười một tiếng, nhìn thấy Điều Tuyết Lâm một thân thô y, tiện lợi hẳn là cái có chút bản sự hàn sĩ. Mà bản thân hắn tự phụ tài học, lại rất khinh thường cùng hàn sĩ đối thoại, vì vậy nói: "Hơn nữa, ngươi bắt quả nhất giới hạng người thô bỉ, có gì đáng giá bốn công tử quan tâm!"

Ban Chính trong lời nói, tất cả đều là quan hoạn người gia công tử ca ngang ngược can rở, cùng với tự cho là cao quý miệt thị.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trương Thiên Tứ, chữ Thiên Tường

Ban Chính vẫy vẫy ống tay áo, thu xếp một phen chính mình hoa y, liền đem Điều Tuyết Lâm hoa Lili người không thèm đếm xỉa đến, trực tiếp đi.

"Ha ha ha." Điều Tuyết Lâm khẽ cười một tiếng, trong con ngươi vẫn là bộ kia trầm ổn. Hắn lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói: "Nhập thế đệ nhị biện, quá nhiên gây tại dạng này một cái ngạo mạn gia hỏa trên người. Ha ha."

Sau đó hắn yên lặng hồi lâu, cười nói: "Rất cuộc nhìn thấy một cái cầm tài vì ngạo tiểu tử! Bất quá, có tài lại ngạo, lúc này mới bình thường mà!"

Cùng lúc đó, Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên ở Tô Hiên mưu đồ bố trí bên dưới, hoàn toàn không chế Hạ Bi thành, trở thành tòa thành trì này chân chính chủ nhân. Kỳ tọa hạ mạnh nhất tướng lĩnh đương kim Hoàng Cái không thể nghi ngờ.

Hạ Bi trong phủ thành chủ, Tôn Kiên nhìn vòng quanh trong điện một tuần, cười to nói: "Ngọc Miện kẻ sách quả nhiên là hay! Bây giờ Hạ Bi đã nhập bản tướng quân không chế, không biết tiên sinh bước kế tiếp nên như thế nào xuống ?"

Tô Hiên cười cười, đạo: "Bây giờ chủ công trở thành người đứng đầu một thành, đã bị rất nhiều người nhìn chăm chăm. Cho nên, lập tức chủ công hẳn là thôn lương luyện binh, chiêu mộ nhân tài, chờ đại Hán triều lần nữa phát sinh lăm phần, hỗn loạn!"

Lại nói: "Chỉ cần thiên hạ này thế cục loạn, chủ công liền có thể bắt đầu đục nước béo cò, thừa cơ xuôi nam, trực tiếp bắt lại nửa khối thậm chí là cả khối Giang Đông thổ địa! Như thế, thì chủ công để vương cơ nghiệp, đem vững chắc vậy!"

Tô Hiên mục tiêu rất rõ ràng, cầm hạ giang đông, noi theo 《 Tam Quốc Chí 》 trung Lỗ Túc nói lên Ngô quốc phiên bản "Long Trung Đối" —— chiếm cứ Giang Đông là để vương cơ nghiệp, công hãm Giang Hạ làm văn nhậy, lại liên minh Kinh Châu kháng bắc quân, thừa dịp nhập Tây Thục, chờ thời mà động, có thể Ích Châu ra bắc nuốt Trung Nguyên, Giang Đông ra bắc cũng Kinh Châu, nhưng sau thiên hạ vương vậy.

"Ha ha ha ha! Ngọc Miện tiên sinh mắt thật là tốt!" Tôn Kiên cười to nói. Nói xong, Tôn Kiên liền đi ra phủ thành chủ, đi chiêu mộ binh mã đi.

"Bọn ngươi tà giáo dị đoan, bắt phục vương hóa! Mau đầu hàng!"

Trương Hợp dẫn binh mã đi tới Thượng Dung, đầu tiên là phái cơ trí sĩ tốt nguy trang thành binh dân vào thành, gieo rắc tin nhảm, tiếp lấy liền dẫn đại quân ép thành, còn đồng thời hô to: "Chúng ta chỉ giết tà thuyết mê hoặc người khác hạng người! Mau mở cửa đầu hàng, có thể thêm vào bọn người bắt từ!" Loại hình thoại. Thật sự là công tâm là thượng sách.

Ba Thục chi địa, vốn là binh lực yếu kém, lại thêm nữa thứ sử Khích Kiệm hoành chinh bạo liễm, quân đội năng lực tác chiến càng là yếu rồi tinh rồi mù. Thủ thành tướng lĩnh bị Trương Hợp quân đội uy vũ bị dọa sợ đến hồn phi phách tán. Lại thêm nữa cho là Trương Hợp chẳng qua là tới giết tà thuyết mê

hoặc người khác người, thủ thành tướng lĩnh vì vậy liền hô to: "Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng! Tướng quân chớ có thương chúng ta những thứ này thật to lương dân!"

"Ha ha ha ha! Thường nghe thấy Ba Thục chi địa, dân tình điều ngoa, vô cùng háo chiến. Hôm nay gặp mặt, không gì hơn cái này!" Trương Hợp cười lớn một tiếng, đem người vào thành.

Sau một khắc, Trương Hợp nhanh chóng an bài sĩ tốt đem không chế thành trì yếu đạo, kiểm tra vào cửa ra vào. Thật đúng là đừng nói, hấn môn quả thật lục soát đến một ít truyền bá phản loạn tin tức phản từ kinh khủng.

Vì vậy, Trương Hợp không nói hai lời, lúc này đem các loại người xử trảm, đồng thời còn phái người đi đến quần chúng trung thi hành dụ dỗ chính sách, trấn an dân chúng.

Bên này Trương Hợp không đánh mà thắng chiếm cứ Thượng Dung, bên kia Thái Sứ Từ đại quân lại bị người ngăn trở ngăn ở Tử Đồng bên ngoài thành.

"Các hạ người nào ? Vì sao ngăn trở đại quân đường đi ? Xin mời mau thoái lui!" Thái Sứ Từ ánh mắt ngưng trọng, nhìn trước mắt nam tử, trầm giọng nói.

Trước mặt đại quân trên đường chỉ có một người. Đàn ông kia một thân một mình, đứng ở thiên quân vạn mã trước, vị nhưng bất động. Mây kiếm mất sáng, một bộ như mực tóc dài phi cuốn tới mặt đất, nam tử gạt nhẹ khóe miệng, lộ ra một tia cười tà, thanh âm khàn khàn ở trong cổ họng hấn truyền ra: "Thái Sứ Từ, đến đây chấm dứt đi!"

"Các hạ ý gì ? Chẳng lẽ muốn đối địch với ta ?" Thái Sứ Từ đôi mắt giả rét, chỉ là nhìn chăm chú lên trước mắt cái này cười tà nam tử, lại không có chủ động đánh ra.

"Ha ha! Lâm Dịch quá mức phát triển! Nghiêm trọng hư hại thiên đạo công bình, cho nên bổn tọa liền tới!" Nam tử khóe miệng giống như là lau một tầng mặt, cười lên luôn có một cổ ngọt ngào trung mang theo tà ác cảm giác, cười híp mắt nói: "Đạo trời, tổn hại có thừa mà bỏ không đủ! Đương đại Bồ Thiên Các chủ, Trương Thiên Tứ, chữ Thiên Trường! Gặp qua Thái Sứ Từ tướng quân."

"Hừ! Gì đó Bồ Thiên Các! Ta thừa nhận các hạ cho ta một loại lực lượng tương đương cảm giác, thế nhưng!" Thái Sứ Từ lạnh rên một tiếng, gầm hét lên: "Ai cũng không thể ngăn trở bản tướng tấn công!"

"Theo ta được biết, Trương Giác liền không phải người có thể ngăn cản!" Trương Thiên Tứ trong mắt nổ bắn ra một đạo hàn băng, một thanh vô hình kiếm lặng lẽ xuất hiện ở trong bàn tay hấn, nếu không phải Thái Sứ Từ nhãn lực hơn người, nhất định là không thấy được.

"Ngâm!" Trương Thiên Tứ khẽ búng vô hình kiếm thân, hát lên đạo: "Thượng cổ danh kiếm, Thừa Ảnh!"

"Ồng!" Hấn vút một cái kiếm hoa, phát ra kiếm ngân vang chi thanh, chỉ hướng Thái Sứ Từ, chậm rãi nói: "Xin chỉ giáo!"

"Hừ!" Thái Sứ Từ cũng rút ra ba thước bảo kiếm, lạnh rên một tiếng, nhưng là không có để ý song phương vũ khí chênh lệch, đạo: "Hôm đó chi bại, là bản tướng vô cùng nhục nhã! Hôm nay tất lấy ngươi huyết, thành tị nạn sinh!"

"Ồng!" Song phương thân hình bất động, mà kiếm thế không ngừng chồng chất, giống như hai đầu to lớn mãnh hổ, ở vô hình trong hư không va chạm kịch liệt, toát ra một đóa lại một đóa vô hình khí lãng.

"Ngâm!" Thái Sứ Từ là sa trường tức tướng, tự nhiên hướng tới mãnh liệt chém giết, làm trước bước ra một bước, Tam Xích Kiếm mang như vách đá phong nhận, chặt chém mà ra.

"Ngâm!" Vô hình kiếm, vô hình khí, chỉ có hữu hình người còn ở phong nhận bên trong, không ngừng đụng đưa.

"Phanh!"

Kiểm khí thẳng biểu mấy trăm đạo, nhưng cũng chỉ có một tiếng va chạm chi thanh. Thật sự là lớn nhiều kiếm khí bị Trương Thiên Tứ tránh thoát, lại hơn nửa kiếm khí trên hấn tên cổ kiếm Thừa Ảnh dưới kiếm phong, không tiếng động tiêu tan.

Thái Sứ Từ vô cùng chiêu xuất liên tục, nhưng là chỉ có một đạo kiếm khí phương mới thật sự làm khó một hồi Trương Thiên Tứ.

Nhưng thấy, Trương Thiên Tứ thân thể quay lại, về phía sau thẳng tắp bay ngược tầm hơn mười trượng, áo khoác vù vù, đập nát đầy đất đất vàng, mới vừa tháo kiếm khí, bình yên vô sự.

"Hắc! Không hổ là đứng đầu cấp bậc võ tướng, võ lực có thể chịu được một trận chiến!" Trương Thiên Tứ khóe miệng nhỏ kéo, trong tròng mắt lại không có quá nhiều ngưng trọng, mặt đầy thích ý cười.

"Hôm nay mất mạng, toàn bộ bởi vì ngươi chớ nghịch thiên!" Trương Thiên Tứ đột nhiên lạnh lẽo cười một tiếng, trong tay Thừa Ảnh kiếm thức biến đổi, lực lượng tràn trề, ngay lập tức ngưng tụ.

"Ừ ? !" Thái Sứ Từ tim đập loạn một hồi, một loại nguy cơ lan tràn não hải, theo bản năng trở về kiếm đón đỡ.

"Ngâm!" Thừa Ảnh kiếm nổ bắn ra vô tận bóng đen, xông thẳng tới chân trời, giống như giữa ban ngày mưa khói hoa, thoáng chốc rực rỡ màu sắc, xinh đẹp động lòng người.

Sau đó, lại nhìn

"Ừ? !" Cơ hồ là ở đồng thời, Thái Sử Từ cùng thân là phát chiêu giả Trương Thiên Tứ phát ra một tiếng nghi vấn.

Người trước là không dám tin nghi vấn, người sau là khó hiểu nghi vấn. Hai người nòng cốt bên trên không có chút nào phân biệt, đều là đang nghi ngờ, nhưng ý cảnh bên trên lại sinh ra vi diệu khác biệt.

"Ha ha! Nhập thế đệ nhất bỏ, quả nhiên thất bại!" Trương Thiên Tứ khoe miệng kéo ra một cái tà tà mỉm cười, phôi hợp màu đen như mực dài lưu hải che đầy một con mắt gương mặt, lộ ra càng thêm tà dị.

"Các hạ nếu là buông tha sau đó nhắm vào chủ công nhà ta, bản tướng có thể thả ngươi đi!" Thái Sử Từ giờ phút này cũng nhìn ra một chút manh mối, quát lên.

Nghe vậy, Trương Thiên Tứ nhún nhún vai, ỏi một ngụm trọc khí, cười tà nói: "Hắc hắc! Ngươi sẽ không sợ bản tọa giả vờ đáp ứng ngươi sao? Ngày sau lại lật lọng sao?"

Thái Sử Từ không có trả lời, chỉ là dùng hết sức dùng sắc bén cặp mắt nhìn chăm chú về phía hắc bị dài lưu hải che đầy kia con mắt.

Hồi lâu, Trương Thiên Tứ bữu môi một cái, xoay người vừa đi vừa nói: "Ai ai ai! Cũng không gấp lại, cũng không gấp lại! Một hồi ban ngày màu đen mưa khói hoa, đã đầy đủ biểu hiện bản tọa tà khốc tinh thần nhĩ!"

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Triều Ca Mạch Hành, Lãng Khế Tĩnh Phong

Loạn khăn vàng sóng trùng kích tựa hồ không có ảnh hưởng đến hoàng đô, hoàng đô phồn hoa như cũ, nó cũng không có bởi vì là một cái người bị từ chối mà lộ ra ảm đạm. Vẫn là đầy đất con em quý tộc hoành hành, vẫn là cả lâu nho nhã học sĩ cao nói. Hoàng đô như cũ phồn hoa.

Một thân thô y Điều Tuyết Lâm cười cười, xoay người hướng ngoài hoàng thành đi tới. Thật giống như hoàn toàn không có phát giác, sau lưng của hắn, có một người lặng yên không một tiếng động, theo kịp.

Điều Tuyết Lâm sau lưng, người kia vác một thanh kiếm. Kiếm toàn thân đều dùng dầu trong bao chứa lấy, chỉ có thể nhìn ra kiếm kia đại thể hình dáng, chỉ có thể cảm giác được kia bao vải dầu khóa trong kiếm thế, tản mát ra tí ti lạnh lẽo.

Nhưng mà, chính là tại dạng này một cái đeo kiếm thân thể con người sau, còn có một cái tầm thường nhân vật, lặng yên không một tiếng động đi theo hắn. Quả thật là "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ tại sau".

Mùa đông bắc phương, trừ tục tăng, còn có băng hàn. Trừ băng hàn, liền vẫn là băng hàn.

Nhưng mà, một thanh kiếm hàn, so với trời giá rét, càng thêm "Ép người quá đáng".

Như vậy xuyên thấu qua lòng nguội lạnh, liền sau lưng tự mình, Điều Tuyết Lâm há sẽ không phát hiện được như vậy dị thường?

Điều Tuyết Lâm chuyển một hạ thân, con ngươi trầm ổn như cũ như giếng khô nước, hướng người tới cười đạo: "Có khách quý đến, một chưa từng viễn nghênh, Thái Hành chỉ sai vậy!"

"Hừ!" Kia đeo kiếm người lạnh rên một tiếng từ phía sau một cây đại thụ đi ra. Chỉ nhìn hắc tóc ngắn phi cuồng loạn, một con rồng bay mi, cặp mắt sắc bén như đao phong, thân cao tám thước, uy phong lẫm lẫm, bùng tướng mạo thật được.

"Yến Triều Ca, chữ Mạch Hành. Yến môn thế hệ này thanh niên kiệt xuất, nhưng là tới giết Điều mã?" Điều Tuyết Lâm cười cười, thần tình như thường đạo.

"Ừ? ! Ngươi làm sao biết ta tên họ!?" Nghe vậy, Yến Triều Ca mặt liền biến sắc, sắc bén mắt như cũ sắc bén, nhò hơi kinh ngạc đạo.

Điều Tuyết Lâm cười to: "Ha ha ha! Người trong thiên hạ, không ta danh gia không biết! Ngươi chính là tuổi quá trẻ, tới giết ta nhưng là ngay cả ta gì đó con đường cũng không biết." Lại nói: "Nhưng ta biết, ngươi hôm nay tuyệt tính toán là giết không được ta."

"Ha ha! Chỉ bằng ngươi?" Yến Triều Ca cười khê, lại đột nhiên ánh mắt đông lại một cái, nhanh chóng rút ra kiếm xuất vỏ, quay người quát lên: "Các hạ, tốt tuần tiêm hành công phu!"

"Không dám nhận! Các hạ mới là kiếm đạo hành gia, võ học kỳ tài, nhà ta bội phục, bội phục!" Vừa dứt lời, đồng dạng là một viên thô phía sau đại thụ, một người mặc màu đen đồng phục võ sĩ nam tử, chậm rãi ra. Nam tử bên hông bội kiếm, quan bộ đáng, chính là trọng kiếm

Yến Triều Ca con ngươi co rút lại, ám đạo: "Có thể sử dụng trọng kiếm, lại lừa gạt được ta cảm giác giả. Cao thủ!" Mặc dù Yến Triều Ca không có cùng người này đã giao thủ, cũng không có thấy người này ra khỏi kiếm, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng hẳn đối với người này thân thủ phán đoán.

"Xem ra ngươi là giết không được ta, Yến Triều Ca, cũng hoặc là muốn xưng hô ngươi, Yến Mạch Hành?" Điều Tuyết Lâm cười trêu nói.

"Hừ!" Yến Triều Ca lạnh rên một tiếng, cầm kiếm chậm rãi lui về phía sau: "Chịu người nhờ vả, bốn thiếu gia nhất định sẽ hoàn thành! Điều Tuyết Lâm, hi vọng ngươi ngày mai còn có thể hảo vận như thế!"

"Chậm đã! Mạch Hành huynh!" Điều Tuyết Lâm gọi hắn lại, lại nói: "Tại hạ bất tài, gần đây biết được một tin tức, các ngươi 'Thập Tam Yến' tử thù cũng đi tới nơi này. Hơn nữa, hẳn hiện giờ công lực còn có chút đả đỉnh trệ, chính là các ngươi tiêu diệt hẳn thời kỳ cao nhất! Yến Triều Ca, ngươi có thể tưởng tượng biết được?"

"Gì đó! Hẳn cũng tới!" Nghe vậy, Yến Triều Ca sắc mặt kịch biến, kinh hãi nói: "Không có khả năng! Cái loại này tầng thứ người, tuyệt đối không thể tới nơi này! Phương này giới hạn làm sao có thể để cho loại tầng thứ này người vào nhập? Há chẳng phải là ở phá hư thăng bằng?" Kiếm chỉ Điều Tuyết Lâm, quát lên: "Đừng mơ tưởng lừa dối ta!"

Điều Tuyết Lâm nhưng là mỉm cười, không có vấn đề nói: "Thích tin hay không! Dù sao bị giết là ngươi Yến môn nhân, cùng ta danh gia có gì liên quan? Lại lại, phá hư thăng bằng? Ha ha. Chẳng lẽ dùng để tiền đặt cược con cờ liền không phá hư thăng bằng sao?"

"Hô ~" Yến Triều Ca hít sâu một hơi, bình phục lại tâm cảnh, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Điều Tuyết Lâm, cắn răng nói: "Nói! Ta muốn trả giá cao gì?"

"Ha ha ha! Cùng người giang hồ giao thiệp với chính là thăng thần!" Điều Tuyết Lâm cười cười, đạo: "Ta muốn đại giới chính là: Từ nay về sau, ngươi Yến môn không nhưng đối với ta chủ động sinh ra địch ý. Mà bản thân ngươi, đáp ứng tại hạ một người điều kiện. Bất luận sinh tử, vĩnh nhục."

"Tê ~ loại điều kiện này" cái kia đeo trọng kiếm nam tử ác hít một hơi lạnh khí, nhìn về phía Điều Tuyết Lâm ánh mắt có chút bất thiện, hướng Yến Triều Ca ôm quyền nói: "Chuyện hôm nay, tựa làm Lăng Khế không có gặp, quấy rầy, cáo từ!" Nói xong, Lăng Khế liền xoay người rời đi.

Hắn thấy, Điều Tuyết Lâm không còn là thế yếu người, mà là thừa cơ lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác hạng người, hẳn hồ thẹn với tương trợ. Thậm chí ở đáy lòng, hắn còn giận hận chính mình xen vào việc của người khác.

Nhìn Lăng Khế rời đi, Yến Triều Ca đôi mắt chợt lóe, hàn băng bảo kiếm bắt động mà ngâm, nhìn về phía Điều Tuyết Lâm ánh mắt hoàn toàn là không thiện ý nghĩ.

"Ha ha ha! Mạch Hành huynh, ta nhất giới tay trái gà không chặt thư sinh, dĩ nhiên là chạy không thoát ngươi cái này rong ruổi giang hồ cao thủ võ lâm, ngươi muốn làm gì đều tùy ngươi lạc~!" Điều Tuyết Lâm nhưng là trước sau như một trầm ổn mỉm cười.

"Àm!"

Kiếm quang chợt lóe, kiếm khí xông ngang, chặt chém một bộ cây cối, kích thích một bụi khói cát.

Yến Triều Ca cố nén nộ khí, đạo: "Từ nay về sau, ta Yến môn tử đệ không biết nữa đối tiên sinh chủ động sinh ra địch ý. Lại bốn thiếu gia lại ta đáp ứng tiên sinh tùy ý một cái điều kiện, bất luận sinh tử, vĩnh nhục! Bây giờ có thể nói đi! Ngươi kia, ở đâu!"

"Rất tốt! Mạch Hành huynh làm một cái sáng suốt lựa chọn. Yến môn uy tín ta vẫn còn tin được!" Điều Tuyết Lâm cười nói: "Ba Thục chi địa! Điều kiện chờ ta nghĩ xong, sẽ tự đi báo cho ngươi!"

"Hừ!" Yến Triều Ca lạnh rên một tiếng, thân hình chớp liên tục, biến mất không thấy gì nữa.

"Hành sự bất lực. Ha ha. Nguyên Mạch Hành huynh có khả năng thoát khỏi về này thế lực sau lưng đi. Điều mỡ nhưng là còn đang mong đợi ngươi thiếu xuống một cái điều kiện đây."

Chỉ lưu lại xuống, Điều Tuyết Lâm đôi mắt phát ra hơi sáng quang, tự lẩm bẩm: "Lăng Khế, chữ Tình Phong. A ~ Kiếm Sư Vương Việt quan môn đệ tử, Sư A tiểu sư đệ. Thú vị."

Điều Tuyết Lâm vừa cười cười, giương mắt Ba Thục chỉ địa, có chút mong đợi nói: "Nặng như vậy giang hồ bầu không khí, đối với tam quốc như vậy thời đại, thật tốt sao?"

Thế nhưng những thứ này, cũng không phải là hắn có thể nhúng tay. Hắn chỉ là phụ trách đề cử nhân tài, thuyết phục nhân tài, tình cờ làm buồn bán tình báo thủ đoạn mà thôi. Cừu địch chém giết gì đó, lại sao có thể trách hắn ?

Do là nghĩ như vậy, Điều Tuyết Lâm khẽ cười một tiếng, nhưng lại hướng hoàng đô đi tới.

"Lạc Diệp Phi Tinh Tiền, Huyền Hư Bán Nguyệt Cung! Phi Tinh Tiền!" Thái Sử Từ đem Trương Thiên Từ bại sau khi đi, liền lập tức tấn công Từ Đồng.

Thái Sử Từ đầu tiên là kéo ra quân đội, ở cửa thành xuống lưng hắn nói rõ ý đồ, thật to đe dọa một phen quân coi giữ tướng quân: "Có hơn ngàn dân chúng cùng bản tướng quân tố cáo nói, Từ Đồng trong thành có vô số tà giáo dị thuyết đồ, muốn muốn tạo phản! Bản tướng quân phụng mệnh tới xem kỹ! Bọn ngươi còn không mau mau mở cửa!"

Kết quả không ngờ tới, này giữ cửa đại tướng lại là người tà giáo tín đồ, đối với tạo phản thật là có tâm tư một người, nghe một chút Thái Sử Từ lời này, nơi nào chịu mở cửa ? Nếu như mở cửa há chẳng phải là làm cho mình đem đầu mình đưa lên!

Giữ cửa đại tướng vội vàng cắn ngược một cái, hô lớn: "Tặc binh công thành! Tặc binh công thành!"

Nhìn đầu tường phản ứng, cũng làm Thái Sử Từ khí xấu, một đường tới đón ngay cả bị nghẹt, để cho tâm tình của hắn buồn bực không thôi, lúc này lấy cung tên ra, bắn ra một đạo sao rơi.

"Huru!" Một vì sao rơi rơi xuống, trực tiếp đem kia thủ tướng ngay cả người mang giáp đóng vào trên vách tường, giết chết tại chỗ.

"Toàn quân mãnh công! Đầu hàng không giết!" Lòng quân đại chấn, tinh thần có thể dùng! Thái Sử Từ lúc này phát hiệu lệnh, cường công Từ Đồng thành.

Không có thủ tướng sĩ tốt, nơi nào còn có cái gì trật tự có thể nói, trong hỗn loạn không chỉ không có chút nào thủ thành hiệu quả, ngược lại còn giẫm đạp lên chết người mình.

"Phanh!" Cửa thành bị Thái Sử Từ bạo lực phá vỡ!

"Chúng tướng sĩ! Theo ta xông lên giết!" Thái Sử Từ lên trước một người cười ngửa, thất lưng bội ba thước bảo kiếm, tay cầm trường mâu, xông vào trong thành.

"Ta đầu hàng! Ta đầu hàng!"

"Tướng quân tha mạng a!"

"Ta là lương dân! Ta là lương dân! Không biết tạo phản! Tướng quân tha mạng a!"

"Tha ta đi! Ta cũng không dám nữa!"

Bầy hổ vào bầy dê, sắc bén không thể đỡ.

Không lâu lắm, Thái Sử Từ đại quân liền đem không cả tòa thành trì. Lúc này cũng như Trương Hợp như vậy, tiểu tiểu Thanh tra một ít tà đồ, chém đầu răn chúng, hù sợ một thành. Sau đó lập tức khai triển dụ đồ chính sách, chinh đồn trị an.

Mà ngồi ngay ngắn ở Hán Trung phủ thái thú trung Lâm Dịch trước mắt, cũng đột nhiên hiện ra mấy tấm thẻ, trong đầu, dần hiện ra Trương Hợp công phá Thượng Dung thành, Thái Sử Từ chiếm cứ Từ Đồng hình ảnh.

"Thù hạ làm sự tình, ta cũng có thù lao a!" Lâm Dịch đứng lên, tâm tư trong nháy mắt sôi nổi.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Trình Dục ban cho chữ, Diêm Phổ quy tâm

Đứng ở phủ thái thú trung Lâm Dịch, nhìn trước mắt thế, không khỏi nhớ tới chuyện gì, lẩm bẩm nói: "Không biết hiện tại ở có hay không có thể quán thân tấn tiến tư tưởng?"

Nghĩ đến đây, hần lập tức hô: "Người đâu! Mau đi mời Tụ đại nhân cùng Trình đại nhân đi vào!"

"Dạ!" Thị vệ khom người đáp lại, cất bước đi nhanh.

Phút chốc, Tụ Thụ cùng Trình Dục liền trước sau nhập trong phủ.

"Mời ngồi!" Lâm Dịch đưa tay hư dẫn đạo.

"Tạ chủ công!" Hai người bái tạ.

"Lần này chiêu các ngươi tới, chính là vì hoàn thiện canh cụ nông khí chuyện." Lâm Dịch chậm rãi nói.

"Không biết chủ công có thể có cần gì phải diệu kế?" Trình Dục ôm quyền hỏi.

"Ba Thục mặc dù được xưng Thiên Phủ chi quốc, làm ruộng không ít, nhưng thu hoạch vẫn có thể đề cao. Như cường hóa nông canh dụng cụ, thì có thể đề cao mạnh sản lượng." Lâm Dịch chậm rãi nói, tiếp lấy đem chính mình tấn tiến 'Nông canh dụng cụ' học thức đứng hai người thẳng thắn nói.

Nhưng mà nhưng cũng trướng

Nghe hồi lâu, Trình Dục như cũ thần sắc không hiểu, đứng dậy chấp tay bái nói: "Chủ công nói như vậy, Trọng Đức quả thực không biết, mời chủ công dạy bảo."

Tụ Thụ cũng đứng dậy bái nói: "Tụ Phụ cũng không minh, mời chủ công dạy bảo."

Thấy vậy, Lâm Dịch chân mày cau lại, cầm bút lên mực, ở một trương gấm vóc bước lên, liên tục vung bút, vẽ xuống đồ hình, đi tới hai người trước người, đưa lên, hỏi "Hai vị mời xem này đồ, không biết thấy cái gì?"

Hai người nhìn lại nhìn, cuối cùng Tụ Thụ áp a áp ứng đạo: "Bẩm chúa công, bức họa này Tụ Phụ cho là một đoàn hỗn loạn sợi giây."

"Ai!" Nghe vậy, Lâm Dịch ngira mặt lên trời thờ dài, đạo: "Trời không cho ta đổi!" Nhưng mà trong lòng của hần như cũ không chịu thỏa hiệp, ám đạo: "Nhất định là mờ ra phương thức không đúng!"

Nhìn Lâm Dịch không hiểu cử động, Tụ Thụ hai người âm thầm nhìn nhau: "Ngươi nhưng có biết nguyên do?"

Ngay sau đó, hai người lại thăm tự lắc đầu: "Không nhìn thấu a!"

Nhìn trước mắt hai vị vương tá tài nghi hoặc không hiểu, Lâm Dịch cũng biết chính mình hành động đường đột, vội vàng cười nói: "Tụ Phụ tiên sinh, Trọng Đức tiên sinh, không muốn nghi ngờ. Mới vừa rồi nói, đều ta xem thiên đạo được, nhưng là không ngờ tới, thiên đạo chỉ cho phép ta coi, không cho ta bảo hần biết người. Ai!"

Hần khe khẽ thờ dài, nói sang chuyện khác: "Bây giờ Tụ Nghĩa tướng quân cùng Tuấn Nghĩa tướng quân trải qua phá vỡ Thượng Dung cùng Tụ Đồng, không biết hai người vị tiên sinh có thể còn có cái gì mưu kế?"

Thấy Lâm Dịch bắt đầu đàm luận chuyện đứng đắn, hai người liền lần nữa ngồi nghiêm chỉnh, suy nghĩ, mưu đồ toàn cục.

Trình Dục trước đạo: "Y theo tại hạ góc nhìn, Khích Kiệm nhất định sẽ thượng biểu triều đình, kiện cáo chủ công. Cho nên, tại hạ mời chủ công lập tức phái người nghiêm thủ cửa ải, như Khích Kiệm người đưa tin hướng bắc, thì nửa đường cắt đứt! Nếu là Khích Kiệm người đưa tin hướng đông phương qua Vĩnh Yên, tới Tương Dương, rồi đến đề đô Lạc Dương, thì mất thời gian tất lâu, chủ công có thể trước phái người liên lạc Tả Phong, sâm hần một quyền! Chung quy, Khích Kiệm tội danh nhưng là nhiều không thể đếm."

Lâm Dịch gật đầu, cười nói: "Trọng Đức lời ấy có lý!" Nói xong, Lâm Dịch vừa nhìn về phía Tụ Thụ, vị này vốn nên là thuộc về Viên Thiệu vương tá tài, hỏi "Không biết Tụ Phụ có ý kiến gì không?"

Tụ Thụ nghe vậy, đứng lên nói: "Trọng Đức tiên sinh nói thật phải. Tụ Phụ hoàn toàn đồng ý." Hần biểu thị đồng ý Trình Dục đề nghị, lại lại bổ sung: "Nhưng mà, dụ dỗ chuyện, thời gian sử dụng không ngắn, không thể sơ sót, làm đồng thời thi hành. Thần cả gan, mời chủ công phái Tụ Phụ đi Tụ Đồng trấn an dân chúng!"

"Tốt lắm! Ngươi lại lập tức đi Tụ Đồng. Thái Sử Tụ làm chủ tướng, ngươi vì đầu quân, có quyết định quyền! Nhìn ngươi hai người, đồng tâm hiệp lực, cộng chủ đại sự!" Lâm Dịch lập tức gật đầu nói.

"Đa tạ chủ công! Từ Phụ cáo lui!" Từ Phụ tuân lệnh, thần tình cảm kích, chậm rãi thối lui ra đại điện. Ngoài mặt hần Thái Sử Từ là chủ tướng, hần chẳng qua chỉ là một cái tham mưu trưởng. Nhưng "Quyết định quyền" có hậu, hần liền là chân chính chủ tướng. Cho dù là Thái Sử Từ muốn làm việc, cũng phải nhìn hần có đồng ý hay không.

Thấy Từ Phụ rời đi, Trình Dục đứng dậy bái nói: "Chủ công, dục có một chuyện, muốn báo cho chủ công, chẳng biết có được không?"

"Ừ? Trọng Đức, ta ngồi ở giữa, có chuyện cứ nói thẳng chính là, cần gì phải như vậy khách sáo?" Lâm Dịch cười nói.

"Tạ chủ công!" Trình Dục lần nữa một xá, chậm rãi nói: "Dục hôm qua ở Hán Trung đầu đường, gặp một người trẻ tuổi, cùng với nói chuyện với nhau, phát giác người này thành trúc vu hung, bụng giấu mưu lược, ít nhất một huyện tài. Cho nên muốn đem người này tiến cử cùng chủ công, không biết chủ công chịu hay không hạ mình vừa thấy?"

"Ha ha! Ta còn làm chuyện gì lệnh Trọng Đức như thế câu nệ? Nguyên lai là tiến cử nhân tài chuyện tốt bụng này! Cái này có gì hạ mình?" Lâm Dịch nghe vậy cười to, thâm nghĩ: "Đây chính là trời chuyện thật tốt a!"

Lâm Dịch lúc này lại nói: "Không biết người này là ai, có thể Trọng Đức tự mình tiến cử?"

Trình Dục ôm quyền nói: "Người Brazil, Diêm Phổ." (nơi này Brazil chỉ Ba Thục chi địa tây phương một tảng lớn thổ địa. Cũng không phải là đá banh loại hại Brazil.)

"ừ!?" Nghe vậy, Lâm Dịch trong lòng run lên, ám đạo: "Trương Lỗ dưới trướng đệ nhất mưu sĩ!" Trong lòng của hần vui mừng không ngớt, nhưng mặt ngoài vẫn trấn định như cũ, Lâm Dịch cười nói: "Mời công cùng ta cùng mời chi!"

"Ừ?!" Lúc này đến phiên Trình Dục kinh ngạc, vội vàng thán phục đạo: "Chủ công cao nghĩa!"

Ngoài cửa phủ Thái thú, tuổi còn trẻ, còn chỉ có hai mươi tuổi Diêm Phổ ở ngưỡng cửa trước trái phải rục rịch, phản ánh ra trong lòng của hần bất gấp.

Ra đời nhà nghèo hần, thật sớm học hành cực khổ một phen mưu lược, vào ngay hôm nay cùng quan liêu ra ngoài tìm mình chủ.

Cũng có may mắn, hần còn chưa ra Ích Châu, liền được cho tới bây giờ thân cư Hán Trung thái thú đại nhân đình cấp cổ vấn Trình Dục thưởng thức. Mới vừa rồi thái thú triệu kiến Trình Dục, hần cũng bị Trình Dục mời cùng tới, ở chỗ này cửa chờ đợi.

"Không biết này Hán Trung thái thú, có hay không nhận biết ta tài?" Diêm Phổ trong bụng có chút thấp thỏm. Hần không lo âu tìm không được tiến cử người, chỉ lo lắng không tìm được mình chủ vậy.

"Ừ?" Ngay tại Diêm Phổ nội tâm quán quít lúc, trong tầm nhìn lại nhiều hơn hai người —— nói chuyện với nhau quá mức hiệp Trình Dục cùng một người mặc hoa phục mang theo kiếm thiếu niên.

"Các hạ chính là Diêm Phổ tiên sinh?" Không chờ Diêm Phổ trước nói, Lâm Dịch dẫn đầu ôm quyền nói: "Bản quan Hán Trung thái thú Lâm Dịch, gặp qua tiên sinh!"

Nhất giới thảo dân, như thế nào xứng đáng thái thú một xá? Diêm Phổ tuy có tài học, nhưng cũng chưa từng gặp được on nghĩa như thế, vội vàng quỳ lạy đạo: "Thảo dân Diêm Phổ, bái kiến đại nhân!" Trong tối hần cũng đang quan sát Lâm Dịch, trong lòng nói: "Này Ích Châu thái thú bụng tuổi còn trẻ a."

"Diêm tiên sinh xin đứng lên." Lâm Dịch rất được lễ phép hạ sĩ lý lễ, vội vàng đỡ dậy Diêm Phổ, đạo: "Tiên sinh nhưng là không được biểu tự?"

Nghe vậy, Diêm Phổ ánh mắt hơi sầm, đạo: "Trong nhà nghiêm từ đầu trước ta mà đi, lại vô duyên trưởng giả ban cho chữ, cho nên tạm không có chữ."

Lâm Dịch gật đầu một cái, hướng Trình Dục cười nói: "Ta quan Trọng Đức tuổi 40 có thừa, có thể làm trưởng giả vậy, không bằng để cho Trọng Đức vì tiên sinh lấy chữ? Hai vị cảm thấy như vậy được chưa?"

Diêm Phổ đối với Trọng Đức có lòng cảm kích, như thế nào sẽ cự tuyệt, lúc này đưa ánh mắt "Chiếu" hướng Trình Dục.

"Ha ha ha ha! Chỉ cần Diêm Phổ nguyện ý, ta tất nhiên vạn phần vui mừng!" Trình Dục đối với Diêm Phổ loại này có tài học người tuổi trẻ dĩ nhiên là nguyện ý tiếp nạp. Huống chi bây giờ nhà mình chủ công lên tiếng, há sẽ có cự tuyệt lý lẽ.

"Phổ, bái kiến thúc phụ!" Diêm Phổ nghe vậy, lập tức mừng rỡ quỳ lạy, dâng lên chú cháu chi lễ.

"Hảo hảo hảo!" Trình Dục nụ cười đông khuôn mặt, nói liên tục ba cái "Tốt" chữ, đỡ dậy Diêm Phổ, trầm ngâm một hồi nhi, đạo: "Phổ có thực vườn ý, người vừa học biết người, hiện lại được chủ công coi trọng, sau đó người làm muốn khiêm tốn làm người. Cho nên thúc phụ, ban cho người 'Thanh Trúc' hai chữ, nhìn người lui về phía sau khiêm tốn có triển vọng, không kiêu không vội."

"Thanh Trúc bái tạ thúc phụ ban cho chữ!" Diêm Phổ bái tạ.

Lâm Dịch ở một bên khẽ mỉm cười, xen vào nói: "Thanh Trúc tài năng của tiên sinh học, ta đã ở Trọng Đức trong miệng biết được. Bây giờ Thượng Dung đang cần một vị dụ đồ chi sĩ, không biết tiên sinh có thể nguyện tạm thời đảm nhiệm?"

Diêm Phổ nghe một chút, vui mừng quá đỗi, hướng Trình Dục tăng tăng ôm quyền gập đầu, ngay sau đó lại hướng về Lâm Dịch, quỳ sụp xuống đất, kiên định đạo: "Diêm Phổ, chữ Thanh Trúc, lễ bái chủ công! Tạ chủ công coi trọng, phở tất để cho Thượng Dung chi dân, ủng hộ chủ công. Thấy chủ công chi quân, mà đường hẻm hoan nghênh; thấy chủ công chi cho, mà cùng kêu lên quý lạ!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nhìn sao lạc~!

Nhìn về mặt chân thành thần tình Diêm Phổ, Lâm Dịch mỉm cười nói: "Thanh Trúc rất tự tin! Bản quan thật cao hứng!" Lại nói: "Như vậy Thượng Dung lòng dân, liền toàn dựa vào Thanh Trúc phí tâm!"

"Tạ chủ công tín nhiệm! Thanh Trúc cáo lui!" Diêm Phổ ôm quyền, chậm rãi lui về phía sau.

Nhìn Diêm Phổ thân ảnh biến mất, Trình Dục trên mặt toát ra vẻ mỉm cười.

Lâm Dịch cười cười, hướng Trình Dục trêu ghẹo nói: "Trọng Đức được tốt chất nhi! Ha ha ha!"

"Có thể được này tốt đẹp chất nhi, nhờ có chủ công!" Trình Dục ôm quyền cười nói. Hấn cao hứng đúng là xuất phát từ nội tâm, dưới gối con trai trường tuy có thiên tư, nhưng tính cách còn bướng bỉnh, còn cần đánh bóng nảy nẩy, mới có thể thành khí. Đem Diêm Phổ cùng với vừa so sánh với, mặc dù không nói khác biệt trời vực, cũng có thể vì cây cần nguyên quan.

Lâm Dịch cười cười, nhớ tới đề điện trung nhiều hơn mấy tấm thẻ, còn chưa nhìn, liền nói: "Ha ha! Trọng Đức nếu không có chuyện hấn cần muốn bẩm báo, người lại đi xuống hiệp trợ Thanh Trúc một phen, vì hấn chuẩn bị sẵn chút ít vật liệu cùng nhân thủ đi."

"Phải! Đa tạ chủ công! Thuộc hạ cáo từ!" Trình Dục ôm quyền, khom người mà đi. Diêm Phổ chung quy vừa mới đến, rất nhiều thứ cũng không có nhận tay qua, cho dù Lâm Dịch không nói, Trình Dục cũng tất nhiên sẽ ra tay trợ giúp. Lâm Dịch nói lời này, chẳng qua là biết thời biết thế, làm một ân tình a.

Nhìn Trình Dục rời đi, Lâm Dịch vào nhập phủ điện bên trong, kêu gọi để điện.

"Ngâm!" Kim sắc để điện tới tay, Lâm Dịch đột nhiên nảo hải tia chớp vọt một cái, nghi ngờ nói: "Vì sao Thái Sử Từ đám người phụng ta làm chủ, không có đổi thành thẻ! Bây giờ Diêm Phổ quy thuận cho ta, cũng không có biến thành thẻ bài. Này thật giống như có cái gì rất không đúng a!"

Khoảng thời gian này, không có địch nhân tập kích, cũng không có cái gì chiến sự, bên cạnh lại có Thái Sử Từ chờ hồ dừng cảm chi sĩ, Lâm Dịch còn thật sự chưa từng dùng để điện.

"Ngâm!" Một cuốn màu tím trúc giản chậm rãi theo trong ngực hấn xuất hiện, không phải Lâm Dịch Tiểu Mật còn có thể là ai, nó đặc ý nói: "Chủ nhân! Ta đem để điện cường hóa!"

"ừ!?" Nhìn trước mắt nhiều ngày không theo vuốt vuốt trúc giản, Lâm Dịch trực tiếp đưa tay nắm được nó, lông mày nhướn lên, giọng bất thiện nói rằng: "Người cho ta giăng cụ thể một chút!"

Hay nói giỡn! Thẻ hóa tác dụng có thể là rất lớn! Cứ như vậy không giải thích được cũng chưa có!

"Ngâm!" Tiểu Mật nhân tính hóa ở Lâm Dịch trong bàn tay gãy giữa một hồi, đạo: "Từ đây Tiểu Mật chính là để điện, để điện chính là Tiểu Mật!"

"Ừ? Tiếp tục!" Cái này có ý tứ.

"Ngâm!" Tiểu Mật giọng có chút đặc ý, bởi vì nó biết Lâm Dịch cũng không có nghe hiểu nó ý tứ, liền nói: "Từ đây để điện, Tiểu Mật không ở riêng. Để điện là thân xác, Tiểu Mật là linh phách!"

"Như vậy nguyên bản Thiên Thư đây?" Lâm Dịch cho là một hồi vật trong tay, ám đạo: "Hay nói giỡn, người bây giờ không ngay ta trong lòng bàn tay sao?"

Lại thấy, một tia sáng tím theo trong thẻ tre toát ra, bắn nhập để diễn bên trong, nhất thời đem nguyên bản kim sắc thư tịch, biến thành màu tím.

"Ngâm!" Tiểu Mật giống như cái cá nhỏ nhập nước sạch bên trong, vui vẻ nói: "Này trúc giản chỉ có giá trị thưởng thức á! Từ đây chủ nhân liền có thể cùng Tiểu Mật song tu Thái Tĩnh Quyết, câu thông thiên địa chi hồn, niệm động cửu châu mưa gió!"

"Ừ? ! Song tu ý gì?" Lâm Dịch bị Tiểu Mật thoải mái khiếp sợ, liền vội vàng hỏi. Đáy lòng không khỏi hoang tưởng: "Tiểu Mật là mỹ nữ! Tiểu Mật là tuyệt sắc! Tiểu Mật là "

"Ngâm!" Tiểu Mật đắc ý nói: "Chính là có thể linh hồn câu thông! Chủ nhân sau đó thả ra thẻ, có thể trực tiếp xuất hiện ở trong tay, không cần trước một bước kêu gọi để diễn!"

Như vậy cũng tốt so tây phương huyền huyền ma pháp sư thả ra pháp thuật thời điểm, loại trừ đọc chú ngữ khâu, nhanh hơn thả ra tốc độ, tăng cường đột kích hiệu quả!

Suy nghĩ một chút cũng phải, niệm chú nhiều, người ta tự nhiên biết rõ thần chú sau pháp thuật. Nhưng mà, nếu là thuận phát đây? Vậy cũng chỉ có thể ở pháp thuật thả ra ngoài sau đó mới có thể phán đoán.

Nghe Tiểu Mật nói nhiều như vậy, lại toàn bộ khái quát làm một câu, không thể không tán dương một hồi nó giá cao sâu cơ rút câu căn cơ.

Lâm Dịch cũng là đáy lòng chảy xuống một cái chua cay lệ: "Này hùng hài tử! Nói chuyện dám nữa giản dị một chút sao?"

"Nhưng là, cái này cùng thẻ hóa biến mất có gì liên hệ?" Lâm Dịch lông mày nhướn lên, bắt lại chủ yếu vấn đề.

"Ngâm!" Tiểu Mật cường từ đoạt lý đạo: "Chính gọi là; 'Đạo trời, tổn hại có thừa mà bỏ không đủ'. Có lợi hại như vậy cường hóa hiệu quả, dĩ nhiên là ít hơn một cái biến hoá hiệu quả!"

"Biến hoá? !" Lâm Dịch hí mắt nhìn chăm chăm Tiểu Mật, cố làm âm tà nói rằng: "Người xác định, người sẽ không bị ta đánh chết?"

"Ngâm!" Nghe vậy, Tiểu Mật cũng không có kinh hoảng, ngược lại bình thần rất, đạo: "Hừ hừ! Chờ người nhập tinh tu không gian, người như lại nói lời này, Tiểu Mật nhất định mặc cho người đánh!"

"Oh? Còn rất tự tin!" Lâm Dịch khẽ cười một tiếng, đạo: "Thế nào vào nhập tinh tu không gian?"

"Ngâm!" Tiểu Mật đạo: "Chủ nhân, người bây giờ vẫn không thể!"

"Ừ? !" Lâm Dịch nghi ngờ ừ rên một tiếng.

"Ngâm!" Tiểu Mật không buồn không vui trả lời: "Chủ nhân, bây giờ Tiểu Mật đang ở hoàn toàn dung hợp để diễn, là lấy chủ nhân ở lui về phía sau trong một đoạn thời gian, thì không cách nào vận dụng để diễn. Trừ phi "

"Đùa giỡn hay sao?" Nghe được Tiểu Mật trầm ngâm, Lâm Dịch không có chen vào nói, chỉ là dùng 'Không giải thích rõ liền đem người bán đi' ánh mắt nhìn chăm chăm nó.

"Ngâm!" Tiểu Mật lúc này không nữa vòng vo, đạo: "Chủ nhân, trừ phi ngài có thể phá ra hư không, cường ép lấy không gian xé rách lực, đem Tiểu Mật kéo ra, nếu không không cần muốn!"

Lại nói: "Cho nên nói, trong khoảng thời gian này, chủ nhân ngài trừ Thái Tĩnh Quyết có thể vận dụng bên ngoài, còn lại hết thấy dị năng đều không cách nào thả ra! Thu được thẻ, cũng chỉ có thể thả lại để diễn, không có thể động dụng. Đương nhiên, ngài vẫn là có thể thử trở thành một người tu sĩ!"

Nghe vậy, Lâm Dịch thu hồi chơi đùa tâm tư, chân mày một đám, có chút ưu sầu, thoáng cái bị tước đoạt năng lực đặc thù cảm giác, làm thật không tốt chịu! Nhất là ở nơi này phải nên thừa dịp chiếm cứ thành trì, thành tựu một phương chư hầu thời điểm! Đây quả thực là để cho hắn trở thành một cái tay trái gà không chặt đồng cựa bả.

Về phần chuyển chức vì một người tu sĩ? Hay nói giỡn! Hán triều bao nhiêu người a? Kết quả uy vũ cũng cứ như vậy mấy trăm. Trong đó độ khó, không cần nói cũng biết.

Hồi lâu, Lâm Dịch dẫn ra một hơi thở, hỏi "Đại khái cần phải chờ bao lâu thời gian?"

"Ngâm!" Tiểu Mật rung hoảng nhất hạ thân thể mới, đạo: "Không biết."

"Hô ~ cũng biết ~" Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ nói, buông tay một cái, lại hỏi: "Thái Tĩnh Quyết, có thể có cái gì có thể tốc thành phương pháp?"

"Ngâm!" Tiểu Mật trả lời: "Ồ Tiểu Mật không có cùng để diễn hoàn toàn dung hợp dưới tình huống, tạm thời không có."

"Như vậy Tiểu Mật bạn nhỏ, Thái Tĩnh Quyết có phương pháp nào tiếp tục tu luyện?" Lâm Dịch lùi lại mà cầu việc khác, hỏi.

Từ hán tu luyện Thái Tĩnh Quyết tầng thứ nhất sau đó, liền cho tới bây giờ không có đã tiến vào trạng thái tu luyện. Không phải là không muốn vào nhập,

mà là không có cách nào vào nhập.

"Ngâm!" Tiểu Mật không chế thân thể mới, trên không trung xoay chuyển, vòng qua tới lại đi vòng qua, phương mới hồi đáp: "Nhìn sao!"

"Cứ như vậy?" Khó tin! Giới thiệu mạnh mẽ như vậy tinh tu phương pháp, phương thức tu luyện lại là nhìn sao. Lâm Dịch không khỏi lộ ra một bộ 'Người trời chọc ta chơi đùa' thần thái.

"Ngâm!" Tiểu Mật rên một tiếng, đúng Lâm Dịch thái độ hoài nghi rất bất mãn, nói một tiếng: "Thích tin hay không!" Liên hóa thành một đạo màu tím ánh sáng, bắn nhập Lâm Dịch mi tâm.

"Ngâm!" Lâm Dịch mi tâm, nguyên bản kim sắc chu sa, cũng theo thư tịch nhan sắc thay đổi, mà biến thành màu tím.

"Ba!" Lâm Dịch có chút lúng túng đánh ra một hồi bàn tay, đứng dậy cất bước hướng đi ra ngoài điện, một bộ nghiêm túc bộ dáng, nhẹ giọng nói: "Ừ! Nhìn sao! Nhìn sao Ặc~!"

Không cẩn thận nghe nói như vậy bọn thị vệ, đều không tự chủ nhắc một hồi đầu, ám đạo: "Ngày ban ngày, thấy thế nào sao? Vừa mới chẳng lẽ là ảo giác?"

Demona

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Âm mưu đang nổi lên

Ba Thục Miên Trúc Quan sau, Ích Châu nòng cốt thành trì —— CD trong phủ thứ sử.

Ích Châu thứ sử đại nhân Khích Kiệm lửa giận nổi lên, đập bẻ một tinh mỹ khí vật, kiệt tề nội tình bên trong gầm to: "Lâm Dịch tiểu nhi! Lại dám khởi binh phản nghịch! Đoạt ta thành trì! Đoạt ta tài sản! Đáng hận! Đáng hận a! Bản quan phải đem ngươi chém thành muôn mảnh! Phải đem ngươi chém thành muôn mảnh a!"

"Phanh xuy ~ "

Lại một cái tinh mỹ dụng cụ bị hấn đập bẻ trên mặt đất, Khích Kiệm mới vừa không để ý chặt vật không chịu nổi hình tượng, hướng thị vệ hét lớn: "Lý Thăng đây! Con chó này đây! Hấn ở đâu!"

Thị vệ thần tình cung kính lễ bái đạo: "Đại nhân, Lý tướng quân tuân lệnh sau đó, lập tức liền hướng tới nơi này! Lập tức tới ngay."

"Ba!" Khích Kiệm hung hãn giơ tay lên rút ra cái này thị vệ một cái tát, cả giận nói: "Súc sinh! Bản quan còn không biết Lý Thăng lập tức tới ngay sao? Cần phải ngươi cái này hạ tiện súc sinh nhắc nhở bản quan sao!"

Thị vệ trong tối siết chặt quả đấm, để cho móng tay đâm rách da ngoài cảm giác đau tìm về tới một tia lý trí, chịu đựng nộ khí, đập đầu đạo: "Đại nhân anh minh! Đại nhân anh minh! Tiểu nhân cũng không dám nữa!"

"Hừ!" Khích Kiệm nhắc từ bản thân kia 5 mươi phân đường kính ngăn lại thô chân, hung hãn giẫm ở thị vệ trên đầu, cười lạnh nói: "Hừ! Còn có lần sau? Còn muốn có lần sau!"

Ngay sau đó hấn nghiêm nghị quát lên: "Người đâu! Đem hấn mang xuống! Loạn côn đánh chết, cho chó ăn ăn!"

"Phải! Đại nhân!" Lời nói vừa dứt, liền có hai cái cầm đao thị vệ tiến lên, đem thị vệ kia quả tuyệt mang xuống, thật giống như năm xưa không có chút nào đồng nghiệp tình cảm.

Kia bị kéo ở thị vệ, cũng giống như không biết phản kháng, ánh mắt mờ mờ, phảng phất bỏ nhiệm bình thường mặc cho bọn họ lôi ra đại điện!

"Hừ! Chó là súc sinh, người cũng là súc sinh! Súc sinh đến lượt bị súc sinh ăn! Ha ha ha ha!" Khích Kiệm nhìn về mặt sinh không thể yêu thị vệ bị mang

xuống, quả nhiên vui vẻ cười lên. Hoàn toàn không có phát hiện, ba cái thị vệ trong trông mắt, đồng thời né qua một đạo khó mà phát hiện hàn quang.

"Đại nhân, Lý tướng quân cầu kiến!" Lúc này, một người thị vệ tiến lên phía trước nói.

Khích Kiệm nghe vậy, cả giận nói: "Rốt cuộc đến! Dám để cho bản quan chờ lâu như vậy! Thật lớn cái giá! Để cho hán lẫn vào!"

"Dạ!" Thị vệ lập tức thối lui ra ngoài điện.

Phút chốc, một người mặc khôi giáp tướng quân đi vào. Đương nhiên, hán không phải lẫn vào, mà là đi tới.

Người này tướng mạo bình thường, thân cao không tới bảy thước, mặt đầy hèn mọn dạng nhĩ, như tên trộm hương Khích Kiệm cười nói: "Chúc mừng đại nhân! Chúc mừng đại nhân! Đại nhân muốn danh hiệu Thục vương!"

"Ừ? ! Lý Thăng! Thoại không nói rõ ràng, bản quan liền ném người ra, đánh chết cho chó ăn!" Khích Kiệm lạnh lùng nói rằng.

Chính mình mất Từ Đồng cùng Thượng Dung, Lâm Dịch đại quân cũng sắp muốn thắng khu CD, chính mình tài sản tánh mạng đều có thể khó giữ được, Lý Thăng lại còn dám đến chúc mừng! Hán là ăn gan hùm mặt báo hay sao? !

Khích Kiệm tâm tư bộc phát ác độc, ám đạo: "Nếu không phải có thể đánh động bản quan, cũng đừng trách bản quan không để ý nhiều năm tình cảm!"

"Ha ha ha! Đại nhân a! Ngài anh minh thần vũ, thành tựu về văn hoá giáo dục võ công cái thế, thiên hạ người nào không biết, người nào không hiểu?" Lý Thăng đầu tiên là chụp một cái to lớn nịnh bợ, lại cười hi hi nói rằng: "Hán Trung thái thú tự mình công thành, là vì phản nghịch. Đại nhân cần gì phải không tâu lên bệ hạ, sấm hán một quyền!"

"Ừ!" Khích Kiệm nghe vậy, trong bụng động một cái, cười to nói: "Nói có lý! Ha ha ha! Chờ hán sụp đổ! Liên đới Hán Trung đô là bản quan, còn tỉnh táo thanh tà giáo đồ công phu! Sau đó, này Ba Thục cả khối địa đều là bản quan!"

"Đúng a! Đúng a! Đại nhân thông minh cơ trí! Định có thể chịu vạn dân ủng hộ, tấn thăng Thục vương!" Lý Thăng tặc mi thử nhần nói rằng: "Đại nhân có thể phái một cái người đưa tin, lượn quanh Vĩnh Yên, đến Tương Dương, để cho triều đình hiện đàm nhiệm Kinh Châu thứ sử Lưu Biểu hỗ trợ truyền tin."

"Hào hào hào! Rất tốt! Lý Thăng, người rất không tồi! Chờ bản vương chính thức xưng vương, làm cho người tướng quốc!" Khích Kiệm đắc ý cười to.

"Đa tạ đại nhân! Nha tạ Thục vương phong thưởng!" Lý Thăng vội vàng lễ bái đạo.

Tiền cảnh là tốt đẹp, thế nhưng hai cái này tiểu nhân rất rõ ràng vô cùng đánh giá cao thực lực của chính mình.

Kia bị mang xuống thị vệ kêu thảm một tiếng, lại không có bị chó cắn chết, mà là ở mặt khác hai cái thị vệ dưới sự giúp đỡ, nguy trang ra phủ thứ sử.

"Hừ! Cầu quan! Chờ ta tụ tập nghĩa quân, tất nhiên để cho bọn người gặp này kết cục thảm hại!" Thị vệ kia nhìn chăm chăm phủ thứ sử hung hãn quăng ra thoại từ, hướng bên ngoài thành rồi đi.

Sắc trời hôn mê, thật giống như ở ngụ thị lấy: Một hồi thiên đại âm mưu, tức thì hàng lâm.

Cùng lúc đó, Hán Trung phủ thái thú lại phủ kín tiệc rượu, vũ cơ ca cơ môn tranh cãi màu khoe sắc, văn thần các võ tướng cùng rượu kéo hầu, nếu so với một cái thắng thua thắng bại, ai cao ai thấp!

"Ha ha ha ha! Từ Nghĩa tướng quân, Tuấn Nghĩa tướng quân, hai vị đều là lần này đại công thần! Đến, bản quan mời các người một ly!" Lâm Dịch đứng dậy cười nói.

Thấy vậy, hai người liền vội vàng đứng lên, đồng nói: "Tạ chủ công ban cho!"

Ngay sau đó, uống một hơi cạn sạch trong ly rượu ngon.

Rượu qua tam tuần, ca múa tán mạn thôi, Lâm Dịch đảo mắt nhìn xung quanh vòng, đạo: "Mặc dù lần này quân ta lấy được khá lớn thắng quả, nhưng kiêu binh tất bại! Chúng ta sau đó đường còn rất dài, vọng chư vị không ngừng cố gắng, lại chế huy hoàng!"

"Chủ công anh minh!" Mọi người đồng nói.

"Ừ!" Lâm Dịch gật đầu một cái, đạo: "Nếu không có chuyện hán, ai vào chỗ này, tán mạn yến đi!"

"Dạ!" Mọi người cùng kêu lên trở lại, chậm rãi lui về phía sau.

Chỉ có theo Từ Đồng trở lại Thái Sử Từ sắc mặt nghiêm túc, đạo: "Chủ công, mặt tướng có lời muốn giảng!"

"Từ Nghĩa, nhưng giảng không sao cả!" Lâm Dịch gật đầu nói.

Vì vậy, Thái Sử Từ ôm quyền, đêm hôm đó gặp nhau Trương Thiên Tứ sự tình, toàn bộ nói ra.

"Lại là 'Đạo trời là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu' !" Lâm Dịch khe khẽ thở dài, ngón cái sờ một cái mi tâm chu sa, ám đạo: "Bồ Thiên Các ? Xem ra, sự tình bộc phát phức tạp!"

Sự tình nào chỉ là phức tạp, quả thực vô lý đầu hỗn loạn.

Lại nói Trương Thiên Tứ thả một trận pháo hoa, theo Thái Sư Từ trước mặt tiêu sai sau khi đi, liền tới đã có lấy "Thiên Phủ chi quốc" lời khen CD nguyên bản định tâm hoa vẫn liêu một đêm, lại đột nhiên trong lòng run lên, sắc mặt biến đổi một phen, ám đạo: "Bị người ta nhòm ngó!"

Hắn vội vàng thả ra cảm giác, đem bốn phía sự vật hết nhập "Ta mắt". Hồi lâu, hắn xuất mồ hôi trán, con ngươi lãnh mang đảo qua đạo: "Thật là bản lĩnh! Danh gia người, quả thật cần phải thật tốt dạy dỗ một trận, nếu không đều không biết chú trọng người khác ** ! Nếu không thì sẽ cần rờ quá mức!"

Ngay sau đó lại hơi nghi hoặc một chút đạo: "Thế nào sẽ có một chút hơi thở thân quen ?"

"A thu ~ a thu ~ "

Một cái chân bước nhập hoàng đô Điều Tuyết Lâm liên tục đánh mấy cái "A thu", thân thể run rẩy run rẩy, liền tranh thủ đưa ra chân thu hồi lại, biến đổi một cái phương vị, nhưng là không nhập hoàng đô.

"Ồ kia! Bị lão quái vật dễ mất tới! Xem ra khoảng thời gian này phải đi làm sẽ nhĩ ân sĩ cao nhân!" Điều Tuyết Lâm vỗ vỗ vai thô y, bất đắc dĩ nói.

Ngay sau đó nhìn về phía Ba Thực địa phương, có chút mong đợi tự nhủ: "Nguyên bản thật tốt thông gia, kết quả biến thành huyết hải thâm cừu! Chà chà! Thiên ý trên người! Ha ha ha! Lão quái vật, ta rất coi trọng người! Thế nhưng, Yến Triều Ca cũng không thể chết! Thật là tình thế khó xử a!"

Hắn đi một đoạn đường, lại đột nhiên thay đổi phương hướng, ngửa mặt lên trời cười nói: "Hắc! Bàn cờ này cục Điều mã nhưng là phải hoàn chỉnh xuống xong, chỉ có thể xin lỗi người!"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trên đỉnh núi mực ảnh

Hán triều giàu có nhất cửu châu đại địa, rốt cục thì nghênh đón một hồi tích tí tách hạ vũ. 185 năm mùa xuân vừa qua khỏi đi, An Hi Huyện liên tiếp tiếng roi, gào to vang dội, khiến cho thiên hạ hào kiệt ghé mắt.

An Hi Huyện lệnh Lưu Bị, làm quan thanh liêm, gặp đốc bưu vợ vét tài sản, phần mà dùng roi da đánh chỉ, quát lên: "Hôm nay liền giáo thiên hạ hào kiệt, biết rõ ta Lưu Huyền Đức cũng không phải là người xấu!"

Toại mà, Lưu Bị thả lại quan phục, tháo xuống quan ấn, mang theo Trương Phi, Quan Vũ, cùng với Lăng Đọan đám người, hướng Đại Châu nhờ cậy Lưu Khôi đi.

Mọi người đi tới nửa đường, lại thấy phía trước trên đỉnh núi, một đạo như mực thân ảnh, kiết nhiên mà đứng. Người kia ngước bầu trời, thật giống như ở trên sự cảm ứng thương.

"Ừ ? !" Quan Vũ hẹp dài mắt xéch híp lại thành một cái quá hẹp khe, liếc kia mực ảnh hồi lâu, đầu cũng bất động chậm rãi nói: "Đại ca, cẩn thận!"

Mọi người nghe vậy, lập tức tay dựng vũ khí bên trên, phòng bị sâm nghiêm.

Trương Phi nhìn chằm chằm kia mực ảnh nhìn một hồi nhĩ, bây giờ không có nhìn ra một cái dĩ nhiên, vừa muốn lên tiếng hét lớn.

Một bên Lăng Đọan sớm biết Trương Phi tánh tình, vội vàng giật trước một bước, triều son bên trên người kia ôm quyền nói: "Chúng ta đường tắt đường này, quấy rầy các hạ, mong thứ tội!"

Người kia không có trả lời, như cũ không nhúc nhích đứng, chỉ có gió núi thổi lật phát hần áo khoác, bay phát phới.

"Ừ!" Quan Vũ bước về phía trước một bước, đem Trương Phi ngăn lại, hướng người kia nói: "Minh nhân bắt thuyết ám thoại! Các hạ muốn muốn làm gì ? Trực tiếp lấy xuống đạo nhi!"

Quan Vũ chưa đi theo Lưu Bị trước, nhưng là vào nam ra bắc du hiệp nhi, đối với người giang hồ dờ hoi, vẫn có chỗ giải.

"Giết người." Người kia thanh âm thanh u, khát máu ngôn ngữ, cũng không mang chút nào sát ý.

"Ừ! Cường địch!" Chỉ ở người kia mở miệng trong nháy mắt, "Đào viên tam kiệt" đều đều đôi mắt biến đổi, trong bụng hơi trầm xuống.

Nhưng mà, Trương Phi, Quan Vũ đều vạn nhân địch, Lưu Bị cũng võ nghệ mạnh hơn người thường, há lại sẽ sợ đối phương một người ?

"Ha ha ha ha! Ngươi cho rằng ngươi giết chết ai ? Tỷ võ lực, lão tử cũng không thua ngươi!" Trương Phi cười to nói.

Hắn thoại cũng xác thực chân thực, chỉ so võ lực, đỉnh núi người kia, xác thực không có khả năng cường đại hơn hắn.

"Yến Triều Ca." Thanh u thanh âm, chậm rãi chảy ra, như sơn cốc lưu động nước suối bình thường động lòng người dễ nghe.

"Ừ ? Ha ha! Nguyên lai là hiểu lầm!" Nghe vậy, Quan Vũ vì che giấu lúng túng mà duỗi tay sờ xoang chính mình râu dài, cười nói: "Anh hùng, không biết chúng ta có thể hay không đi qua ?"

"Có thể." Thanh u thanh âm không thay đổi, đứng lặng thân hình không chút nào thoáng qua.

"Đại ca, chúng ta đi thôi." Quan Vũ gật đầu một cái, hướng Lưu Bị đạo.

Giờ phút này, thấy người kia như thế đi thế độc lập phong thái, Lưu Bị nơi nào chịu bỏ qua cho kết giao một phen tâm tư liền đi xuống ?

Hắn đứng Quan Vũ lắc đầu một cái, ôm quyền hướng người kia nói: "Không biết các hạ tôn hào ?"

"U Minh, chữ Tư Tà." Hắn thật giống như một máy số liệu hóa thiết lập máy móc, sẽ không có tình cảm, lại sẽ trả lời bất luận kẻ nào vấn đề.

Ngay tại Lưu Bị còn dự định hỏi thăm một phen, tăng tiến song phương một chút cảm tình thời điểm. U Minh nguyên bản vui lắp nhập mũ áo bên trong cặp mắt, đột nhiên lộ ra.

Trong suốt, hoàn mỹ, như hai khóa màu mực trên châu. Sau đó, theo tới, là trong nháy mắt giả rét.

"Chủ công, đi thôi!" Lãng Đoạn liền vội vàng tiến lên bảo vệ Lưu Bị đạo. Ở một chớp mắt kia, hắn tựa hồ cảm giác tử vong nguy hiểm.

"Người giang hồ có người giang hồ quy củ, đại ca, chúng ta không thích hợp nhúng tay vào." Quan Vũ hơn người nhãn lực, sau khi thấy phương xa xa, một trắng như tuyết tuần mã chạy như bay tới.

Nghe vậy, Lưu Bị không cam lòng gật đầu một cái, hướng U Minh lần nữa ôm quyền nói: "Tại hạ Lưu Bị, chữ Huyền Đức. Như các hạ ngày khác lúc nhân rồi, có thể tới đại huyện tìm bị, bị nhất định ra bên ngoài chào đón!"

Hắn ngôn ngữ chân thành, nhưng U Minh lại không có liếc hắn một cái, lộ ra cặp kia con ngươi trong suốt, hoàn toàn phong tỏa ở phương xa. —— con ngựa trắng kia người trên.

Nhìn U Minh như thế không nhìn chính mình, Lưu Bị cũng không có cách nào, chỉ đành phải trong lòng tiếc hận than thở: "Hiền tài hiếm thấy a!" Ngay sau đó, hắn mang lòng không cam lòng rời đi.

"Giá!" Một cái đeo kiếm nam tử cười trắng như tuyết tuần mã, cuốn cát bay đầy trời, tia chớp mà tới.

"Ừ ? !" Nam tử nhìn thấy đỉnh núi mực ảnh, vội vàng kéo lấy giây cương, "Luật ~ luật ~ luật ~ "

"Ngựa tốt." U Minh lần nữa chảy ra thanh u "Nước suối", trong vẫn tự mang theo tán thưởng, trong giọng nói lại hoàn toàn vô cảm.

"Tại hạ Yến môn Yến Triều Ca! Không biết các hạ vị cao nhân nào ?" Yến Triều Ca ngồi ở trên lưng ngựa, toàn bộ tinh thần phòng bị nhìn chăm chăm U Minh, bộc ra giang hồ lá bài tẩy. Hi vọng Yến môn danh tiếng, có thể làm cho đối phương kiêng kỵ xuống.

"U Minh, chữ Tư Tà." Thanh u thanh âm, nhàn nhạt nói.

"Ừ!" Nghe vậy, Yến Triều Ca sắc mặt đại biến, lập tức rút ra trên lưng hàn băng kiếm, trầm giọng nói: "Mặc gia đao phủ! Ngươi muốn giết ta ?"

Xem ra U Minh danh tiếng vẫn là đại, hù dọa Yến Triều Ca cầm kiếm ngón tay hơi hơi phát run.

"Không. Là muốn giết ngươi." U Minh thanh u thanh âm, vang lên lần nữa. Khát máu chữ viết, không mang theo chút nào tình cảm.

"Tê ~" Yến Triều Ca lãnh hít một hơi, cường làm trấn định nói: "Ha ha! Ta có thể chuyện gì xấu đều không làm, ngươi liền muốn giết ta ? Mặc gia kiểm ái, không chiến tranh đây?"

"Vâng. Quên." U Minh nhàn nhạt nói. Vô cùng trả lời ngắn gọn hần hai vấn đề.

"Ừc ~" Yến Triều Ca sợ nuốt một hồi nước miếng, cho dù tại hần tám tuổi lúc, đối mặt cái kia Bồ Thiên Các lão quái vật, hần cũng không có sinh ra qua sợ, duy chỉ có người này, lần đầu tiên gặp, cũng đã đưa hần kiểm tâm tan nát.

Loại này sợ, không phải đảm thức vấn đề, mà là ẩn giấu ở trong thân thể bản năng, ở run sợ, sợ hãi!

"Ngâm!" Hàn băng kiểm ở run sợ, thân thể của hần cũng ở đây run sợ.

"Ngâm!"

Một đạo lãnh mang né qua.

Trên đỉnh núi, màu mực bóng người, đã không thấy.

"Luật ~ luật ~ luật ~ "

Trắng như tuyết tuần mã, ở rên rỉ.

Đỏ tươi huyết dịch, đang chảy xuôi.

Sợ hãi trong con ngươi, tản ra sợ hãi.

Lạnh giá hàn băng kiểm, xuyên suốt lấy lạnh giá.

Một thanh mực thước, chậm rãi giờ lên, trong suốt hoàn mỹ con ngươi vui lấp nhập trong âm u, thanh u thanh âm vang lên lần nữa: "Mặc gia, U Minh, chữ Tư Tà. Nhập thể thứ ba chém."

Sau đó, thân hình thoát một cái, như mực thân ảnh, giương khai thiên địa tự nhiên bức họa, biến mất không thấy gì nữa.

Thứ ba chém? Như vậy, đệ nhị chém, lại chém là ai ?

"Ừ!" Mới vừa tới Vinh Yên Điều Tuyết Lâm đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, thân thể run lên, vừa vỡ năm xưa trấn định, hương Đại Châu Nhạn Môn Quan phương hướng nhìn lại.

Hồi lâu, hần lại khôi phục bình tĩnh, im lặng không nói. Nhìn chăm chú lên trước mắt đường, lần đầu tiên có bàng hoàng. "Bàn cờ này cục càng ngày càng không lờ. Con cờ chỉ chút khắp nơi, người đánh cờ lại lác đác mấy người "

"Chủ công, vạn dân huyết thư trải qua đầy đủ, chỉ đợi chủ công bên trên hiện triều đình, liền có thể được đại thể, đem binh bắt lại CD lại một hơi tiếp tục, nuốt Giang Châu, Vinh Yên. Thì Ba Thục tất cả thuộc về chủ công tay!" Tự Thụ đem một xấp mang huyết gắm vóc bao lên trình cho Lâm Dịch, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

"Ha ha ha! Ta có hôm nay, chính là nhờ có chư vị tương trợ!" Lâm Dịch cười to, lại nói: "Không biết ai có thể đi hoàng đô, bên trên hiện này hình dạng ?"

"Chủ công, phó nguyên đi chi!" Diêm Phổ nghe vậy, suy tư một phen, ám đạo: "Vên vên là người đưa tin chức, chủ công tất không biết của mọi người mưu sĩ trước mặt đơn độc nói lên. Lần này đi hoàng đô, nhất định là âm thầm tìm kiếm để đồ tình hình, vì lui về phía sau nghiệp lớn tính toán!"

"Ừ!" Nghe vậy, Lâm Dịch gật đầu một cái, đạo: "Vậy thì làm phiền Thanh Trúc đi hoàng đô một chuyến!"

Tự tại lúc này, Trình Dục đột nhiên đi ra, góp lời đạo: "Chủ công, Thanh Trúc còn trẻ tuổi, sợ không thể ủy trách nhiệm nặng nề này! Vọng chủ công phải thuộc hạ đi!"

Nói xong, Trình Dục liền trịnh trọng ôm quyền, nhìn về phía Lâm Dịch.

Một bên Diêm Phổ thấy màn này, nhất thời liền biết Trình Dục tâm tư, trong bụng cảm kích, tiến lên phía trước nói: "Ta thúc phụ nói có lý! Phổ không dám lờ mờ!"

"Vậy làm phiền Trọng Đức tiên sinh!" Lâm Dịch thở dài một hơi, đứng dậy đỡ dậy Trình Dục đạo.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lữ Phi Thiên Tường

Lần này sau khi hội nghị kết thúc, mọi người mỗi người cáo lui, chậm rãi thôi lui ra đại điện.

Diêm Phổ hai mắt ướt át, hướng Trình Dục một xá: "Tạ thúc phụ chiếu cố!"

"Trẻ con là dễ dạy!" Trình Dục vỗ nhẹ chụp Diêm Phổ bả vai, khe khẽ thở dài: "Người có thể lập tức nhìn ra trong đó quan khiếu, không ý mình tài học, tham đồ công lao. Lão phu rất an ủi!"

Lần đi hoàng đô, nếu là phái một cái người đưa tin đi, dĩ nhiên là không có nguy hiểm gì. Thế nhưng phổ thông người đưa tin lại nơi nào có thể quan sát ra hoàng thành các thế lực lớn ở giữa thế cục, tuy không hiểm, cũng không công lớn.

Nếu là vì nghiệp lớn lo nghĩ, thì nhất định phải nhìn thấu hoàng đô thế cục. Như vậy phái đi làm người đưa tin, tất cũng là một tràn đầy mưu lược người. Người như vậy, các thế lực lớn đều là sẽ không bỏ qua, nếu không để cho thần phục, nếu không đem tù khốn, cang hoặc là, trực tiếp rút kiếm đòi mạng, xuất đao thấy máu! Trong đó nguy hiểm, không thể bảo là không sâu.

"Thúc phụ nhiều hơn bảo trọng! Chất nhi bái biệt!" Diêm Phổ quỳ xuống đất lễ bái đạo.

"Si nhi a! Trở về đi thôi!" Trình Dục khe khẽ thở dài, liền dẫn bên trên mười mấy cái người hầu, hướng Hán Trung cửa bắc mà đi.

Nhưng là, Lâm Dịch chẳng lẽ không biết trong đó nguy hiểm không? Há sẽ đem một cái vương tá tài cứ như vậy đưa đi, uy bầy sói? Hiển nhiên không biết.

Ngay tại Trình Dục đội ngũ đến Dương Bình Quan lúc, chỉ thấy đóng lại một cái anh vũ tướng quân một người cưỡi ngựa lên trước, dẫn dắt gần ngàn người xuất quan chào đón, cười to nói: "Trọng Đức tiên sinh, Từ Nghĩa phụng chủ công chi mệnh, chờ đợi ở đây đã lâu!"

"Nguyên lai là Từ Nghĩa tướng quân! Chủ công khiến tướng quân tới chuyện gì?" Y theo Trình Dục thông minh, đương nhiên biết rõ Thái Sứ Từ ở chỗ này duyên cớ, chỉ bất quá vì chiếu cố đến "Làm người thần tử, không thể nghi kỵ chủ thượng" thoại, cố làm nghi ngờ a.

"Chủ công mệnh ta thống soái một ngàn long đao binh, bảo vệ tiên sinh an toàn!" Thái Sứ Từ chỉ sau lưng một đám thân xuyên áo giáp màu đỏ sẫm tốt, cười nói.

"Đa tạ chủ công!" Trình Dục nói cảm ơn, lại hướng Thái Sứ Từ đạo: "Làm phiền Từ Nghĩa tướng quân hộ tống!"

Thái Sứ Từ nghe vậy cười nói: "Tiên sinh không nên khách khí."

Ngay sau đó, Thái Sứ Từ phát hiệu lệnh đạo: "Toàn quân chuyển hướng, hướng Lạc Dương xuất phát!"

Ngay tại Trình Dục cùng Thái Sứ Từ hướng Lạc Dương hành động lúc, Đại Châu Nhận Môn Quan bên cạnh một cái sơn động bên trong, bầu không khí ngưng trọng không gì sánh được.

"Ca ca chết!" Một cái trang sức màu đỏ nữ tử khóc thút thít, ôn nhu mềm mại dáng người ở nước mắt nghiêng đánh hạ, lộ ra yếu đuối vạn phần.

Một bên, một vị trưởng giả, trên đầu mang màu đen lau ngạch, tóc dài bị một cây miếng vải đen mỏng gói lấy, tang thương trong tròng mắt, né qua một đạo sắc bén kiếm mang, trầm giọng nói: "Người nào gây nên?"

Trang sức màu đỏ nữ tử nghe vậy, hồi lâu, mới vừa nâng lên một trương trắng tinh khuôn mặt nhỏ nhắn, chân mày nhíu lại, rất ưu thương, mang theo tiếng khóc nức nở đạo: "Ô ô Mặc gia đạo phu!"

"Ừ!?" Trưởng giả trầm ngâm một tiếng, nhẹ nhàng đỡ trong lòng bàn tay mang vỏ bảo kiếm, cặp mắt trầm tư.

Yên lặng hồi lâu, lão giả mới chậm rãi nói: "Thiên đạo, thiên vị!"

"Ngâm!" Lão giả rút bảo kiếm ra, hóa thành một đạo bích hoàng, hướng bốn phương tám hướng chém tới.

"Ngâm!" Kiếm ngân vang một tiếng dừng, kiếm khí cũng tiêu tan vô hình.

Bảo kiếm vào vỏ, trưởng giả nhắm mắt không nói. Những thứ kia nguyên bản bị kiếm khí vạch qua vách tường, không thấy chút nào tổn thương. Thật giống như hết thảy đều không có phát sinh.

"Chường môn, ngài cũng không thể báo thù sao?" Trang sức màu đỏ nữ tử thu hồi nước mắt, nhìn về phía kia nhắm mắt ngồi ngay ngắn trưởng giả, không dám tin hỏi.

Trưởng giả không có trả lời, hết thảy không cần nói cũng biết.

Trang sức màu đỏ nữ tử cũng minh bạch ý hẩn, không nói gì thêm. Nàng trong vẻ mặt, không có lộ ra gì đó phần hận cùng không cam lòng, chỉ có mặt đầy kiên nghị, chống đỡ suy yếu thân thể chậm rãi đi ra hang động. Ở động huyết* nữ tử lưu lại một liên xuyên trong suốt nước mắt. Nước mắt rơi vào trên đất nghiền nát.

Nữ tử đi, trong hang động chỉ còn lại trưởng giả một thân một mình. Ướt át nước mắt, theo hẩn tang thương trong con ngươi chảy ra; cắn chặt răng, run rẩy lỏng ra, đôi môi tràn ra một mảnh đỏ tươi huyết.

Trưởng giả thở ra một cái bị thương chất khí, cười khổ nói: "Yến môn Thập Tam Yến'? Ha ha! Chẳng qua chỉ là đi qua thú! Ca nhi cũng chết! Bây giờ chỉ còn lại lão phu cùng Hồng Tuyết! Lão tặc thiên! Ngươi đến tốt cùng còn muốn như thế nào nữa ? Còn muốn như thế nào nữa!"

Một thân một mình trưởng giả thân thái trở nên điên cuồng, hét lớn: "Lão tặc thiên! Chớ không muốn cho ta Yến môn nhất phái, ờ ta Lữ Phi thù hạ diệt vong sao!"

Lữ Phi rút bảo kiếm ra, nổi điên giống như tự nhiên kiếm khí, đem hang động đâm ra hàng ngàn hàng vạn cái lỗ thủng, thống khổ kêu khóc: "Chường môn sư huynh a! Thiên Tường không chịu đựng nổi! Ô ô không chịu đựng nổi! Ngươi mau trở lại đi!"

Hẩn biểu tự là Thiên Tường. Cái này biểu tự là đại hẩn mười tuổi chường môn sư huynh ban tặng, ngụ ý hẩn sau đó có thể ở trời bay lượn, tiêu dao tự tại.

Đáng tiếc, mười năm trước, Yến môn gặp thảm huyết sát, uy danh hiển hách "Thập Tam Yến" ở trận chiến ấy, chết mười hai người. Chỉ còn lại hẩn và năm mới vừa tám tuổi chất nhi, cháu gái ba người, ở tiền tổ chi linh che chở bên dưới, tránh được một kiếp, sống sót.

Từ đây, mới vừa 20 hẩn, liền không nữa hướng tới tự do, mang theo huyết hải thâm cừ, cố gắng đem sư huynh độc lưu lại một trai một gái nuôi dưỡng thành người.

Nhưng ai biết, nguyên bản ẩn cư ở thế kỷ hai mươi mốt Nhận Môn Quan xuống ba người, lại không hiểu bị mang tới đây.

Coi hẩn biết được bây giờ cái thời đại này thế cục sau đó, hẩn liền có quang đại Yến môn tâm tư. Vì vậy, hẩn liền để cho Yến Triều Ca đi ra ngoài lịch luyện, vì tương lai quang đại Yến môn làm chuẩn bị. Nhưng ai biết, Yến Triều Ca lại trên đường trở về, chết ở Nhận Môn Quan phụ cận.

Bây giờ năm mới vừa 30 Lữ Phi, đã sớm bị huyết cừ nhuộm tóc trắng, nếp nhăn khuôn mặt, tang thương con người.

Hẩn cũng muốn nâng kiếm mà ra, đi tìm cái kia mực giả trả thù, thế nhưng, hẩn không dám!

"A a a a! Thiên đạo thiên vị! Thiên đạo bất công! Ta không phục!" Lữ Phi bảo kiếm trong tay hung hăng chém, khí thế bộc phát tàn nhẫn, mơ hồ có nhập ma nguy hiểm.

"Âm vang!"

Một cái khoáng thế từ xa đột nhiên phá vỡ bầu trời, thẳng hướng trong sơn động vỗ xuống!

"A! ! !"

Một tiếng cực kỳ bi thảm tiếng kêu thảm thiết, tinh linh nổi lên.

"Không phục! Không phục! Ta không phục!"

"Âm vang!"

"A! ! !"

"Không phục! Ta không phục! Thiên đạo thiên vị! Ta Lữ Phi không phục!"

Dựa vào cái gì! Người khác có thể toàn gia sung sướng! Ta lại chỉ có thể lưng đeo cô nhi cùng vút đi chửi rủa!

Dựa vào cái gì! Người khác có thể hết sức phấn khởi! Ta lại chỉ có thể chịu đựng huyết hải thâm cừ khổ sở!

Dựa vào cái gì! Người khác có thể vừa học liền biết! Ta lại chỉ có thể ngàn vạn lần ở từ vong bên trong tiến bộ!

Dựa vào cái gì! Người khác có thể không sợ hậu quả! Ta lại chỉ có thể nổi điên nổi điên còn tự làm tự chịu!

Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì!

"Thiên đạo bất công! Thiên đạo thiên vị! Ta không phục! Không phục!"

Có người ở chịu đựng khổ nạn, có người nhưng ở thân nhân trong ngực nghe cổ sự, vui sướng cười.

Nhận Môn trấn các thôn dân, chứng kiến màu tím kia bắn nhập trong huyết động, lộ ra sợ hãi. Lại cũng có người hướng trẻ nít cười to nói: "Đây là một cái lão yêu quái tại tu luyện yêu pháp! Nhanh muốn thành công, trên trời Lôi công công a, sẽ hạ xuống Từ Mãng, đem yêu quái ăn! Tránh cho kia lão yêu quái chạy ra núi, đến trong trấn ăn thịt người!"

Nói xong, người kia còn làm ra một bộ lão yêu quái ăn thịt người bộ dáng, "Ngao ô!"

"Ha ha ha a!" Người kia quái mô quái dạng, đưa đến hài đồng một trận cười to.

Ai có từng nghe, trong hang động một tiếng lại một âm thanh bi thảm gầm to: "A! Ta không phục! ! !"

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tầm Bạch Diệt Mặc

Ban đêm, Ba Thục ban đêm, thật là thê lương. Nếu không, lại làm sao có thể đưa đến thiên cổ thi nhân sầu bi cùng than thở. —— "Ba Sơn sở nước thê lương địa, 23 năm để qua một bên thân."

Ở nơi này thê lương ban đêm, lúc nào cũng muốn phát sinh một ít thê lương sự tình tài phù hợp bầu không khí, tài không cô phụ này lương thần. A ~ tạm thời tính làm lương thần đi. —— tạo phản thời cơ tốt a.

CD phía bắc cửa ải —— Miên Trúc Quan bên trong, giờ phút này chính phát sinh một món cần phải oanh động chuyện thiên hạ cái.

Tạo phản ? Khởi nghĩa!

Cái kia bị Khích Kiệm ngược đãi thị vệ, đi qua tràn đầy thời gian dài, rốt cuộc đem một đám chịu khổ thụ nạn dân chúng tụ tập lại.

Bọn họ không có đao, không có kiếm, nhưng lại có cái cuốc, lại có cuồng nhiệt tâm.

Tối nay, bọn họ điên cuồng hơn. Mà Miên Trúc Quan, nhất định cũng phải đang điên cuồng bên trong trải qua đêm tối.

Mã Tướng mang theo những thứ này tạm thời xây dựng mấy trăm dân binh, ần nấp thân thể, lặng lẽ đi tới cửa ải bên cạnh, nhẹ nhàng ném ra một cục đá.

"Đông ~ "

Cục đá thanh âm không nặng, nhưng cũng đủ để cho yên lặng cửa ải bên trên gác đêm sĩ tốt nghe.

"Không việc gì! Có thể là trên tường rớt xuống hòn đá!" Một cái ngũ trường nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng Mã Tướng bên kia đi tới.

Khích Kiệm tham tiền, Lý Thăng cũng không khá hơn chút nào, hẳn thường xuyên trên danh nghĩa chiêu mộ dân chúng tu sửa Miên Trúc Quan thành tường, trên thực tế chỉ là ở vợ vét tài vật mà thôi. Cho nên, có không ít dân chúng thường xuyên quyền đầm cước đá vách tường, phát tiết trong lòng buồn rầu tình. Cho nên, cái này thành tường không chỉ không có được đến tu sửa, ngược lại càng thêm yếu ớt. Tình cờ rơi xuống mấy tầng đá, ngược lại cũng bình thường cấp bách.

"Triệu Chi! Như thế nào đây?" Mã Tượng nhưng là cùng kia ngũ trường nhận biết, hạ thấp giọng hỏi.

Triệu Chi cười cười, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, đạo: "Hết thầy sắp xếp xong! ! Trên đầu tường có ta lôi kéo 100 sĩ tốt, đến lúc đó, ngươi phát động tấn công, ta ở phía sau cho bọn hán phản kháng một đòn!"

"Rất tốt! Làm xinh đẹp!" Mã Tượng nắm chặt quả đấm, hướng Triệu Chi đạo: "Lần này khỏi sự nếu như thành công, ngươi làm cư công đầu!"

"Ha ha ha!" Triệu Chi cười khê, ôm quyền nói: "Ta Triệu Chi năm đó theo Hoàng Cân trong quân chạy thoát thân lại đây, cũng là ngươi giúp ta mưu đồ chức quan này. Không chỉ đảm bảo tính mạng của ta, trả lại cho ta phú quý! Không nói nhiều, cái mạng này là ngươi!"

"Hảo huynh đệ! Sống lâu sẽ gặp nghị, trở về đi thôi!" Mã Tượng tăng tăng chụp vài cái Triệu Chi bả vai, nhẹ giọng nói.

Triệu Chi gật đầu, chậm rãi đi trở về đi, vừa đi vừa trêu ghẹo nói: "Đá gì ? Nguyên lai là con chó!"

"Ha ha ha! Triệu Chi, nếu là một con chó, ngươi sợ sớm đã bị nó ăn tươi nuốt sống ăn vào bụng tử bên trong đi!" Nghe vậy, một đám thủ quan sĩ tốt cười to nói.

Triệu Chi nhẹ nhàng cười một tiếng, không có phản bác. Trên thực tế, những lời này, chính là hán cùng với ngầm ứng ám hiệu mà thôi.

"Chuẩn bị lên đường!" 100 bị hán lôi kéo sĩ tốt, rồi rít thần sắc nghiêm túc, lưng thẳng tắp thẳng tắp.

"Giết! Giết a!"

Thủ quan sĩ tốt môn vẫn còn trêu chọc bên trong, lại nghe thấy một tiếng rung động đêm tối tiếng la giết. Một nhóm người mặc vải thô y dân chúng, cầm trong tay nông cụ, xông lên.

"Không được! Có phản tặc!" Kia thủ quan tướng lĩnh, ngược lại cũng có chút tâm lý tư chất, không có ngay đầu tiên liền hốt hoảng bỏ thành mà đi, hô lớn: "Phòng ngự! Phòng ngự!"

"Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập! Hoàng Cân giáo vĩnh tồn!" Lúc này, thủ thành trong quân đội đột nhiên toát ra cả đám, miệng kêu Hoàng Cân giáo lý, nắm mâu hướng người mình đâm tới.

Thủ quan tướng lĩnh loáng thoáng nhìn thấy Triệu Chi dung mạo, kinh hãi nói: "Triệu Chi! Ngươi nghĩ mưu phản không được!"

"Mưu phản ? Ha ha ha ha! Phải thì thế nào! Trời cao hoàng đế xa! Ai còn có thể quản được ở lão tử không được!" Triệu Chi cười to, ngưng tụ khí huyết, phát ra một đòn uy phong lẫm lẫm chiêu thức, đem một bên một cái sĩ tốt chém chết.

"Tầm Diệt Mặc ngươi!" Kia thủ quan tướng lĩnh còn muốn mắng to mấy tiếng, lại thấy bên cạnh mình thân vệ đột nhiên rút kiếm xông nhập hán bên hông. Hán cặp mắt tròn rất lớn, không thể tin được tròn mắt người trước, hết sức đạo: "Tầm Bạch tiểu nhân!"

"Xuy!"

"Hừ! Tướng quân! Các ngươi quá bình thường! Thiên hạ này khi có ta Tầm Bạch vì vương!" Thị vệ kia đem bật kiếm ra, nhất kiếm nửa đâm rách thủ thành tướng lĩnh tim.

"Phốc thông ~" thì thế té xuống đất.

Kia thân vệ khinh thường cười cười, hô lớn: "Lý Cầu Từ đã chết, toàn bộ nghe bản tướng quân hiệu lệnh!"

"Toàn quân dựa dẫm vào ta, người trái lệnh! Trảm "

Nghe một chút tướng lĩnh chết, những thứ kia nguyên bản là hỗn loạn sĩ tốt, nơi nào còn đuổi theo nghe người khác hiệu lệnh, trong lúc nhất thời cũng có vẻ càng thêm hỗn loạn.

"Hừ!" Tầm Bạch kéo qua một cái sĩ tốt, huy kiếm chém xuống đầu hán, đề ở trên không bên trên, quát lên: "Toàn quân dựa dẫm vào ta! Người trái lệnh, trảm "

Lần này, những lời này liền có nhất định lực chấn nhiếp. Những thứ kia nguyên bản không nguyện ý nghe lệnh, lại cách hán hơi gần sĩ tốt, sợ bị hán chém đầu, vội vàng chạy tới. Nhìn có người đi qua, một ít nguyên bản cách khá xa sĩ tốt, cũng rồi rít hướng nơi này tụ lại.

"Bày ra hình vuông trận!" Tầm Bạch hét lớn một tiếng, bày binh bày trận. Nhưng mà, sĩ tốt kinh hoàng thất thố, bình thường vừa không có chăm chỉ luyện tập, trong lúc nhất thời, nhưng là loạn trận tuyền.

Thấy vậy, Tầm Bạch trong bụng giận dữ, ám đạo: "Những thứ này sĩ tốt thật lòng không đáng tin cậy! Ngay cả trụ cột nhất hình vuông trận đều bày không đến!"

"Y theo trận mà thủ, lấy thủ đại công! Trảm thủ!" Tầm Bạch mũi kiếm chỉ một cái, thì triển dị năng, thả ra một đoàn đất vàng về ánh sáng, gieo rắc đi ra, bám vào ở sĩ tốt quanh thân, ngăn cản địch quân tấn công.

"Là đệ nhân!" Mã Tướng thấy vậy cả kinh, trong bụng có thói ý.

Lúc này, Tầm Bạch lại lớn tiếng nói: "Mã Tướng, Triệu Chi, ta cùng với cả quan cũng không có hảo cảm, các ngươi có thể nguyện đi theo ta, hoa địa xưng vương!"

Nghe vậy, Mã Tướng đôi mắt né qua một chút do dự cùng suy tư, ám đạo: "Tiểu tử này nói, rốt cuộc là thật hay giả?"

"Mã ca, tiểu tử này ta biết, là thủ đem Lý Cầu Từ thân vệ, vừa mới còn đem Lý Cầu Từ cho giết, độ tin cậy rất cao!" Lúc này, Triệu Chi gần người đạo.

Nguyên bản Miên Trúc Quan bên trên hai ngàn sĩ tốt, mặc dù bị hỗn loạn nhất thời giết không được thiếu nhưng vẫn cũ còn có hơn một ngàn người, lại những thứ này sĩ tốt so với dân binh vẫn là lợi hại chút ít. Cho nên, bây giờ Mã Tướng một phương hoàn toàn thuộc về hoàn cảnh xấu.

"Ừ, được! Liền theo hấn lẫn lộn!" Mã Tướng gật đầu một cái, hướng Tầm Bạch đạo: "Sau đó ta Mã Tướng liền theo tướng quân lẫn lộn!"

"Triệu Chi cũng đi theo tướng quân!"

Tầm Bạch thấy hai người quy hàng, hướng thủ thành sĩ tốt đạo: "Lý Cầu Từ chết! Em vợ hấn Lý Thăng nhân phẩm tồi tệ, khẳng định sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi! Các ngươi đi theo ta đi!"

"Không được a! Tướng quân! Trong nhà của ta còn có một cha vợ ở quan nội! Cầu xin đại nhân tha ta rồi đi thôi!" Một cái sĩ tốt chạy đến, quỳ xuống đất khóc cầu đạo. Lại là không muốn làm lính.

"Xuy!" Tầm Bạch lúc này chém xuống một kiếm đầu hấn, lạnh lùng nhìn một vòng, quát lên: "Còn có ai muốn rời đi. Bản tướng quân nhất định sẽ tùy tình hình cân nhắc."

Hung ác khí, nhất thời cuốn chúng người trái tim, khiến cho người không dám ra nói.

"Hừ! Hai người các ngươi đưa hấn mai táng!" Tầm Bạch nhảy ra hai cái cao tuổi sĩ tốt đạo, lại phát hiệu lệnh, quát lên: "Những người còn lại nghe ta hiệu lệnh; toàn quân xuất phát! Tập kích CD tấn công CD Mã Tướng cùng Triệu Chi nghe vậy vui mừng, nguyên bản bọn họ chỉ là muốn ở Miên Trúc Quan đứng vững bước chân, lại không nghĩ rằng Tầm Bạch mang của bọn hấn trực tiếp Ba Thục trọng thành làm.

"Cầu quan! Lần này, đến phiên ta giẫm đạp bạo người đầu lâu!" Mã Tướng nghĩ như vậy.

Cách Miên Trúc Quan mấy cái đỉnh núi Hán Trung, Lâm Dịch nhưng ở trong đêm khuya đêm sao.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mưu lược CD thành

Tỉnh trong đêm, một con khoái mã chạy nhanh đến.

"Báo! Tướng quân! Khẩn cấp báo cáo!" Mặt đầy mồ hôi sĩ tốt, chạy nhập Từ Đồng phủ thành chủ, hướng bây giờ ngấn Từ Đồng thủ tướng ôm quyền nói.

"Ừ? Nói!" Bị Lâm Dịch an bài thay thế Thái Sứ Từ trấn thủ Từ Đồng Liêu Hóa chân mày cau lại, chậm rãi nói.

"Thám tử báo lại! Miên Trúc Quan có Hoàng Cân quân phản loạn tạo phản, giết thủ quan tướng lĩnh Lý Cầu Từ, hướng CD đánh bất ngờ đi!" Sĩ tốt báo cáo.

"Được! Ha ha ha! Rất tốt! Trời cũng giúp ta!" Liêu Hóa nghe vậy mừng rỡ, đứng dậy bắt lại cái kia sĩ tốt, đạo: "Mau đem tin tức này thượng trình chủ công!"

"Dạ!" Sĩ tốt ôm quyền, chậm rãi thối lui ra.

Chỉ lưu lại một cái tinh thần lăm le sát khí Liêu Hóa, suy tư nói: "Từ Đồng đến Hán Trung nhưng là muốn chút thời gian, không bằng trước phái binh công hạ Bạch Thủy Quan rồi hãy nói! Nghĩ đến chủ công cũng sẽ không trách tội."

Nghĩ đến đây, Liêu Hóa vội vàng ra phủ thành chủ, tướng sĩ tốt triệu tập tại một khối, hướng Bạch Thủy Quan xuất phát.

Miền Trúc Quan phản loạn một chuyện, ở Bạch Thủy Quan Lý Thắng tự nhiên biết rõ. Nguyên bản hắn mới là Miên Trúc lệnh. Chỉ là bởi vì Khích Kiệm lo lắng Lâm Dịch phái binh tấn công CD cho nên để cho Lý Thắng đi tiên tuyến nhất Bạch Thủy Quan, để phòng bất trắc.

"Nguy hiểm thật a! Cũng còn khá bản tướng quân bị phái đến Bạch Thủy Quan làm thủ tướng! Nếu không khó giữ được cái mạng nhỏ này a." Bạch Thủy Quan bên trong Lý Thắng nghe sĩ tốt báo cáo, trong bụng vui mừng nói.

"Bất quá, Tầm Bạch tiểu tử này, bình thường trong ngày thấy hắn một bộ ngoan ngoãn bộ đáng, lại dám giết ta biểu đệ ? Hừ! Ngày khác bản tướng quân nhất định sẽ đưa hắn chém thành muôn mảnh!" Lý Thắng nhớ tới tấm kia pho thông khuôn mặt, không khỏi nổi giận dưng dưng.

"Người đâu ! Tướng sĩ tốt môn đều triệu tập lại!" Lý Thắng hét lớn một tiếng: "Bản tướng quân bây giờ thì đi đem kia nghịch tặc đầu người bắt lại!"

"Dạ!" Thân vệ ôm quyền nói, thấp thóm liếc mắt nhìn Lý Thắng, ập a ập ứng nói rằng: "Tướng quân, này Bạch Thủy Quan bắt thủ sao?"

"Nói nhảm! Liên chúng ta chút người này, lấy cái gì thủ ? Người làm Hán Trung đầu kia chó sói là chúng ta có thể ngăn cản sao?" Lý Thắng quát lên. Hắn vẫn còn có chút tự biết mình. Bạch Thủy Quan bên trong bây giờ cũng liên hơn ba ngàn người, lại cũng không phải là tinh binh, so với Từ Đồng thành bây giờ quân đội, hoàn toàn không phải một cái tiêu chuẩn. Bây giờ nhà mình nội bộ lại phát sinh phản loạn, ngoài dặm đều có địch nhân, này Bạch Thủy Quan căn bản là không phòng giữ được. Đã như vậy, Lý Thắng vì sao không thể thật sớm thối lui ? Chẳng lẽ muốn lưu lại chịu chết hay sao ?

"Xuất phát! CD Lý Thắng quát một tiếng lên, mang theo Bạch Thủy Quan toàn bộ gia sản hướng CD chạy.

Hắn này một sáng suốt cử động, để cho chờ một chút tới Liêu Hóa đánh một cái không.

Làm Liêu Hóa mang theo quân đội nhập Bạch Thủy Quan, chỉ thấy trên đường phố hỗn loạn không chịu nổi, hiển nhiên là Lý Thắng cướp một phen tài vật, lưu lại một cái trống rỗng cho hắn.

"Xui! Đến chậm một bước! Để cho cái này cầu quan chạy!" Liêu Hóa nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng.

Ngay sau đó, hắn Liêu Hóa lại nhìn về phía trước, suy tư một hồi nài, hạ lệnh: "Lưu lại năm trăm người trú đóng Bạch Thủy Quan, khai triển chinh đồn công việc, đám người còn lại theo ta hướng Miên Trúc Quan xuất phát!"

Hắn hiệu lệnh vừa ra, tự có thủ hạ an bài nhân thủ trú phòng cùng đi theo.

Hán Trung phủ thái thú bên trong, Lâm Dịch nhìn phía dưới sĩ tốt, trầm ngâm một hồi nài, đem Tự Thụ đi tìm đến, đạo: "Từ Phụ nghĩ như thế nào ?"

Tự Thụ suy tư một hồi nài, tiến lên tiến nói: "Mời chủ công tự mình dẫn một chi quân đội, cùng Liêu Hóa tướng quân hội hợp, lấy trừ tặc danh nghĩa, công hạ CD ừ." Lâm Dịch gật đầu, cười nói: "Từ Phụ nói thật phải!" Lại nói: "Đi đem Nguyên Phúc tướng quân mời vào đi!"

"Dạ!" Thân vệ kêu, cất bước thối lui ra.

Phút chốc, Chu Thương khiêng đầu rồng đao, nện bước khỏe mạnh nhịp bước, đi nhập trong điện, ôm quyền nói: "Mạt tướng bái kiến chủ công!"

Lâm Dịch gật đầu một cái, hạ lệnh: "Chu Thương nghe lệnh! Tạm lột bỏ người Hán Trung mộ quân thống soái chức vụ, đặc chuẩn cho phép người dẫn dắt tinh tốt hai ngàn, cùng bản quan cùng xuất chinh, cùng Liêu Hóa tướng quân đại quân hội hợp! Cộng trừ Hoàng Cân tặc phi!"

"Dạ! Mạt tướng lĩnh mệnh!" Chu Thương ôm quyền, lui ra ngoài triệu tập sĩ tốt.

"Tự Thụ nghe lệnh!" Lâm Dịch quát lên.

"Thuộc hạ nghe lệnh!" Tự Thụ tiến lên ôm quyền nói.

"Bản quan bây giờ bổ nhiệm người tạm đại Hán Trung thái thú chức, Hán Trung quân vụ, chính sự chờ một đám nguyên do sự việc, toàn bộ do người phụ trách!" Lâm Dịch đem bên hông Hán Trung thái thú quan ấn đưa cho Tự Thụ, trầm giọng nói.

"Dạ! Thuộc hạ định cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ! Phụng không phụ chủ công trông cậy!" Tự Thụ cảm kích nhận lấy quan ấn, lễ bái đạo.

Một đám sự tình xử lý làm sau, Lâm Dịch liền cùng Chu Thương dẫn dắt quân đội hướng Miên Trúc Quan đi.

Tầm Bạch cùng Mã Tướng cùng với Triệu Chi đám người nguy trang thành binh dân, dựa vào Mã Tướng ngày xưa là Ích Châu thứ sử Khích Kiệm thân vệ quan hệ, gạt mở cửa thành.

Thành cửa vừa mở ra, sự tình liền "Đại điều" !

Mã Tướng dẫn đầu xông lên đầu thành, còn vừa hô to: "Giết! Giết a! Hôm nay tất chặt xuống cầu quan đầu người!"

Đột nhiên đến phản kháng một đồn , khiến cho CD trên đầu tường quân coi giữ đại não chạm điện, cho đến bọn họ chứng kiến chúng Hoàng Cân quân phản loạn công lên đầu thành, mới vừa có đôi người đánh run run kinh hoàng hô: "Tặc binh công thành! Tặc binh công thành!"

Đáng tiếc, lúc này đã trễ.

Tầm Bạch lên trước phá vỡ một cái sĩ tốt phòng ngự tuyến, vọt vào, trực tiếp đem đầu tường thủ tướng cho một kiếm chém chết.

"Giết! Theo ta giết nhập phủ thứ sử! Chặt xuống Khích Kiệm cầu quan đầu người!" Mã Tướng đối với Khích Kiệm thống hận cũng không phải là một điểm nửa điểm, thấy đầu tường quân coi giữ bị bọn họ đánh sụp, vội vàng mang theo mấy trăm người hướng phủ thứ sử lướt đi, rất là sợ vô cùng Khích Kiệm sẽ chạy trốn. —— Khích Kiệm nếu như chạy trốn, hắn muốn báo thù coi như không dễ dàng.

"Các ngươi, còn các ngươi nữa! Cho bản tướng quân đi phóng hỏa!" Tầm Bạch dùng kiếm chỉ hơn mười người đạo.

"Phải! Tướng quân!"

Phút chốc, này hơn mười người liền đem đầu tường cây đuốc ném về một ít dễ cháy vật kiện bên trên. Gió thổi một cái, CD trên tường thành, dân chúng phòng bên trong liền dấy lên lửa lớn rừng rực! Một tiếng gào thét bị thương liên tục, hỗn loạn không chịu nổi.

"Hừ!" Tầm Bạch đắc ý lạnh rên một tiếng, cười nói: "Ha ha ha! Ta ngược lại muốn nhìn một chút, viện binh đến, đúng là cứu hỏa, hay là trước đuổi theo giết chúng ta!"

"Toàn quân theo ta xông lên nhập phủ thứ sử, cướp đồ lạc~! Ai thứ nhất cướp được, vật kia chính là người đó! Mặc dù thứ sử thê thiếp cũng giống vậy! A ha ha ha!" Tầm Bạch thấy một ít tạo phản dân chúng khuôn mặt có một mối, vội vàng cười to nói. Dự định lấy vật chất cùng nữ nhân đưa bọn họ tâm thiêu đốt, lần nữa tóa ra động lực. Sự thật chứng minh, ** có khả năng khiến nhân loại nổi điên.

"Ác ác a ~ "

"Tướng quân uy vũ! Tướng quân anh minh!"

"Tướng quân vô địch!"

Trong lúc nhất thời, chúng sĩ tốt liên tục hoan hô, bước ra "Con thỏ" nhịp bước, nhảy lên nhập trong phủ thứ sử.

Đại quân công thành thời điểm, Khích Kiệm vẫn là ôm một cái toàn thân da thịt như tuyết vũ cơ nằm giữa ở trong mộng đẹp. Chờ đến Mã Tướng giết nhập phủ thứ sử thời điểm, hắn đã bị một bọn thị vệ cho giới hạn ở trong đại điện, chờ đợi Mã Tướng tới chém chết.

"Cầu quan! Nạp mạng đi!" Mã Tướng trợn mắt nhìn, xông vào, trực tiếp đem Khích Kiệm đầu người chặt xuống, nhưng là ngay cả hắn cầu thêm vào cơ hội cũng không cho.

"Ha ha ha ha! Cầu quan, sau đó CD liền là chúng ta!" Mã Tướng tức giận mắng một tiếng, hướng một bên Triệu Chi cười nói.

"Hừ! Muốn chết liền ở lại CD muốn đạt được vinh hoa phú quý, cũng nhanh chút cướp đoạt phủ thứ sử tài sản, cùng ta đi!" Lúc này, Tầm Bạch đi tới, kiểm trong tay, còn đang hướng trên đất nhỏ máu.

"Hừ! Như thế nào không lưu được ? Ngươi còn có thể đi đi đâu ?" Mã Tướng không phục nói rằng, CD nhưng là Ích Châu trọng địa, dễ thủ khó công, lại tương đối phồn vinh, hắn có chịu cam tâm vừa mới chiếm cứ thịt béo đảo mắt liền muốn vứt bỏ.

Tầm Bạch trực tiếp huy kiếm, một kiếm hoa tới Mã Tướng cổ họng chỗ, lạnh lùng nói: "Ừ ? Ngươi dám nghi ngờ ta!"

"Ừc ~" cảm giác khí tức từ vong, Mã Tướng không khỏi nuốt nước miếng một cái.

"Ai ai ai ~ mọi người đều là một nhóm người, cần gì phải thương hòa khí! Chúng ta đi theo ngươi đi là được! Đi theo ngươi là được!" Một bên Triệu Chi thấy tình huống không đúng tình thần, liền vội vàng tiến lên khuyên.

"Hừ! Không nên quên là ai mang dẫn các ngươi đi bước này. Lập tức đi giặt trần báo, sau đó theo ta đi! Nếu dám lưu lại phút chốc, liền đừng trách ta lợi kiếm không có mắt!" Tầm Bạch lạnh rên một tiếng, thu hồi kiếm, rời đi.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Liêu Hóa lên trước

Đêm tối bên trong, phản tặc Tầm Bạch dẫn ngàn người tạo phản sĩ tốt, cướp đoạt phủ thứ sử hơn nửa tài bảo, vẫn có tiếc nuối nhìn bảo khố, thờ dài nói: "Khích Kiệm cái này cầu quan quả thật tham lam! Chúng ta đào lâu như vậy, lại còn còn lại nhiều như vậy tài bảo cảm không đi! Đáng tiếc! Đáng tiếc a!"

Ngay sau đó, hấn ngoan tuyệt đạo: "Cầm không đi! Cũng không thể cho người khác! Hừ! Người đâu ! Phóng hỏa! Cho ta đốt phủ thứ sử!"

"Dạ!"

Ra lệnh một tiếng, chúng tạo phản sĩ tốt rồi rít đem cây đuốc ném nhập trong bảo khố, cực nhanh thổi lui ra, phàn đi ngang qua chỗ, đều đốt lửa đốt đi, không lâu lắm cả tòa phủ thứ sử cho hết đốt.

"Báo! Tướng quân! Có hai cái cầu quan quân đội hướng chúng ta giết tới! Đoán chừng tổng cộng ít nhất có sáu ngàn người!" Một cái sĩ tốt chạy tới, vội vã báo cáo.

Tầm Bạch nghe vậy, trầm tư một chút, ám đạo: "Sáu ngàn người ? Từ Đồng quân đội không có khả năng nhanh như vậy! Hấn là Ích Châu xử lý Cổ Long cùng Miên Trúc lệnh Lý Thăng hai cái này cầu quan! Không thể địch lại được."

Tầm Bạch nghĩ tới đây, so sánh song phương một chút quân lực, lúc này hạ lệnh: "Chúng tướng sĩ! Theo bản tướng quân chạy trốn lạc~! Điều chạy mau mau! Điều thả thông minh chút ít! Tài bảo không cần có mệnh cầm, mất mạng hưởng a! Ha ha ha!"

"Giết! Toàn quân tiến tới! Giết sạch quân phản loạn!" Lúc này, Ích Châu xử lý Cổ Long dẫn dắt 3000 Ba Thục tinh nhuệ sĩ tốt rốt cục thì chạy tới.

"Sách ~" Tầm Bạch thần tình không kiên nhẫn, cắn răng nói: "Đáng chết! Quả nhiên nhanh như vậy!"

Cổ Long người nào ? Tam quốc trong lịch sử, ở Mã Tượng cùng Triệu Chi ủng binh mấy vạn trở lên dưới tình huống, như cũ đem Mã Tượng giết chết!

Hiện ở loại tràng diện này gặp Cổ Long, Tầm Bạch thật lòng là không vui.

"Toàn quân nghe lệnh! Đòi mạng liền đem tài bảo bỏ lại!" Tầm Bạch quyết định thật nhanh, bỏ qua tài bảo, dẫn đầu chạy ra ngoài.

"Giết a! Giết sạch quân phản loạn!" Cổ Long lần nữa hồng khiêu một tiếng, làm gương cho binh sĩ, liều chết xung phong đi tới.

Tạo phản các binh lính từng chưa thấy qua hung mãnh như vậy hán quân, vội vàng bị dọa sợ đến chỉ lo chạy trốn, rồi rít đem tài bảo bỏ lại. Đương nhiên, cũng có không nở bỏ tài bảo.

"A! Là bạc! A! Trần bảo a!"

Vừa mới còn uy vũ bắt phàn hán quân thấy đầy đất tài bảo, nơi nào còn bước động bước chân, toàn bộ đều kinh hô lấy ngã nhào xuống đất, bắt đầu tranh đoạt. Đầu năm nay, đi ra làm lính, có mấy cái là tự nguyện, còn chưa phải là bị quan phủ cưỡng chinh, còn chưa phải là nghĩ ra được kiếm mấy cái đồng tiền, cho nhà người bù một điểm đồ xài trong nhà. Nếu không, ai không việc gì để mạng lại công việc ?

"Ta! Đây là ta xem trước đến!"

"Ta là thập trưởng! Ngươi muốn chết không được! Buông tay! Cho lão tử buông tay!"

"Lão tử đeo cần biết ngươi là ai! Cầm những thứ này tài bảo! Ta liền cưới một lão bà sinh oa tử! Bình đều không được! Còn sợ ngươi!"

"Đúng vậy ! Phải đó buông tay! Ai! Muốn chết phải không!"

Ích Châu xử lý Cổ Long thấy thủ hạ sĩ tốt càng như thế hoang đường, ngựa mặt lên trời thờ dài, rút bội kiếm ra trực tiếp đem bên cạnh một cái sĩ tốt đầu lâu chặt xuống, lạnh giọng quát lên: "Còn ai dám giết! Giết không tha!"

"Còn ai dám giết! Giết không tha!" Cổ Long thân vệ tâm phúc môn cũng lập tức nắm mâu rút kiếm quát lên. Lúc này, thân vệ binh tầm quan trọng ở trên chiến trường thể hiện ra.

"Đại nhân bớt giận! Đại nhân bớt giận!" Cổ Long ở những quân nhân này bên trong vẫn có nhất định uy vọng. Thấy Cổ Long giận dữ, chúng sĩ tốt vội

vàng ôm tài bảo bất động, thấp giọng nói.

"Hừ! Nếu là" Cổ Long vừa muốn nói gì, lại bị đột nhiên xuất hiện thanh âm cắt đứt: "Ha ha ha ha! Rất nhiều tài bảo! Toàn quân nghe lệnh! Cho bản tướng quân toàn bộ giành lại!"

Vừa dứt lời, Miên Trúc lệnh Lý Thăng liền dẫn 3000 sĩ tốt thêm nhập tài bảo tranh đoạt chiến! Nguyên bản những Cổ Long kia sĩ tốt an tĩnh, lại bị Lý Thăng cho khơi mào tranh chấp, trong lúc nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, có thể tưởng tượng được.

"Lý Thăng! Thất phu! Dám loạn quân ta tâm sao!" Cổ Long thấy nguyên bản bình tĩnh thể cục lại niệm sống lớn, làm sao không giận, lúc này dùng kiếm chỉ Lý Thăng mũi mũi to.

"Hừ! Giả đại nhân, có thể ăn lung tung, thoải mái cũng không nói loạn a!" Lý Thăng cười lạnh nói: "3000 tinh nhuệ đội ngũ, lại không có để lại địch quân một ngàn phần tặc! Giả đại nhân! Người phải bị tội gì a!"

Lý Thăng thấy Cổ Long sắc mặt đỏ lên, không cưỡng nổi tức ý nói tiếp: "Giả đại nhân thật lớn mặt a! Lại dám tư thông phản tặc! Lúc không có ai đem phản tặc thả chạy lạc~! Cho nên bản tướng quân chưa kịp bắt lại phản tặc!"

Cuối cùng, hấn gần như gầm hét lên: "Giả đại nhân a! Người phải bị tội gì!"

"Người! Người! Người lại dám ngăm máu phun người!" Cổ Long lúc này thì là bị tức điên, điên cuồng hét lên: "Chẳng lẽ là cho là bản quan không dám đưa người tại chỗ bắt lại không được!"

"Chẳng lẽ Giả đại nhân có tật giật mình? Muốn giết người diệt khẩu?" Lý Thăng ngạnh khí đạo: "Chẳng lẽ bản tướng quân 3000 sĩ tốt là chừng bầy không được!"

Hai người tranh phong tương đối, vậy mà đem thật tốt truy kích và tiêu diệt phản tặc diễn biến thành nội loạn.

Ngay tại hai người giằng co không nghỉ thời điểm, một đội nhân mã nhanh chóng toát ra. Lên trước một người, cười cao đầu đại mã, ăn mặc hoàng kim khôi giáp, bên hông bội kiếm, trong tay nắm mâu, cười to nói: "Bản tướng quân lại còn coi người ba ngàn người là chừng bầy!"

"ừ!?" Tình huống đột nhiên biến đổi, Cổ Long cùng Lý Thăng sắc mặt ngay sau đó đại biến, sợ hãi nói: "Người là người phương nào?"

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hai người sớm đã có đáp án kiện: "Hán Trung thái thú đội ngũ!"

"Bản tướng quân là Hán Trung thái thú đại nhân dưới trướng, mới lên cấp Tử Đồng thủ tướng. Liêu Hóa là vậy!" Liêu Hóa cười ha ha, cổ làm ngang ngược đạo: "Ba Thục chỉ binh thường xuyên lời biếng, 3000 sĩ tốt bất quá cùng ta quân 100 sĩ tốt tương đương! Ha ha ha ha! Bọn người nếu là nhận tội đầu hàng, bản tướng quân có thể thêm vào bọn người bắt từ!"

Nghe vậy, Cổ Long sắc mặt kịch biến, mắng to: "Hán Trung thái thú cần phải không phù hợp quy tắc triều đình hay không! Làm người trong thiên hạ kia cộng trừ chỉ nghịch tặc hay không!"

So sánh Cổ Long trung liệt tức giận mắng, một bên Lý Thăng liền lộ ra rất gian trá tiểu nhân. Hấn rút bội kiếm ra đến, thừa dịp Cổ Long tâm tình không yên, chưa từng chú ý tới hấn, lúc này chém xuống đầu hấn, ha ha cười nói: "Ha ha ha ha! Triều đình ngu ngốc vô năng! Hán Trung thái thú đại nhân tài là Chân Chủ!"

Sau đó, Lý Thăng hạ mã, xách Cổ Long đầu người hướng Liêu Hóa quỳ lạy đạo: "Nhà ta Lý Thăng nguyện giáng xuống người! Tan xương nát thịt, chết vạn lần không chối từ!"

"Ha ha ha! Được! Rất tốt! Người tốt vô cùng!" Liêu Hóa cười lớn tán thưởng nói, hai chân nhưng là kẹp một cái, tiến lên, trường mâu nhảy lên, trực tiếp xuyên nhập Lý Thăng tim, khinh thường nói: "Hừ! Tiểu nhân hèn hạ! Xứng sao nhập bản tướng quân dưới trướng?"

"A ~" Lý Thăng một khắc trước còn đang suy tư thế nào lấy lòng Liêu Hóa, sau một khắc lại bị hấn giết, trong lúc nhất thời, khó tin!

"Phốc thông ~" Liêu Hóa đem Lý Thăng thi thể đẩy ra, hướng tại chỗ sĩ tốt quát to: "Lý Thăng mưu phản, giết Ích Châu xử lý Cổ Long. Hôm nay bị bản tướng quân chém chết, bọn người nguyện hàng, liền thêm nhập bản tướng quân dưới quyền! Không muốn người đầu hàng, cởi xuống giáp y, buông vũ khí xuống, lấy một món tài bảo, liền có thể rời đi! Bản tướng quân tuyệt không ngăn trở!"

Vừa nói, hấn lại hướng một bên thân vệ đạo: "Người đâu! Cô công người trung nghĩa, khi còn sống mặc dù cùng ta có khe, nhưng sau khi chết cũng nhất định hậu táng! Các người mau chọn lựa một bộ phận tối bảo vật quý giá, vì cô công chôn theo!"

"Tạ tướng quân đại ân! Chúng ta nguyện hàng! Dội nghe tướng quân sai khiến!" Những thứ kia nguyên bản còn dự định dốc sức Cổ Long thân vệ, thấy Liêu Hóa đầu tiên là chém chết Lý Thăng, nếu như này hậu đãi Cổ Long, nhất thời cũng lòng có cảm động, rồi rít quỳ xuống đất nguyện hàng!

"Tốt lắm! Lưu lại năm trăm người xử lý! Những người còn lại, theo ta truy kích và tiêu diệt phản nghịch!" Liêu Hóa gạt đầu một cái, lập tức dẫn dắt đội ngũ hướng Tầm Bạch đám người rời đi phương hướng đuổi giết mà đi.

Quân phản loạn đều là chút ít tạp quân tụ tập mà thành. Bọn họ gặp qua cả đêm chém giết, bôn tập, không ít người đi một đoạn đường liền hô to: "Không được! Không được! Ta không nhúc nhích!"

"Ai! Tướng quân, các anh em cũng sắp chịu không nổi, chúng ta vẫn là tu chính một chút đi!" Mã Tượng nghe đến mấy cái này sẽ tốt gào thét bi thương, cũng lòng có đồng cảm hướng Tầm Bạch nói rằng.

Một bên Triệu Chi cùng Mã Tượng nhưng là chung một phe, tự nhiên cũng nói giúp vào: "Đúng a! Tướng quân! Người xem nhìn, hơn nửa sẽ tốt đều không nhúc nhích! Không bằng tu chính một hồi! Rồi đi không muộn a!"

"Hừ! Nếu là Ích Châu chỉ có Cổ Long cùng Lý Thăng, bản tướng quân tự nhiên sẽ đồng ý các người nghỉ ngơi. Nhưng là, các người chẳng lẽ quên Hán Trung đại quân!" Tầm Bạch lạnh rên một tiếng, nhưng vẫn là nói chút ít mềm mỏng, đạo: "Nếu là người môn bây giờ không đi, chờ chút Hán Trung thái thú nhân mã tới! Chúng ta chỉ có một con đường chết một cái! Nếu là bây giờ cùng bản tướng quân đi, sau này cắt cứ một phương, không thành vấn đề!"

Hắn trong giọng nói lộ ra mê hoặc lòng người mị lực, đạo: "Muốn vinh hưởng vinh hoa phú quý, tất cả đều theo ta đi!"

Bị hắn vừa nói như thế, Mã Tượng cùng Triệu Chi cũng cảm thấy có chút đạo lý, liền cổ động đại gia tiếp tục chạy trốn. Về phần gì đó vinh hoa phú quý, chỉ cần chạy mất cái mạng này là được, còn lại bọn họ bây giờ còn thật cũng không dám hy vọng xa vời.

===== Demona =====

Lời của CVT đẹp trai: Vote 9-10 hộ a các đồng đạo ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thật là bản thủ

"Đi! Đi mau!" Nguyên bản tốc độ đều đặn đi đường Tầm Bạch, đột nhiên mặt liền biến sắc, lớn tiếng quát, thúc giục sẽ tốt lên, mình làm trước vội vàng bay ra ngoài.

Sau lưng Mã Tượng cùng Triệu Chi mặc dù trong lòng không hiểu, nhưng thấy hắn kia khẩn cấp thần tình, cũng theo đó bay ra ngoài, đồng thời hô to: "Các anh em đuổi theo! Tốc độ! Nhanh lên một chút!"

Không lâu, Liêu Hóa dẫn một ngàn kinh kỵ hỏa tốc tới, lướt qua nơi đây, nhanh chóng hướng Giang Châu phương hướng mà đi. Sau đó, hắn vừa mới thu nạp và tổ chức mấy ngàn sẽ tốt, cũng chậm rãi theo kịp.

"Dưới thành tới đem người nào?" Giang Châu thủ tướng, Ba Thục cường tướng —— Nghiêm Nhan, ở mặt trời chưa ra lúc, hắn liền đứng dậy đi tới đầu tường canh giữ, nhưng là vừa vận nhìn thấy dẫn kinh kỵ tới Liêu Hóa, trong bụng khác thường, lớn tiếng chất vấn.

"Hán Trung thái thú dưới quyền, Từ Đồng thủ tướng Liêu Hóa! Gặp qua Nghiêm tướng quân!" Liêu Hóa mặc dù thân ở Hán Trung khu vực, nhưng Ba Thục người tài, hắn cũng sớm liền hiểu.

Nghiêm Nhan vui hào kiệt, trọng nghĩa khí, chính là Ba Thục hiếm có đại tướng. Hậu thế tô triệt có « Nghiêm Nhan bia »: "Tám bia cổ không lành lặn không thể đọc, xa nhân ái tiếc chưa nhẫn mài. Tương truyền tích giả nghiêm thái thú, khắc đá thiên tuế chữ đã lừa bịp. Nghiêm Nhan bình sinh ta không nhớ, độc ức thành phá tiết cao nhất. Bị bắt không có nhục cổ cũng có, tình yêu của ta thiện gây Trương Phi hào. Trong quân sinh tử cần gì phải đủ quái, thừa thắng khiến khí nhưng nếu cần gì phải. Chúc đầu Từ chết từ không giận, ta há lại sợ chết như nhĩ Tào! Thất phu chịu lực hoặc không tránh, chỗ trọng tráng khí thôn Hoàng Hà. Lâm nguy rảnh rồi có như thế, lâm bia khẳng khái nghĩ hoành mầu. (tài bao nhiêu chữ, không tính là nước chứ ? !)" càn là đem Nghiêm Nhan thả vì "Chặt đầu tướng quân", cũng không có thể hàng trung nghĩa hồ liệt khí, biểu hiện tình tế.

"Nguyên lai là Liêu tướng quân, không biết tới ta Giang Châu vì chuyện gì?" Nghiêm Nhan thần tình nghiêm túc đạo.

Liêu Hóa vội vàng hạ mã, biểu thị kính ý cùng hữu hảo, kêu: "Đêm khuya Miên Trúc Quan có người phản nghịch, tự hóa làm tặc, giết thủ tướng, lại phá CD chém thử sử Khích Kiệm, cướp bảo khô, phóng hỏa đốt phủ. Bởi vì sợ quân ta uy vũ, cho nên chạy trốn. Bản tướng một đường đuổi theo, nhưng là không thấy tung tích! Dám hỏi nghiêm thái thú có thể có mi mục?"

"Ừ?" Nghiêm Nhan nghe vậy, trầm giọng nói: "Bản tướng đã sớm thủ ở chỗ này đã lâu, nhưng là không thấy chút nào tặc binh."

Đối với Nghiêm Nhan nhân phẩm, Liêu Hóa vẫn tin tưởng, nghe hắn lời ấy, không khỏi vui lấp nhập trầm tư.

"Ồ!?" Nghiêm Nhan thật giống như nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ tặc binh chui nhập Kiến Ninh, Vân Nam chẳng địa ư?"

"Ha ha! Tốt một chiêu cố tìm đường sống trong chỗ chết! Nhưng là thiếu chút nữa để cho bọn người lẩn bản tướng quân!" Nghe vậy, Liêu Hóa cười to, hướng Nghiêm Nhan ôm quyền, nói cảm ơn: "Đa tạ Nghiêm tướng quân chỉ điểm, Liêu Hóa cáo từ!"

"Liêu tướng quân đi thông thả!" Trên đầu tường, Nghiêm Nhan cũng ôm quyền đưa tiễn.

"Toàn quân xuất phát, trở về CD Liêu Hóa cười chiến mã, nhưng là không đuổi theo đánh phản quân, trực tiếp đi vòng vào trở về CD.

Giang Châu trên đầu tường, Nghiêm Nhan giờ tay lên gõ tám gạch, nhìn như một làn khói chạy Liêu Hóa quân đội, trong lòng không khỏi ám đạo: "Mưa gió sắp đến a."

Kiến Ninh, Vân Nam chẳng địa, chỗ sâu man hoang bên trong, có nhiều độc chương dị thú, phạm có người sâu nhập, mười không còn một. Cho nên, nếu không có vùng này kinh nghiệm lão luyện chi thợ săn, nhập thì chắc chắn phải chết.

Nhưng mà, Liêu Hóa cuối cùng là suy nghĩ chu toàn, đi ngang qua Kiến Ninh cùng Giang Châu phân nhánh miệng thời điểm, hạ lệnh: "Các người năm trăm người, cho ta thủ tại chỗ này, phạm có người theo Kiến Ninh phương hướng đi ra, lập tức lùng bắt! Nếu có phản kháng, giết chết không bị tội!"

Lại nói Tầm Bạch đám người đi. Mới vừa nhập Kiến Ninh địa vực, liền gặp phải phương thiên địa này tập kích, chết mười mấy cái sĩ tốt.

"Đi theo ta đi! Không nên chạy loạn, loạn đung! Nếu không, chết chớ trách bản tướng quân không có nhắc nhở!" Tầm Bạch thấy lại một cái sĩ tốt bị độc chết, cả giận nói.

"Thật là khát ~ thật là khát a! Tướng quân!" Một đám sĩ tốt tái nhợt lấy đôi môi, trên mặt bốc lên xuất mồ hôi, khô khốc đạo.

"Đây là chương khí duyên có! Nhịn được!" Tầm Bạch xé một khối kẻ vải quần áo, ới mấy nước miếng, che lỗ mũi và miệng, trầm giọng nói: "Tất cả mọi người học ta như vậy! Che xuống nửa gương mặt!"

"Có nước! Tướng quân! Phía trước có nước a!" Chỉ thấy một đám sĩ tốt hưng phấn hướng phía trước một giòng suối nhỏ lưu chạy đi. Ngay cả Mã Tướng cũng không nhịn được muốn không để ý đến thân phận theo một nhóm sĩ tốt chạy tới.

"Trở về!" Tầm Bạch sắc mặt đại biến, nhưng là chỉ kịp bắt lại Mã Tướng, còn lại sĩ tốt vẫn là nhảy nhập giòng suối nhỏ bên trong, rất vui.

"Người! Người làm gì vậy! Dựa vào cái gì không chuẩn chúng ta uống nước? !" Lúc này nê, Mã Tướng là quả thực không nhịn được nộ khí, liền muốn nổi đóa mà ra, lại bị Tầm Bạch một cái lạnh giá ánh mắt bỏ đi.

"Nhìn!" Tầm Bạch lạnh lùng nhìn chằm chằm nhảy nhập giòng suối nhỏ chảy bên trong sĩ tốt, lạnh lùng nói.

Sau một khắc, lại thấy

"A! Thứ gì!"

"A! Đừng cần ta!"

"A! Trong nước có quái vật a!"

"A! Tướng quân cứu mạng! A!"

"Tê ~" trên bờ người, nhìn trong nước sĩ tốt toàn bộ biến thành từng cây một thảm khung xương trắng, ngược lại hít một hơi lạnh giá chương khí, sắc mặt trắng bệch, liền tiếp lui về phía sau, rất sợ trong nước quái vật sẽ nhảy ra.

"Này? Này" bị kéo Mã Tướng, giờ phút này thân thể cũng có thể tinh thần nhĩ run lên, ngón tay phát run chỉ những thứ kia trắng hếu bộ xương.

"Sách ~ trong nước có cá ăn thịt người!" Tầm Bạch sắc mặt cực độ khó coi. Hắn sớm biết Giang Châu có Nghiêm Nhan, hắn là không đánh lại. Lưu thủ CD cũng là mình đi tìm chết. Chỉ có tấn công Kiến Ninh cùng Vân Nam, chỉ có chiếm cứ nơi này, hắn có thể hoa địa xưng vương. Đến lúc đó, hắn bị phủ kín cái Vân Nam Vương vẫn là không thành vấn đề.

Nhưng ai biết, còn chưa tới Vân Nam, thậm chí Kiến Ninh cũng không có đến, quả nhiên liền đung phải biến thái như vậy môi trường tự nhiên.

"Tối dơ tà vật, tất bạn thánh khiết nhất vật! Người tới, đi đón cùi, tạo cầu!" Tầm Bạch lập tức tỉnh táo lại, quát lên.

"Dạ!" Mã Tướng mặc dù lúc trước không phục Tầm Bạch, nhưng xem ở vừa mới hắn cứu mình phân thượng, giờ phút này ngược lại cũng thuận nhận rất.

Thiên Phủ chi quốc, CD ngăn ngừi hốt hoảng trải qua kết thúc, Lâm Dịch cùng Chu Thương cũng phải binh canh giữ toàn bộ yếu đạo, diệt sạch bất kỳ nhân tạo phản khả năng.

"Chủ công! Mời phạt Liêu Hóa tội!" Liêu Hóa mang binh trở lại CD thấy Lâm Dịch đã sớm đem không chế ở tình cảnh, lúc này quỳ xuống đất ôm quyền nói.

"Hừ!" Lâm Dịch lạnh rên một tiếng, quát lên: "Ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Chủ công, Liêu Hóa chưa được chủ công chấp thuận, liền tự mình xuất binh, xấu chủ công nghiệp lớn! Mời chủ công ban cho tội!" Liêu Hóa cúi đầu nói.

Nghe vậy, Lâm Dịch nhưng là trong lòng cười thầm: "Khá lắm Liêu Nguyên Kiệt, được tiện nghi còn ra về!" Lúc này lạnh lùng nói: "Liêu Hóa tự mình xuất binh! Xấu ta chuyện tốt! Bản quan đặc biệt phạt hấn vì Vĩnh Yên thái thú! Cũng phạt hấn theo bản quan cùng nhau đi tới Giang Châu, thuyết phục thủ tướng Nghiêm Nhan!"

Vừa nói, Lâm Dịch lại hướng Liêu Hóa nghiêm túc nói: "Này phạt không dung dỗi biện! Lập tức có hiệu lực!"

"Tạ chủ công hậu tứ!" Liêu Hóa nghe vậy, lúc này bái tạ.

Vĩnh Yên nhưng là địa phương tốt a! Kỳ vị với Giang Châu đông phương, giống như Thượng Dung bình thường có thể cầm thẳng vào Kinh Châu thủ phủ, ngày sau tất không ít chiến sự. Không ít chiến sự, định không ít chiến công! Hơn nữa, nơi đây cùng Thượng Dung, một giả đường bộ, một giả đường thủy, nhưng đồng thời giáp công Kinh Châu chủ thành —— Trương Dương!

Ở nơi này là phạt, rõ ràng cho thấy thật to ban thưởng.

Một bên Chu Thương trong lòng thở dài, nhìn về phía Liêu Hóa ánh mắt nhưng là có vẻ bất mãn, ám đạo: "Thua thiệt ta đưa hấn làm huynh đệ! Thật là được! Bản thân một người độc chiếm công lao!"

Hấn chính là còn nhớ, ban đầu Lâm Dịch nói tốt công hấn CD trách nhiệm nặng nề cũng có hấn một phần. Bây giờ tốt, Liêu Hóa một người liền thừa cơ công phá CD nơi nào còn có hấn Chu Thương công lao gì?

Lại bất thành linh chứng kiến Liêu Hóa lần nữa một xá, khẩn cầu: "Chủ công, lần này công lao, Chu Nguyên Phúc tướng quân cũng có công lớn phiến! Mời chủ công đem mặt tướng một bộ phận công lao, phân cùng Nguyên Phúc tướng quân!"

"Hảo huynh đệ!" Nghe vậy, một bên Chu Thương trong lòng cũng là cảm kích. Thậm chí, hấn còn hung hãn chửi mình một tiếng: "Chu Thương, ngươi thật là là một bản thủ người! Quả nhiên nghi ngờ huynh đệ nhà mình?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vạn sự sẵn sàng

Cao vị, Lâm Dịch nghe được Liêu hóa đoạn văn này, lông mày nhíu lại, trầm ngâm nói: "Àn? Lời này ngược lại cũng kỳ quái. Ngươi ngược lại là nói một chút, nguyên phúc chỉ công cực khổ."

Nghe vậy, Liêu hóa ôm quyền nói: "Chu nguyên phúc Tướng Quân luyện binh có phương pháp, Long Dao Bình tên chấn động Thiên Hạ, là lấy mặt tướng mới có thể không đánh mà thắng chi binh! Hoá tốc mà công nhóm người thành! Này nguyên phúc Tướng Quân đại công lao cũng! Mời Chúa Công tướng mặt tướng công tích phân nguyên phúc Tướng Quân một phần!"

"Ba ba ba!" Lâm Dịch vỗ tay, cười nói: "Tâm của ta rất an ủi! Nếu ta dưới trướng văn võ thần đều là lẫn nhau thông cảm, lẫn nhau chiếu cố, thì cũng là bản quan chi đại hạnh cũng!"

Nói xong, Lâm Dịch lúc này quát: "Chu Thương nghe lệnh!"

"Có mặt tướng!" Chu Thương thần sắc kích động, ôm quyền quỳ rạp xuống đất.

"Bản quan tạm mệnh ngươi làm Thượng Dong Thái Thú! Từ nay về sau chiêu binh mãi mã, làm gốc quan huấn luyện tinh nhuệ bộ tốt, trấn thủ một phương!" Lâm Dịch quát.

"Vâng!" Chu Thương cảm kích nói cảm ơn: "Chu Dật Chúa Công trọng thưởng! Mặt tướng dám không bán mạng!?"

"Àn!" Lâm Dịch gật đầu, nói tiếp: "Ngươi lại lập tức dẫn đầu bản bộ nhân mã, tiến về Thượng Dong, thay thế đóng mở Tướng Quân!"

"Vâng!" Chu Thương ôm quyền nói. Lập tức chậm rãi rời khỏi.

"Mặt tướng cáo lui!" Liêu hóa cũng cảm kích ôm quyền rời khỏi.

Gặp hai người đầu đi, Lâm Dịch đôi mắt nhú lại, lâm vào trầm tư, phút chốc, hân hửng ngoài điện quát: "Người tới! Tướng Tụ Thụ cùng Diêm phổ mời tiến đến!"

"Vâng! Đại nhân!" Vừa dứt lời, liền có hai cái Thị Vệ tiến đến, ôm quyền đáp, lại rời khỏi.

Không lâu, mặc chính tề Tụ Thụ cùng Diêm phổ đều chạy tới.

"Bái kiến Chúa Công!" Hai người đồng thời nói.

Lâm Dịch gật đầu, trực tiếp nói ngay vào điểm chính: "Ta có nhận thấy, Triều Đình định không còn an bình nữa, cho nên nhớ tới thân trở về Hán Trung. Nhưng mà, CD cần có người trấn thủ, vừa rồi có thể làm ta an tâm!" Nói đến đây, hân nhìn về phía hai người, chậm rãi nói: "Không biết hai vị, người nào nguyện ý lưu ở CD làm gốc quan trấn thủ!"

Hai người nghe vậy, lâm vào trầm tư: Lưu cùng không lưu là một cái vấn đề. Lưu, mặc dù sẽ được Chúa Công ban thưởng, cũng có thể làm đứng đầu một thành, hiểu nhưng cũng khả năng đánh mất ngay sau lên phía bắc Trung Nguyên cơ hội. Trong lúc nhất thời, quả thực khó định.

Nhưng mà, bọn họ hai người vốn liền là trí cao sĩ, sao lại đứng đưa không ngừng, khó có thể đặt xuống quyết tâm?

Cơ hồ là đồng thời, Tụ Thụ cùng Diêm phổ cùng nhau tiến lên trước một bước, chấp tay đạo: "Thuộc hạ nguyện lưu ở CD làm chủ công trấn thủ! (thuộc hạ nguyện lưu lại, làm chủ công trấn thủ CD a?)" Vừa dứt lời, hai người hình như có nhận thấy, lẫn nhau hữu hảo liếc nhau một cái, lại tiếp tục ngừng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, mời hân định đoạt.

Nguyên bản, hai người có thể nói thẳng: "Mời Chúa Công định đoạt!", nhưng mà, cái này bụng không phải nhân thần gây nên.

"Ân! Rất tốt!" Lâm Dịch gật gật đầu, cười nói: "Khó được hai vị đều có thay bản quan phân lo lắng nghĩ, hiểu Hán Trung vẫn cần có người quản lý chính sự."

Lập tức quát: "Diêm phổ nghe lệnh! Bản quan tạm thời bổ nhiệm ngươi làm CD Thái Thú, làm gốc quan trấn thủ một phương! Nếu có công tích, đợi đến ngày khác đồng chính thời điểm, nhữ chính là một quân Thống Soái!"

"Chu Dật Chúa Công trọng thưởng!" Diêm phổ vội vàng quý xuống đất nói lời cảm tạ. Nếu là những người khác nói lời này, hân nhất định là ngân phiếu không. Hiểu Lâm Dịch quyết tâm cùng hiện nay thực lực, lại là không thể nghi ngờ. Đợi đến lên phía bắc Lương Châu công thành, đồng chính Kinh Châu không quá sớm muộn sự tình! Mà một quân Thống Soái, cũng không phải một quân Tướng Lĩnh, chính là đồng chính mấy cái Quân Đội cao nhất quan chỉ huy!

"Ân! phụ, ngươi lại lưu lại, bản quan cùng ngươi còn có việc khác muốn hảo hảo nói chuyện một phen!" Nghe vậy, Diêm phổ biết điều lần nữa chấp tay, chậm rãi rời khỏi Đại Điện.

"Vâng!" Tụ Thụ chấp tay đạo.

Lâm Dịch gật gật đầu, lại là muốn bắt chúc một phen Lưu Bị "Lưu Thụy" Thần Công, tặng tiền một phen Quân Thần ở giữa tình cảm.

Lại nói Trình Dục cùng Thái Sứ Từ ra Dương Bình quan, trực tiếp cầm vào Trường An, tiếp qua mấy đạo cửa ải, chung quy là đến Hán Triều Đế Đô —— thành Lạc Dương!

Sớm biết đất kinh thành, nhân tuyến phong phú, lại thêm nữa đề phòng sâm nghiêm, bên ngoài quân khó vào. Thái Sứ Từ dứt khoát chia thành tốp nhỏ, nhường tùy tùng sĩ tốt tất cả đều tháo xuống khỏi giáp, người mặc vải thô, hoặc ra về thương khách,

Hoặc ra về hiệp khách, hay là ra về đến Kinh Thành tìm nơi nương tựa thân thích phổ thông bách tính. Lại thêm nữa có Công Công Tả Phong phái trạm gác ngầm hiệp trợ, cả đám người lại là dễ như trở bàn tay vào cái này đại hán Hoàng Đô.

Trình Dục cùng Thái Sứ Từ mang theo mấy tinh nhuệ binh sĩ, cải trang một phen, lặng lẽ dẫn theo Trần Bảo đi tới Tả Phong ở nội thành vụng trộm đặt mua chỗ ở cửa ra vào.

"Cộc cộc cộc ~" Trình Dục nhẹ nhàng nhìn một cái môn.

"Người nào nha?" Bên trong thì có người hỏi.

"Ba Thục đến Thương Nhân, đường đi mệt nhọc, muốn đến nơi này nghỉ một cái chân!" Trình Dục đạo.

"Dạng này a? Ngài họ gì nha!" Người bên trong lần nữa hỏi.

"Ai nha! Phiêu bạt người giang hồ, tận gốc lục bình đều không có! Vậy còn nói cái gì tính danh!" Trình Dục đạo.

"Kẹt kẹt ~" cửa mở, Tả Phong hơi hơi mở ra một đầu khe cửa, mắt nhìn bên ngoài tình hình, liền tranh thủ đám người dẫn đi vào, thích đáng làm tới cửa,

cười cười nói: "Chính mình người! Không biết vị nào đại nhân muốn cho ta xử lý sự tình gì?"

Trình Dục nhẹ nhàng cười một tiếng, nhường người hầu tướng Trần Bảo trình lên, chậm rãi nói: "Ích Châu Thứ Sử khích niệm tham lam thành tính, hơn vạn bách tính lấy huyết Thượng Thư, hi vọng Triều Đình có thể trừng phạt khích niệm!"

"Cái này?" Nghe vậy, Tả Phong có chút chần chờ, tốt xấu khích niệm là một châu Thứ Sử, thân phận địa vị cao, cũng không phải hấn một cái tiểu hoàng môn thái giám có thể theo tùy tiện nói mấy câu liền có thể chuyển ngược lại.

Gặp hấn thần sắc chần chờ, Trình Dục tướng vạn dân huyết thư đưa lên, cười nói: "Này không phải là ta Gia Chủ công ủy thác Công Công, mà là vì nhà ta Chúa Công vì Công Công dâng lên một phần đại công lao a!"

Tả Phong cầm lấy huyết thư xem xét, sắc mặt kịch biến, mừng lớn nói: "Vật này thật sự?"

"Thiên chân vạn xác! Chính là Ba Thực các nơi bách tính nổi danh huyết thư! Há có khả năng làm giả?" Trình Dục lại thêm dầu thêm mỡ nói: "Khích niệm người này không những tham lam thành tính, lại xem thường Triều Đình, xem thường Công Công, thậm chí âm thầm đánh chặn đường không ít Thiên Sứ! Công Công nếu có thể tố giác hấn, không những thu hoạch được thiên đại công tích, càng có thể được cả triều văn võ kính sợ! Thậm chí, liên Hoàng Thượng cũng sẽ bởi vậy trút con giận, từ đó coi trọng Công Công!"

"Hoắc hoắc hoắc!" Nghe vậy, Tả Phong bụng mừng rờ, cười nói: "Đại nhân mạnh khỏe khẩu tài! Hoắc hoắc hoắc! Bản Công Công đáp ứng!"

Nói xong, hấn tướng huyết thư giấu vào trong ngực, lại nghĩ hoặc đạo: "Vị kia đại nhân liền không có sự tình khác cần ta đi làm?"

Vô sự mà ân cần, không phải lừa đảo tức là đạo chính! Đánh chết hấn, hấn cũng sẽ không tin tưởng Lâm Dịch lại là cái gì lương dân. Vô duyên vô cớ sẽ đưa bản thân một phần đại lễ.

"Tự nhiên có xin nhờ Công Công sự tình!" Trình Dục thấy vậy, trong lòng khẽ động, cười nói: "Khích niệm chết rồi, Ích Châu Thứ Sử chức vị? Ân? Công Công?"

"Hoắc hoắc hoắc! Nguyên lai như thế! Bản Công Công tuy là nói Phá Thiên, cũng nhất định vì vị kia đại nhân mưu được cái này vị!" Tả Phong trong lòng lại là nghĩ đến: "Khích niệm chết, cái này Ích Châu Thứ Sử chức vị nhất định trống rỗng! Cho kẻ khác có chỗ tốt gì? Không bằng cho vị kia, Bản Công Công mỗi tháng còn có thể thu đến vô số tài bảo! Hoắc hoắc hoắc! Sau đó thăng quan tiến tước còn không phải theo tùy tiện tiện!"

Nghĩ tới những thứ này, Tả Phong cảm xúc liền càng sinh động cùng đã thoải mái!

"Đa tạ Công Công!" Trình Dục cười nói, hướng Tả Phong đạo: "Chỉ là tới vội vàng, không có chuẩn bị lễ vật gì. Nhìn Công Công cho phép chúng ta ở đây lưu lại mấy ngày, chờ ta Gia Chủ công tướng phía sau thêm lễ vật cùng nhau đưa lên!"

"Hoắc hoắc hoắc! Đại nhân cứ việc ở! Vị kia đại nhân quả nhiên là xa xỉ a!" Tả Phong nghe nói còn có đại lượng tài bảo vẫn còn ở trên đường, trong lòng đơn giản mở ra hoa, cao hứng không được.

"Đa tạ Công Công!" Trình Dục cười híp híp mắt, lóe qua một tia trí tuệ quang mang. Thầm nói: "Như thế, vạn sự sẵn sàng!"

Người nói hấn lưu ở nơi đây làm gì? Tự nhiên là tìm hiểu tình báo 囉!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Thẻ Bài Xông Tam Quốc Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.